

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

முனைவர் கே. சதாசிவன்

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

முனைவர் கே. சதாசிவன்

வளி டீடு

தமிழில் : கமலாலயன்

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

முனைவர் கே. சதாசிவன்

முனைவர் கே. சதாசிவன்

வளிபீடு

தமிழில் : கமலாலயன்

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

ஆங்கிலத்தில் : முனைவர் கே . சதாசிவன்

தமிழில் : கமலாலயன்

வெளியீடு

வெளியீடு

வெளியீடு: 43

ISBN : 978-93-82810-10-0

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள்

ஆங்கிலத்தில் : முனைவர் கே . சதாசிவன்

தமிழில் : கமலாலயன்

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர்-2013 / பக்கம் : 400 / விலை : ரூ.350

ஒளியச்சு : கி. பிரபாகரன் / வடிவமைப்பு : த. டேனியல் பிரபாகர்

அச்சாக்கம் : எம்.வி.ஆப்செட் பிரிண்ட்ஸ், சென்னை.

வெளியீடு : அகநி வெளியீடு,

எண் : 3, பாடசாலை வீதி, அம்மையப்பட்டு,

வந்தவாசி - 604408. / பேசி : 9444360421

மின்னஞ்சல் : akaniveliyeedu@gmail.com

Tamizhagathil Devadasikal

Dr.K.Sadasivan

In Tamil : Kamalalayan

First Edition : December -2013 / Pages : 396

Size : 1x8 Crown

Published by : Akani Veliyeedu, No : 3, Paadasalai Street,
Ammayappattu, Vandavasi - 604 408.

Cell : 94443 60421 / e-mail : akaniveliyeedu@gmail.com

Rs. 300/-

முனைவர் கே.சதாசிவன், திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறை மேனாள் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர். கலைப்புல ஆசிரியர்குழு. இவருடைய எம்.பில் மற்றும் முனைவர் பட்டப்படிப்புகள் தேவதாசி முறை பற்றியவையே. சமூகவியல் மற்றும் புதைபொருள் இயல் ஆகியவற்றிலும் இவர் கல்விப்புலப் பட்டங்கள் பெற்றவர்.

நடனம், இசை, சிற்பம் மற்றும் தேவதாசிகளின் சமூகப் பொருளாதார வாழ்க்கை ஆகிய பொருண்மைகள் குறித்து அனைத்து முன்னணி இதழ்களிலுமாக இதுவரை 145 கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ச் சமுதாயம், வரலாற்று வரைவியல், முறையியல் மற்றும் தமிழர் பண்பாடு ஆகியவை குறித்து ஏழு அறக்கொடை பொழிவுகள், நான்கு மாநாட்டுத் தலைமையுரைகள் நிகழ்த்தியவர். “20-ம் நூற்றாண்டில் படைப்புத் திறன் படைத்த அறிவு ஜீவிகள் 2000 பேரில் ஒருவர்” என கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தினால் 2001-ம் ஆண்டில் தேர்வு செய்யப்பட்டவர்.

இந்நூல்.....

எனது தாய்வழிப் பாட்டி - தாத்தா ஆகியோரான
மறைந்த திரு. கே. கொச்சகுட்டி மற்றும் திருமதி.
ராக்கியேல்,

தந்தைவழிப் பாட்டி - தாத்தா ஆகியோரான
மறைந்த திரு. வக்கீல் என். கொச்சன் (எ) கொச்சப்பி
ஆசான்

மற்றும் திருமதி. அம்மாள் ஆகியோரின்
அன்பு நினைவிற்கு...

முழுமையான ஒரு வரலாற்று நூல்

தென்னிந்தியாவில் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் குழந்தையே தேவதாசி முறை. பக்தி இலக்கியம் செழித்து வளர்ந்தோங்கியிருந்த இக்காலகட்டத்தில் ஆலயங்களில் சேவைக்கென்று ஒரு தேவை எழுந்தது: தன்னார்வத்துடன் தங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்ட முழுநேரத் தொண்டர்கள், ஆண்பெண் இருபாலரிலும் இருந்து-தேவைப்பட்டனர்.

கலை மற்றும் கலாச்சாரத் துறைகளில் தேவதாசிகளின் பங்களிப்பு குறித்த விவரங்கள் சில ஆய்வாளர்களால் ஏற்கனவே வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளன. இருந்தபோதிலும், சமூக பொருளாதார மற்றும் ஆலயக் கட்டுமானங்களில் தேவதாசிகளின் முழுமையான பங்களிப்பு, இந்தப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது போன்று, இதற்குமுன் வெளிக்கொணரப்பட்டதே இல்லை.

தேவதாசி முறையின் தோற்றம், செழித்துக் கிளைத்துப் பரவியது, சரிந்து வீழ்ந்தது - ஆகியவை எல்லாம் முதன்முறையாக இப்போதுதான் ஒரு புத்தகத்தில், முறையாக ஒரு கட்டமைப்பு முறையியலுடன் எழுதப்பட்ட ஓர் ஆவணமாக வெளிக்கொணரப் பட்டிருக்கின்றது. உலகின் பிறபகுதிகளில் தேவதாசி முறைக்கு இணையாக, நிலவி வந்த முறைகளையும் குறித்து ஆசிரியர்

ஆராய்ந்திருக்கிறார்.

ஒரு நூல் மறு அச்சுக்கு வர வேண்டுமானால், அதற்கான தேவை எழ வேண்டும்; அது தனிச்சிறப்பு மிக்க ஒன்றாக அமைந்திருக்கும். இப்போது 'அகநி' அந்தத் தேவையை உணர்ந்து, அதனை நிறைவு செய்ய முன்வந்திருக்கிறது.

தேவதாசி முறை குறித்து சில புத்தகங்களே வெளிவந்துள்ளன. தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றில், 1500 ஆண்டுகட்கு மேலாக நடைமுறையில் இருந்து வந்திருக்கிற ஒரு முறை தேவதாசி மரபு. மிகவும் பிரபலமாகவும், இறுதியில் அவப்பெயர் பெற்றதாகவும் நீடித்து வந்திருந்த தேவதாசி முறை குறித்து போதிய அளவு ஆய்வுப்பணி மேற்கொள்ளப்படாமல் போயிருப்பது மிகப் பெரிய துரதிர்ஷ்டமே. நடனத்திற்கும், இசைக்கும் தேவதாசிகள் அளித்த பங்கினைப் பற்றி சில ஆய்வுப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கடந்த 40 ஆண்டுகளாக இந்த தேவதாசி முறை குறித்து ஆழ்ந்தகன்று விரிந்த ஆய்வினை முனைவர் கே. சதாசிவன் தொடர்ந்து செய்து வந்திருக்கிறார். இந்தத் துறையில் அவர் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவர். இவருடைய எம்.ஃபில் மற்றும் பி.ஹெச்.டி. ஆய்வுகள், தேவதாசி முறை குறித்தவையேயாகும்.

நமது சமூகத்திற்கு ஒரு தனிச் சிறப்புமிக்க பங்களிப்பாக இந்த புத்தகத்தை வெளிக்கொணருவதில் நாங்கள் மிகப் பெரும் பெருமிதத்தை உணர்கிறோம்.

இந்த மறுமதிப்பைக் கொண்டு வருவதற்கு எங்களுக்கு அனுமதியளித்த டாக்டர் கே.சதாசிவன் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பதில் பெருமுயற்சி மேற்கொண்டு உதவிய டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன், இ.ஆ.ப., அவர்களுக்கும் நாங்கள் பெரிதும் நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறோம்.

- மு. முருகேஷ்
பதிப்பாளர்

ஆங்கில இரண்டாம் பதிப்பிற்கான முன்னுரை

புதுடெல்லியில் உள்ள இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக் கழகம் வழங்கிய நிதியுதவியின் துணை கொண்டு 'மத்திய காலத்திய தமிழகத்தில் தேவதாசி முறை' என்று தலைப்பிடப்பட்ட இந்தப் புத்தகம் முதன்முறையாக 1993-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றது. அறிஞர் பெருமக்களின் கவனத்தைப் பெற்ற நிலையில், டெல்லி, பூரி, சென்னை மற்றும் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளிலும் கூட உள்ள கல்விப்புல வட்டாரங்களில் இந்தப் புத்தகம் சூடான ஒரு விவாதப் பொருளாக வாதப்பிரதிவாதங்களையும் உரையாடல்களையும் கிளறிவிட்டது. தொடர் விளைவாக, இப்புத்தகம் குறித்த சில விமர்சனங்களும் ஆய்விதழ்களில் வெளியாகின. இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக்கழக ஆய்வேட்டில் (ICHR JOURNAL) அத்தகைய ஒரு விமர்சனம் வெளிவந்தது என்பது இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

இது வெளிவந்த உடன் மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளேயே பிரதிகள் விற்புத் தீர்ந்து இருப்பு இல்லாத நிலை வந்துவிட்டது. ஆகவே, அறிஞர் பெருமக்கள், குறிப்பாக ஆய்வாளர்கள், பொதுவாக வாசகர்கள் என பல தரப்பினரிடமிருந்தும் இதன் மறுமதிப்பு வெளிவரவேண்டுமென்ற கோரிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. பல அறிஞர்கள் என்னை நேரில் சந்தித்து இந்த நூலின் பிரதிகள் வேண்டுமென்று விரும்பிக் கேட்டபோதும். அதனை என்னால்

நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்று நான் தீவிரமாக எண்ணியபோது, சில உடல் நலப் பிரச்சனைகளால் அதைச் செய்ய என்னால் முடியாமற் போனது. அந்த வேலை முடிக்கப்படாமல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் எனக்கு டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன், ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்களை மதுரையில் சந்திக்கிற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழ்நாடு அரசின் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறையின் இயக்குநர் அவர்.

எனது புத்தகத்தின் பிரதி ஒன்று தருமாறு அவர் கோரினார். மிகவும் கனிவாக எனது இயலாமையைத் தெரிவித்தேன். திருநெல்வேலியில் ஒரே ஒரு பிரதி இருப்பதையும், அதை ஒளிப்பட நகல் எடுப்பதற்குச் சற்று கால அவகாசம் தரும்படியும் வேண்டிக்கொண்டேன். இப்புத்தகத்தின் மறு அச்ச வரவேண்டுமென்று நாங்கள் இருவருமே உணர்ந்த தருணம் அதுதான். இந்தப் பணியில் கவிஞர்கள் அ.வெண்ணிலா - மு.முருகேஷ் இணையரின் ஆதரவைப் பெறுவது எனவும் நாங்கள் தீர்மானித்தோம். வரலாறு, சமூக மற்றும் இலக்கிய மதிப்புமிக்க அரிய பல நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்து வெளிக்கொணரும் பணியை அவர்கள் இருவரும் ஒரு புனிதக் கடமையாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறவர்கள்.

நூலின் உள்ளடக்கம், கருப்பொருள் இவற்றில்

எந்தவித கட்டமைப்பு மாற்றங்களையும் நான் மேற்கொள்ளாததற்குக் காரணம், இது மறு அச்ச என்பதேயாகும். இதனுடைய கட்டமைப்பு வடிவத்தை மாற்றுவதற்கு எடுக்கப்படும் எந்த முயற்சியும், சமீபத்திய வளர்ச்சிப் போக்குகளின் வெளிச்சத்தில், குறிப்பாக புதைபொருளியல் மற்றும் கல்வெட்டியல் சார்ந்த கண்டுபிடிப்புகளின் ஒளியில் ஒரு முழுமையான மறுவரைவை எழுதியாக வேண்டிய தேவையையே முன்னுக்குக் கொண்டு வருமென நான் உணர்ந்தேன். எப்படியிருப்பினும், அடிப்படையான ஓர் ஆய்வை நான் செய்து முடித்திருக்கிறேன் என்பதிலும், இந்தத் துறையில் ஆர்வமிக்க அறிஞர்களால் மேலதிகமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்குத் தேவையான மூலப்பொருளை நான் தந்திருக்கிறேன் என்பதிலும் எனக்கொரு நிறைவு இருக்கிறது. நான் திரட்டிய இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளின் எண்ணிக்கை மிக அதிகம் என்பதால், குறிப்புதவி நூல்களின் பட்டியலில் அவற்றைச் சேர்ப்பதைத் தவிர்த்திருக்கிறேன். இந்த (தேவதாசி) முறை, வளர்ந்து வரும்போதே தன்னுடனே சுவீகரித்துக் கொண்ட பலவீனங்களின் விளைவாக ஒரு தவறான பாதைக்குத் திசை திரும்பிவிட்ட போதிலுங்கூட, நமது கலாச்சாரத்தைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கு அற்புதமான, அசாதாரணமான ஒரு பங்களிப்பைக் கொடையளித்திருக்கிறது.

இந்த முயற்சியில், இம்மறுபதிப்பினை

சரிபார்த்துத் தருவதில் கவிஞர் அ.வெண்ணிலா
மேற்கொண்ட சிரமங்களுக்காக அவருக்கு எனது
மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலை இங்கு நான் பதிவு
செய்தாக வேண்டும். இந்த மறுபதிப்பை அழகிய
வடிவத்தில் சிறப்பாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ள வந்தவாசி,
அகநி வெளியீட்டின் பதிப்பாளர் கவிஞர் மு.முருகேஷ்
அவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிதலைப் பதிவு
செய்கிறேன்.

கே.சதாசிவன்

மதுரை

4.12.2011

ஆங்கில முதல் பதிப்பிற்கான முன்னுரை

தேவதாசி முறை, தனது பிறந்த மண்ணிலிருந்து பல்வேறு காரணங்களால் அனேகமாக முற்றிலுமாக இல்லாமற் போய்விட்டது. ஆனால், தொடர்ச்சியாக, இந்தியக் கலாச்சாரத்திற்கும், குறிப்பாகத் தமிழ்க் கலாச்சாரத்திற்கும் செழுமை சேர்ப்பதில் அது மிகப்பெரும் பங்காற்றியிருக்கிறது என்று சொல்லுவது எந்த வகையிலும் முரணாகிவிடாது. கடந்த காலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும் (தாசி ஆட்டம் - பரத நாட்டியம்) இந்தியரின் - தமிழரின் சமூக - மதம்சார்ந்த - கலாச்சார வாழ்க்கையின் மீது நேரடியாகவும் - மறைமுகமாகவும் ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த, முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தாக்கத்தை இது ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. உன்னதமான நோக்கங்களுடன் தொடங்கப்பட்ட ஒரு சமூக - மதஞ்சார் நிறுவனத்திற்கு இப்போதைய அதன் தோற்றம் முற்றிலும் வேறான ஒன்றுதான். கால ஓட்டத்தில், மிகவும் மோசமான, ஆபத்தான ஒரு நிறுவனமாக இது சீர்கெட்டுப்போக நேர்ந்துவிட்டதுடன், அதனுடைய பிறந்த மண்ணிலேயே பாலியல் தொழிலுக்கான ஓர் ஏற்பாட்டு முறையாக மாறிப்போயுமிருக்கிறது. ஆகவே, சமூகத்திற்கு அது ஒரு செய்தியை வைத்திருக்கிறது. 'எந்த ஓர் உன்னதமான நிறுவனமும் கூட, சமூக விரோதிகள் அதனுள் சுதந்திரமாக ஊடாட அனுமதிக்கப்படும் பட்சத்தில், உருச்சிதைந்து, மிக மோசமான ஒரு நிறுவனமாகச் சீரழிந்து போய்விடும்'

என்பதுவே அது.

நீண்ட பல நூற்றாண்டுகளாக நாட்டின் கலாச்சார மரபை வடிவமைப்பதில் இதனுடைய மாபெரும் பங்கினைப் பற்றி அறியாதவர்களாக தற்போதைய இந்திய-தமிழர் தலைமுறை இருந்து வருவது உண்மையிலேயே பேராச்சரியத்திற்குரியதுதான். இந்த நிறுவனம், தனது ஆழ்ந்த தாக்கத்தை மனிதக் கலை, சிந்தனை, ஏன் அரசியல் உட்பட பல துறைகளிலும் பதியச் செய்தும், விரிவாக்கம் செய்தும் வந்திருக்கிறது. நாட்டினுடைய இசை, நடனம், நாடகம், சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை மற்றும் மொழி சார்ந்த மரபுகள் அனைத்தையும் பெருமளவிற்குச் செழுமைப்படுத்தியிருக்கிறது.

தென்னிந்தியாவில், சைவ சித்தாந்தத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் அவற்றின் மீட்சிக் குரல்களுக்கு மிக வலிமை வாய்ந்த ஒரு சாதனமாகவும் இது பயன்பட்டிருக்கிறது. ஆலயங்கள் கட்டி எழுப்புகிற செயல்பாடுகளில் அதன் தாக்கத்தை, அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற நடனக் காட்சிகளிலிருந்தும், கல்வெட்டுகளின் பேரெண்ணிக்கையில் இருந்தும் நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். தமிழ்க் கலாச்சாரத்திற்கு, அதனுடைய கடந்த காலத் தொன்மைக்கு, அதனுடைய மிக மோசமான நிலையின் போதுகூட, அது ஒரு நிலையான தொடர் உத்வேகம் அளிக்கிற மூலவளமாக இருந்து

வந்திருக்கிறது.

தமிழ்க் கலாச்சாரத்தைக் கட்டமைப்பதில்
அதனுடைய மரபுச் செழுமை பற்றி அறிந்தவர்களான
உள்நாட்டு - அயல்நாட்டு அறிஞர் பெருமக்கள் பலரும்
இக்கட்டமைத்தலில் அதன் பங்கு குறித்து
ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள்
குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக, எட்கர் தர்ஸ்டன்,
யு.பி.கிருஷ்ணமாச்சார்யா, பி.ஏ.சாலேதோர்,
ஏ.அப்பாத்துரை, கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி,
ஏ.எஸ்.அல்டேகர், ஜோகேந்திர சந்திரகோஷ்,
சி.மீனாட்சுதி, டி.வி.மகாலிங்கம், கே.கே.பிள்ளை,
இ.பி.என். குஞ்சன் பிள்ளை, பத்மா சுப்பிரமணியம்,
பி.ராமச்சந்திரன், எம்.ஜி.எஸ்.நாராயணன், சஸ்கியா
கெர்சென்பூம் - ஸ்டோரி, ஃபிரடெரிக் ஆப் ஃபெல்,
மார்க்லின் - போன்றவர்களைக் கூறலாம். இருந்த
போதிலும், இந்த ஆய்வுகள் அனேகமாக துண்டு
துண்டாகவும், தனிப்படுத்தப் பட்டவையாகவும், முழுமை
யற்றவையுமாகவே இருக்கின்றன. அவர்கள்
அனைவரும் அவரவரின் தர்க்கவியல் மற்றும் தத்துவ
இயல் அல்லது சமூக மற்றும் மதஞ்சார்ந்த அல்லது
அழகியல் மற்றும் கலையியல் அணுகுமுறைகளுக்காக
அறியப்பட்டவர்களாவர். ஆகவே, இந்த நிறுவனத்தின்
வரலாற்றை, கருவறை முதல் கல்லறை வரையிலான
முழுமையான வரலாற்றைக் கண்டடைய அவர்கள்
தவறி விட்டனர். ஆகவே, இந்த இடைவெளியை இட்டு

நிரப்புவதை, இந்தப் புத்தகம் இலக்காகக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த ஆய்வு அதன் முழுமையை அடைவதற்கு ஏதேனும் ஒரு வகையில் பங்களித்திருப்போரான பல பேராசிரியர்கள், அறிஞர் பெருமக்கள், புரவலர்கள் மற்றும் நலம் விரும்பிகள் ஆகியோருக்கு மிக ஆழமான நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறேன். என்னை வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் களத்தில் ஈடுபடுத்தி வழிகாட்டிய எனது பேராசிரியர், முனைவர் கே. ராஜய்யன், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் நவீன வரலாற்றுத்துறையின் மேனாள் பேராசிரியருமாவார். அவருக்கு என் ஆழ்ந்த நன்றியறிதலைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். அவருடைய கவனமிகுந்த - ஆக்கபூர்வமான பின்னூட்டங்களும், விமரிசனங்களும் பகுப்பாய்வும் இல்லாமல், இந்தப் பணி வெளிச்சத்திற்கு வந்தே இராது. முனைவர் ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்களுடைய ஆதரவுமிக்க நட்புடன்தான் நான் எனது ஆராய்ச்சிப் பணியைத் தொடங்கினேன். அழகியல் மற்றும் நுண்கலைகளில் ரீடரான அவருக்கும் நான் நன்றிக் கடன்பட்டிருப்பதை பதிவு செய்கிறேன்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின், தொன்மை வரலாறு மற்றும் தொல்பொருளியல் துறை பேராசிரியரும், துறைத் தலைவருமான முனைவர் கே.வி. ராமன் அவர்களுக்கும் எனது உளப்பூர்வமான நன்றியறிதலை உரித்தாக்குகிறேன். அவரது

தொடர்ச்சியான ஊக்குவிப்பும், ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகளும் இந்தப்பணி நிறைவடையும் வரையில் துணை நின்றவை. பின்வரும் அனைவருக்கும் எனது நன்றிக் கடன்களை உரித்தாக்குகின்றேன். முனைவர் டி.ஜே.பாண்டியன், உயிரி அறிவியல் துறைத் தலைவர் - பேராசிரியர் முனைவர் ஜி. விஜயா வேணுகோபால், அழகியல் - நுண்கலைகள் துறைப் பேராசிரியர் - தலைவர்; ஸ்ரீ எஸ்.பாண்டியன், காந்தீயவாதி மற்றும் சிண்டிகேட் உறுப்பினர்; ஐசிசி மற்றும் சிஇ யின் வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியரும், தலைவருமான முனைவர் டி.ஆர்.ராஜேஸ்வரி, வரலாற்று ஆய்வுகள் பள்ளியின் பேராசிரியரும் - துறைத் தலைவருமான முனைவர் எஸ். மாணிக்கம்; ஐசிசி மற்றும் சிஇ யின் சட்டத் துறைப் பேராசிரியரும், தலைவருமான முனைவர் என்.கனகராஜ்; திரு. எஸ்.சந்திரசேகரன், முதுநிலை உதவிப் பதிவாளர், மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்; தொல்லியியல் மற்றும் கல்வெட்டியல் துறைப் பேராசிரியரும் தலைவருமான முனைவர் ஓய். சுப்பராயலு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்; மற்றும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத் தமிழியல் துறையின் பேராசிரியர் (ஓய்வு) சி.கோவிந்தராஜனார் - ஆகிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கு நன்றி.

இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக் கழகத்தின் பதிப்பு நல்கையைக் கொண்டு எனது ஆய்வேட்டை

முன்னதாகப் பதிப்பிப்பதற்குப் பயன்படுத்த முடியாத நிலை இருந்தது. 1989 ல் அனுமதிக்கப்பட்ட நல்கை அது என்ற போதிலும், ஐசிஹெச்ஆர் மிகுந்த கனிவுடன் அதைப் புதுப்பித்து உதவியதால், ஆய்வேட்டைப் பதிப்பிக்கிற பணியை என்னால் முடிக்க முடிந்தது. எனக்கு மற்றுமொரு வாய்ப்பளித்தமைக்காக நான் அவர்களுக்கு பெரிதும் நன்றியுடையவனாயிருக்கிறேன்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழக ஆட்சிமன்றக் குழு, இந்தப் பொருண்மை குறித்து ஆராயவும், அந்த ஆய்வேட்டைப் புத்தக வடிவில் வெளியிடவும் எனக்கு அனுமதியளித்தமைக்காக ஆழ்ந்த நன்றியறிதலைப் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக மேனாள் துணைவேந்தரான முனைவர் வேதகிரி சண்முகசுந்தரம், மேனாள் பதிவாளர்களான முனைவர் எஸ்.பாக்கியம், மற்றும் முனைவர் எம். சிங்காரவடிவேலு, இந்நாள் துணைவேந்தர் முனைவர் எஸ்.வசந்தி தேவி ஆகியோர், இந்தப் புத்தகத்தை வெளிக்கொணர்வதில் காட்டிய தாராளமான ஊக்குவித்தலுக்காக இவர்களனைவருக்கும் நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறேன்.

எனது ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வை எனது பெற்றோருக்கும், மதுரை மீனாட்சி அரசினர் மகளிர் கல்லூரி தேர்வு நிலை கணித விரிவுரையாளரான என் துணைவியார் திருமதி டி.டார்லிங் ரத்தினத்திற்கும் உரியதாக்குகிறேன்; அதோடு எனது சக கல்விப்பல

ஊழியர்கள், எல்லா நலம் விரும்பிகள் அனைவருக்கும் மற்றும் சமூகவியல் துறையைச் சேர்ந்த திரு பி.கண்ணப்பன், முனைவர் ஜி. கருணாநிதி, இரசாயனத் துறையைச் சேர்ந்த முனைவர் எஸ்.கோபாலகிருஷ்ணன், திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக இளைஞர் நலத்துறை இயக்குநர் முனைவர் எஸ்.கணபதிராமன் ஆகிய அனைவருக்கும் அவர்களின் நல்லாசிகளுக்காகவும், நல்வாழ்த்துகளுக்காகவும் மனப்பூர்வமாக நன்றியைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்புத்தகத்தின் கணினி அச்சுப் பிரதியைத் தனது சீரிய அறிவார்ந்த உழைப்பைச் செலுத்திப் படித்து அங்கீகரித்த சிபிஹெச் பப்ளிகேஷன்ஸின் பதிப்பாசிரியரான திரு எம்.ஈஸ்வரன் அவர்கட்கு இப்புத்தகத்தை முழுமையாக நிறைவு செய்வதில் அவருடைய பதிப்பாசிரிய முயற்சிகளுக்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்நூலை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு இப்புத்தகத்தை நுண்ணழகு மிக்க வடிவமைப்பில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ள சிபிஹெச் பப்ளிகேஷன்ஸ் உரிமையாளர் ஸ்ரீமதி எம்.கிரிஜா அவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

கே.சதாசிவன்

30 ஜூன் 1993

உள்ளடக்கம்....

1. அறிமுகம்
2. தேவதாசி முறையின் தோற்றம்
3. தேவதாசி முறையின் மீது ஆகமங்கள் மற்றும் பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கம்
4. தேவதாசிகளின் வாழ்க்கை
5. மேலதிகச் சடங்குகளும் மேலும் அதிக தேவதாசிகள்
6. கடமைகளும் விருதுகளும்
7. உள்ளார்ந்த முரண்பாடு
8. தேவதாசி முறை மீது படிந்த கிரகண நிழல்
9. மீளவும் வந்தது இந்த முறை
10. சீர்குலைவும் வீழ்ச்சியும்
11. தேவதாசி முறையும் தமிழ்நாட்டின் நுண்கலைகளும்
12. நிறைவாக

தேர்வு செய்த குறிப்புதவி நூல்கள்

பின்னிணைப்பு - 1

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள் பணி செய்த சில கோவில் பகுதிகள்

புகைப்படங்கள் - குறிப்பு

சுருக்கக் குறிப்புகள்

சொல்லடைவு

அறிமுகம்

சமஸ்கிருதத்தில் தேவதாசி¹ அல்லது தமிழில் தேவரடியாள்² என்ற வார்த்தையின் பொருள் இறைவனின் ஊழியர் என்பதாகும். ஓர் ஆலயத்தில் உறையும் கடவுளின் சேவைக்காக என்றே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்பவளான ஒரு நடன மங்கையே அவள். தமிழ்நாட்டில் சங்க காலத்தில் இந்த நடைமுறை ஒரு வகையான வடிவத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது. பின் மத்திய காலத்தில் அது பரந்து விரிந்து பரவியிருக்கிறது (600 முதல் கி.பி.1800). கல்வெட்டுகளில் மிகப் பிரபலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பெயர்கள், தேவரடியார், பதியிலார், தளிச்சேரிப் - பெண்டுகள் மற்றும் எம்பெருமானடியார்³ ஆகியவையேயாகும். இப்பெயர்கள், இசைபாடும் - நாட்டியமாடும் பெண்களை மட்டும் குறிப்பிடுவனவாக இல்லை; மாறாக, ஆலயங்கள் மற்றும் மடங்களின் அடிமைகளாகவும் - சிறப்புத் திறன்கள் தேவையற்ற கடைநிலை ஊழியர்களாகவும் இருந்த நிலையைக் குறிப்பவையாகும். சில ஆலயங்களில், அவர்கள் கோயில் சமையலறை (மடப்பள்ளி) ஊழியம் செய்பவர்களாக இருந்ததால் அவர்கள் அடுக்களைப் பெண்டுகள்⁴ என்றும் கூட அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஆகமங்கள், இப்பெண்களை நர்த்தகிகள், கணிகைகள் (ருத்ர - கணிகையர்) மற்றும் தாசிகள்⁵ என

அழைக்கின்றன. ஆனால், விஜயநகர காலத்தில் இந்தப் பெயர்கள் அனைத்தும் கைவிடப்பட்டு தேவதாசிகள் என்ற பெயரால் மாற்றியழைக்கப்பட்டன. இந்தக் கால கட்டத்தில், கல்வெட்டுகளில் தாசிகள் மற்றும் தாசி ஊழியம்⁶ போன்ற பெயர்களும் கூட பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பிற பகுதிகளில் அவர்கள் வெவ்வேறு விதமாய் தேவிடிக்கள், நங்கைமார், குடிக்காரிகள் மற்றும் முறைக்காரிகள் என கேரளாவிலும், பொட்டி, ஜோக்தி என கர்நாடகாவிலும், ஸானிகள் என ஆந்திராவிலும், பாத்ராக்கள் மற்றும் மாகாரிகள் என ஒரிஸ்ஸாவிலும், குர்மபுக்கள் மற்றும் குடிபுக்கள் என அஸ்ஸாமிலும் பெயர்களிட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர். பம்பாய் ராஜதானியில், ஒவ்வொரு கோயிலும் தனக்கென ஒரு சொந்த பெயரைக் கொண்டு இப்பெண்களை அழைக்கின்றது⁷.

உண்மையில் பெண்களைப் புனிதமான சேவைக்கு அர்ப்பணிப்பது என்பது உலகளாவிய பழக்கம். இந்த முறை ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்கக் கண்டங்கள் ஆகிய பகுதிகளில் பரவலாக உள்ளது என்பதே விரிவான ஆய்வுகள் காட்டும் உண்மை. சுமேரியா, அஸ்ஸிரியா, பாண்ட், கோமஜீன், மெசபடோமியா, பாபிலோனியா, எகிப்து, லிட்யா மற்றும் பிரிஜியா⁸, ஆப்பிரிக்காவின் மேற்கு கடற்கரை⁹, கொரிந்த்¹⁰, ரோம்¹¹, கம்போடியா¹², ஜப்பான்¹³, இந்தியா, ஸ்ரீலங்கா¹⁴ மற்றும் மேற்கு இந்தியத் தீவுகள்¹⁵ ஆகிய

பகுதிகளின் கோயில்கள் இத்தகைய பெண்களைப் புனிதச் சேவைக்காக அர்ப்பணித்திருந்தன என்று கூறப்படுகிறது. என்.எம்.பென்ஸர்¹⁶ கூற்றுப்படி மெஸபடோமியாதான் இந்த நிறுவனத்தின் உண்மையான பிறந்தகம் என்று கருதுகிறார் எனத் தெரிகிறது. அவர் இந்த முறையின் தொடக்கம் கி.மு. 2090 வாக்கில் இருந்திருக்கலாம்; பாபிலோனின் முதல் அரசு பரம்பரையின் காலத்தில் - ஹம்முராபி¹⁷ என்ற நெறித்தொகுதியிலிருந்து தொடங்கியிருக்க முடியும் என தனது தேடலில் கூறுகிறார்.

இந்தியாவில், சமீபத்திய ஆய்வுகள் இந்த முறையை சிந்து பள்ளத்தாக்குக் கண்டுபிடிப்புகள் சிலவற்றுள் தொடர்புபடுத்துகின்றன. மொகஞ்-ஜோ-தாரோவிலிருந்து அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட நாட்டிய மங்கையின் படிமம் ஒன்றைப் பற்றி சர் மார்ட்டிமர் வீலரின் வார்த்தைகளில் சொன்னால், “சிந்து... வெளியிலிருந்து மிக ஆதாரபூர்வமாகக் கிடைத்திருக்கும் மிகச் சிறந்த மேன்மையான பெண் வடிவங்களுள் இதுவும் ஒன்று.” அந்தப் பெண் உணர்வுகளைத் தூண்டும் பாவனையில் நிர்வாணமாக நின்றிருக்கும் பாங்கு மிக நளினமானது. “நவீன இந்தியாவிலுங்கூட பல கோயில்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கிற நடனப் பெண்களின் நிறுவன அமைப்பின் மூதாதையரின் பிரதிநிதி”¹⁹யாக இந்தப் பெண் அநேகமாக இருக்கக்கூடும் என்று

வி.ஆர்.ராமச்சந்திர தீக்ஷிதர் ஊகிக்கிறார். மோடிசந்திரா, இந்தப் பெண்ணின் படிமம் “ஏதோ ஒரு தாய் தெய்வக் கோயிலினுள், பிரத்தியேகமான பகுதியில் தனது கடமைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு புனிதப் பரத்தை”²⁰யைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகச் சொல்கிறார். பல நிர்வாணப் பெண் படிமங்கள், பொதுவாக வெண்கலத்திலானவை, சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பவை, இதர நடனப் பெண்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தக்கூடும்.²¹

சிவலிங்க வடிவத்திற்குப் பெண்களை அர்ப்பணிப்பது என்ற நடைமுறை தெளிவாகப் புலப்படுத்துவது என்னவெனில் லிங்க வழிபாட்டு மரபு நிலவியதையும், அதில் கன்னிப் பெண்கள் சிவனின் மணமகளாக வரித்துக் கொள்வதையும் இது உறுதி செய்கிறது என்பதையே.²² சிந்து சமவெளி மக்கள் மகப்பேற்று சடங்கு பற்றிய விழிப்புணர்வு பெற்றிருந்தார்கள் என்பதுடன் அதில் சூரியனும், சந்திரனும் தந்தையாகவும் - தாயாகவும் வகிக்கும் பாத்திரங்கள் குறித்தும் அறிந்திருந்தனர். ஆண் குறியும் - பெண் குறியும், அதாவது லிங்கமும் யோனியும் வெற்றிகரமாக ஒன்றினுள் ஒன்று பொருந்தியிருப்பதன் வெளிப்பாடாக, தாந்திரீக வழிபாட்டுச் சின்னமாக சிவலிங்க வடிவம் இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.²³ வரலாற்றுக்கு முந்தைய இந்தியாவில்

தேவதாசி முறை நிலவி வந்ததைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறவையாக இவை அமைந்துள்ளன.

கி.மு.நான்காம் நூற்றாண்டினரான கவுடில்யர், 'ஆலயச் சேவை'யில் ஈடுபட்டிருந்த தேவதாசிகள் குறித்து எழுதியிருக்கிறார்.²⁴ அசோகரின் காலத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கக்கூடுமென நம்பப்படுகிற ராம்கார் குகைக் கல்வெட்டில், கடவுளின் அடிமைப் பெண்ணான ஓர் இளம்பெண் 'சுதனூகா' பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.²⁵ 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வரலாற்றாளரான கல்ஹணர், காஷ்மீர் வரலாற்றில் சிவனின் (ஜேஸ்தருத்ரா) ஆலயத்தில் சேவை செய்வதற்கென அசோகரின் மகனான ஜலாவுகாவின் அந்தப்புரத்திலிருந்து ஆடலிலும் பாடலிலும் மிகத்தேர்ச்சிப் பெற்றவர்களான 100 இளம் பெண்களைத் தந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.²⁶ சோமநாதர் இயற்றிய கதாசரித சாகரத்தில் வருகிற ரூபிணிகா எனும் நடனப்பெண், மதுராவின் ஆலயம் ஒன்றில் பணியாற்றியது பற்றிய குறிப்பு, அந்தப் பகுதியில் தேவதாசி முறை பரவலாக நடைமுறையிலிருந்திருப்பதை விளக்குகிறது.²⁷ உஜ்ஜயினில் இருக்கும் மகாகாளி ஆலயத்தில், நடனப் பெண்களின் பாத சலங்கைகளின் ஒலி எதிரொலி எழுப்பியதாகச் சொல்லுகிறார்.²⁸ கர்நாடக மாநிலத்தில் இருந்து கிடைத்துள்ள கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனம் ஒன்று, ஜைன ஆலயத்தில் பணி செய்த பாத்ரா

(தேவதாசி) என்ற பெண் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.²⁹ கி.பி.866-ம் ஆண்டின் செப்புப் பட்டயம் ஒன்று கன்னியாகுமரி மாவட்டம் பார்த்திபசேகரபுரம் ஆலயத்துக்கு இலவச உழைப்பு வழங்குபவர்களான 'வெள்ளாட்டிகள்' பற்றிய குறிப்பைத் தருகிறது.³⁰ இந்தியா முழுமையிலும் இந்த நடைமுறை நிலவி வந்திருப்பதையே இவை சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

யுவான்சுவாங், ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீன யாத்திரீகர். அவருடைய குறிப்பு ஒன்றில், மூல்தானில் இருந்த சூரியக் கடவுளுக்கு மரியாதை செய்யும் வகையில், பெண்கள், பூக்களையும் - வாசனைத் திரவியங்களையும் படைத்து, விளக்குகளை ஏற்றியும், இசைப் பாடல்களால் துதித்தும் வழிபட்டனர் என்ற தகவலைப் பதிவு செய்கிறார்.³¹ கி.பி.1024-ம் ஆண்டில், முகமது கஜினியால் தாக்கப்பட்ட செளராஷ்டிராவின் சோமநாதர் ஆலயத்துடன் சேர்க்கப் பட்டிருந்தவர்களாக ஐநூறு நடன மங்கையர் மற்றும் முந்நூறு இசைக் கலைஞர்கள் இருந்தார்கள் என்று இபின்-அல்-அத்திர் என்கிற முஸ்லிம் யாத்திரீகர் கூறுகிறார்.³² பீகாரின் கயாவிலுள்ள ஒரு பெளத்த ஆலயத்திலுள்ள ஒரு சாசனத்தில் தாசிகளின் நடனத்தையும், இசையையும் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.³³

இரத்தினகிரி செப்புப் பட்டயத்தைக் கொடையளித்தவர் கற்பூரஸ்ரீ என்ற ஒரு தேவதாசி ஆவார்.³⁴ அப்பதிவின்படி அப்பெண் சலோனபுர

மகாவிகாரத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர் என்ற வகையில் சலோனபுர மஹாவிகார வினீர்கடா என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.35 ஓரிஸ்ஸாவில் அவர்கள் மகாரிகள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.36 வங்காளம்37 மற்றும் அஸ்ஸாம்38 ஆலயங்கள், தமது நிறுவனங்களில் நூற்றுக்கணக்கானோரை அத்தகையோரிலிருந்து பெற்றுள்ளன. தெய்வீக சேவையின் போது, நடனம், வாய்ப்பாட்டு மற்றும் இசைக் கருவி இசையின் மூலம் பாடல்-ஆடல் வல்ல பெண்களின் சேவைகளைப் பெறுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பல்வேறு புராணங்கள்39 வலியுறுத்துகின்றன. இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் தெளிவுறத் தெரிய வருவது என்னவெனில், இந்தியாவிலிருந்த மதங்களிடையே இந்த நடைமுறை பரந்த அளவில் ஒப்புதல் பெற்றிருந்திருக்கிறது என்பதே.

தேவதாசி முறை மிகத் தொன்மையான ஒரு வரலாற்றை உடையது என்பதை மேற்கண்ட குறிப்புகள் நிரூபிக்கின்றன. முந்தைய நாட்களில் இது உலகளாவிய அம்சமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதுவும் இதனால் புலனாகிறது. உலகம் முழுவதுமாக, சிற்சில மாறுதல்களுடன் ஒரு வடிவில் அல்லது மற்றொரு வடிவில் இது இருந்து வந்திருக்கிறது. தொல்லுலகில், மிகவும் மேலாதிக்க நிலை வகித்து வந்த தாய் தெய்வ வழிபாட்டில் இதன் தோற்றுவாய் இருந்திருக்கிறது எனக்

கருதலாம். இந்தியாவில், தொன்மையான நாட்களில் சிவாலயங்களில் இந்த முறை மிகவும் பிரபலமாயிருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. இந்த ஆலயங்களில், தாய் தெய்வ வழிபாடு என்பது தாந்திரீக வழிபாட்டுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருப்பதை லிங்கமும் யோனியும் ஒன்றிணைந்த படிமம் மூலம் அறியலாம்; அல்லது சூரியனும் சந்திரனும் தந்தையாகவும் தாயாகவும் உருவகிக்கப் பட்டுள்ளதிலிருந்தும் அறிய முடிகிறது. அடுத்தடுத்த காலங்களில் இது, வைணவம், பவுத்தம் மற்றும் சமணம் ஆகிய மதங்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு நடைமுறையாகியிருக்கிறது.

பகவான் புத்தரை இந்து மதப் பிடியில் கொண்டு வந்ததற்குப் பிறகும், அதைத் தொடர்ந்து புத்தமதத்திற்குள் தாந்திரீக வழிபாடு அறிமுகமானதற்குப் பிறகுமே பவுத்த விகாரைகளில் இம்முறை நுழைந்தது எனலாம். தாந்திரீகம் அல்லது சாக்த வழிபாட்டினால் தாக்கமடைந்த சமணர்களும் கூட தங்களுடைய சமணப் பள்ளிகளில், மற்ற மதங்களோடு போட்டியிட்டு வெற்றி கொள்ளும் நோக்கில் இந்த முறையை அறிமுகம் செய்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இதன் விளைவாக, ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் இந்தியா முழுவதிலும் பரந்து விரிந்து நிலவுவதற்குத் தேவையான ஓர் அனுமதியை புராணங்கள், ஆகமங்கள் மற்றும் தாந்திரீகம் ஆகியவற்றிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டதாக இந்த முறை

ஆகியிருக்கிறது.

மத்திய கால தமிழகத்தில், மிக வலுவாக மேலாதிக்கம் செலுத்திய சமூக-மதஞ்சார்ந்த நிறுவனங்களுள் இதுவும் ஒன்றாக இருந்தது. பல்வேறு சமூக, மதரீதியான, கலாச்சார நிறுவனங்களின் ஒன்றிணைப்பின் விளைவாகப் பரிணாமமடைந்த இதன் வேர்களை சங்க காலத்தில் நம்மால் காண முடியும். கி.பி.ஐந்து மற்றும் ஆறாம் நூற்றாண்டுகளின் இறுதிப்பகுதியில் இது ஒரு நிறுவனமாக உருவானது எனத் தோன்றுகிறது. பக்தி இயக்கத்தின், ஆகம மரபுகளின் தாக்கத்திற்கு உள்ளான பல்லவர்களாலும், பாண்டியர்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்ட இந்த நடைமுறை ஒரு நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது. சோழர்கள் மற்றும் பிற்காலப் பாண்டியர்களின் தாராளமான ஆதரவின் கீழ், தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் இது விரிவாக்கப்பட்டது. முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இது சற்றுப் பின்னடைவைச் சந்தித்தது. விஜயநகரப் பேரரசர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் இது முன்பை விட மேலதிகத் தீவிரத்துடன் மீண்டும் தோன்றியது. எப்படியாயினும், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் இறுதிக் காலத்தின்போது இது சரிவை நோக்கி நகரத் துவங்கி, நாயக்கர்களின் ஆட்சியின் கீழ் முழுமையாக நலிந்து கீழ்நிலைக்குச் சென்றது. இலக்கிய மற்றும் சாசன ஆதாரங்களிலிருந்து இது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

மூல வளங்கள்

இந்த ஆராய்ச்சிக்கான தகவல் தரவுகள் என்பவை, அடிப்படையில் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள், இலக்கியத் தரவுகள் மற்றும் கள ஆய்வுகள் ஆகியவையாகும். சாசனங்கள் என்பவற்றுள் ஆலயச் சுவர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளும், செப்புப் பட்டயங்களும் அடங்கும். நினைவுச் சின்னங்கள் என்பவை அகழ்வாராய்ச்சி மற்றும் வரலாற்றியல் எச்சங்களாகும். ஆலயங்களில் காணப்படும் சிற்பங்களும்- ஓவியங்களும் வரலாற்றியல் எச்சங்களுள் வரும். இலக்கியச் சான்றுகள் என்பவை உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களிலிருந்து பெறப்படுபவையாகும். உள்நாட்டு இலக்கியங்கள் என்பவற்றுள் தமிழ் மொழியிலுள்ள படைப்புகளும், சமஸ்கிருதம் உள்ளிட்ட பிறமொழிகளிலுள்ள படைப்புகளும் ஆகும். இவற்றிலும் மதச்சார்பற்ற இலக்கியங்கள் மற்றும் மதஞ்சார்ந்த இலக்கியங்கள் என இரண்டு வகையாகப் பிரியும்.

மதச்சார்பற்ற இலக்கியங்கள் என்பவை சங்கப் பேரிலக்கியங்கள், கலை சார்ந்த சில ஆவணங்கள் மற்றும் சில சிற்றிலக்கியப் படைப்புகளாகும். மதஞ்சார்ந்த இலக்கியங்கள் என்பவற்றுள் ஆகமங்கள், புராணங்கள், ஸ்தலபுராணங்கள், சைவ மற்றும் வைணவப் பெரியோர்கள் இயற்றிய அனைத்து பக்திப் படைப்புகள் மற்றும் தொன்மங்கள், பழங்கதைகள் ஆகிய அனைத்தும் அடங்குவன. வெளிநாட்டுச் சான்றுகள்

என்பவை அனைத்துப் பயண இலக்கியங்கள் மற்றும் இறைப் பணியாளர்களின் எழுத்துகளாகும். கள ஆய்வுகளின் போது சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகள் என்பவற்றுள் தேவதாசிகள் பற்றிய வாய்மொழி மரபுகள், சில முன்னாள் தேவதாசிகளுடனான நேர்காணல்கள், மற்றும் ஆலயங்களிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட எல்லா விவரங்களும் அடங்குவன. பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் வடிவிலான இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் சிலவும் இந்த ஆய்வில் மதிப்புமிக்கவையாகக் கண்டறியப்பட்டன. அதிர்ஷ்டவசமாக, இந்தத் தரவுகள் அனைத்துமாகச் சேர்ந்து மத்திய கால தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறையின் எழுச்சியையும், வீழ்ச்சியையும் குறித்த ஒரு முழுமையான சித்திரத்தை வழங்குவனவாக உள்ளன.

சாசனங்கள்

இந்த ஆய்வுக்கான பிரதான தகவல் தரவுகளில் முதன்மையிடம் பெறுபவை சாசனங்களாகும். இவை பெரும்பாலும் தமிழ், கிரந்தம், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் பொறிக்கப்பட்ட சம காலத்திய பதிவுகளே. இவை பல்லாயிரக் கணக்கிலானவை; பெரும்பாலும் மிக நீளமாக அமைந்தவை. தென்னிந்திய இளவரசர்களும், மக்களும் தமது பிற்கால சந்ததியினருக்கென்று கைமாற்றி அளித்துச் சென்றவை என்று வி.ஏ.ஸ்மித் அவதானிக்கிறார்.40 1977-ஆம் ஆண்டு வரையில் இந்திய அரசின் கல்வெட்டியல் துறையினரால், நாட்டின்

இப்பகுதியில் மட்டுமே 26,000 சாசனங்களுக்கு மேல் கண்டறியப்பட்டு, படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன.41

இவற்றுள், 9000 பதிவுகள் சோழர்களிடமிருந்து மட்டுமே வந்திருக்கின்றன. இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ள மொத்த சாசனங்களில் இவை மூன்றில் ஒரு பகுதியைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றுள் முதலாம் இராஜராஜ சோழனுக்கு முந்தைய மொத்த சாசனங்கள் எண்ணிக்கை சுமார் 2000 ஆகும். இவை சோழர் சாசனங்களில்42 கால்பங்கிற்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் உள்ளன. ஒட்டு மொத்த எண்ணிக்கையான 26000 சாசனங்களுள், 6000 மட்டுமே படிக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது படியெடுக்கப் பட்டுள்ளன. இன்னும் 20000 பதிவுகள் பதிப்பிக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளன. இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ள மொத்தம் 9000 சோழர்கால சாசனங்களுள், 3500 சாசனங்கள் மட்டுமே செப்பம் செய்யப்பட்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் உள்ள சாசனங்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் இவை மட்டுமே கிட்டத்தட்ட முப்பத்தைந்து சதவீத அளவிற்கு இருக்கின்றன.

பாண்டிய மன்னர்களின் சாசனங்கள் தமிழ்ப் பதிவுகளில் மேலும் பதினெட்டு சதவீதத்தையும், விஜயநகர அரசர்களின் சாசனங்கள் அதேபோல் பதினாறு சதவீதத்தையும் நேர் செய்கின்றன.43 1970 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் கேரள தொல்லியல் துறை தென்

திருவாங்கூரிலிருந்து சுமார் 600 சாசனங்கள் வரையில் படியெடுத்துள்ளது. அவற்றுள் இதுவரை 309 பதிவுகள் மட்டுமே அவற்றின் பிரதிகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் துறை இதுவரை 700 சாசனங்களைப் படியெடுத்ததில் 150 சாசனங்கள் மட்டுமே பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.⁴⁴ இந்த சாசனங்களுள் ஆகப் பெரும்பாலானவை நீத்தோர் நினைவுச் சாசனங்களாகவும், சமர்ப்பண அல்லது தானமாக வழங்கப் பெற்றவை குறித்த சாசனங்களாகவுமே இருக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றில் மிகக் குறைந்த அளவு தகவல்களே இடம் பெற்றுள்ளன என்பதுடன் இவற்றின் நம்பகத்தன்மையும் ஐயத்திற்கிடமானதாக⁴⁵ இருக்கின்ற போதிலும், இத்தகைய ஓர் ஆய்வுக்குத் தேவையான தகவல்களுக்கு ஒரு பிரதான மூலவளமாக இவை உள்ளன.

இப்போதைய இந்த ஆய்வில், சுமார் 500 சாசனங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சில செப்புப் பட்டயங்களாகும்.⁴⁶ அவை தவிர, இதுநாள் வரையிலும் அறியப்படாதிருந்த சில சாசனங்களும் கூட பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தென்கரை சிவன்கோயில் (சோழவந்தான் அருகில்), பூலோகநாதர் ஆலயம், திருமங்கலம் (மாயவரம் அருகில்), திருமுருகன்புண்டி முருகநாதர் ஆலயம் - ஆகிய இடங்களிலிருந்து மிக சமீபத்திற் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சாசனங்கள் இவை.

இந்தப் பொதுப் பரிவர்த்தனைகள் ஆலயங்களின் சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தவை; மிகவும் கவனமாகப் பராமரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளவை.47 அரசர்கள், பணியாளர்கள், சபைகள், பக்தர்கள் மற்றும் தேவதாசிகள் போன்ற பொதுமக்களின் செயல்கள், முன்னாட்களில் பதிவு செய்யப்படாதிருந்திருக்கும் பட்சத்தில் பெரும்பாலும் கற்களிலோ அல்லது செப்புப் பட்டயங்களிலோ பொறிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஆணையிடப்படுவது வழக்கம்.48 திருவிடைமருதூரில் கண்டறியப்பட்ட சாசனத்திலிருந்து, தேவதாசிகளின் சேவைகளைப் பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று அரசர் விடுத்த ஆணை ஆவணமாகியிருப்பதை அறிய முடிகிறது.49

தேவதாசிகள் குறித்த இந்தப் பதிவுகளிற் பெரும்பாலானவை பெருமளவிற்கு சிதைந்த நிலையிலும், முழுமையற்றும்50, துண்டு துண்டாகவும், முற்றுப் பெறாமலும் இருக்கின்றன. சோழர் கால சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை கிறித்துவ சகாப்தத்தைச் சேர்ந்தவை என்று காலநிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டியவை.51 ஆனால், பாண்டியர் சாசனங்களைப் பொறுத்தவரை, அவற்றின் காலப்பதிவுகள் தவறாகவும், பயனற்றுப் போகும் விதத்திலும் இருப்பதால் இந்தப் பணி மிகவும் கடினமானதாக இருக்கிறது. விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் சாசனங்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும்

சக சகாப்தத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதால் அவற்றையும் கிறித்துவ சகாப்தத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் குறிப்பிடலாம்.

தேவதாசி முறை தொடர்பான சாசனங்களிற் பதிவாகியுள்ள விவரங்கள் பொதுவாக நிலங்கள், விளக்குகள், ஆடுகள், பசுக்கள், தங்கம், நகைகள் மற்றும் பிற ஆபரணங்கள் முதலானவற்றைத் தானங்களாக வழங்கியது தொடர்பாகவும், ஆலயங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட பராமரிப்புப் பணிகள் மற்றும் கூடுதல் பணிகள் தொடர்பாகவும்⁵² செய்திகளையும், பெரும் எண்ணிக்கையிலான தேவதாசிகளின் பெயர் விவரங்களையும் தாங்கியவையாக உள்ளன. அதோடு கூட, சமுதாயத்தில் அவர்களுடைய பொருளாதார மற்றும் மதஞ்சார்ந்த அந்தஸ்து குறித்த ஆய்வுக்குத் தேவையான விவரங்களைக் கொண்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, முதலாம் ராஜராஜ சோழன் காலத்திய சாசனமான தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் தொடர்பான ஆவணம், அன்றைய கலைஞர்கட்கு வழங்கப்பட்ட மதிப்பூதியத்தின் தன்மை மற்றும் தொடர்விளைவாக அவர்கள் அடைந்திருந்த சமூக மதஞ்சார் அந்தஸ்து குறித்துப் பெரும் வெளிச்சம் பாய்ச்சுவதாக அமைந்திருக்கிறது.⁵³

தேவதான நிலங்களின் மொத்த அளவு (ஆலயங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள் தேவதானங்களாகும்) மற்றும் தேவதாசிகளுக்கு

வழங்கப்பட்ட வரிகள் அற்ற நிலங்களின் அளவு குறித்த விவரங்கள் வேறு பல ஆவணங்களில் இருந்து பெறப்பட முடிந்தவையாகும். ஆகவே, மத்திய காலப்பகுதியில் நிலவியிருந்த தேவதாசி முறை குறித்த ஆய்வுக்கு மதிப்புமிக்க சான்றாதாரக் குறிப்புகளாக இவை விளங்குகின்றன.

இன்னும் கூடுதலாக, ஆலயங்களால் ஆதரவளிக்கப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட கலைகள் பற்றி பெருமளவிலான தகவல்களை பல சாசனங்கள் கொண்டுள்ளன. நடனம், நாடகம், சிற்பம் மற்றும் ஓவியம் தொடர்பான தரவுகள் கிடைக்கின்றன. முதலாம் இராஜராஜன், முதலாம் குலோத்துங்கன் மற்றும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மற்றும் பாண்டியர்களுள் சிலருடைய சாசனங்கள் மிகப் பெரும் உதவியாய்54 அமைந்துள்ளன. எழுத்து வடிவிலான ஆவணங்களின் ஒரு தொகுதி, தேவதாசி முறையின் கீழ்க்காணும் அம்சங்கள் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுவதாக அமைந்துள்ளது;

அவையாவன (1) ஆலய வழிபாட்டில் நிகழ்த்து கலை வடிவங்களான சடங்கு நடனங்கள் மற்றும் பாடல் இசைத்தல்; (2) விழாக்காலங்களின் போது ஆலயங்களில் நாடகத்தன்மை வாய்ந்த நிகழ்த்துதல்களில் பங்கேற்றல்; (3) பல்வேறு வகையான நடனங்களை மீள நிகழ்த்திக் காட்டுதல்; (ஆரியக் கூத்து, தமிழக் கூத்து, சாந்திக் கூத்து, பிற) (4) மிகக் கூர்ந்த

அக்கறை, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் பக்தித் தன்மையுடன்
 மேற்கண்டவற்றை நிகழ்த்துதல்; (5) இவற்றை
 அவற்றுக்கேயுரிய குறிப்பிட்ட அரங்குகளில் நிகழ்த்துதல்
 (நாடக சாலை, நிருத்த மண்டபம், பிற); (6) அரசர்கள்,
 ஆலயங்கள், கிராமத்தினர் மற்றும் சபைகள்
 ஆகியோரால் தேவதாசிகட்கு வழங்கப்பட்டு வந்த
 மதிப்பூதியம் அல்லது மானியம் (பரிசு), அல்லது ஜீவிதம்
 (படிகள்-சலுகைக் கொடைகள்); (7) அவர்களுடைய
 பன்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அங்கீகரிக்கும்
 விதத்தில் வழங்கப்பட்ட பிற உரிமைகள்; (8)
 பக்தர்களையும், யாத்ரிகர்களையும் ஏராளமான
 எண்ணிக்கையில் கவர்ந்து இழுக்கும் வகையிலமைந்த
 ஆலய நடவடிக்கைகளில் அவர்களுடைய
 நிகழ்த்துதல்களும், பாத்திரங்களும்; (9) சமுதாயத்தில்
 அவர்கள் அனுபவித்து வந்த அந்தஸ்தின் இயல்பு. இந்த
 ஆவணங்களில் ஒழுக்க விதிகள் தொடர்பான தரவுகள்
 முன்னிலைப்படுத்தப்படாத போதிலும், மத்திய காலத்திய
 சமூக-பொருளாதார-கலாசார ஆய்வுகளுக்கான அடிப்படை
 வளங்களாக இவையே அமைந்துள்ளன. தேவதாசி
 முறை குறித்த ஆய்வுக்கான அடிப்படை ஆதார வளமாக
 இந்த சாசனங்கள், சார்புத்தன்மைகளிலிருந்தும்,
 முன்முடிவுகளிலிருந்தும் பாதுகாக்கப்பட்ட தன்மையுடன்
 அமைந்துள்ளன.

மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் திட்டவட்டமான,
 நுட்பமான சான்றாதாரங்களை நமக்கு வழங்குபவையாக

நினைவுச் சின்னங்கள் அமைகின்றன. தேவதாசி முறை தொடர்பான தொல்லியல் எச்சங்கள் மிகமிக சொற்பமே. மொகஞ்-ஜோ-தாரோவிலிருந்து அகழ்ந் தெடுக்கப்பட்ட வெண்கலப் படிமம் ஒன்றுதான் ஒரு நடன மங்கை-விலைமாதின்⁵⁵ வடிவத்திற்குக் காலத்தால் மிக முற்பட்ட சான்றாதாரமாக அனேகமாக இருக்கக் கூடும். தமிழ்நாட்டில், காலத்தால் மிக முற்பட்ட தொல்லியல் ஆதாரமாக திருக்காம்புலியூரில்⁵⁶ அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட நடன மங்கையின் வடிவம்தான் அனேகமாக இருக்கும். அன்றைய நாட்களில் நடனக்கலையுடன் தொடர்புடைய முக்கியத்துவத்தைக் கண்டறிவதற்கு இவை நமக்கு உதவிகரமாயுள்ளன.

ஆலயங்களில் காணப்படுகிற சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் போன்ற வரலாற்று எச்சங்கள், கலைகளின் வரலாற்றைக் கண்டறிவதற்கு மிகப்பெரும் உதவிகரமானவை. ஆலயங்களின் சுவர்களிலும், கோபுரங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ள நடன மங்கையரின் சிற்பங்களை நம்மால் காண முடிகிறது. தேவதாசிகளின் நடன வடிவங்களாக இருக்கக்கூடுமென வகைப்படுத்தப்பட்ட சில நடன மெய்ப்பாடுகளை திருவாரூர் ஆலயத்தில்⁵⁷ சித்தரித்துள்ளனர். வகைப்படுத்தப்படாத சில நடன மங்கையரின் மெய்ப்பாடுகளைப் பல ஆலயங்களிலும் காணலாம். நாட்டின் மரபார்ந்த உள்ளூர் நடன வகை மாதிரிகளையும், அதேபோல் செவ்வியல் நடன

மாதிரிகளையும் - அவற்றின் பிரபலத் தன்மையையும் குறித்து புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறவையாக இந்த நடனச் சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன.

நடனப் பெண்களின் ஓவியங்கள், காஞ்சிபுரத்திலுள்ள கைலாசநாதர் மற்றும் வைகுந்தப்பெருமாள் ஆலயங்களிலும், கமுகுமலை வெட்டுவான் கோயிலிலும், தஞ்சாவூர் ராஜராஜேஸ்வரம் கோயில், புதுக்கோட்டையருகில் உள்ள சித்தன்னவாசல் குகை மற்றும் திருவாரூர் கோயில்களிலும் காணப்படுகின்றன. கலை விமர்சகர்கள் இவற்றை அப்சரஸ்களின் ஓவியங்கள் (காஞ்சிபுரம் மற்றும் திருவாரூரில் உள்ளவை தவிர்த்த பிற) என்று கண்டறிந்து அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர்.⁵⁸ ஆனால் நாயக்கர்கள் காலத்தியதான தியாகராஜர் கோயிலில் இடம் பெற்றுள்ள ஓவியங்கள் நடனப் பெண்களினுடையவை (தேவதாசிகள்) என்று அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. சாசனங்களிலும், இலக்கியத்திலும் காணப்படுகின்ற பல விவரங்களை இந்த நினைவுச் சின்னங்கள் உறுதி செய்ய உதவி செய்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் நுண்கலைகளைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கு தேவதாசிகளின் பாரம்பரியம் எப்படி உதவியுள்ளதெனக் கண்டறிவதற்கும் இவை உதவி செய்வனவாக உள்ளன.

இலக்கியம்

இப்போதைய ஆய்வில் இலக்கியத் தரவுகளுக்கும்

சமமான முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்வுக்காக கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய அடிப்படைத் தரவுகளை இலக்கியம் வழங்கியுள்ளது. அது, சாசனங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ள சமகால நிகழ்வுகளின் மீதும், கூடுதல் இணைப்புச் செய்திகளின் மீதும் வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறது. எப்படியிருப்பினும், எஸ்.திருவேங்கிடாச்சாரி குறிப்பிடுவது போல், இலக்கியம் பெரும்பாலும் மிக சொற்பமான அளவு வரலாற்றையே தருவதாக அமைந்துவிடுகிறது.59 பல்வேறு சூழ்நிலைகளின் கீழ் இலக்கியங்களைப் படைத்தளிக்கிற கவிஞர்களுடைய முன் முடிவுகள் மற்றும் சறுக்கல்கள் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் உரிய கவனம் தந்து மதிப்பிட்டே முடிவுகளுக்கு வர முடியும். கவித்துவம், கற்பனைக்கு போதிய உரிமம் அளித்துப் பார்த்தாலும் இலக்கியத் தரவுகள், சாசனங்களில் பொதுவாகக் காணப்படாத தகவல்கள் சிலவற்றின் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுவனவாகவே அமைந்துள்ளன.

தமிழர்களின் மிகச்சிறந்த மதச்சார்பற்ற பங்களிப்புகளில் சங்க இலக்கியப் படைப்புகளும் அடங்குவனவாகும். அவையாவன: தொல்காப்பியம் எனும் தொன்மையான தமிழிலக்கண நூல், எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, மற்றும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு. அவற்றுள் உருத்திரங்கண்ணனார் இயற்றிய பட்டினப்பாலைதான் தெய்வீக சேவைகளில் ஈடுபட்டிருந்த கொண்டிமகளிர் குறித்த, காலத்தால் மிக

முந்தைய குறிப்புகளை வழங்கியுள்ள இலக்கியமாகும்.60 ஏனைய அனைத்து சங்க செவ்வியல் இலக்கியங்களும் விறலியர் (இசைக்கலைஞர்கள்), கூத்தியர் (நடனப் பெண்கள்) மற்றும் பரத்தையர் ஆகிய பெண்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகின்றன. இவர்கள், நீண்டகாலப்போக்கில், இந்த அனைத்து அம்சங்களுடனும் ஒருங்கிணைந்து தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறையை உருவாக்கும் வகையில் மாற்றங்களை அடைந்துள்ளனர். பரத்தையரின் இழிந்த வாழ்க்கை குறித்து திருக்குறளும்,⁶¹ கொண்டிமகளிரின் தாழ்நிலை குறித்து மதுரைக்காஞ்சி⁶²யும் கண்டனக் கணைகளைத் தொடுத்திருந்த போதிலும் கூட, அப்பெண்களுடைய கலாசாரச் சாதனைகளை விதந்து பாராட்டுவதற்குத் தமிழர்கள் தவறிவிடவில்லை.⁶³

சங்க காலச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் காணக்கிடைக்கிற தரவுகள், கலைகள் தொடர்பான சில ஆவணங்கள் கூடுதல் சான்றளிக்கின்றன. பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரம், சாத்தனாரின் கூத்த நூல், அறிவாணரின் பஞ்சமரபு - ஆகிய நூல்கள் அனைத்துமே இசையையும் - நாட்டியத்தையும் குறித்த தத்துவார்த்த அம்சங்களை ஆராயும் பணிக்கு உதவும் உறுதுணைக் கருவிகளாகும். சிலப்பதிகாரத்தைப் போல அனேகமாக கி.பி.இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும் நாட்டிய நாடகக் கலை ஆவணமான நாட்டிய சாஸ்திரம் எனும் சமஸ்கிருத

நூல்,⁶⁴ ஒரு நடனக்காரியின் இலக்கணத்தை விவரிக்கிறது.

ஒன்பது பகுதிகளாக அமைந்துள்ள கூத்த நூல், நடனம், இசை, நாடகம் ஆகிய கலைகளின் வழிமுறைகள் - விதிகள் மற்றும் தாளலயம் போன்றவற்றைக் கணக்கிட்டுச் சொல்கிறது.⁶⁵ இவற்றில் தேவதாசிகள் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கிறித்துவ சகாப்தத்தின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அனேகமாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிற பஞ்சமரபு⁶⁶, நுண்கலைகள் மற்றும் அழகியல் அம்சங்கள் சார்ந்த தமிழ்மரபுகள் தொடர்புடைய தாளம், நடனம் (கூத்து) மற்றும் அபிநயம் ஆகியவற்றை ஆராய்கிறது. தேவதாசி முறையின் மீது ஆழ்ந்த முத்திரை பதித்திருக்கிற நிகழ்த்து கலைகள் தொடர்பான மதிப்புயர்ந்த தரவுகளுக்காக அவை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும்.

தேவதாசி முறையின் பரிணாம வளர்ச்சித் தொடர்பான அதிகப்படியான தரவுகள், தமிழ்ப் பெருங் காப்பியங்களிலிருந்து பெறப்படலாம். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மற்றும் சீவகசிந்தாமணி. சிலப்பதிகாரத்தின் மூன்றாவது இயல், மாதவி என்கிற நிபுணத்துவமிக்க ஆடற்கலைஞருடைய எழுத்தோவியத்தைத் தீட்டிக் காட்டுகிறது. அவளுடைய உடல் எழில், ஆடற்கலையில் அவள் பெற்றிருந்த

நிபுணத்துவம், அதை வெளிப்படுத்துவதில் அவள் காட்டிய அருந்திறன் ஆகியவை சித்தரித்துக் காட்டப்படுகின்றன.67 மணிமேகலை எனும் காப்பியக் கதாநாயகியின் பெயரையே தாங்கிய மணிமேகலை காப்பியத்தில், மாதவியின் மகள் கணிகையர் குலத்துப் பிறந்தவளான மணிமேகலையாவாள்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் இணை கதாநாயகியான மாதவி, பிற்காலத்திய தேவதாசிகளின் முன்னோடிகளுள் ஒருத்தியாகக் கருதப்படுகிறாள். இந்தக் காப்பியங்கள் இசையினுடையவும்- நடனத்தினுடையவுமான வெவ்வேறு அம்சங்கள் தொடர்பான ஏராளமான செய்திகளைக் கொண்டிருப்பவையாகும். நடனக்கலையின் அற்புதங்களைக் குறித்து குறைந்த பட்சம் ஐம்பது இடங்களுக்கு மேல் சீவகசிந்தாமணி குறிப்பிடுகிறது. அன்றைய நாட்களில் பயன்பாட்டில் இருந்த வெவ்வேறு விதமான இசைக்கருவிகள் பற்றிய குறிப்பு அக்காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. மற்ற எல்லா வகையான கலை வடிவங்கள் பற்றிய விவரிப்பும் இதனுடன் சேர்ந்தே இடம் பெற்றுள்ளது.68 ஆகவே, தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறையின் வரலாற்றை மீள்கட்டமைப்புச் செய்வதற்கு இவையெல்லாம் தனித்த நிலையில் உதவி செய்கிற வகையில் அமைந்துள்ளவையாகும்.

மதஞ்சார்ந்த இலக்கியங்களுள் ஆகமங்கள்69

மத்திய கால கட்டத்தில் நிலவிய தேவதாசி முறை குறித்த நேரடி ஆதாரங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆலயங்களின் கட்டமைப்பு மற்றும் ஆலய வழிபாடு தொடர்பான முறைப்படுத்தப்பட்ட ஆவணங்கள் அவை. இந்திய மரபின் வழிப்பட்ட ஆலயக் கட்டுமான விதிகள், சிற்ப உருவாக்கம், சடங்குகள் மற்றும் சம்பிரதாயங்கள் தொடர்பான விவரங்கள் போன்றவற்றை விரிவாக விளக்குவனவாக ஆகமங்கள் உள்ளன. ஓர் ஆலயத்தினுள் உள்ள தேவதையை சடங்காசாரப்படி வழிபடுவதற்கு, அத்தெய்வத்திற்கென படையலிட்டு வழங்கப்படும் நைவேத்ய பிரசாதத்துடன் வழிபாட்டு நடனத்தையும்-வழிபாட்டு இசையையும் உடன் சேர்த்து வழங்குவதேயாகும்.

ஆரியருக்கு முந்தைய வழிபாட்டு முறைகளிலிருந்து 70 வடிவெடுத்தவையாகத் தோன்றுகிற ஆகமங்கள், தந்திரங்கள் என அழைக்கப்படுவையாகவும், சாதி சார்ந்த பரிசீலனைகள் ஏதுமில்லாமல் அனைவருக்குமாகவென்று முன்வைக்கப்பட்டவையாகவுமே இருந்துள்ளன. சடங்குபூர்வமான வழிபாட்டு முறைகள் தொடர்பான இத்தகைய தரவுகள் ஏதுமில்லாத சூழலில், கி.பி.ஐந்து மற்றும் ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் இந்த ஆகமங்கள் பெரும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தவையாகும். குறிப்பாக சடங்குகள் சார்ந்த நடனங்களிலும் - இசையிலும் ஆலய வழிபாட்டின்

போது ருத்ர-கணிகையர் ஆற்றிய பங்களிப்பு குறித்து 'காமிகாகமம்' விவரிக்கிறது.⁷¹ மற்ற அம்சங்களுடன் கூடுதலாக சிற்ப சாஸ்திர விதிகளுக்கு இணங்க மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆலயங்களில், தேவதாசிகள் தமது நடன நிகழ்வுகளை நிகழ்த்திக் காட்டும் வகையில் நிருத்தமண்டபங்கள் (நாட்டிய அரங்குகள்) அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆகமங்களில் சிற்பம் (கட்டுமானம்), பரதம் (நாட்டியம்), கீதம் (இசை), மற்றும் வாத்தியம் (இசைக்கருவிகள்) ஆகியவை குறித்த விவரங்கள் காணப்படுகின்றன.⁷² ஆலயங்களில் தேவதாசி முறையை நிறுவனமயமாக்கி முறைப்படுத்துவதில் ஆகமவியல் பரிந்துரைகள் உதவிகரமாக அமைந்திருந்தன. ஆகவே, தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறையின் வரலாற்றைத் தேடிக் கண்டறிவதில் ஆகமங்கள் அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும்.

நாயன்மார்கள் அருளிச் செய்த பக்திப் பதிகங்களுக்கும், ஆழ்வார்கள் அருளிய பாசுரங்களுக்கும் இதேபோல் சமமான முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. எம்.ஏ.துரை ரங்கசுவாமியின் வார்த்தைகளிற் சொன்னால் சைவசித்தாந்த வெளிப்பாடுகள் எல்லாம் தமிழர்தம் அறிவுஜீவித் தன்மை மற்றும் வரலாற்றின் 'அற்புத'ப் படைப்புகளாகும்.⁷³ இந்தப் பாசுரங்களும், பதிகங்களும் பன்னிரு திருமுறைகளாகத் (புனிதத் திரட்டுகள்)

தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், 'மூவர் தேவாரம்' என வழங்கப்படும் அப்பர், சம்பந்தர் மற்றும் சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார்களின் பதிகங்கள்; மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம், சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் மற்றும் அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் ஆகியவை அடங்குவன.

வெவ்வேறு காலகட்டங்களில், பல்வேறு புனித அருளாளர்களாலும், பக்தர்களாலும் பாடப்பட்டு வந்த இப்பக்திப் பாடல்கள், வேதங்களுக்குச் சமமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டு மதிக்கப் பெற்று வந்தவையாகும். ஆலய வழிபாட்டில், இப்பணுவல்களை இசையொழுங்குடன் இசைப்பதுவும் ஒரு வழக்கமான அம்சமாக நாளடைவில் ஆகிவிட்டது. ஆலயப் பணியைத் தன்னார்வமாக மேற்கொண்டவர்களாகிய இப்புனிதப் பெண்களின் சேவைகளுக்கு, மாற்று உபசார வழக்குப் பெயர்கள் கிடைப்பதற்கு இவை வகை செய்தன. மாணிக்கவாசகர் இவர்களை கோயிற்பிணாப்பிள்ளைகள் (விக்கிரகத்திற்கு விசிறும் பெண் பிள்ளைகள்) என அழைக்கிறார். மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவை, சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் திருக்கயிலாய நாதர் உலா மற்றும் கருவூர்த் தேவரின் திருவிசைப்பா ஆகிய பக்தி இலக்கியப் பாடல்கள், பல கல்வெட்டுகளுடைய ஆதாரங்களோடு ஒத்திசைந்து போகின்றன. பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், மற்றும் நம்மாழ்வார் ஆகியோரின் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்கள் 74 மகாவிஷ்ணுவின் சேவகர்கள் குறித்த தகவல்களைக்

கொண்டுள்ளன. ஆண்டாளின் திருப்பாவை, அத்தகைய அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடைய பெண்கள் மேற்கொள்ளும் நேர்த்திக் கடன்கள், வேண்டுகல் உறுதிமொழிகள் ஆகியவற்றைப்பற்றி ஆழ்ந்த விளக்கங்களைத் தருகிறது.

வைணவர்களிடையே மிகப் பிரபலமாக விளங்கும் பல கதைகளுள் ஒன்றான திருவரங்கத்திற்கு வடக்கேயுள்ள திருக்கரம்பூரைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசியான தேவதேவி என்பவளோடு தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகள் பற்றிய கதை அமைந்துள்ளது. அழகிய மணவாளரால் எழுதப்பட்ட ஆச்சார்ய ஹிருதயம் என்ற நூல் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. அதற்கு மணவாள மாமுனிகள் விரிவுரை எழுதியிருக்கிறார். மகாவிஷ்ணுவுக்குச் சேவைகள் செய்தவர்களான நூற்றுக்கணக்கான பெண் சேவகர்களின் பணிகள் குறித்து பெரிதும் வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிற இலக்கியம் இது. இதே நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூலான கோயில் ஒழுக்கு, திருவரங்கம் கோயிலில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய விதிகளைப் பற்றி ஆராய்கிறது. மாபெரும் வைணவத் துறவியான இராமானுஜரால் பெரும்பாலும் முறை செய்யப்பட்ட இது, திருவரங்கக் கோயில் முஸ்லிம்களால் தாக்கப்பட்ட பொழுது, சில தேவதாசிகள் காலத்தினாற் செய்த சில சேவைகள் பற்றிய பதிவுகளைச் செய்திருக்கிறது.

ஆச்சார்யசுக்திமுத்தாவளி என்ற தெலுங்கு நூல்

நம்பூரி கேசவாசார்யாவால் முஸ்லிம் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அது, முஸ்லிம் தளபதி ஒருவனின் தாக்குதலின் போது ஆலயத்தைப் பாதுகாத்து நின்ற தீரமிக்க ஒரு தேவதாசியின் வீரக் கதையைப் பேசுகிறது. இத்தகைய படைப்புகளைப் பாரபட்சமின்றி ஆராய்கையில், வைணவ ஆலயங்களிலும் கூட தேவதாசி முறையின் புகழ் உயர்ந்து வந்திருப்பது நிரூபணமாகிறது. ஆனால், சைவக் கோயில்களில் நிலவியதை விடவும் இவை மிகமிகக் குறைவான அளவிலேயே இருந்துள்ளன.

மதஞ்சார்ந்த பிற படைப்புகளுள், புராணங்கள் தேவதாசி முறையின் மீது மேலும் அதிக வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுவனவாக அமைந்துள்ளன. நமது தொன்மைமிகு மரபுகளை அவை மடைமாற்றி வந்துள்ளன. சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட அவற்றின் எண்ணிக்கை பதினெட்டாகும். சடங்காசார வழிபாட்டில் பாடலையும்-ஆடலையும் விவரித்து அவை வகிக்கும் பாத்திரம் குறித்து மிக உன்னதப்படுத்துகின்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை, தெய்வீக சேவைக்கு நூற்றுக்கணக்கான இளம்பெண்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரை75 செய்வனவாக உள்ளன.

கி.பி.பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பெரியபுராணம், சைவ நாயன்மார்களின் வரலாற்று நூலாகும். தேவதாசி முறை குறித்து ஏராளமான

தரவுகளை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. சுந்தரர் என்ற நாயன்மாரின் வரலாற்றைச் சொல்லும் போது, திருவாரூர்க் கோயிலின் பதியிலார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ருத்ர-கணிகையான பரவை நாச்சியாரின் பூர்வீக விவரங்களைச் சேக்கிழார் ஆராய்கிறார். அவள் கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவள் என்றும், சுந்தரரைத் திருமணம் செய்து கொண்டவள் எனவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ருத்ரகணிகையைப் பற்றிய தகவலை சேக்கிழார் அளித்திருப்பது, பல்லவர் காலத்திய கல்வெட்டுச் சான்றுகளுக்கு ஆதரவளிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதோடு கூட, தமிழர்களுடைய கோயில் கட்டும் நடவடிக்கைகள் குறித்த எண்ணற்ற தகவல்களை இந்த நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது.⁷⁶ அதோடு இக்கோயில்களில் நிலவிய வழிபாட்டு முறைகளையும், வழிகளையும் இந்நூல் விவரிக்கிறது. நிருபிக்க இயலாத எண்ணற்ற தொன்மக் கதைகளால் இந்நூல் நிரம்பியிருந்த போதிலுங்கூட, சமூகவியல்- மதரீதியான பின்னணியில், வரலாற்றுப் பூர்வமான மதிப்புயர்ந்த தரவுகள் பலவற்றை இது தன்னுட் கொண்டுள்ளதாக அமைந்துள்ளது.

தொன்மங்களாலும் வீரகாவிய மரபுகளாலும் தாக்கத்திற்குள்ளான நிலையில் பல உள்ளூர்ப் புராணங்களும் பெருமளவில் தோன்றியிருக்கின்றன. கோயில் நகரங்களையும், அவற்றின் கடவுளர்களுடைய அதியற்புதச் செயல்களையும் மகோன்னதப்படுத்துவதே

இப்புராணங்களின் நோக்கமாகும். ஆலய சேவகர்களின் தார்மிக நெறியின் அடிப்படையிலமைந்த ஒழுக்கத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை-நலிவை, கோயில் புராணங்கள் எனப்பட்ட இவை பதிவு செய்கின்றன. அருணகிரிபுராணம் மற்றும் பேரூர் புராணம்⁷⁷ ஆகியவற்றில் ஆகச்சிறந்த சம்பவங்கள் பதிவாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கண்டவை தவிர, மேலும் பல இலக்கியப் படைப்புகள் இந்த முறையின் பல்வேறு அம்சங்கள் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுவையாக இருக்கின்றன. கி.பி.ஏழு-ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியமான பெருங்கதை, கொங்கு வேளிரால் எழுதப்பட்டது. தேவதாசிகளைக் கோயில் மகளிர் என்று அழைக்கும் இந்த நூல் ஆலய சேவையில் அவர்களுடைய பங்கையும் குறிப்பிடுகிறது. கம்பனின் காவியமான இராமாயணம், சோழர் காலத்திய தேவதாசிகளின் சேவைகள் மீது சிறிது வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது.⁷⁸ மரபுவழிக் கதையொன்று, சோழர் ஆலயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசியுடன் கம்பனுக்கிருந்த உறவு குறித்துச் சொல்லுகிறது.

பரணிகள், உலாக்கள் மற்றும் கோவைகள் போன்ற மத்திய கால முற்பகுதியைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற சிற்றிலக்கியங்கள், தேவதாசி முறை குறித்த ஏராளமான தரவுகளால் தங்களை நிரப்பிக் கொண்டவையாயுள்ளன. அக்காலப் பகுதியை அடுத்து தொடர்ந்து வந்த காலத்திய பிற சிற்றிலக்கியங்கள், விஜயநகர ஆட்சியின் கீழ்

தேவதாசி முறைக்கு நேர்ந்த வீழ்ச்சியைப் பதிவு செய்திருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கி.பி.பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எழுதப்பட்டிருப்பவையாகத் தோன்றும் சிதம்பரசர் விறலி விடு தூது, தியாகேசர் குறவஞ்சி மற்றும் நொண்டி நாடகம் போன்ற எல்லாச் சிற்றிலக்கியங்களும் தேவதாசிகளை விபச்சாரிகள் என்று அழைக்கின்றன. இப்படைப்புகளுள், தேவதாசிப் பெண்கள் தமது காதலர்களின் பண்பைகளின் மீதுதான் கண்ணாயிருக்கிறார்களோ என்று சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.⁷⁹ கவி காளமேகம் இயற்றிய பல உதிரிப் பாடல்களில், வெவ்வேறு கோயில் நகரங்களின் தேவதாசிகளுடன் அவருக்கு இருந்த காதல் ரகசியங்கள் வெளிப்பட்டுத் தெரிகின்றன. திருவானைக்கா ஆலயத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசியான மோகனாங்கியுடன் காளமேகத்துக்கு இருந்த காதல் உறவு நன்கறியப்பட்ட ஒன்று.⁸⁰ நீண்ட கதைப் பாடல்களில் அனேகமாக பதினாறாம் நூற்றாண்டுப் படைப்பாக இருக்கலாமெனக் கருதப்படும் உடையார் கதை தென்காசி கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளின் தார்மிக நெறிகள் தகர்ந்து போனதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.⁸¹ ஒட்டு மொத்தமாக, தமிழ்நாட்டில் விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சிக்குப் பிறகு தேவதாசி முறையின் சரிவு குறித்து அறிவதற்கு இந்தச் சிற்றிலக்கியங்கள் நமக்கு உதவுகின்றன.

அதிகாரிகளின் குறிப்புகள், இறைப்பணியாளர்களின் கடிதங்கள், யாத்திரீகர்களின் அறிக்கைகள் ஆகியவை

அயல்நாட்டுத் தரவுகளில் அடங்குகின்றன. சீனம், பெர்ஷியன், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, போர்த்துக்கீசியம் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள இந்த மூலத்தரவுகள், இதர மொழிகளிலும் கூட மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. யுவான் சுவாங்கின் அறிக்கைகள் (கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டு), அபு ஜெய்த் அல் ஹாசன் (கி.பி.930), அல்பெருணி (கி.பி.1030)⁸², சாவ்-ஜாகுவா (கி.பி.12ம் நூற்றாண்டு), மார்க்கோபோலோ (கி.பி.1290)⁸³ வாஸுஃப் துவார்த்தே பார்போசா (கி.பி.1504 - 1514)⁸⁴, நிக்கோலோ கோண்டி (15-ம் நூற்றாண்டு), பாயெஸ் மற்றும் நுனிட்ஸ் (16-ம் நூற்றாண்டு), இறைப் பணியாளர்களான அருட்தந்தை இம்மானுவேல் டி வெய்கா மற்றும் அருட்தந்தை விக் கோ (16-ம் நூற்றாண்டு) போன்றோரின் கடிதங்கள், மற்றும் அப்பே தூபேயின் (கி.பி.1799) அறிக்கைகள் போன்றவை தேவதாசி முறை தொடர்பான குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. ஆலயங்களில் பின்பற்றப்பட்ட சடங்குகள், அவற்றின் திருவிழாக்கள், இந்த அம்சங்களில் தேவதாசிகள் வகித்த பாத்திரம் மற்றும் அவர்களைப் பற்றிய மறைக்கப்பட்ட உண்மைகள் ஆகியவற்றின் மீது, மேற்கண்ட பயணிகள் தமது கண்களாற்கண்ட குறிப்புகள் வழி பெருமளவு வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சியுள்ளனர். இவை பெருமளவிற்கு விவரிப்புகளாக அமையாமற் போயிருப்பினும் கூட,⁸⁵ உள்ளூர் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் சில கண்டறிதல்களுடன் ஒத்திசைந்தே உள்ளன. அதீத

தூய்மைவாதத்தின் விளைவான குமுறல்களும், பொதுவான கடும் விமர்சனங்களும் இவற்றுள் அடங்கியிருப்பதால் இக்குறிப்புகளைத் தாராளமாகவும், அதிகாரப்பூர்வமான தரவுகளாகவும் இத்தகைய ஓர் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்துவதில் மிகுந்த கவனம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டாக வேண்டும். இருந்த போதிலும், தேவதாசி முறையின் வரலாற்றைக் கண்டறிவதில் இவையும் பேருதவி செய்வனவாகவே உள்ளன.

கள ஆய்வு

இந்த ஆராய்ச்சிக்குக் கடைசியாகத் தரவுகள் வழங்கும் மூல வளமாக கள ஆய்வுகளும், மரபுகளைப் பற்றிய தகவல்கள் சேகரிப்பும் அமைகின்றன. தமிழ்நாட்டில் பெருமளவிற்குப் புழக்கத்திலிருப்பவையான மரபுகள், தேவதாசிகள் குறித்த சுவையான குட்டிக்கதைகளை நமக்குத் தருகின்றன. தேவதாசிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட மானிய நிலங்கள், கோயில்களுக்கு அவர்கள் வழங்கிய கொடைகள், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கவுரவப் பட்டங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடவே அவர்கள் குறித்த வசைச்சொல் வழக்குகளின் மீதும் மரபுவழிக் கதைகள் வெளிச்சம் பாய்ச்சுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக, தேவடியா செய் (தேவதாசியின் நிலம்),⁸⁶ தேவடியாத் தெரு⁸⁷, மற்றும் தேவிடியாப் பட்டணம்⁸⁸ போன்ற சொல் வழக்குகள் மரபுகளால் நமக்குத் கைமாற்றித் தரப்படுகின்றன. தேவதாசிகள் குறித்த சில பழமொழிகளையும் அவை

கொண்டுள்ளன. ஒரு பழமொழி இவ்வாறு போகிறது: “தேர் நிலைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாலுங் கூட தாசி அலங்காரம் பண்ணி முடித்திருக்க மாட்டாள்...”⁸⁹ இவை எல்லாமே தேவதாசி நிறுவன அமைப்பின் வீழ்ச்சியைச் சுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. எப்படியிருப்பினும், எல்லா மரபுகளுமே வரலாற்றின் உண்மை விவரங்களாகக் கருதப்பட்டு அவற்றைச் சார்ந்திருந்து விடக்கூடாது.

கள ஆய்வுகளும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கோயில்களைச் சார்ந்த சில முன்னாள் தேவதாசிகளுடனான நேர்காணல்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.⁹⁰ அவர்களைப் பற்றி ஏற்கனவே உண்மையான செய்திகளுக்குக் கூடுதல் ஆதாரங்களைத் தந்து துணைபுரிகிறவையாகவும், புதிய மேலதிக உண்மைகளைத் தருபவையாகவும் இவை அமைந்தன. எடுத்துக்காட்டாக, தேவதாசிகளின் உடல்களின் மீது சில அடையாளக் குறிகளை இடும் வழக்கம் குறித்த உண்மைகள், சாசனங்களிலோ, இலக்கியங்களிலோ இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனால், இதுவரையிலும் அறியப்படாதிருந்த உண்மையான இவ்வழக்கம் பற்றிய செய்திகளின் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறவையாக நேர்காணல்கள் அமைந்தன. அதே போன்று, சாசனங்களும்-இலக்கியங்களும், கோயில் பூசாரிகளுடன் தேவதாசிகள் மேற்கொண்ட தொடர்புகள் பற்றி பொதுவாக எவ்வித சான்றுகளையும் தருவனவாக

இல்லை.

ஆனால், கோயில்களின் பூசாரிகளுடன் அவர்களுடைய உறவுகளின் தன்மைகள் குறித்த புரிதலை ஆய்வாளர்கள் பெறுவதற்கு நேர்காணல்கள் துணை புரிந்தன. மேலும், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த பல செப்புப்பட்டயங்கள்-பனையோலைச் சாசனங்கள் போன்ற மானிய ஆவணங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வரவும் இந்த நேர்காணல்கள் ஆய்வாளர்களுக்கு உதவின. மேலும் கோயில்களில் அர்த்தஜாம (நடுநிசி)ப் பூஜைகளுக்குப் பின் கோயில் சாவிகளைத் தங்களிடமே வைத்திருக்கும் உரிமையை அவர்கள் பெற்றிருந்தனர் என்ற தகவலும் இந்த நேர்காணல்களின் போதுதான் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது.

இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள்

புத்தகங்கள், ஆய்விதழ்கள் போன்றவற்றில் பதிப்பிக்கப்பட்ட சில தொடர்புடைய கட்டுரைகள் மற்றும் ஆய்வறிக்கைகள் மற்றும் சில பதிப்பிக்கப்படாத ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகள் ஆகியவற்றில் ஏராளமான தரவுகள் காணக் கிடைக்கின்றன. மாவட்ட அரசிதழ்கள், மாவட்ட மற்றும் நிர்வாக மேனுவல்கள், மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு அறிக்கைகள், சமூக அறிவியல் தகவற் களஞ்சியங்கள், என்சைக்ளோபீடியா ஆசியாட்டிகா, மற்றும் மதம்-ஒழுக்க நெறிகள் தகவற் களஞ்சியம் போன்றவை இத்தகைய தரவுகளை நிரம்பக்

கொண்டவையாகும். தென்னிந்தியாவில் சில குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளை சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் சார்ந்து எட்கர் தர்ஸ்டன் மேற்கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவில் பாலியல் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைக் குறித்து பம்பாயில் எஸ்.டி.பூனேகர் மற்றும் கமலா ராவ் சில விரிவான ஆய்வுகள் செய்துள்ளனர். இவையும் மதனுடையது போன்ற சில சமூக-மதவியல் நடைமுறைகளையும், பிரச்சனைகளையும் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட சில விசாரணைகளும் தேவதாசி முறை குறித்த தரவுகள் நிரம்பியவையாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சில இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களின் மாணவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சில ஆய்வுத் திட்டப் பணிகளாலும், இந்த நூற்றாண்டின் முதற்பாதி காலகட்டத்தில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வரங்குகள் மற்றும் விவாதங்களாலும் இந்த அமைப்பு முறையால் முன்னுக்கு வந்த பல பிரச்சனைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இதன் விளைவாக, புகழ்மிக்க முன்னணி சர்வதேசிய - தேசிய ஆய்விதழ்களில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. தேவதாசி முறையைப் பற்றி புரிந்து கொள்வதில் மேற்கண்டவையும், பிற சமகாலத்தைய இலக்கியங்களும் பேருதவி புரிவனவாய் அமைந்துள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. “தேவதாசி-தேவ+தாசி” - ‘இறைவரின் சேவைக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்ட நடன மங்கை’ - தமிழகராதி, தொகுதி-4 -பகுதிகள் 1-4, சென்னை, 1930 - பக்கம்-2064.

2. “தேவரடியார் - தேவர் + அடியார்” - ‘கோயில் நடனப் பெண்கள் (தேவர்களின் ஊழியர்கள்.) - மேலது-ப.2067. இந்தப் பெயர், கடவுளின் ஆண் ஊழியர்களையும் உள்ளடக்கியதாக சில சமயங்களில் பயன்பட்டுள்ளது. ஆனால், சாசனங்கள் அவர்களை தேவரடியான் என அழைக்கின்றன.

-தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-23, எண்.15;

-திருவாங்கூர் தொல்லியல் ஆய்வு வரிசை- தொகுதி-7-பகுதி-1- எண்.17

‘தேவடிகள்’ - கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1911, எண்.316

‘தேவரடித்தாசர்’ - புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள் - எண்-791

3. பார்க்க : பின்னிணைப்பு - ஐ, இவர்களைக் குறிப்பிடும் பல்வேறு சொல்லாடல்களின் விரிவான ஆய்வுக்கு.

4. தென்னிந்திய சாசனங்கள் - தொகுதி - 4 - எண்.34
5. காண்க : காமிச ஆகமம், அஜிதாகமம், ரௌரவாகமம், சுப்ர பேதாகமம்.
6. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1938-39, எண்.338, தென்னிந்திய ஆலய

சாசனங்கள் - தொகுதி-1, எண்,248.

7. பசவிகள் (கருட-பசவிகள்=கருடனின் மனைவியர் = விஷ்ணு மற்றும் லிங்க பசவிகள்= லிங்கத்தின் பெண்கள் = சிவன்) - அப்பே. ஜே.ஏ.துபாய்ஸ், 'இந்து நடத்தை, சடங்குகள் மற்றும் விழாக்கள், புதுடெல்லி, 1983, ப.133 முறலிகள், பாவின்கள், ஜோகவின்கள், நைக்கினிகள், காலவந்திகள், தேவாளிகள், ஜோக்திகள், மாதங்கிகள், ஷார்னிகள்-இவைகள் சில பெயர்கள். (பார்க்க : வி.ஆர்.ஷிண்டே, 'மறையும் முறலிகள்'- பம்பாய், ப-2) முறலிகள் என்ற பெயர் அனைவருக்குமான பொதுவான ஒரு சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

8. ஜே.ஜி.ஃப்ரேஸர், 'The Golden Bough' தொகுதி - 1, லண்டன், 1955-ப-37-39

மற்றும் ப-72; என்.லகோவரி - 'திராவிடரின் தோற்ற மூலங்கள் மற்றும்

மேற்குலகு' - சென்னை, 1963-ப.32.

பாபிலோனியாவில், அப்ரோடைட் கடவுளின் கோயிலுக்குரிய 'புனிதப் பெண்கள்' எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டவர்கள் கதிஷ்ட் அல்லது கேடெஷ்டா என அழைக்கப்பட்டனர்.

9. ஜே.ஜி.ஃப்ரேஸர், மேற்குறிப்பிட்ட நூல்-ப.65-70.
10. யூஸ் பதிவு செய்கிறபடி கோரிந்த் கோயிலின் நடனப் பெண்கள் லெபோ

தேவ்ரால் என அழைக்கப்பட்டனர். (மார்க்கோ போலோ, பயணங்கள் - 11, ப-351-எண்-18) ஏ.அப்பாதுரை, இப்பெயர் தேவதாசி என்ற இந்துப் பெயருக்குக் கிட்டத்தட்ட நெருக்கமான மொழியாக்க மாயிருக்கலாமெனக் கருதுகிறார். (ப-321, எண்-1004)

11. ரோமாபுரியில், வெஸ்டா என்ற பெண் கடவுளின் சேவைக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற முறையில் வெஸ்டால் கன்னியர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தமது கைகளில் அணையா விளக்குகளை ஏந்திக் கொண்டிருப்பார்கள். (யு.பி.கிருஷ்ணமாச்சார்யா-ப.10)

12. கம்போடியாவில், இப்பெண்கள் (அ-னான் அடிமை நடனப் பெண்கள்) என்று அழைக்கப்பட்டனர். மார்க்கோ போலோ - குறிப்புகளில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.-III-

ப.115; ஏ.எஸ்.அல்டேகர் - ராஷ்ட்ர கூடர்களும், அவர்களுடைய காலமும்-பூனா, 1934-ப.295)

13. எலங்குளம் பி.என்.குஞ்சுஜன் பிள்ளை; கேரள வரலாற்றில் ஆய்வுகள்;

கோட்டயம்-1970, ப.277

14. எஸ்.கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், 'தென் இந்தியாவும்-அதன் முகம்மதி ஆக்கிரமிப்பாளர்களும்', புதுடெல்லி,-1921, பின்னிணைப்பு, ஆ-ப.233.

15. சமன்லால், 'ஹிந்து அமெரிக்கா', பம்பாய்; 1941, ப.103.

16. என்.எம்.பென்ஜெர், 'கதையின் மகாசமுத்திரம்', தொகுதி-1, லண்டன்,

1924-ப.231.

17. ஜோகேந்திர சந்திர கோஷ், வட மற்றும் தென் இந்தியாவின் தேவதாசிகள்; இந்திய கலாச்சாரம், தொகுதி-2, ஜூலை 1936, ஏப்ரல் 1937, ப.520.

18. சர் மார்ட்டிமெர் வீலர், 'சிந்து நாகரிகம்', கேம்பிரிட்ஜ், 1968 ப.90.

19. வி.ஆர்.ராமச்சந்திர தீட்சிதர், 'வரலாற்றுக்கு முந்தைய தென் இந்தியா',

சென்னை, 1951, ப.121.

20. மோடி சந்திரா, 'மேற்தட்டு விலை மகளிரின் உலகம்', புதுடெல்லி, 1973, ப-2.

21. வி.ஆர்.ராமச்சந்திர தீட்சிதர், மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.125.

22. டச்ச ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவரின் சமீபத்திய ஆய்வு பின்வருமாறு கூறுகிறது: "சடங்காசாரம் செய்பவரின் பெண்மையாற்றல் (சக்தி) மகா சக்தி என்கிற பெண் கடவுளின் பெண்மை யாற்றலுடன் சடங்குபூர்வமாக ஒன்றிணைகிறது. மகாசக்தியின் மன ஆற்றலுக் குள்ளிருந்து திடீரென வெடித்துக் கிளம்பும் உயிராற்றலை உள்ளார்ந்த நிலையிலேயே கட்டுப்படுத்துவதற்கான கருவி இது. அதற்குப் பிறகு, அந்தப் பெண் சடங்காச்சாரி, 'புனித'க் கணவருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டு விடுகிறார்."

(பார்க்க : சஸ்க்கியா- கெர்செம்பும்-கதை, 'தேவதாசிகளின் சடங்குகள்'-

ஆசியவியல் ஆய்வுகள் நிறுவன ஆய்விதழ்- தொகுதி-3, எண்-2, மார்ச்-1986, ப.46-47.)

23. ஃபெர்னாண்டோ ஹென்ரிக், "Stews and Strampets" தொகுதி-1, லண்டன்,

1961, ப-179 மற்றும், கே.என்.தீக்ஷித்,

‘வரலாற்றுக்கு முந்தைய சிந்துவெளிப்
பள்ளத்தாக்கு நாகரிகம்’, சென்னை, 1973, ப-32.

24. அர்த்த சாஸ்திரம், 2-23.
25. இந்தியத் தொல்லியல் துறை, ஆண்டறிக்கை. 1903-04, ப-122
26. இராஜதரங்கிணி, 1-151
27. என்.எம்.பென்ஜெர், மேற்குறிப்பிட்ட தூல் ப.231.
28. எம்.ஆர்.கேல் (ப-ர்) காளிதாசரின் மேக தூதம், டெல்லி, 1978 ப-65-68.
29. கர்நாடக கல்வெட்டியல் - தொகுதி-9, எண்-61.
30. பாண்டியர் செப்பேடுகள்-பத்து, க.அ 16
(சுலோகங்கள் 60-61)
31. சாமுவேல் பீல், (மொழிபெயர்ப்பு, பதிப்பாசிரியர்)
சி-யு-கி: மேற்குலகின்
பவுத்தவியல் ஆவணங்கள், இரு தொகுதிகள்,
டெல்லி, 1981, ப-274
32. சர் ஹெச்.எம்.எலியட் மற்றும் டௌஸன்,
‘இந்தியாவின் சொந்த வரலாற்றாளர்களால்
கூறப்பட்டபடி அதன் வரலாறு’, தொகுதி-2
லண்டன், 1871, ப.472, மேலும் பார்க்க : இந்திய
பழம் ஆவணங்கள் தொகுப்பு : தொகுதி.LVIII, (1929)
ப.169

33. இந்திய பழம் ஆவணங்கள் தொகுப்பு : தொகுதி-X (1881) ப.34, இந்திய கல்வெட்டியல் தொகுதி-XXXV, ப.97-98
34. மேற்குறிப்பிட்டது - தொகுதி XXIII ப.263
35. டி.சி.சர்க்கார், 'தொன்மையான மற்றும் மத்திய கால இந்தியாவின் மதம் சார் வாழ்க்கையில் ஆய்வுகள்', டெல்லி, 1917, ப.203-204.
36. ரீட்டா தேவி, 'ஊர்வசியின் வழிவந்தவர்கள்', மரபார்ந்த கலாச்சாரங்களின் நிலைய தகவல் இதழ், சென்னை. ஜூலை-டிசம்பர், 1972, ப.220-222.
37. ஆர்.சி.மஜூம்தார், 'வங்காளத்தின் வரலாறு', தொகுதி-1, பாட்னா, 1971,
ப-618-619
38. ஜோகேந்திர சந்திர கோஷ், முன்குறிப்பிட்டது - ப.520
39. மாத்ஸ்ய புராணம், 29. 17-23, கூர்ம புராணம், 17-9; பாகவத புராணம் 11-27-35; விஷ்ணு தர்மோத்தர புராணம், 111, 34-25, -7; மேலும் சிவபுராணம் - பார்க்க : எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன், 'மதமும்-சமுதாயமும்' லண்டன், 1956, ப-189.
40. வி.ஏ.ஸ்மித், 'இந்தியாவின் ஆரம்பகால வரலாறு', ஆக்ஸ்ஃபோர்டு-1924, ப-467

41. ஓய்.சுப்பராயலு, 'சோழர்கள் மற்றும் ஆரம்ப மத்திய கால தென் இந்திய வரலாற்றின் சாசன மூலாதாரங்கள்', 'இந்திய வரலாற்றின் மூலாதாரங்கள்' தொகுதி-III (ப-ர்) என்.ஆர்.ராய், கல்கத்தா, 1980 - ப.372.
42. பி.ஷண்முகம், 'சோழ அரச ஆவணங்கள் - ஓர் ஆய்வு', சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆய்விதழ் தொகுதி- XLIX, எண்-1, ஜனவரி, ப-59
43. ஓய்.சுப்பராயலு, மேற்குறிப்பிட்டது, ப-372.
44. டாமிலிகா, பகுதி-1 (சாசனங்கள்), (பதிப்பு), இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1970, ப.21
45. பர்ட்டன் ஸ்டெயின், 'மத்தியகால தென் இந்தியாவின் விவசாய அரசும்- சமுதாயமும்' (ஆக்ஸ்ஃபோர்டு, 1980, ப.357): குறிப்பிட்ட இந்த சாசனங்களை 'தரப்படுத்தப்பட்ட குறியீட்டு அமைப்பை'த் தக்க வைத்துக்கொள்ள முதன்மையான கருவிகள் என்று கருதுகிறார். எவ்வாறாயினும் 'தென் இந்தியர் வரலாறும், சமுதாயமும்' நூலில் (புதுடெல்லி, 1984-ப.XX) என்.கராஷிமா இவற்றை சாதாரணமான கொடுக்கல் வாங்கல் பற்றிய ஆவணங்கள் - என்ற பார்வையை முன் வைக்கிறார். ஆனால், மத்தியகால தென் இந்தியர் வரலாற்று ஆய்வில்

சாசனங்களைப் புறந்தள்ளி விடமுடியாத தன்மையை அவருடைய சொந்த ஆய்வே சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

46. பார்த்திய சேகரபுரம் செப்பேடுகள்; அனைத்து அரசர்களுடையவை, மற்றும் முதலாம் குலோத்துங்கனின் திருக்களர் செப்பேடுகள்.
47. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1912 - எண்-30; 1900-எண்.61; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1895-எண்-92; 1914-எண்-14.
48. தென்னிந்திய சாசனங்கள்-தொகுதி-5, எண்-1360
49. மேலது, தொகுதி-5, எண் : 716
50. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-XIV,எண்-33
51. ஓய்.சுப்பராயலு, ஆக். சி.ஐ.டி, ப.374.
52. (கல்வெட்டியலாளரின்) ஆண்டறிக்கை, 1913, பகுதி-2, 4-வது பத்தி.
53. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66
54. தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண்.525
55. மோடி சந்திரா, முன் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-ப.12
56. கே.கே.பிள்ளை, 'தமிழர்களின் சமூக வரலாறு', பகுதி-1, சென்னை, 1975, ப.80

57. எஸ்.பொன்னுசாமி, ஸ்ரீ தியாகராஜர் ஆலயம்-
திருவாரூர், சென்னை, 1972, ப.92. இத்தகைய
நடனக் காட்சி சித்தரிப்புகள், பாசூர், தாராசுரம்,
திரிபுவனம், மாயவரம் போன்ற பிற
கோயில்களிலும் காணக் கிடைக்கின்றன.
58. வி.ராகவன், ஜய சேனாபதியின் நிருத்த
ரத்னாவளி, சென்னை, 1965, ப-85-90.
59. எஸ்.திருவேங்கடாச்சாரி (பதிப்பு), கங்காதேவியின்
'மதுரா விஜயம்', அண்ணாலை நகர், 1957,
அறிமுகம்- ப.6.
60. ஜே.வி.செல்லையா, பத்துப்பாட்டு, சென்னை, 1962,
ப.44 - குறிப்பு.
61. திருக்குறள், 92.
62. மதுரைக்காஞ்சி, 1-583
63. சிலப்பதிகாரம்
64. மனமோகன் கோஷ - நாட்டிய சாஸ்திரத்தில்
குறிப்பிடப்பட வேண்டிய
அளவிற்கு ஆய்வு மேற்கொண்டவர்; அவர்
இதன் காலம் கி.மு.5-ம் நூற்றாண்டு என முன்
தள்ளுகிறார்; நாட்டிய சாஸ்திரம் - தொகுதி-1,
கல்கத்தா, 1967, அறிமுகம். IX-IXV.
65. ச.து.சு.யோகியார் (பதிப்பு)-கூத்த நூல், சென்னை,

1968. ப-XVII.

66. வி.ஆர், தெய்வசிகாமணி கவுண்டர், (ப-ர்), பஞ்சமரபு, பகுதி-2, ஈரோடு, 1975. அறிமுகம், ப-ம்: Viii-Xii
67. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, உ.வே.சாமிநாதய்யர் பதிப்பு, சென்னை, 1978. ப-ம்:78-79.
68. சீவகசிந்தாமணி, வரிகள் : 1170 மற்றும் 2598.
69. சைவம், வைணவம், சக்தி (தாய்த் தெய்வ வழிபாடு), குமரன் (முருக வழிபாடு)- ஆகிய பிரிவுகளாக ஆகமங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சைவ ஆகமங்கள் இருபத்து எட்டு என்ற எண்ணிக்கையில் உள்ளன. இவை காமிக ஆகமம், சுப்ரபேதாகமம், வதுலாகமம் என முப்பெரும் குழுக்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வைணவ ஆகமங்கள் பரந்த வகையில் வைகானசம், பஞ்சரத்திரம் என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்குறிப்பிடப்பட்ட பிரிவில் 108 சம்ஹிதைகள் (தொகுப்புகள்) இருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சக்தி ஆகமங்கள் 77 என எண்ணிக்கையிடப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆகமங்கள் அனைத்தும் கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையான காலத்திற்குரியவை என்பதாகக்

கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

(டி.ஏ.கோபிநாத ராவ், இந்து அடையாளக் குறியிட்டியலின் மூலக்கூறுகள், 1, வாரனாசி, 1971 ப.55-58) ஆனால், கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் அப்பர் அடிகளின் தேவாரப் பதிகங்களிலேயே (பார்க்க-5,15,4) அவர்களின் பிடிமானம் பற்றி ஏற்கனவே அவர் இது பற்றிய அவதானிப்பைத் தந்திருக்கிறார்.

70. கே.ஆர்.சுப்ரமணியன், 'தமிழ் நிலத்தில் சைவ சித்தாந்தத்தின் தோற்றமும், அதன் வரலாறும்', ஜே.எம்.யூ, தொகுதி-1, இணைப்பு-ப.58.
71. பார்க்க : காமிக ஆகமம், ஆசாரிய லட்சண படலம், (இணைப்பு - II தமிழ் வடிவம்).
72. மரபுசார் கலாச்சாரங்கள் நிலையத்தின் செய்தி மடல், சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1974- பக்கங்கள் : 198-199.
73. எம்.ஏ.துரை ரங்கசுவாமி, தேவாரத்தின் மதமும்- தத்துவமும், புத்தகம்-1, சென்னை, 1958, ப-1.
74. நாலாயிர பிரபந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷ்ணுகிரஹங்களின் பல பெயர்கள் இராஜராஜேஸ்வரத்தின் தளச்சேரிப் பெண்டுகளின் சாசனத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

75. விஷ்ணு தர்மோத்தர புராணம், III, 34.25.7
76. சேக்கிழார், தான் விவரித்துள்ள 300 ஆலயங்களுக்கும் அவரே ஒரு நேரடியாக கண்ணாற் கண்ட காட்சியாவர் என மா.ராசமாணிக்கம் கருதுகிறார். ('சைவ சமய வளர்ச்சி'-தமிழ்), சென்னை, 1972-ப.11
77. சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார், (ப-ர்) திருப்பேரூர் புராணம், கோவை-1972, ப-13.
78. கம்பராமாயணம், 1:3:61
79. பார்க்க : எம்.ராஜேந்திரன், 'நொண்டி நாடகங்கள்', 'தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை' (தமிழ்) - எஸ்.வி.சுப்பிரமணியன், கே.பகவதி, சென்னை, 1983, ப.248-270.
80. அ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, சென்னை, 1899, ப-260-61
81. டி.நடராஜன், (ப-ர்), உடையார் கதை, மதுரை, 1980 அறிமுகம், ப-11
82. வி.ஏ.ஸ்மித், முன்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-15.
53. 'மத்திய காலங்களில் பிரயாணமும், பிரயாணிகளும்', மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது, ஏ.இ. நியூட்டன், ப.135.
84. மான்ஸெல் லாங்ஓர்த், 'த்வார்தே பார்போஸாவின்

புத்தகம்' (The book of durate barbosa), தொகுதி-1, லண்டன், 1918.

85. டி.வி.மகாலிங்கம் 'விஜயநகரப் பேரரசின் கீழ் நிர்வாகமும்-சமூக வாழ்க்கையும்' சென்னை, 1975, ப-45.
86. மதுரை, பழங்காந்தம், தென்னிந்தியத் திருச்சபை சுற்றுச் சுவருக்கு அருகே உள்ள சில நெல்வயல்களின் பெயர். ஒரு தேவதாசியின் பயிரிடுதலின் கீழிருந்தவை.
87. பழங்காலத்தில் தேவதாசிகள் வாழ்ந்த இடங்கள், தற்காலத்தில் அழைக்கப்படும் விதம்.
88. இராமநாதபுரத்திற்கு அருகே உள்ள ஒரு கிராமம்.
89. எட்கர் தர்ஸ்டன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், (1975), ப.152-153
90. சில முன்னாள் தேவதாசிகளுடன் நிகழ்த்தப்பட்ட நேர்காணல்கள்:

நெல்லையப்பர் கோவில், திருநெல்வேலி;

நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்;

மீனாட்சி கோயில், மதுரை;

தியாகராஜர் கோயில், ஸ்ரீரங்கம்;

ஜம்புகேஸ்வரர் ஆலயம், திருவானைக்கா;

நடராஜர் ஆலயம், சிதம்பரம்;

நாகேஸ்வரஸ்வாமி கோயில், கும்பகோணம்;

கபாலீஸ்வரர் கோயில், மைலாப்பூர்;

-மேலும் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தைச்
சேர்ந்த மேலும் சில தேவதாசிகள்,
வெளிப்படையாக நன்கறியப்பட்ட காரணங்களை
முன்னிட்டு, அவர்களின் பெயர்கள் இந்த ஆய்வில்
இங்கு பதிவு செய்யப்படவில்லை.

தேவதாசி முறையின் தோற்றம்

தொல் பழங்கால இந்தியாவில் தேவதாசி முறை மிகப் பரவலாகவே நிலவி வந்திருப்பதை சான்றாதாரங்கள் காட்டுகின்ற போதிலும், தமிழ்நாட்டில் இந்த முறை எப்போது தோன்றியது என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. இன்னும் சில அறிஞர்கள் இதற்கு முற்றிலுமாகத் தமிழ் மூதாதைத் தன்மையைத் தருகின்றனர். இது 'தமிழர்தம் மரபு' என்றே எஸ்.கே.முகர்ஜி கருதுகிறார்.¹ இன்னும் சிலரோ தென்னிந்தியாவில் கோயில் எவ்வளவு பழைமையோ அதே அளவு பழைமையான நடைமுறையாக இதனைக் குறிப்பிட்டு வதிடுன்றனர்.² எப்படியிருப்பினும், தமிழ்நாட்டில் சங்க காலத்திற்கு முன்பு இந்த முறை நிலவியிருந்ததை நிரூபிக்கத் தகுந்த போதுமான தரவுகள் கிடைக்கவில்லை.

சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் தங்களது கடவுளை கோ அல்லது அரசர் என்றே அழைத்து வந்திருந்தனர். அவரை கௌரவிக்கும் வகையில் ஓர் ஆலயத்தை அவர்கள் நிறுவி அதற்கு கோ இல் (கடவுளின் இல்லம்) என்று பெயரிட்டு அழைத்து வந்துள்ளனர்.³ முதன்முதலில் அரசன் தோன்றியதற்குப் பின்னர் தமது கடவுளை அவர்கள் கற்பிதம் செய்துள்ளனர்; அரசனின் அரண்மனையைப் பார்த்து கடவுளின் ஆலயத்தையும், அரசனின் அரசவை மற்றும் மந்திரி பிரதானிகளைப்

பார்த்து கடவுளின் சபையையும்- அவரது
தேவகணங்களையும் (பரிகணங்கள்) கற்பிதம்
செய்துள்ளனர். இருவருமே பரவலாக இறைவன்⁴ என்றே
குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளனர். அரச மாதிரிக்குப் பின்னர்
அவர்கள் புனித ஆவியை ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தில்
ஆவாகனம் செய்து, அதற்கு நீரால் அபிஷேகம் செய்து
பூக்களையும்-பழங்களையும் படையலிட்டுள்ளனர்.
அதற்கு உக்கிரத் தன்மையை உண்டாக்கி இசைப்பாடல்
துதிகளைப் பாடி நடன நிகழ்வுகளை அவ்விக்கிரகத்தின்
முன் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.⁵ எல்லாப் புனிதமான
சந்தர்ப்பங்களிலும் அந்த இறைவனைக் கௌரவிக்கும்
முறையில் சடங்குகளும், திருவிழாக்களும்
நடத்தப்பட்டுள்ளன.⁶ அந்த விழாக்களின் போது அரச
தோரணையில் அல்லது புனித ஊர்வலங்கள், பாடலும்-
ஆடலும், எக்காளம் இசைத்தல், குழித் தாளம்,
முரசுகளை அதிரச் செய்தல் மற்றும் வாண
வேடிக்கைகள் போன்றவைகளால் அது
அடையாளப்படுத்தப்படும்.⁷ இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில்
நிகழ்த்தப்படும் ஆடலும்-பாடலும் சடங்குத் தன்மை
வாய்ந்தவையாக அமைந்திருக்கும்.⁸ இந்தச் சடங்குக்
கலைகள், பெரும்பாலும் அதற்கென்றே நேர்ந்து
விடப்பட்டிருக்கும் இளம் பெண்களாலேயே நிகழ்த்தப்
பெறுவனவாகும். அவர்கள் (சொர்க்கலோக
தேவகன்னியர்களான) அப்சரஸ்களோடும் (சொர்க்கலோக
இசைக் கலைஞர்களான) கந்தர்வர்களோடும்
ஒப்பிடப்பட்டு வந்தனர்.⁹

தொன்மையான தோற்றம்

முன்னாள் தேவதாசியான மூவலூர் ராமாமிர்தம் அம்மாள், இவர்களுக்கு சொர்க்கம் சார்ந்த தொன்மையை அளிக்கிறார்.¹⁰ மகாரிகள் என்ற ஒரிஸ்ஸா தேவதாசிகளின் முன்னோரின் பூர்வீகம் குறித்து ஆராய்கிற ரீட்டாதேவ், அவர்களுடைய இயல்புகள் பற்றிய குறிப்பில் சொர்க்கலோக அப்ஸரஸ்களிலிருந்து அவர்களுடைய தொன்மை தொடங்குவதாகக் கூறுகிறார். எனவே அவருடைய ஆய்வுக் கட்டுரையின் தலைப்பு 'ஊர்வசியின் வழித்தோன்றல்கள்' என்பதாக அமைந்துள்ளது.¹¹ அவர்களுள் இந்திரனின் சபையில் இருந்தவர்களுள் பலரைப் பற்றி மாத்ஸ்ய புராணம் குறிப்பிடுகிறது.¹²

ஆரம்ப கால தமிழ் இலக்கியங்கள் இவர்களை வேறு மாற்றுப் பெயரில் 'வானுறை மகளிர்'¹³ என்று குறிப்பிடுகின்றன. சொர்க்கத்தில் வசிப்பவர்கள் என்று பொருள்படும் இப்பெயர் தவிர, வானவ மகளிர்¹⁴ (சொர்க்கபுரி வாழ் தேவதைகள்), வானர மகளிர்¹⁵ (தேவதைகளின் முன்னோடிகள்) மற்றும் சூரர மகளிர்¹⁶ (சொர்க்கபுரிவாழ் தீமைபயக்கும் தன்மைகள் வாய்ந்த கன்னியர்) என்ற வெவ்வேறு பெயர்களில் இவர்களை ஆரம்பகால தமிழிலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பிற்கால சங்க இலக்கியங்கள் அவர்களை வானவர் மகளிர்¹⁷ (தேவர்களின் கன்னியர்) என்றும் கடவுட்-கணிகை¹⁸யர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. பிற்கால

மரபுகள் அவர்களை அரம்பையர்¹⁹ (ரம்பாவின் வழித்தோன்றல்கள்) என்று அழைப்பதுடன் அவர்களுடைய குடியிருப்புகள் இமாலயச் சிகரங்களின் மீதமைந்தவையாக இனங்காணப்படுகின்றன.²⁰ கடல் நீர் கடையப்பட்ட போது அதிலிருந்து திடீரெனத் தோன்றியவர்களே இவர்கள் அனைவரும் என்றும் மரபு கூறுகிறது.²¹ இராமாயணத்தில், இவர்களை வெறும் அரசவை நடன மங்கைகளாக மட்டுமே ராவணன் கருதியதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.²² இவர்களுள் மிகவும் புகழ்பெற்றவர்கள் ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகா, விபுலா மற்றும் திலோத்தமை ஆகியோர் ஆவர்.

சங்கரநயினார் கோயிலில்²³ இருந்து பெறப்பட்ட தமிழ் ஆவணம் ஒன்று, ஒரு நிகழ்வைக் குறிப்பிடுகிறது. கடும் வறட்சிக் காலத்தில் நிவாரண உதவி கோரி தமிழ் மன்னர்கள் மூவேந்தரும் இந்திரனின் தேவசபைக்குச் சென்றார்களாம். அவர்களுள் பாண்டியனின் இருப்பை இந்திரன் கண்டு கொள்ளவில்லையாம். இதனால் ஆத்திரம் அடைந்த பாண்டியன் தேவகன்னிகைகள் நான்கு பேரையும், அவர்களுடைய மகன்களையும் அங்கிருந்து கடத்திச் சென்று விட்டானாம். இந்தக் கதை தொன்ம வழிவந்ததுதான் என்ற போதிலும், பாண்டிய நாட்டு தேவதாசிகள் தங்களின் பூர்விகம் குறித்து எந்த வகையில் மரபுரிமை கோருகின்றனர் என்பதை இக்கதை குறிப்பிடுகிறது.

சொர்க்கலோகத்தின் தேவகன்னிகைகளிலேயே மிக

அதிகக் கவர்ச்சி மிகுந்த தேவநங்கை ஊர்வசிதான். புராணங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள வெகுமக்கள் மரபுப்படி,²⁴ ஊர்வசியின் பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்வதற்கு அவள் பூமியில் பிறந்து தீர வேண்டுமென்று அகத்திய முனிவர் இட்ட சாபத்தினால் அவள் துயரப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்திரனின் மகனான ஜயந்தனின் காதலைத் தூண்டிவிட்டதற்காக அகத்திய முனிவரால் சபிக்கப்பட்ட நூற்று இருபத்தொரு தேவகன்னியருள் ஊர்வசியும் ஒருத்தி என மணிமேகலை²⁵ கூறுகிறது. மாதவி என்ற அருந்திறன் பெற்ற ஆடல்வல்ல நடனப்பெண் ஊர்வசி வழிவந்தவள் என்று சிலப்பதிகாரம்²⁶ சொல்கிறது.

புகார் நகரில் ஊர்வசி வழித்தோன்றல் தானே என்றுதான் மணிமேகலையும் மரபுரிமை கோருகிறாள்.²⁷ பிற்கால இசை ஆவணம் ஒன்று, ஊர்வசி முதலில் காஞ்சி மாநகரில் பிறந்தவள் என்று சொல்கிறது.²⁸ ஆனால் வெகுமக்கள் மரபு அவளைப் புகார் நகரில் பிறந்தவள்தான் என்று நம்புகிறது. ஊர்வசியின் வழித்தோன்றலில் தொடங்கி, மாதவி மற்றும் மணிமேகலை வரை நடனக்கலை ஜயந்தனுடன் தொடர்புடையதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. முனிவர் விருப்பப்படி, ஊர்வசியின் வழித் தோன்றல்களான நடன மங்கையரின் அணி ஒன்று மானுட உலக வாழ்க்கைக்கு வருமாறு நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே, சிலப்பதிகாரப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டு தொகுக்கப்பட்ட நாட்கள்

வரையிலுங்கூட, நடனமங்கையரின் பூர்வீகத்தை, ஊர்வசியிடமிருந்தே தொடங்குவது என்பது மரபாகியுள்ளது.²⁹ முதலாம் இராஜராஜ சோழன் ஆட்சி நாட்கள் வரையிலும் கூட மாதவியின் மாபெரும் நடனப் பாரம்பரியம் நடைமுறையில் இருந்து வந்திருப்பதாக என்.காசிநாதன் கூறுகிறார். முதலாம் இராஜராஜனால் ராஜராஜேஸ்வரத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்டுகளுள், இரண்டு பேர் பூம்புகார் கோயிலில் இருந்து வந்துள்ளனர். நக்கண் ஊதாரி மற்றும் நக்கண் அரங்கம் ஆகியவர்கள் மாதவியின் நீண்ட பாரம்பரியத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியுள்ளனர்.³⁰

இந்தத் தொன்மக் கதைகள், தேவதாசி முறைக்கு ஒரு புராணிக மூல மரபைத் தோற்றுவித்துள்ளன. எப்படியிருப்பினும் பெரும்பான்மையான புராணங்கள் குப்தர்களின் காலத்தில் அல்லது அதற்குப் பின்னரே தொகுத்து முறைப்படுத்தப்பட்டவை; இரண்டு தமிழ்க் காப்பியங்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் கி.பி. மூன்று மற்றும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலத்திலாகும். இந்தக் காலத்திற்குள், மாதவி மற்றும் அவளது வழித் தோன்றல்களின் கதைகள் வெகுமக்களின் மரபுவழித் தொன்மங்களாகியிருக்க வேண்டும். இந்தக் காரணத்தினாலேயே, தமிழ்நாட்டில் கி.பி.நான்கு மற்றும் ஆறாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தேவதாசி முறை தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்று இந்த

முறையின் தோற்றத்திற்கு கால நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது.

வரலாற்று ரீதியான தோற்றம்

தொன்மம் சார்ந்த இத்தகைய கருதுகோள்களை விமர்சனம் செய்யும் வகையில் எஸ். முத்துலட்சுமி ரெட்டி, “இவர்கள் சொர்க்கத்திலிருந்து வந்தவர்களோ அல்லது வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டவர்களோ, எப்படியிருந்தாலும் இவர்கள் எங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்; அவர்கள் எங்களின் சொந்த உறவுகள்; சொந்தக் குழந்தைகள்..” என்று கூறுகிறார்.³¹ அரச சபைக் கலைஞர்களின் காலத்திற்குப் பிறகு அனேகமாக இந்த அமைப்பு மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த அமைப்பு முறை அரசரிடம் இருந்து மதகுருக்களால் கடன் வாங்கப்பட்ட ஒன்று என பி.தாமஸ் கருதுகிறார்.³² அரசர்கள், தங்களின் மகிழ்ச்சிக்காகவும், தமது பவனிகளின் கம்பீரத்தை மேலும் அதிகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் கலைஞர்கள் மற்றும் அரசவை பிரமுகர்களின் பட்டாளத்தைப் பணியமர்த்தியதைப் போல்தான், ஆலயங்களிலும் தெய்வ விக்கிரகங்களின் முன்பாக இசைப்பாடல்கள் பாடவும் - நடனமாடவும், சடங்குகளிலும் விழாக்களிலும் பங்கேற்கவுமாக இவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். ஆகவே, தமிழ்நாட்டில் இதனுடைய தோற்றம் பரத்தையர் அல்லது கணிகையர், கூத்தியர் (சிறைப்

பிடிக்கப்பட்ட அல்லது அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள்), இதே போன்ற ஒத்த நடைமுறைகளின் ஒன்றிணைப்பிலிருந்து பெறப்பட வேண்டிய ஒன்று. அரசர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த ராஜோபசாரங்கள், ஆடையலங்காரச் சடங்குகள் முதலானவை ஆலயத்திலுள்ள கடவுளுக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டது எப்போது நடந்ததோ அப்போது முதல் இது நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

தஞ்சாவூரிலிருந்த தேவதாசி குடும்பம் ஒன்றைச் சேர்ந்த மீனாட்சி, இதனுடைய தோற்றத்துடன் பரத்தையர் அல்லது கணிகையர் தொழிலின் ஆரம்பத்தை இணைத்துக் காண்கிறார்.³³ தமிழில் உள்ள செவ்வியல் இலக்கியங்கள் பரத்தையருள் இரண்டு முதன்மையான வகையினரைப் பற்றி கூறுகின்றன: (1) காதல் பரத்தை³⁴ (2) சேரிப் பரத்தை³⁵ (பொது மகளிர்). தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான இளம்பூரணார், இன்னுமொரு வகையினரைக் குறிப்பிடுகிறார்; அதாவது, - காமக்கிழத்தியர்³⁶ (காதற் பரத்தையின் மாற்றுப்பெயர்). செவ்வியல் தமிழிலக்கியங்களில் காதற்பரத்தையர் கணிகையர்³⁷ என்று அழைக்கப் படுகின்றனர். சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் கணிகையர் குறித்து ஒரு வரைவுச் சித்திரத்தை வழங்குவதுடன், அவர்களின் வெவ்வேறு பிரிவுகள், அவர்களுடைய திறன்கள் மற்றும் அவர்களுக்கிருந்த சமூக அந்தஸ்து ஆகியவற்றைப் பற்றியும் தெரிவிக்கின்றன. சிலப்பதிகாரம் அவர்களுள்

நான்கு வகையினர் குறித்து ஆராய்கிறது.

அவர்கள்: (1) நாடகக் கணிகை38 (நடிகையர்), (2) காவற் கணிகை39 (போர்க்களத்தின் நடனமங்கை), (3) ஆடற்கூத்தியர்40 (ஆடலில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்), (4) இவரிசிலடியார்41 (ஆலய மடப்பள்ளி சமையற்காரிகள்). பூம்புகாரின் திறன்மிக்க நடனக்கலைஞரான மாதவி, நாடகக் கணிகையர் பிரிவைச் சார்ந்தவர்.42 மணிமேகலை இப்பெண்களை மூன்று வகைப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்துகிறது: அவர்கள்; (1) தொன்முது கணிகை43 (வயதான பரத்தையர்), (2) நாடகக் கணிகை44 (நடிகையர்), கடவுட் கணிகை45 (கடவுளின் நம்பிக்கைக்குரியவர்) அவர்களுடைய உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளின் அடிப்படையில் காமிகாகமம் அவர்களை மூன்று படிநிலைகளில் வைக்கிறது. அவர்கள்: (1) ருத்ர கணிகை46 (சிவனின் நம்பிக்கைக்குரியவர்), (2) ருத்ர கன்னிகை (சிவனது கன்னியர்), (3) ருத்ரதாசி (சிவனின் அடிமை).

அவர்கள் அனைவரும் வேசையர் அல்லது தாசிகள் (பொது மகளிர்). தமிழில் உள்ள செவ்விலக்கியங்களின்படி, அவர்கள் நடனமாடுதல், பாடல் இசைத்தல், இசைக் கருவிகளை இசைத்தல் மற்றும் பொழுது போக்குவித்தலில் தேர்ந்த வல்லுநர்கள் ஆவர்.47 வாத்தஸ்யாயனரின் காமசூத்ராவும் கூட, அவர்கள் அனைவரும் நுண்கலைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள் எனவும், அவர்களின் அழகு மற்றும்

கலையியல் சாதனைகளுக்காக மிகவும் அறியப்பட்டிருந்தவர்கள் எனவும் கருதுகிறது.48 தத்துவார்த்த ரீதியில், அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர். ஆகவே, சில அறிஞர்கள் அவர்களைப் பதியிலார்49 என்று கருதுகின்றனர். காலப்போக்கில் படிப்படியாக இவர்கள் ஆலய சேவைப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர் என்ற செய்தி மத்திய கால சாசனங்கள் பலவற்றுள்ளும் காணக்கிடைக்கின்றது.50 பரத்தையர் அல்லது கணிகையர் மரபில், ஆலயங்களில் உள்ள கடவுள்களுக்குச் சேவை செய்தவர்கள் கடவுட் கணிகையர் என்றும் அல்லது பிந்தைய நாட்களில் அவர்கள் ருத்ர கணிகையர் என்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்.

ஒரு வேளை மணிமேகலைக் காப்பியம் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னரே இந்தப் பெண்கள் ஆலய சேவையில் இணைந்து கொண்டிருக்கலாம் என்பதையே இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. தமிழ்க் காப்பியங்கள் இரண்டுமே அவர்களுக்கு, குறிப்பாக காதற் பரத்தையர் மற்றும் கடவுட் கணிகையர் மரபினர் ஆகியோருக்குச் சமுதாயத்தில் ஓர் உயர்ந்த அந்தஸ்தை வழங்கியுள்ளன. மாதவியும்-மணிமேகலையும் ஆகிய இருவருமே தம்மளவில் அனுபவித்துள்ள சமூக மதிப்பிலிருந்தே இது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. காமிகாகமமும் அவர்களுக்கு ஓர் உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்தை அங்கீகரிக்கிறது.51

தேர்வு செய்யப்பட்ட ஒரு நபருக்கு52, பொதுவாக ஆலய பூசாரிக்கு53 அவர்கள் தொடர்ந்து உண்மையானவர்களாக இருந்து வருவதன் மூலம் அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் பண்பு நலன் வரையறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. கணிகையர் மரபிலிருந்து பதியிலார் மரபு பெறப்படுவதை கே.கே.பிள்ளை மற்றும் சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்54 ஆகியோர் ஆட்சேபித்த போதிலுங்கூட, அவர்கள் ஒரு வகையில் தேவதாசிகளின் மூதாதையர் என்ற உண்மை எஞ்சி நிற்கத்தான் செய்கிறது.

தேவதாசி முறையின் பரிணாம வளர்ச்சியில் கூத்தியர் அல்லது விறலியர் மரபுக்கும் கூட ஒரு பங்கிருக்கிறது. கலைஞர்களின் வர்க்கத்தில் புகழ்வாய்ந்த உறுப்பினர்கள் என்ற வகையில் கூத்தியர் அல்லது விறலியர் தொல்காப்பியரின்55 காலத்திலிருந்தே அறியப்பட்டு வந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். அவர்கள் பணித்திறன் மிகுந்த ஆசிரியர்களும், நடனக் கலைஞர்களுமாவர். அவர்களுடைய நிகழ்த்துதல்களில், பாணர்கள் (இசைக் கலைஞர்கள்), பொருநர் (இசைக்கோர்வைகளை இடையிடையே அமைத்து நடத்துவோர்), மற்றும் அவிநயர் (பாவ முத்திரைகளின் ஆசிரியர்கள்) ஆகியோரின் உதவிகளை அவர்கள் பெறுவர். விழாக்காலங்களில், நகரங்களில் அமைந்துள்ள மேடைகளின் மீதிருந்து முரசின் தாள இசைக்கேற்ப கூத்தியர் நடனமாடுவர்.56 மூல விக்கிரகத்தை, கூப்பிய

கரங்களுடன் அவர்கள் வழிபட்டு குறிஞ்சிப்பண்⁵⁷ (ஒரு வகை இசை) இசைப்பார்கள். அரசர்களையும், தலைவர்களையும் புகழ்ந்து அவர்கள் பாடுகிற குதூகலம் நிறைந்த பாடலுக்காக விறலியர் பாராட்டப்படுவார்கள்.⁵⁸

எவ்வாறாயினும், தேவதாசிகள் விறலியரினின்றும் வேறுபட்டவர்கள் என்று ஏ.வி. ஜயச்சந்திரன் நிறுவுகிறார்.⁵⁹ ஆனால் மத்திய கால ஆலயங்களில் இசைத்தல் மற்றும் நடனமாடுதலில் ஈடுபட்டிருந்த குழுக்களுக்கு முன்னோடிகள் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த பாணர்களே என்று என். அருணாசலம் உறுதி செய்கிறார். தனது உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவாக, சைவசித்தாந்தத் துதிப்பாடலுக்கு இசையமைத்தவளான ஒரு பாணர் பெண்ணின் கதையைக் குறிப்பிடுகிறார்.⁶⁰ பிறப்பினால் பாணராகவும், தொழிலினால் இசைக் கலைஞராகவும் இருந்தவரான திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், தான் ஆலயங்களுக்குச் சென்று தரிசித்ததாகவும், தனது இசைக் கருவியால் இசை மீட்டி கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்.⁶¹ கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு சாசனமொன்று, ஆலய வழிபாட்டில் கூத்திகள் (கூத்தியர்)⁶² ஆற்றிய சேவைகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. சோழர்கள் காலத்திய சாசனங்கள், ஆலய சேவைகளுக்காக நியமிக்கப்பட்ட- இணைந்து கொண்ட பாணர்களைப் பற்றி பதிவு செய்திருக்கின்றன.⁶³ சடங்காசார நடனத்தில் கூத்தியர் பங்கு பெற்றதற்கான சான்றுகளை பிற்காலத்திய

சாசனங்களும்⁶⁴ கூட கொண்டுள்ளன. தேவதாசி முறையின் பரிணாம வளர்ச்சியில் கூத்தியர் வகித்துள்ள பிரதானமான பங்கு பற்றிய உண்மையை இந்தச் சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.

இன்னொரு வகைப்பாட்டின்படி, சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த கொண்டி மகளிர் (சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட அல்லது அடிமையரான பெண்கள்) மரபில் தேவதாசியரின் முன்னோர்களைத் தேடி ஆராய்கிறது. ஆலய சேவையில் அவர்கள் பணியமர்த்தப்பட்டது குறித்துப் பட்டினப்பாலை⁶⁵ குறிப்பிடுகிறது. அது விவரிக்கிறது: “பயணிகள் ஓய்வு எடுக்குமிடமான பொது அரங்கு ‘தூண்’ உடையதாயிருக்கிறது: சிறைப்பிடிக்கப்பட பெண்கள், புதுத்தண்ணீர் நிறைந்த தடாகத்தில் நீராடியதற்குப்பின், உதயப்போதில், அணையா விளக்கைத் தூண்டிவிட்டு எரியச் செய்வர்; சாணமிட்டு மெழுகித் தூய்மையாக்கப்பட்ட தரையில் பலரும் குறுக்கு நெடுக்காகச் சென்று வருவர்; மலர்களால் அழகுபடுத்தப்பட்ட அந்த அரங்கினுள் அவர்கள் வழிபடுவர்.”⁶⁶

வெற்றிகள் நிறைந்த தனது போர்களுக்கு பின், பூம்புகாரில் சிவனுக்கு ஓர் ஆலயத்தைக் கரிகாலன் கட்டி எழுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த ஆலயத்தின் இறைவனுக்குச் சேவை செய்ய அவன் தனது சிறைக்கைதிப் பெண்களுள் சிலரைப் பணியமர்த்தியிருக்கிறான்.⁶⁷ திருமண விருந்துகளில்,

சொர்க்கலோகத்து தேவதைகள் அவர்கள் என்பதான கற்பிதம்போல் அவர்கள் நடனமாடுவர் என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. அத்தகைய விழாக்களில், கடவுளரும் தொழுது வணங்கப்படுவர்.⁶⁸

இது ஒரு தனிப்பட்ட சம்பவம்⁶⁹ என்று கே.கே.பிள்ளை நிராகரிக்கிற வேளையில், இந்தக் கருதுகோள் உண்மையென ஏற்று அதை நிறுவும் நோக்கில், தேவதாசி முறையின் தோற்றுவாய் கொண்டி மகளிர் மரபில் இருப்பதாக எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம் கண்டறிகிறார்.⁷⁰ திருவாரூர் ஆலயத்தில் மிக சமீப காலம் வரையிலும் கூட கொண்டி மகளிர் குடும்பம் இருந்ததாக மரபு கூறுகிறது. திருவாரூரில், மறைந்த கமலம்மாள் என்பவரின் பேத்தியான பி.ஆர்.திலகம், தனது பாட்டி, பிரபலமான ஒரு கொண்டிமகளிர் குடும்பத்தின் வழிவந்தவர் என்று கூறுகிறார்.⁷¹ மத்திய கால தேவதாசிகள், சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த கொண்டி மகளிரின் வழித்தோன்றல்கள் ஆக இருக்கக்கூடும்.

இன்னும் கூடுதலாக, சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய காலத்திலும் இந்த முறை நிலவி வந்திருப்பதற்கான சான்றுகளை தமிழின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் நமக்கு அளிக்கின்றன. திருமகளின் பணிப்பெண்களோடு ஒப்பிட்டு மங்களதாசிகள் பற்றி சிலப்பதிகாரத்தின் உரையாசிரியர் இனங்காண்கிறார்.⁷² மதுரையில் மாடர் வீதியில் கோவலன் கடந்து செல்வதைப் பற்றி இளங்கோ கூறுகிறார். இதை விளக்குகையில்

இத்தெருவை தளிப்-பெண்டுகளின்⁷³ தெருவோடு (கோயிற் பெண்டிர்) உரையாசிரியர் ஒப்புமை கூறுகிறார். வேறோர் இடத்தில், இளங்கோ நலம்பெறு கண்ணுளார் பற்றி நமக்குச் சொல்லுகிறார். சிவன் மற்றும் காளியின் முன்பாக நடனமாடுகிறவர்களான இவர்களை சாந்திக்-கூத்தர் என்று உரையாசிரியர் அழைக்கிறார்.⁷⁴ வஞ்சிமா நகரத்தில் இத்தகைய பெண்கள் வசிக்கும் குடியிருப்பு வளாகம் பற்றி மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது.⁷⁵

மேலும், சங்க காலத்தில் சடங்காசார நடனம் ஆடுதல் நிலவியிருந்ததை நிரூபிக்க சில தொல்லியல் சான்றுகள் ஆதரவளிக்கின்றன. திருச்சிராப்பள்ளி அருகேயுள்ள திருக்காம்புலியூரில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட, மதரீதியில் முக்கியத்துவமிக்க வேறுபல பொருட்களுக்கு நடுவே எடுக்கப்பட்ட ஒரு பெண் பிரதிமை, ஒரு நடன மங்கையைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது.⁷⁶ பாளை ஓட்டில் ஒரு சாசனம் அழகிரியில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டது. டி.வி. மகாலிங்கத்தின் கருத்துப்படி அது ஒரு கூத்தன் (நடனக் கலைஞர்) ஆக இருக்கலாம்.⁷⁷ இந்தப் பொருட்கள் எல்லாமே கிறித்துவ யுகத்தின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டவை.⁷⁸ சங்க காலத்திலேயே இந்த முறை நிலவி வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இந்த உண்மைகள் முன் வைக்கின்றன.

எவ்வாறு இருப்பினும், தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறையின் தோற்றம் இன்ன தேதியில்தான் என ஒரு குறிப்பிட்ட நாளைக் குறிப்பிட்டுத் தீர்மானிப்பதென்பது

சிரமமாகும். சங்க கால செவ்விலக்கியங்களின் சான்றுகள் குறிப்பிடுவது, கி.பி. 3-ம் நூற்றாண்டின் நிறைவுப் பகுதியில் இந்த முறை அதனுடைய தொடக்கநிலை வடிவ உருவாக்கப் பருவத்தில் இருந்தது என்பதையே. அதன் தொடர்ச்சியான காலப்பகுதியில் கி.பி. நான்கு முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில், தமிழ்நாட்டின் சமூக மத நிறுவனங்களில் வட இந்திய முறைகளும், விழுமியங்களும், புராணக் கதைகளும் ஊடுருவிவிட்டன.⁷⁹ இரட்டைத் தமிழ்க் காப்பியங்களுள் கூறப்பட்டுள்ள புராணிகக் கதைகளிலிருந்து இது தெளிவாகப் புலப்படும். இதோடு கூட ஆகம முறைப்படியான சடங்காசார வழிபாட்டு வடிவமும் தனது தாக்கத்தை மக்களின் மீது ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக, ஏராளமான ஆலயங்கள் பல்கிப் பெருகியதுடன், குறிப்பிட்ட அக்காலம் வரையிலும் நிலவி வந்த இராஜ உபசாரச் சடங்குகளைக் கோயிலினுள் இருந்த மூல விக்கிரகத்திற்கு மடைமாற்றவும் செய்தன. நடனத்திற்கும், இசைக்கும் சில சடங்காசாரத் தன்மைகள் அளிக்கப்பட்டு, ஆலயத்தினுள் அவை நுழையவும் அனுமதிக்கப்பட்டு விட்டன. இந்த கால கட்டத்திற்குள் பல்வேறு சமூக-மதஞ்சார்ந்த, மற்றும் கலாச்சார நிறுவனங்களின் நீரோட்டங்கள் ஒன்றோடொன்று ஒன்றிணைந்து தேவதாசி முறையைப் புழக்கத்திற்குக் கொணர்ந்துவிட்டன. கி.பி.நான்கு-ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில், சோழ மன்னனாக இருந்து அரசாண்ட

கோச்செங்கணான்⁸⁰ ஆட்சிக் காலத்தில், ஆலய வழிபாட்டில் நடனமும், நடனப் பெண்களும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதிலிருந்து இது வெளிப்படையாகத் தெரிய வருகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எஸ்.கே.முகர்ஜி, இந்தியாவில் விபச்சாரம், கல்கத்தா, வருடம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ப.173.
2. ஜி.வெங்கிடாச்சலம், இந்தியாவில் நடனம், பம்பாய், 1948, ப.21.
3. ராபர்ட் கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், சென்னை, 1956, (ப.ள்-13-14.)
4. திருவள்ளுவர், (திருக்கறள், 385 மற்றும் 388), அவர்களை 'இறை' என்று அழைக்கிறது; அவர்களுடைய கடமை 'இறை செய்தல்' (பாதுகாத்தல்), மற்றும் அவர்களுடைய பண்பு 'இறை மாட்சி' (கருணை நிரம்பியது) என அழைக்கிறது.
5. சங்ககால செவ்விலக்கியங்கள்: (புறநானூறு, 127: 6; 241:3; அகநானூறு 167; பட்டினப்பாலை, 1,249; கலித்தொகை, 94:39) மற்றும் சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய இலக்கியங்கள் (சிலப்பதிகாரம், 13:137; 14:7, மணிமேகலை, 28:214) தமிழ்நாட்டில்

நிலைபெற்றிருந்த கோயில்களின்

ஒரு பட்டியலைத் தருகின்றன. அவற்றுள் எழுபதுக்கும் மேற்பட்டவற்றை, கி.பி.நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த

சோழ அரசனான கோச்செங்கணான் கட்டி எழுப்பினான் எனக் கூறப்படுகிறது. (பெரிய திருமொழி, VI, 6.6) அவை (பட்டினப்பாலை, 1, 249), கண்டு எனும் புனிதப் பொருளின் நிறுவுதல் பொதுப் பிரார்த்தனை அரங்கில் நிகழ்ந்தது குறித்தும் கூறுகின்றன. கூப்பிய கரங்களுடன் இறைவனை வழிபட்டதையும், பூக்களால் அர்ச்சித்து பிரார்த்தித்ததையும் கூறுகிறது. (பரவு-புறநானூறு, 335); பூப்பலி-மதுரைக் காஞ்சி, 11, 453-59) இவையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

6. சிலப்பதிகாரம் : 5, ஐங்குறுநூறு : 62:1

7. பட்டினப்பாலை, 11. 154-58, சிலப்பதிகாரம், உரைபெறு கட்டுரை: உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, 1978. பக்கங்கள் : 30-31.

8. தொல்காப்பியம், புறஇயல், 30, இளம்பூரணர் உரை; புறநானூறு-52;

அகநானூறு-167;287; பட்டினப்பாலை-11. 246-50 மதுரைக்காஞ்சி 1,611.

9. பார்த்தலோமியஸ் ஸீகன்:பால்கு, 'தென்னிந்தியக்

கடவுளரின் வம்சாவளி வரிசை' (மொ-ர்.) ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு: ரெவரண்ட் ஜி.ஜே.மெட்ஸர், சென்னை, 1869, ப-187.

10. நவசக்தி, தொகுதி-IV, பகுதி-XII, ஜனவரி-8, ப-2; தேவதாசிகளின் தோற்றமூலம் தொடர்பாக, தமிழ்நாட்டில் இந்த நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டில் பெரும் விவாதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. 1930-ல் தேவதாசி முறைக்கு முடிவு கட்டிய சிற்பியான எஸ்.முத்துலட்சுமி ரெட்டியும், அன்னிபெஸன்ட்டும் மேற்கண்டவை தவிர்த்த வேறு கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தவர்களாவர். (பார்க்க: எஸ்.முத்துலட்சுமி ரெட்டி, சுயசரிதை, பின்னிணைப்பு - III, சென்னை- 1964, ப-138) கடற்பயணங்களின் மூலம், சில அயல்நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட நடைமுறை இது என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர். (பார்க்க: தொன்மவியல் கழகத்தின் காலாண்டு ஆய்விதழ், தொகுதி XIII, 1922-23, ப.690) இன்னும் வேறு சிலரோ, கர்நாடகா- மகாராஷ்டிரா எல்லைப் பகுதியில் நிலவுகிற எல்லம்மா வழிபாட்டில் இதனுடைய தோற்ற மூலத்தைக் காண்கின்றனர். (பார்க்க: சண்டே ஸ்டேண்டர்டு மாகாசைன், ஜூலை 13, 1980)

11. சென்னை, பாரம்பரிய கலாச்சாரங்கள் நிலையத்தின் செய்தி மடல், ஜூலை-டிசம்பர், 1972, பக்கங்கள்-222-

239.

12. கார்த்திகேயன், மாத்ஸ்ய புராணம், (தமிழ்), 34, சென்னை, 1968, ப-151.
13. பதிற்றுப்பத்து, 14:13
14. மதுரைக்காஞ்சி, 1.582,
15. நற்றிணை, 356
16. திருமுருகாற்றுப்படை, 11.40-41.
17. சிலப்பதிகாரம், 3:4
18. மணிமேகலை, 13:94-96.
19. கந்தபுராணம், 1:1:9, (கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் பதிப்பு, 1952)
20. மெக்கன்ஸி தொகுப்புகள், சென்னை, எண் : R.1533; மேலும், பார்க்க: சேரமான் பெருமாள் நாயனார், திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை 7:1:7:6.
21. ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாகப்பரணி, தாழிசை, 30 மற்றும் 35.
22. டி.ஏ.கோபிநாதராவ், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், தொகுதி-II, பகுதி-II, வாரணாசி, 1971, ப.561
23. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-II, எண் : 863.
24. மாத்ஸ்ய புராணம், 24, பத்தி-25 மேலும், பார்க்க : பார்த்தலோமியஸ் ஸீகன்பால்கு,

முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், பக்கங்கள்-180-81 விஷ்ணு புராணக் கதைக்கு.

25. மணிமேகலை, 24:7-18.
26. வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சிதர், (மொ-ர்), சிலப்பதிகாரம், சென்னை, 1939. பக்கங்கள்-64-65 மற்றும் 104.
27. மணிமேகலை, 14:13-18.
28. வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சிதர், மேலது, ப-104, எண்.2
29. வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சிதர், 'தமிழ் இலக்கியத்திலும் - வரலாற்றிலும் ஆய்வுகள்', சென்னை, 1936, ப-289.
30. நடன.காசிநாதன், 'சாசனங்களில் காவிரிப்பூம்பட்டினம்', பூம்புகார், சென்னை, 1975, ப-21.
31. எஸ்.முத்துலட்சுமிரெட்டி, மேலது-ப.138.
32. பி.தாமஸ், "Indian Women Through" பம்பாய், 1964, பக்கங்கள் 238-39.
33. நவசக்தி, தொகுதி-ஐங்,பகுதி-ஐங்,நவம்பர்-13, 1925. ப-9.
34. அகநானூறு, 396.
35. புறநானூறு, 368:8, நல்லாடனார், திரிகடுகம், 39,76,81

36. கே.கே.பிள்ளை, மேலது, பக்கங்கள்-376-377.
37. மேலது, ப.376
38. சிலப்பதிகாரம், பதிகம்,15
39. மேலது. 5:50, ப.157
40. மேலது, ப.139
41. மேலது, 5:51, ப.157
42. மேலது ப.20.
43. மணிமேகலை, 24:2, 16:6
44. மேலது, 23:75
45. மேலது, 23:95
46. காமிக ஆகமம், ஆச்சார்யலட்சண படலம், சுலோகங்கள்-225-260.
47. புறநானூறு, 152 : 13-18, அகநானூறு,76.
48. தாகாலதார், வாத்தஸ்யாயன காமசூத்ராவில் ஆய்வுகள், கல்கத்தா, 1929, ப-199.
49. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், பகுதி-1, (சி.கே.சுப்ரமணிய முதலியார் பதிப்பு) கோயம்புத்தூர், 1975, ப.335.
50. வி.ரங்காச்சாரியா, சென்னை மாகாணத்தின்

சாசனங்களுடைய இட அமைப்பியல் பட்டியல், தொகுதி-1, சென்னை, 1917. Cg 1080-1, Cg.1090.

51. காமிச ஆகமம், ஆச்சார்ய, சுலோகம்-236.
52. அகநானூறு-396; மேலும், பார்க்க : மாதவியின் கதை, சிலப்பதிகாரம், 3.
53. காமிச ஆகமம், ஆச்சார்ய, சுலோகம்-278.
54. கே.கே.பிள்ளை, மேலது. பக்கங்கள்-377-79. தொல்காப்பியம் மற்றும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலிருந்து மேற்கோள்கள். ஆலயப் பெண்களுக்கும்-கணிகையருக்கும் எவ்விதத்திலும் ஒட்டோ-உறவோ இருக்கவில்லை என சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் கருதுகிறார்.
55. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுள், 182, கற்பு, 52.
56. அகநானூறு, 76:1, 111:9, 352:4-5; பதிற்றுப்பத்து, 56:1-2
57. மலைபடுகடாம், II, 358-360
58. பொருநராற்றுப்படை, 1,47.
59. ஏ.வி.ஜயச்சந்திரன், “வெற்றி கண்ட விறலி” தமிழ் வட்டம், தொகுதி-1, சென்னை, 1967, பக்கங்கள்-81-86.
60. எம்.அருணாச்சலம், ‘வரலாறு மற்றும் இலக்கியத்தினூடாக, இந்தியாவில் பெண்கள் வகித்த பாத்திரம்’, மரபார்ந்த கலாச்சாரங்களின்

நிலையத்தினுடைய செய்தி மடல், சென்னை.
ஜூலை-டிசம்பர், 1972, ப-202.

61. பெரிய புராணம், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண
நாயனார் புராணம், செய்யுள்-1.
62. சி.மீனாசுரி, மேலது, பக்கங்கள் 177-78, மற்றும் 281.
63. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-XXIII, எண்.308.
64. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1929-30, எண்.364
65. பட்டினப்பாலை, II, 246-49.
66. எஃப்.இ.ஹார்டி, 'உணர்ச்சிமயமான கிருஷ்ண பக்தி',
(முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), ஆக்ஸ்ஃபோர்டு, 1976,
ப-189.
67. இலங்கையின் ராஜவழியான ஆவணங்கள்-
கரிகாலன், சுமார் 12,000 சிங்களவரை
சிறைக்கைதிகளாகப் பிடித்து வைத்திருந்தான்.
(பார்க்க: ராபர்ட் ஸீவெல், தென் இந்தியாவின்
வரலாற்றுச் சாசனங்கள், சென்னை, 1932, ப-15)
இவர்களுள் பலர் பெண்கள்; சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட
இவர்களுள் சிலர் கோயில் சேவையில்
பணியமர்த்தப்பட்டு இருந்தனர்.
68. பி.வி.சோமசுந்தரம், (ப-ர்) மதுரைக் காஞ்சி, ப.146.
69. கே.கே.பிள்ளை, மேலது, ப.378.
70. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், கோப்பெருஞ்சிங்கன்

(தமிழ்), சென்னை, 1965, ப.139.

71. வி.பிரேமலதா (ப-ர்), தியாகேசர் குறவஞ்சி, தஞ்சாவூர், 1970, பக்கங்கள் 3-4.
72. சிலப்பதிகாரம், 6:125, ப-197.
73. மேலது:16:103, ப-430.
74. மேலது : 5:49, ப-157.
75. மணிமேகலை, 28:46-47.
76. டி.வி.மகாலிங்கம், (ப-ர்), கீழைக் காவிரிப் பள்ளத்தாக்கில் அகழ்வாய்வுகள் மீதான அறிக்கை, சென்னை, 1970, ப.58.
77. டி.வி.மகாலிங்கம், ஆரம்ப கால தென்னிந்திய எழுத்தியல், சென்னை, 1974, பக்கங்கள் 310-11.
78. கே.கே.பிள்ளை, மேலது, ப.81.
79. பி.டி.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார், தமிழர்களின் வரலாறு, சென்னை, 1929, ப-280.
80. சி.வி.நாராயண அய்யர், தென்னிந்தியாவில் சைவ சமயத்தின் தோற்றமும்- ஆரம்ப கால வரலாறும், சென்னை, ப-321

தேவதாசி முறையின் மீது ஆகமங்கள் மற்றும் பக்தி இலக்கியத்தின் தாக்கம் (கி.பி.600 - 900)

தேவதாசி முறையின் வளர்ச்சிக்கு, ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான பல்லவர்-பாண்டியர் காலம் மிக சாதகமான காலமாய் அமைந்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில், நாட்டில் ஓர் அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரப் பேரெழுச்சி மேலெழுந்து வந்துள்ளது. களப்பிரர்கள் அதிகாரத்திலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டதிலிருந்தும்¹, அரசாட்சியில் சக்கரவர்த்தி முறை உருப்பெற்று விட்டதிலிருந்தும்² அரசியற் பேரெழுச்சி புலப்பட்டுத் தெரிகிறது.

ஆகம மரபுகளும், பக்தி இயக்கமும், புராணிகக் கதைகளுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு நாடு முழுவதிலும் பரந்து விரிந்து பரவத் தொடங்கி, சமூகத்தில் ஒரு மாற்றத்தையே கொண்டு வந்தன. நாட்டில், அவை ஒரு வேறுபட்ட வடிவத்திலான மதத்தைப் பரப்புவதை செய்தன. தமிழ் நிலத்தின் கலாச்சார நீரோட்டத்தில், கடவுளரைப் பற்றிய தொன்மங்களையும்-வீரகாவியக் கதைகளையும் தம்முட் கொண்டிருந்த புராணங்கள், வடஇந்திய முறைகளையும்,

விழுமியங்களையும் ஊடகங்களாகக் கொண்டு நுழைந்து விட்டன. தமது பாவங்களுக்குத் தீர்வு கண்டு இறையருளைப் பெறுவதற்கு மிக உறுதியான, நிச்சயமான வழிகளில் ஒன்றாக³, இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதற்கென்றே நூற்றுக்கணக்கில் தமது பெண்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பக்தர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினர். புரோகித வர்க்கத்தினால் தொகுக்கப்பட்ட ஆகமங்கள், ஆலய வழிபாட்டில் ஆகம வடிவ முறையின் மீது மிகுந்த அழுத்தத்தைப் பிரயோகித்தன. சடங்காசார வழிபாட்டில் இசைத்தலையும், நடனமாடுதலையும் அறிமுகம் செய்வதற்கான வழிகளையும், வாய்ப்புகளையும் பரிந்துரை செய்தன. அவர்களின் நடனத்திலும்- பாடலிலும் கடவுள் பரவசம் அடைவார்⁴ என்று மக்களுக்கு அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

இதற்கிடையே, சைவ சமய துதியிசைப் பாடலாசிரியர்களான நாயன்மார்களாலும், வைணவ சமய துதியிசைப் பாடலாசிரியர்களான ஆழ்வார்களாலும் பரப்புரை செய்யப்பட்ட பக்தி இயக்கமும் கூட சடங்காசார வழிபாட்டில் நடனமாடுதல் மற்றும் பாடலிசைத்தலின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திப் பிரசாரம் செய்தன.⁵ இப்பெரியவர்களின் பக்தி மற்றும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுகளால் ஏற்புணர்வடைந்த இளவரசர்கள், புரோகிதர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் ஆகியோர், அவர்கள் மேற்கொண்ட சமூக, மதஞ்சார்ந்த

பெருமாற்றத்திற்கான புனிதச் செயல்பாடுகளில் அவர்களுடன் தாமும் இணைந்து கொண்டனர். தேவதாசி முறை, ஆலயங்களில் நிறுவனமயமாகி நிலை பெறுவதற்கு மேற்கண்ட இந்த அணுகுமுறை மாற்றமும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது.

ஆகமங்கள்

தேவதாசி முறையை நிறுவனமயப்படுத்தியதில் ஆகமங்கள்⁶ மிகப்பிரதானமான பங்கு வகித்துள்ளன. மறையிசைப் பாடல்களை உச்சரித்தலின் புனிதத் தன்மையின் மீதும், கடவுளரைப் போற்றிப் பாடுவது மற்றும் அக்கடவுள்களின் முன்னிலையில் நடனமாடுவதன் புனிதத்தன்மையின் மீதும் அவைகள் மிகுந்த அழுத்தத்தைத் தந்திருக்கின்றன. காமிகாகமம்⁷, ஒவ்வோர் ஆலயத்திலும் தினசரி வழிபாட்டிற்குப் பின்னர் உடனடியாக தமிழில் துதிப்பாடல்கள் இசைப்பதும், தூய நடனமான நிருத்தியம் நிகழ்த்தலும் நடைபெற வேண்டுமென விதி செய்துள்ளது. ஆகம மற்றும் பக்தி இயக்க மாதிரியில் பல ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டு வழிபாடும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆலயங்களில் தேவதாசிகளின் சமூக-மதஞ்சார் நிறுவன அமைப்பு வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கிறது.

அப்பர் மற்றும் சம்பந்தர்⁸ ஆகிய அடியார்களின் பதிகங்கள் ஆகம வடிவிலான ஆலய வழிபாட்டு முறை ஏற்கனவே மக்களிடம் பிரபலமடைந்து விட்டதைத் தெரிவிக்கின்றன. இராஜசிம்ம பல்லவனின் விருதுப்

பெயர்கள் இருநூற்று ஐம்பதில் 'ஸ்ரீ ஆகமப்பிரியா'9 என்ற பெயர் இந்த உண்மைக்குச் சான்றளிக்கிறது. ஆகமங்கள் இரண்டு வகையான வழிபாட்டு (புஜைகள்) முறைகளை ஆதரிக்கின்றன.10 அவை ஆத்மார்த்த புஜை மற்றும் பரார்த்த புஜை ஆகியவனவாகும். ஆத்மார்த்த புஜை என்பதற்கு ஆகமங்கள் நான்கு அடுக்கு புனிதச் சேவைகளை அர்த்தப்படுத்துகின்றன. அவை, காரிய, கிரியை, யோகம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை. இத்தகைய சேவைகளை ஆற்றுவதற்கு ஆலயம்தான் பொருத்தமான இடம் எனக் கருதப்பட்டது.11 நடனமாடுவது, மறைமொழிகளை ஓதுதல், விளக்குகளை ஏற்றுதல், பூக்களைச் சேகரித்து அவற்றை மாலைகளாகத் தொடுத்தல்12 போன்ற சில சேவைகளை, மோட்சத்தை (விடுதலையை) அடைய விரும்புகிற ஒவ்வொருவரும் ஆற்றிட வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

சிவாகமங்களின்படி, ஆலய வழிபாட்டில் நடனம் என்பது ஒரு முக்கிய அங்கமாகும். இசையையும், நடனத்தையும் சோடசஉபசாரங்களுடன் (16 வகையான வழிபாட்டுச் சடங்குகள்)13 அஜிதாகமம் தொடர்புபடுத்துகிறது. விக்கிரகத்தினுள் உறையும் கடவுளை இசையாலும், நடனத்தாலும் மகிழ்ச்சியடையச் செய்வது கட்டாயம் என்று அது கூறுகிறது.14 அர்க்யம்15 முடிந்த உடனேயே நிருத்தியத்தைத் தேவதாசிகள் எந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று பூர்வ

கரணாகமம் கால நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது. ஸ்ரீபலிபுஜையின் போது, எல்லாத் திசைகளிலும் தாளத்துடனும், ஸ்வரத்துடனும் இணைந்த நடனம் நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென காமிகாகமம் வரையறுத்திருக்கிறது.¹⁶ அது தீபாராதனையை வரையறுத்து ருத்ர கணிகையால் நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய நடனத்தையும் பரிந்துரைக்கிறது.

தீபாராதனையின் போது தூய நடனத்தை (சுத்த நிருத்யம்) ருத்ர கணிகை நிகழ்த்த வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறது.¹⁷ மீண்டும், அது அவள் தீபத்தை ஏந்தி வர வேண்டுமெனவும் அறிவுரை சொல்கிறது. புஜை முடிவடைந்த உடனேயே புரோகிதர் புனித நீர் உள்ள பூர்ணகும்பத்தை அவளிடம் கொடுத்து விட வேண்டுமென அது நெறிப்படுத்துகிறது. பக்தர்கள், மூலவரைத் தரிசித்து வழிபட்டதும், இறைவனைப் புகழ்ந்தோதும் வகையில் ஸ்தோத்ரகானம் (பிரார்த்தனைப் பாடல்கள்) இசைக்க வேண்டுமென அது மீண்டும் அவளை நெறிப்படுத்துகிறது. இந்த சேவைக்குப் பின் தூய நடனத்தை அவள் நிகழ்த்த வேண்டுமென மீண்டும் அவள் அறிவுறுத்தப்படுகிறாள்.¹⁸ நித்ய புஜையும், உத்ஸவமும் நிறைவடையும்போது சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமாக அவள் மிஸ்ரம் (கலவை நடனம்), மற்றும் கானம் (இசை) ஆகியவற்றை நிகழ்த்த வேண்டும் என அதே ஆகமங்கள் அவளை நெறிப்படுத்துகின்றன.¹⁹

வெவ்வேறு வகையான தீபங்களுக்கேற்ப அவள் சுத்த மிருதங்கத்தை வாசிக்கவும், நடனமாடவும், விக்கிரகத்திற்கு வெண்சாமரம் வீசவும் வேண்டும் என கோரப்படுகிறாள்.20 வழிபாட்டில் காந்தார இசை வடிவத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென சுப்ரபோதாகமம் புரோகிதர்களுக்கு அறிவுரை சொல்கிறது. இதையடுத்து தொடர்ந்து சாத்வ21 (மற்றோர் இசை வடிவம்) இசைக்கப்பட்டாக வேண்டியது கட்டாயமாகும். கோவில் அதிகாரிகளுக்கு முதலில் மணமிகுந்த மலர்களைக் கொண்டு சிவகணிகையரைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென வீராகமம் நெறி விதிக்கிறது. புனிதத் திருக்குளத்தில் நீராடி முடித்தபின், காணிக்கைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, பரதர் பரிந்துரைத்துள்ளவாறு அவள் நடனம் நிகழ்த்தவும், 108 கரணங்களை (கர முத்திரைகள்) அபிநயிக்கவும் வேண்டியவளாவாள்.22 தேவதாசிகளை அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்று ஆகமங்கள் பரிந்துரை செய்துள்ளன என்ற உண்மையை இவை உறுதி செய்வனவாக உள்ளன. ஆகமஞ்சார்ந்த பரிந்துரைகளின் பலத்தினால் தமிழ் நிலத்தின் ஆலயங்களில் தேவதாசி முறை வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

பக்தி இயக்கம்

இதே விதமான போக்கை பக்தி இயக்கம் வலிமைப்படுத்தியது. இக்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த அனைத்துப் புனிதர்களும் தீவிர பக்தியுணர்வையும்,

இறைப்பேருருவிற்கு உடலையும், ஆன்மாவையும்
பரிபூர்ணமாக சரணாகதியாக்கி அர்ப்பணிக்க
வேண்டியதையுமே வலியுறுத்திப் பரப்புரை
செய்துள்ளனர்.23 சாதி, மதஞ்சார் நம்பிக்கை, நிறம், பகுதி
(இடம்) மற்றும் பாலினம் இவையனைத்திற்கும்
அப்பாற்பட்டு எல்லா நல்ல ஆன்மாக்களுக்கும் மோட்சம்
(விடுதலை) என்பதன் மீது அழுத்தம் தந்ததன் மூலம்,
தங்களின் வாழ்க்கை சார்ந்த கண்ணோட்டத்திற்கு
ஆதரவாக மேலும் மேலும் அதிகமான பக்தர்களை
அவர்கள் கவர்ந்து ஈர்த்துள்ளனர். பாப விமோசனம்
பெறுவதற்கு தமது பக்தர்கள் 'நமசிவாய'24 என்ற புனித
ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்க
வேண்டுமென்று நாயன்மார்கள் அறிவுறுத்தினர்.
அதேபோல் ஆழ்வார்கள் 'ஓம் நமோ நாராயணாய'25
எனும் எட்டெழுத்து மந்திரத்தைத் தமது பக்தர்கள்
மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிக்க வேண்டும் என்று
அறிவுறுத்தினர். பக்தி சார்ந்த இந்தப் பார்வை
பெருந்திரள் மக்களைக் கவர்ந்ததும், உத்வேக
மூட்டியதுமாய் இருந்தது.

பக்தி இயக்கம், சடங்காசார வழிபாட்டைப்
பிரபலப்படுத்தியது. இது ஏராளமான மதம் சார்ந்த
நடவடிக்கைகளைக் கொண்டிருந்ததானது,
ஆலயங்களைக் கட்டியெழுப்புவதை மேம்படுத்தியது.
அருளாளர் அப்பரின் பதிகங்கள்26 ஆலயங்களைக்
கட்டியெழுப்புவதற்கும், ஆலய வழிபாட்டிற்கும்

முக்கியத்துவம் தந்துள்ளன. பக்தி இயக்கம், புனித யாத்திரைகள் மேற்கொள்வதையும் ஊக்குவித்து உற்சாகப்படுத்தியது.²⁷ பக்தர்கள், நாடு முழுவதிலுமாக பலமுறைகள் பயணமாகச் சென்று பாடுதல், நடனமாடுதல், மந்திர உச்சாடனம் செய்தல் மற்றும் தத்துவ விவாதம் செய்தல் போன்றவற்றை மேற்கொண்டனர். அவரவர் கடவுளின் வெவ்வேறு பண்பு நலன்கள், புனிதச் செயல்கள் போன்றவற்றை மகோன்னதப்படுத்தினர். இவ்வாறாக நாட்டில், ஆலயக் கலாச்சாரத்திற்கு ஒரு புதிய திசை வழியைக் காட்டும் பணியை அவர்கள் முன்னெடுத்தனர்.

பக்தி இயக்கம், அதுநாள் வரையிலும் புழக்கத்தில் இருந்து வந்த ராஜோபசாரங்களை ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்த விக்கிரகங்களுக்கு உரியதாக்கி அவற்றை விரிவுபடுத்துவதற்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளது. ஒரு திடீர்த் திருப்பமாக, அரசர், ஆலய விக்கிரகத்தினால் இடம் பெயர்க்கப்பட்டார். அரசனின் வீரதீரம், கொடையறம் போன்ற பண்புகளைப் புகழ்ந்தோதுவதற்குப் பதிலாக இறைவனின் எல்லையற்ற ஆற்றல், பேரழகு போன்ற தெய்வீகப் பண்புகளின் மீது பேரன்பும், ஆழ்ந்த மரியாதையும் உடையவர்களாக பக்தர்கள் மாறினார்கள். கடவுளின் கருணையால் மட்டுமே தாங்கள் சிந்திக்கவும், உடையுடுத்தவும், உணவுண்ணவும், கேட்கவும், காணவும் மற்றும் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கவும் முடிகிறது என்று

மக்கள் நம்பத் தொடங்கினர். அந்த உயர்ந்தோனை மகிழ்ச்சியுறச் செய்வதற்காக, வழிபடுதலின் புனிதச் சடங்குகளை அவனுக்கே உரியதாக்கினர். அரசர்களின் சிறப்புரிமைகளாக மட்டுமே ஒரு காலத்தில் இருந்து வந்த புனிதத் திருநாள்கள் மற்றும் வெவ்வேறு தெய்வங்களின் பிறந்த நாள் மங்கலங்கள், அக்கடவுளரின் புனிதப் பண்பு நலன்கள் ஆகியவற்றை எல்லாம் மக்கள் கொண்டாடத் துவங்கினர். பரம்பொருளுக்கே பரிபூரண சரணாகதியென்ற மனநிலையோடு பக்தர்கள் பாடவும், ஆடவும் செய்தனர். அதற்கு அவர்கள், பெண்களின் ஆடலும்-பாடலும் கண்டு கடவுள் பேருவகை கொள்வார் என்று நம்பிக்கை வைத்தனர்.²⁹ இதன் விளைவாக, விக்கிரக வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் பாடலும், ஆடலும் உள்ளிணைக்கப் பெற்றன.

கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும்³⁰ இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த பக்தி இலக்கியம், ஆலயங்களில் தேவதாசிகள் ஆற்றிய சேவைகள் குறித்து பல மறைமுகமான குறிப்புகளைத் தருகிறது. சைவ சமயக் குரவர்களான அப்பர், திருமூலர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், மற்றும் சுந்தரர் போன்றோரும், அதே போல வைணவ ஆழ்வார்களான திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார் மற்றும் ஆண்டாள் ஆகியோரும் தமது பதிகங்களிலும், பாசுரங்களிலும் தேவதாசிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் தந்துள்ளனர்.

திருவாரூரில், சிவபெருமானின் பிறந்த நாள் மங்கல நட்சத்திரமான திருவாதிரையன்று, அந்த விழா ஊர்வலத்தில், நடனமங்கையர் வகித்த இடத்தை வர்ணித்திருக்கிறார் அப்பர் அடிகள். “உற்சவரின் திருமேனி வடிவத்தைத் தொடர்ந்து முதலில் தேவர்களும், பிறகு வானரமங்கையரும் (தேவ கன்னியர்) அதன் பிறகு பக்தர்களும் அந்த ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்றிருந்தனர்”³¹ என்பதாக அவர் கூறுகிறார். இங்கு தேவகன்னியர் என்பதாகக் குறிப்பிடப்படுபவர்கள், நடன மங்கையரே என்பது வெளிப்படையாகும்.

அவருடைய கூற்றுப்படி, அன்றைய காலகட்ட நாட்களில், இசைத்தலும், நடனமாடுதலும் ஆலயத்தின் சடங்காசாரத்தில்³² ஒரு பங்கு பாத்திரம் பெற்றுவிட்டிருந்தவையாகும். சேந்தனார் அருளிச் செய்த திருப்பல்லாண்டுப் பாடல்³³ ஒன்று, இந்த வளர்ச்சிப் போக்கினை மீண்டும் உறுதி செய்கிற மதம்சார் இலக்கியமாகும். அப்பர் அடிகள் இரண்டு வகையான ஆடற்கலைகள் குறித்துப் பேசுகிறார்: ஆரியக்கூத்து (ஆரிய மரபை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாட்டிய நாடகம்)³⁴ மற்றும் தமிழக்கூத்து (தமிழ் மரபை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாட்டிய நாடகம்)³⁵ ஆகியவையே அந்த இருவகை. ஆரிய மற்றும் தமிழக்கூத்துகள் இரண்டையும் அருளிச் செய்தது திருமறைக்காட்டு இறைவனே என்று அவர் போற்றுகிறார்.³⁶ சோழர்களின் ஆலயங்களில் இத்தகைய

நிகழ்த்து கலைகள் நடத்தப் பெறுவது மிகவும் பிரபலமடைந்ததாகும். சைவத்திருக்கோயில்களின் நடன மங்கையர் பற்றி திருமூலர் நமக்குக் கூறுகிறார்.³⁷ சேர மரபினரான அய்யனரிதனார் அவர்களைத் தேவமகளிர்³⁸ (கடவுட் பெண்டிர்) என்றும் 'வியன்கோவில் மகளிர்'³⁹ எனவும் அழைக்கிறார். இந்த நடனப் பெண்களைப் பற்றி அப்பரடிகளின் குறிப்புரைகள் அன்றைய கால கட்டங்களின் திசைவழியைக் காட்டுகின்றன.

தேவதாசிகளின் இனிமைமிக்க இசையையும், அவர்தம் நடனத்தின் சலங்கையொலியையும் குறித்து சம்பந்தப் பெருமான் பாடுகிறார். திருவையாறு ஆலய இறைவனின் புகழைப் பாடுகையில், முழவு⁴⁰ எனும் ஒரு வகை இசைக்கருவியின் ஒலியதிர்விற்கு ஏற்ப நடனமாடியபடி கோவிலைச் சுற்றி அந்தப் பெண்கள் (மடவார்) வலம் வந்தார்கள் என்று கூறுகிறார். மாட வீதிகளின் வழியே தேர் இழுக்கப்பட்டு வருகையில் நாட்டியமாடுவதற்குரிய மேடையான அரங்கு⁴¹ மீது வசீகரமிக்க பெண்களான சேயிழையார் நடனமாடினர் என்பதாக அவர் மீண்டும் கூறுகிறார். "பெண் இசைஞர்கள் மென்மையான இசைப் பாடல்களைக் காந்தாரப் பண் என்ற குறிப்பிட்ட இசையமைப்பில் வழங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில், இளம் பெண்களான காரிகையர் கவர்ந்திழுக்கும் வகையிலான நடனத்தை அரங்கில்⁴² வழங்கினர்" என அவர் மேலும் கூறுகிறார். மீண்டும் அவர் குறிப்பிடுவது, "அந்தப்

பெண்கள் காற்சலங்கையணிந்து கொண்டு தமது கரங்களில் கோல்களுடன் நாட்டிய நாடகமாகிய கூத்தை நிகழ்த்துகிற வேளையில் பிரதிமைகளும் கூட உற்சாகமீதூற ஆடின”⁴³ என்பதாகும்.

சீயாழி (சீர்காழி)யில் கொண்டாடப்பட்ட உற்சவங்களின் கோலாகல ஒலிகள், பாத சலங்கையொலி எழுப்பும் பெண்களின் நாட்டிய ஓசை, புல்லாங்குழலோசை ஆகியனவற்றை அவர் உறுதி செய்கிறார்.⁴⁴ கும்பகோணத்தின் நடன மங்கையரை, அவர்களுடைய குரல் தேனின் இனிமையுடைத்தது எனும் பொருளில் ‘தேனார் மொழியார்’ என அழைக்கிறார். அவர்கள் வாசிக்கப்பட்ட இசைக்கேற்ப நடனமாடினர் என்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴⁵ புகார் நகரின் கோயிலைச் சார்ந்த நடன மங்கையர், தங்களுடைய முன்னெற்றிகளில் (அனேகமாகத் தங்கத்தினாலான) நெற்றிச் சுட்டியணிந்து நடனங்களை நிகழ்த்தினர் என்று கூறுகிறார்.⁴⁶

திருவனந்தபுரத்திலிருந்த ஆலயம் ஒன்றில், இசையொலியும் -நடன ஒலியும் மறைமொழிகளின் உச்சாடன ஒலியுடன் இணைந்து எதிரொலித்து மீண்டும் மீண்டும் ரீங்கரிப்பதாக அமைந்திருந்தது என்று சம்பந்தர் மேலும் கூறுகிறார்.⁴⁷ திருவீழிமிழலை திருப்புகலியும் கோயிலின் நடனப் பெண்களை அவர் ‘சிற்றிடைக் கன்னிமார்கள்’⁴⁸ (சிறுத்துக் குறுகிய இடையுடைய கன்னிப்பெண்கள்) என்று அழைக்கிறார். அவருடைய

கூற்றுப்படி, காஞ்சியின் திருவிழாக்களின் இசை-நடனப் பகுதியாக திருவனப்பிலான்துறைக்49 கோயிலில் அழகும், இளமையுமிக்க பெண்கள் தமது நடன நிகழ்த்துதல்களை அரங்கேற்றினர்.50

சி.வி.நாராயண அய்யர் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியிருக்கிறார்; சம்பந்தர், பெரும் ஆலயங்களிலுள்ள நடனமங்கையரைப் பற்றி மட்டுமே பேசியிருக்கிறாரா அல்லது கிராமப்புறக் கோயில்களில் அவர்களுடைய பங்களிப்பு குறித்து பேசவில்லையா என்பது அவரின் ஐயம்.51 அவருடைய பதிகங்களை நுணுகி ஆராயும் போது அந்த நுண்ணாய்வு இந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்கிவிடுகிறது. மங்கலக்குடி52 என்ற ஊரிலுள்ள கோயிலில் பறையடிக்கப்படும் ஒலிகளுக்கு நடுவே நடனமும்-இசையும் நிகழ்த்தப் பெற்றதாக சம்பந்தர் கூறுகிறார். அவருடைய பதிகம் (சைவ மறைப்பாடல்கள் பத்து-பதிகம்) ஒன்றில், திருச்சாட்டியக்குடிக் கோயிலில்53 கடவுளை ஆவாகனம் செய்கையில் கூத்தும்-ஆட்டமும் இசைக்கருவியின் இன்னொலியுடன் இணைந்து அதனுடைய பகுதியாக ஆகிவிட்டது என்று கூறுகிறார். சோழ நாட்டுப் பகுதியில் மட்டுமே நடன மங்கையரால் நிகழ்த்தப் பெறும் நடனமும்-இசையும் பிரபலமாக இருந்தது என்று நாராயண அய்யர் மீண்டும் சர்ச்சையிடுகிறார்.

இந்தக் கருத்துரைக்கு ஆதாரமாக, திருச்செங்கோடு மற்றும் காளையார் கோயில் ஆகிய ஆலயங்கள்

பெருவளர்ச்சி யடைந்தவையாக இருந்தபோதிலும் கூட
மேற்கண்ட நிகழ்த்துதல்கள் எனவையுமே
இக்கோயில்களில் இடம்பெறவில்லை என்று சான்று
கூறி அவர் வாதிடுகிறார்.⁵⁴ ஆனால், சான்றுகள்
இக்கூற்றினை நிராகரிக்கின்றன. பாண்டிய நாட்டைச்
சேர்ந்த தேவதாசிகளுடனும் கூட இத்தகைய
நிகழ்த்துதல்கள் இணைந்திருக்கவே செய்தன என்று
சம்பந்தருடைய பதிகங்கள் நிறுவுகின்றன.
திருநெல்வேலியில் இறைவனை ஆவாகனம் (வழிபாடு)
செய்தல் தொடர்பாக அரிவையர் (அனேகமாக
தேவதாசிகளாயிருக்கலாம்) நிகழ்த்திய நடன நிகழ்வின்
அழகை அவர் சித்தரித்துள்ளார்.⁵⁵ அவர்களுடைய நடன
நிகழ்வை, வழிபாட்டில் தமது முறை வருகிறபோது
அவர்கள் நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும் எனத்
தோன்றுகிறது. மேலும் இந்தச் சான்று சி.மீனாட்சியின்
அவதானிப்பிலிருந்து முரண்படுவதாக அமைந்துள்ளது.
அதாவது தமிழ்நாட்டின் கோயில்களில் செவ்வியல்
நடனம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதென்பது ராஜசிம்ஹ
பல்லவனின்⁵⁶ ஆட்சிக்கால நாட்களிலிருந்துதான் என்று
அவரது கணிப்பு அமைகிறது. அவனுடைய
ஆளுகையின்போதுதான் நிகழ்த்து கலைகள் தமது
உச்சத்தை எட்டின என்பதில் எந்தவித ஐயத்திற்கும்
இடமில்லை. தொடர்ந்து, அப்பர் மற்றும் சம்பந்தர் ஆகிய
இருவரின் பாடல்கள், ஆலயங்களில் சேவைகள் புரியும்
பணியில் கோயில் நடனக் கலைஞர்கள்
ஈடுபடுத்தப்பட்டதென்பது ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல்

அல்லது அதற்கு முன்னதாகவே
நடைமுறையிலிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை
நிரூபிக்கின்றன என அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார்.⁵⁷

கொங்கு நாட்டில் உள்ள திருவெஞ்சமாக்கூடல்
ஆலய இறைவன் திருமேனிக்கு இந்தப் பெண்கள்
வெண்சாமரம் வீசி உபசரித்து, முழுவும் புல்லாங்குழலும்
வெளிப்படுத்திய இசைக்கு ஏற்ப, நடனத்திற்கென
குறிக்கப்பட்ட மணியரங்கில் நாட்டியமாடியதாக சுந்தரர்
கூறுகிறார்.⁵⁸ தனியொரு சந்தர்ப்பமாக மாணிக்கவாசகர்,
இந்தப் பெண்களை கோயிற் நப்பிள்ளைகள்⁵⁹ (விசிறி
விடும் பெண்கள்) என அழைக்கிறார். பண்டிக்கொடுமுடிக்
கோயிலைச் சேர்ந்த பாவையரின் (நடனக் கன்னியர்)
அழகுப் பாதங்கள் இலவம் பஞ்சின் இழைகளை விடவும்
மென்மையானவையாக இருந்தனவென்று விவரிக்கிறார்.
அவர்கள் தமது நாட்டிய நிகழ்வை மிக வலிமையான
அசைவுகளுடன் ஆடினார்கள்.⁶⁰ மீண்டும் அவர்
கூறுகிறார்: நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில் இறைவன்,
“இனிய குரல் படைத்த இளம் கன்னியர் அவரைப் பற்றி
இசைத்தனர்; அவர்களிடமிருந்து அர்ப்பணப்
பொருட்களை இறைவன் ஏற்றுக் கொண்டார்.”⁶¹

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வெனிஸ்
நாட்டினரான மார்க்கோ போலோ என்ற சுற்றுப்பயணி,
மதுரை நகரில் இந்த மரபின் தொடர்ச்சி நிலவுவதை
உறுதிப்படுத்துகிறார்.⁶² நாட்டியாத்தங்குடி⁶³ என்ற
பெயரிலமைந்த ஒரு கிராமத்தைப் பற்றிய சுந்தரரின்

குறிப்பு, சைவ மரபில் நடனமும், நடனப் பெண்களும் பெற்றிருந்த பிரபலத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

வைணவ இலக்கியங்களிலிருந்து பெறப்படுவது என்னவெனில், பல இளம்பெண்கள் ஆலய சேவைப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஓர் இடத்தில் திருமங்கையாழ்வார் மகாவிஷ்ணுவை 'கன்னிப் பெண்களின் நாயகனே' என்று விளிக்கிறார்.⁶⁴ அதோடு கூட, தீவிர காதல் ஏக்கத்துடனான ஒரு பெண், தனது காதற் கடவுளுடன்⁶⁵ இணைவதைக் குறியீட்டு வடிவில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். எஃப் ஹார்டியின் கருத்தில், அந்தப் பெண் திருவாழி⁶⁶ ஆலயத்தின் சேவைப்பணிப்பெண் ஆக வரவேண்டுமென்று முடிவு செய்திருந்தாள். திருவாய்மொழியில், இறைவனை இப்பெண்கள் வரவேற்கின்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது.⁶⁷ ஆண்டாள் கதை, கடவுளுடன் அவளுடைய 'சங்கமம்', எப்படித் தனது காதற்கடவுளின் பாதத்தில்⁶⁸ அவருக்குச் சேவை செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது என விவரிக்கிறது. ஆழ்வார்களின் காலத்தில், வைணவக் கோயில்களில் தேவதாசி முறை உறுதியாக முன்னேற்றங்கண்டு வந்திருப்பதையே இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து பின்வரும் முடிவுக்கு நாம் வரலாம்: அப்பரடிகளின் நாட்களின் போது தொடங்கிய தேவதாசி முறையின் முன்னேற்றச் செயல்முறை, சம்பந்தர், ஆழ்வார்கள் காலத்தில் உறுதியான

முறையில் ஆலய வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு வந்தது; மாணிக்கவாசகர் மற்றும் சுந்தரரின் நாட்களின் போது இந்தச் செயல்முறை முழுமையடையத் தொடங்கியது.

மேலதிக ஆலயங்கள்

தொன்மையான நாட்களில் ஆலயங்களைக் கட்டி எழுப்புதல் என்பது சப்த சந்தானங்களுள் (ஏழு தெய்வ புண்ணிய காரியங்கள்) ஒன்று எனக் கருதப்பட்டது.⁶⁹ கோயில் இல்லாததாக ஓர் ஊர் இருக்குமானால் அந்தக் கிராமத்தை அப்பர் அடிகள் பாழடைந்து போன-பேயுறையும் இடமாகக் கருதி நிராகரிக்கிறார்.⁷⁰ இந்த காலகட்டத்தின் போதுதான் முறையான கட்டுமானம் கொண்ட வடிவத்தில் ஆலயம் எழும்பியுள்ளது.⁷¹ தமிழ்நாட்டில் வடக்கிலிருந்து தெற்கு வரை ஆலயங்கள் வெகு விரைவில் பெரும் எண்ணிக்கையில் உருவாகிப் பரவுவதை சைவ-வைணவ மரபுகள் உறுதிப்படுத்தின. ஆகம மரபும், பக்தி இயக்கமும் இரண்டுமே கோயிற்கட்டுமான நடவடிக்கைகளின் விரைந்த பெருக்கத்தினை மேலும் விரைவாக உந்தித் தள்ளின. மகுடாகமத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல பரார்த்த பூஜை, ஒரு குறிப்பிட்ட வகையிலான வழிபாடு: புனிதத் தல மையங்களில் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதுமாகும். இந்தப் புனிதத் தல மையங்கள் ஆலயம், கோயில் மற்றும் தேவஸ்தானம் என வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன. அவை ஆகமரீதியான வரையறைகளின்படி கட்டுப்பட்டாக

வேண்டும்.72 இத்தகைய ஆலயங்களின் விரைந்த பெருக்கத்தைப் பக்தி இயக்கம் மேலும் உந்தித்தள்ளியது.73 மரபார்ந்த வழிபாட்டு வடிவத்தைக் காட்டிலும் இசையும்-நடனமும் மேலதிகம் இணைந்த வழிபாட்டைப் பக்தி இயக்கம் முன்னெடுத்தது.

இந்த ஆலயங்கள் அவை தோன்றிய நிலத்தின் கட்டடக்கலை நுணுக்கத்தையும், அழகியற்பூர்வமான எழிலையும் பாதுகாத்துப் பராமரிப்பவையாயிருந்தன. அவை நுண்கலைகளின் காப்பகங்கள் என்ற நிலையில் பங்களிப்பதுடன், உயர்ந்தபட்ச கல்வியறிவு பெறவும் மதம்சார்ந்த தருக்க விவாதங்கள் நிகழ்த்தவும் உதவுகிற மையங்களாகவும் இவை பயன்பட்டன. அவை அருங்காட்சியங் களாகவும், நூலகங்களாகவும், கலைக்கூடங்களாகவும் பயன்பட்டன. இந்த ஆலயங்களின் சுவர்களில், இவற்றின் பன்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகள் தொடர்பான அரசு ஆணைகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. படிப்படியாக, மதம்சார் கல்வியளிப்பதற்கான அறை, நடன அரங்கு, நாடகச்சாலை, இசையரங்கு, மறைகளோதும் அரங்கு74, புராணிக அரங்கு, திறந்தவெளி அரங்கம், மல்யுத்தக் களம், இதர போட்டிகள் நடைபெறும் அரங்குகள், நாற்கால் மண்டபங்கள், பதினாறு கால் மண்டபங்கள், நூறு கால் மண்டபங்கள் மற்றும் ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் போன்றவை உருவாகி நிலைபெற்றன.75 வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து பல யாத்திரீகர்கள் இந்தப்

புனித மையங்களைப் பார்வையிட வந்தனர். அவர்களை மகிழ்விப்பதற்காக, பல கலாச்சார நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தேவதாசிகள், தமது பங்கினை ஆற்றும் வகையில், பூஜைகளின் போது நடனங்களாடினர். நாடகத்தன்மை வாய்ந்த நிகழ்த்துதல்களில் பங்கேற்று, இசைக் கோவைகளை வழங்கினர். இவ்வாறாக, பல்லவர்-பாண்டியர் காலத்திய ஆலயங்கள் தேவதாசி முறையைப் பெருமளவிற்கு ஊக்கமளித்து வளர்த்து வந்தன.

திருவிழாக்கள்

சம்பிரதாயங்களும், சடங்குகளும், விழாக்களும், ஊர்வலங்களும் தேவதாசி முறையை ஒருங்கு கூட்டித் தொகுத்தன. ஆலய வழிபாட்டில் சடங்குகளும், திருவிழாக்களும் அத்தியாவசியமான இரட்டைப் பகுதிகளாகும்.⁷⁶ கார்ல் குஸ்டாவ் டெய்ல், ஆலயச் சடங்குகள் பிரதானமாக ஆகமஞ்சார்ந்தவை என அவதானிக்கிறார். ஆகம வகைப்பாட்டு மாதிரியில், அன்றாட, வருடாந்திர மற்றும் காலவாரியான விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. இந்தக் காலக்கட்டத்தின் சாசனங்கள், இத்தகைய விழாக்களின் இயல்புகளை விவரித்தும், இவற்றுடன் தொடர்புடைய ஊழியர்களின் கடமைகளைக் குறிப்பாக வரையறுத்தும் தருகின்றன. அந்த ஊழியர்கள் கோயில் பரிவாரம் அல்லது தனிப்பரிவாரம்⁷⁷ (கோயில் நிறுவனம்) என்ற பெயர்களால் அறியப்பட்டு வந்தனர்.

கோவில்களில் நடைபெற்ற இத்தகைய பெருமளவு எண்ணிக்கையிலான திருவிழாக்கள், சடங்குகள் மற்றும் ஊர்வலங்களைப் பக்தி இலக்கியம் பதிவு செய்து வைத்துள்ளது. இத்தகைய விழாக்களை அருளாளர்கள் திருவிழவு⁷⁸ (புனிதத் திருவிழா) என அழைத்தனர். பல்வேறு இடங்களில் நடத்தப்பட்ட இத்தகைய திருவிழாக்கள் பற்றி அப்பர்⁷⁹, சம்பந்தர்⁸⁰, மற்றும் சுந்தரர்⁸¹ ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். கடவுளர் மற்றும் அரசர்களின் பிறந்தநாள் நட்சத்திரங்கள் சார்ந்த மங்கல நாட்களின் போது இவ்விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. திருவாரூரில் (டிசம்பர்-ஜனவரி) திருவாதிரை⁸² நாள் சிவனின் பிறந்த நாள் நட்சத்திரம் என்பதால் கொண்டாடப்படுகிறது. வேறு சில கோவில்களில் பூச நட்சத்திரம் (ஜனவரி-பிப்ரவரி) கொண்டாடப்படுகிறது. வேணாட்டின் மன்னனான ஸ்ரீ வல்லவன் கோதை, தனது பிறந்தநாள் நட்சத்திர விழாவை திருக்கடித்தானம் கோவிலில்⁸³ இசை மற்றும் நடனத்துடன் பத்து நாட்களுக்குக் கொண்டாட வேண்டும் என்று ஆணையிட்டிருந்தான்.

பெரிய செல்வச்செழிப்பு நிறைந்த ஆலயங்கள் ஆண்டு முழுவதிலும் பல திருவிழாக்களை நடத்துகிற உரிமையைப் பெற்றிருந்தன.⁸⁴ திருவாரூர், தில்லை, திருப்பத்தூர், நாறையூர், நல்லூர் மற்றும் நாவலூர் ஆகிய கோவில்கள் தங்களுடைய தேர்விழவு⁸⁵ (தேர்த்திருவிழா)க்காகப் பெரும் அளவில்

அறியப்பெற்றவை. ஓணம் (செப்டம்பர்-அக்டோபர்) திருவிழா எவ்வாறு அதற்கான எல்லா அம்சங்களுடனும் கொண்டாடப் பெற்றது என்பதைப் பெரியாழ்வார் விவரிக்கிறார்.⁸⁶ ஆலயங்களில் இந்த எல்லா நாட்களிலும் சடங்காசார நிகழ்வுகளை நிகழ்த்துவதற்காகத் தேவதாசிகள் தேவையாயிருந்தனர். திருவல்லம் கோயிற் செப்பேடுகளின்படி, திருவல்லம் ஆலய தேவதாசிகள், ஓணம் திருவிழாவின் அனைத்து நாட்களிலும் சில சிறப்பு நடன நிகழ்த்துதல்களைத் தந்தாக வேண்டும்.⁸⁷ இப்படியாக, ஆலய வழிபாட்டில் தேவதாசிகளின் சேவையை இவ்விழாக்கள் ஓர் அத்தியாவசியமாக ஆக்கின.

புனித நகர்வலங்கள்

ஆலய வழிபாட்டில் புனித ஊர்வலம் என்பது ஒரு பகுதியாகும். சம்பந்தர்⁸⁸ இத்தகைய விழா ஊர்வலங்களை திருவீழிமிழலை, புகலூர் மற்றும் திருவாரூர்ப்-பசுபதீஸ்வரம் கோவில்களில் நடந்தேறிய விதத்தை சித்தரிக்கிறார். அவருடைய கூற்றுப்படி, இத்தகைய விழா ஊர்வலங்கள் நிகழுகையில் அவற்றைத் தொடர்ந்து நடன நிகழ்த்துதல்களும் இசை நிகழ்வுகளும் நடைபெறும்.⁸⁹

கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரான சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் புகழ்பெற்ற சைவசமய இலக்கியமான 'திருக்கயிலாய ஞான உலா'வில்⁹⁰, இத்தகைய புனித ஊர்வலங்களைத் தொடர்ந்து

முரசுகளை இசைப்பவர்களும், இசைக் கலைஞர்களும், நடனப் பெண்களும், பிறருமாகத் தொடர்ந்து செல்வார்கள் எனக் கூறுகிறார். சடங்காசார ஊர்வலம் என்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும், பொழுது போக்கையும் சமூக மக்கள் திரளுவதையும் கலாச்சார நடவடிக்கைகளையும்⁹¹ குறிப்பிடுகிற நேரமாகும்.

தேவதாசிகள், இவை யனைத்தையும் தேவைப்படுகிற பொழுதுபோக்குடன் இணைத்து வழங்குவார்கள். மேக்ஸ் வெபெர்⁹² கருத்துப்படி, இத்தகைய 'கலைத்தன்மைக் கருவிகள்,' வெகுமக்கள் மதத்தின் பன்முகப்பட்ட கூறுகளுடன் ஒருங்கிணைந்தவையாகும். இந்தக் 'கலைத்தன்மைக் கருவி'களால் கவரப்பெற்றவர்களான பக்தர்கள், பெரும் எண்ணிக்கையில் ஆலயங்களுக்குள் திரளுவார்கள். இவ்வாறாக, தேவதாசிகளின் சேவைகள் மிக அத்தியாவசியமானவை என்ற அம்சத்தின் மீது இத்தகைய ஊர்வலங்கள் மேலும் கூடுதல் அழுத்தத்தைத் தந்தன.

அரசு ஆதரவு

கோயிற் கலாச்சாரத்தைப் பரப்புரை செய்வதில் அரசர்கள் மிகத் தீவிர ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர்.⁹³ கோச்செங்கணான் என்ற ஒரு சோழ அரசன்தான், தான் எழுப்பிய ஆலயத்தில் முதன்முறையாக நடனத்தையும்-இசையையும் அறிமுகப்படுத்தியவன்.⁹⁴ ஆனால் மகேந்திரவர்ம பல்லவனுக்கு⁹⁵ முந்தைய அரசர்களால்

மேற்கொள்ளப்பட்ட கலை ஆதரவு நடவடிக்கைகளின் தன்மை குறித்த தரவுகள் அதிக அளவில் கிடைக்காத நிலை உள்ளது.

மகேந்திரவர்மனின் மத மாற்றத்திற்குப் பின், பல்லவர்கள் சைவ சமயத்தை ஆதரித்து வெளிப்படையாகப் பிரகடனம் செய்தார்கள். அவர்கள் சிவபெருமானை ருத்ர96 வடிவில் வழிபட்டதுடன், இளம் பெண்களைப் புனிதமானவர்களெனப் பிரகடனம் செய்தனர். சிவனின் - ருத்ரனின்-நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் என்ற பொருளில் இப்பெண்கள் ருத்ர கணிகையர் என அழைக்கப்பட்டனர். பெரிய புராணத்தின்படி97, சுந்தரரின் மனைவியான பரவை நாச்சியார் ஒரு ருத்ர கணிகையே. அவள் ஒரு பதியிலார் குடும்பத்தின் வழிவந்தவள்98 எனக் கூறப்படுகிறது. திருவாரூரைச் சேர்ந்த பரவை நாச்சியாரின் பூர்வீகத்தை ஆராய்கிறவரான சேக்கிழார் பதியிலார் மரபு மிகத் தொன்மைக் காலகட்டங்களுக்குரியது; கி.பி.9-ம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய நாட்களிலேயே கடவுளுக்கு இளம்பெண்கள் சேவை செய்யும் நடைமுறை நிலவி வந்திருக்கிறது என அறிகிறார். இந்தப் போக்கு, காஞ்சியிலுள்ள முக்தீஸ்வரர் ஆலயத்திலிருக்கும் கி.பி.8-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சாசனமொன்றால்99 வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ளது. இது, குடிகள் (நடன மங்கையர்) மற்றும் அடிகள்மார் (இளம் பெண் ஊழியர்கள்) ஆகியோரைப் பற்றி பேசுகிறது. இந்த ஆவணம் கோயிற்பரிவாரம் ஒன்றின்100 பட்டியலைத்

தருகிறது. மேலும், அர்ச்சகர்கள், ஆசாரியர்கள், மற்றும் இசைக்கலைஞர்களின் குழு ஒன்று, இவர்களோடு முப்பத்திரண்டு அடிகள்மார், மேலும் பன்னிரண்டு கூத்திகள் ஆகியோரை கோயில் பெற்றிருந்திருக்கிறது. இவர்கள் கோயிலின் நடனக் குழுவை அமைக்கிறவர்களாவர். அடிகள்மார் இசைக் கோவைகளைத் தருகையில், கூத்திகள் நடனங்களை நிகழ்த்துவார்கள் என சாசனம் தெரிவிக்கிறது.

இந்தக் கோயில் நிறுவனத்திலிருந்த ஊழியர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையான ஐம்பத்து நான்கு பேரில், பெண் ஊழியர்கள் மட்டுமே நாற்பத்து நான்கு பேராவர் என்பதைக் காண்பது சுவாரசியமானதாகும். அன்றைய நாட்களில் தேவாரத் திருப்பதிகம் ஒதுதல் மற்றும் இசைத்தல், நடனமாடுதல் ஆகியவற்றையும், இளம் பெண்களையும் ஒன்றிணைப்பதிலுள்ள உண்மையான முக்கியத்துவத்தை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.¹⁰¹ இந்தச் சாசனம், எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் இந்த முறை வளர்ந்தெழுந்தது என்ற தவறான முடிவுக்கு அறிஞர்களை இட்டுச் செல்கிறது.¹⁰²

வழிபாட்டுக் காலங்களில் நடனமாடவும், பாடலிசைக்கவும், விழாக்காலங்களில் பல்வேறு சேவைகள் புரியவுமாக இப்பெண்களுள் பலரை திருவொற்றியூரிலுள்ள கோயிலும் பெற்றிருந்திருக்கிறது.¹⁰³ இராஜசிம்ஹ பல்லவனின் பிரியத்திற்குரிய அரசியான ரங்கபதாகையே

நிபுணத்துவமிக்க சிறந்த நாட்டிய நங்கையாக இருந்தாள்¹⁰⁴ என்பது மீனாட்சியின் கருத்து. கி.பி.863-ம் ஆண்டின் ஆவணம் ஒன்று¹⁰⁵ இந்த ஊழியர்கள் திருப்பதிகம் (பத்து புனித சைவமறைப் பாடல்கள்) இசைத்தல் உள்ளிட்ட பல்வேறு சேவைகள் புரிந்து வந்தவர்கள் என்பதைப் பேசுகிறது. எப்படியிருப்பினும் திருப்பதி கமிசைத்தவர்களைப் பற்றிய தனிச்சிறப்பான குறிப்பெதையும் இந்த ஆவணம் முன்வைக்கவில்லை. ஆனால் மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவன் காலத்தியதான தேதி இடப்படாத ஓர் ஆவணம் கோவிலாடியிலிருந்த ஆலயத்துக்குரிய அடிகள்மார் பற்றிய குறிப்பைத் தருகிறது.¹⁰⁶ அந்த ஆவணம் கூறுகிறது: “நங்கையர் ஐவரும் அடிகள்மாரும் பணிசெய்யர் மக்களும் உண்பதாக வைத்த..”¹⁰⁷ (ஐந்து பிரம்மச்சாரிகளும், கோயிற் பெண்களும், பிற ஊழியர்களும் உணவு பெறுவதற்காக வழங்கப்பட்ட நன்கொடை). சோழர் கால ஆவணங்களின்படி¹⁰⁸, கோயில்களின் அடிகள்மார் திருப்பதிகம் இசைக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தனர் என அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. எம்.எஸ். கோவிந்தசாமியின் கூற்றுப்படி, இந்த ஆவணம், கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தேவாரப் பதிகங்களுக்கு இருந்த பிரபலத்திற்கு ஒரு சான்றாதாரமாக நிற்கிறது.¹⁰⁹

வேறு எந்த பெண் ஊழியர்களையும் போல, மாணிக்காத்தார்களும் பல்லவர்களின் ஆவணங்களில்

குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர். விஜயநந்தி விக்கிர வர்மனின் 17-வது ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று¹¹⁰, திருவண்ணாமலை ஆலயத்தில் மாணிக்கத்தார் ஆற்றிய சேவைகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. கி.பி.866-ம் ஆண்டின் பார்த்திபசேகரபுரம் செப்பேடுகள்¹¹¹ அங்குள்ள ஆலயத்தில் பெண் ஊழியர்களான வெள்ளாட்டிகள் (பணிப் பெண்கள்) அக்கோயிற் சேவைப் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டதை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆவணத்தின்படி¹¹² பள்ளிமடம் என்ற ஊரிலிருந்த கைலாசநாதர் கோயிலில் நடனம் நிகழ்த்தவென்று கணிசமான எண்ணிக்கையிலான நடனப் பெண்களை நியமித்துப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. இந்த ஆவணம் அவர்களின் பெயர்களையும் தருகிறது. தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி முறை ஏற்கனவே பிரபலமாகி வந்திருப்பது மேற்கண்ட சான்றுகளிலிருந்து வெளிப்படையாக நிரூபணமாகிறது.

ஆனால், எனக்குளம் பி.என்.குஞ்சுஜன் பிள்ளையின் கருத்துப்படி, கேரளாவில் இத்தகைய கோயிற் பெண்கள் குறித்த காலத்தால் மிக முற்பட்ட குறிப்பு என்பது, கி.பி.932-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பொன்னானி தாலுகா சோக்கூர் ஆலய¹¹³ சாசனத்தில்தான் இடம் பெற்றுள்ளதாகத் தெரிகிறது. எப்படியிருப்பினும், கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டினதான மற்றோர் ஆவணத்தின்படி¹¹⁴, கோழிக்கோட்டின் அரசனான குலசேகர ஆழ்வாரின் மகளான நீளாதேவி என்பவரை

ஸ்ரீரங்கத்து இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதற்கு என ஒரு தேவதாசியாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இது அவரது கருத்தை மறுதலிப்பதுடன், இந்த (தேவதாசி) நிறுவனத்திற்கு அரச ஆதரவின் அளவுக்கான ஆகச்சிறந்த உதாரணமாகவும் அமைகிறது. மேலும், குலசேகர ஆழ்வாரையடுத்த அரசனான ஸ்தாணூரவி (9-ம் நூற்றாண்டு)யின் சாசனம் ஒன்று¹¹⁵ ஆலய சேவையை அடிகள்மார் முறைப்படுத்தியதைக் குறிப்பிடுகிறது. கேரளாவிலிருந்து பெறப்பட்ட கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இதர ஆவணங்கள்¹¹⁶ இந்த உண்மைக்கு ஆதரவு சேர்க்கின்றன. அதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மற்றோர் ஆவணத்தின்படி¹¹⁷ முருகன்சேத்தி என்ற தேவதாசி, பார்த்திபசேகரபுரம் ஆலய இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தகவல் கிடைக்கிறது. அது போலவே, சமகாலத்திய சாசனச் சான்றுகளின்படி, மத்தியகால தக்காணப் பகுதியிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற அவற்றின் மூலம் மேற்கண்டவை போன்ற அதேவிதமான சூழல்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. கி.பி. 778-ம் ஆண்டில் தேதியிடப் பெற்ற ஓர் ஆவணம்.¹¹⁸ பீஜப்பூர் மாவட்டம் பட்டடக்கல் என்ற ஊரிலிருந்த லோகமகாதேவி ஆலயம், தனது நிறுவனத்தில் நடன மங்கையரைப் பெற்றிருந்தது என நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. ஒரிஸ்ஸாவில், கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினதான ஒரு சாசனம், கேஸரி அரசர் உத்யோதயாவின் மனைவி, புவனேஸ்வர் ஆலயத்திற்கு

நடனப் பெண்களை வழங்கியது தொடர்பாகக் குறிப்பிடுகிறது.119

புதுக்கோட்டை மாவட்டம், சித்தன்னவாசல் குகைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில சுவரோவியங்களிலிருந்து இந்த உண்மையை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையிலான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இரண்டு நடனப் பெண்களின் வண்ணமிடப்பட்ட வடிவப்பதிவுகளை இக்குகைகள் பெற்றிருக்கின்றன. நடனப்பெண்களுள் ஒருவர் தேவதாசி என்பதாக ஜி.ஜோவியோ தூப்ரேல் கண்டறிந்திருக்கிறார்.120 வைகுந்தப் பெருமாள் ஆலயத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு குழு நடனக்காட்சி ஓர் ஆண் நடனக் கலைஞர், பக்கத்திற்கு ஒருவராக இரண்டு பெண் நடனக் கலைஞர்களுடன் நடனமாடும் சித்திரிப்புடன் அமைந்திருக்கிறது. முன்வரிசையில், அரசனான இரண்டாம் நந்திவர்மன் தனது சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான்.121 ஆண் கலைஞர் அனேகமாக நட்டுவனராக (நடன ஆசிரியர்)வும், நடனப் பெண்கள் இருவரும் தேவதாசிகளாகவும் இருக்கக்கூடும். இக்காட்சியை அரசவை தர்பார் மண்டபக் காட்சி என சி.மீனாட்சி கருதுகிறார். அதற்குப் பதிலாக, அரசனின் முன்னிலையில் ஆலயத்தில் நிகழ்த்தப் பெற்ற ஒரு நடனக் காட்சியாக இது இருக்கலாம்; காரணம்

சோழர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இது மிகவும் பிரபலமான ஒரு மரபாகும். இந்த தேவதாசி முறைக்கு

அரசு ஆதரவு வழங்கப்பட்டதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம்: (1) ஆளுகிற, மற்றும் புரோகித வர்க்கங்களின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் பணிகளைச் சட்ட பூர்வமானவையாக ஆக்குவது, (2) அரசியற் பிரச்சனைகளிலிருந்து மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்கும், அவர்களை என்றும் நிரந்தரமாக தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழேயே வைத்திருப்பதற்கும், மூடநம்பிக்கைகளின் பிடிக்குக் கீழ் அவர்களை ஆழ்த்தி வைத்திருப்பதற்கும்; (3) மதம் சார்ந்த மற்றும் கலாச்சார சேவைகளைப் புரிவதற்கென அரசுக்கு ஒரு கருவியாகவும் (4) தேவதாசிகளிடமிருந்து தனிப்பட்ட சலுகைகள் மற்றும் பொழுதுபோக்குகளுக்காகவும் ஆகும். புரோகிதர்களும் தேவதாசிகளும்

பல்லவர்கள் மற்றும் பாண்டியர்கள் காலத்திய புரோகித வர்க்கம் தேவதாசி முறையின் வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றது. களப்பிரர் காலத்தில் வெளித்தெரியாத ஒரு நிலையிலிருந்து புரோகித வர்க்கம், பக்தி இயக்கக் காலத்தில் மிக வலிமைபடைத்த ஓர் அதிகார அடுக்காக உருவெடுத்து மேலெழுந்து வந்துவிட்டது. இந்துக்களின் சடங்காசார நடவடிக்கைகளின் மீதும் அதே போல மதஞ்சார்ந்த நிறுவன அமைப்புகளின் மீதும் தங்களுடைய சடங்காசார அதிகாரத்துவத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளை மத்திய காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த தென்னிந்தியக் கோயில்கள் ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தன.122

வாழ்க்கையில் அதிர்ஷ்ட வாய்ப்புகளையும், துரதிர்ஷ்ட வாய்ப்புகளையும் முன்னறிவிப்பவர்களாகவும், ஆகமஞ்சார்ந்த பரிந்துரைகளை வரைந்தளிப்பவர்களாகவும், மண்ணின் தர்ம தத்துவத்தை எழுதியவர்களாகவும் அவர்கள் ஆனார்கள். அரசர்களுக்குச் சிறப்புச் சேவைகள் புரிவதற்கும், தமது செயல்களுக்குச் சட்டபூர்வ அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொள்வதற்குமான தமது உரிமைகளை அவர்கள் மீளவும் பெறுவதற்குப் பக்தி இயக்கம் அவர்களுக்கு உதவியது.¹²³ மத்திய காலத்தின் ஆலயங்களை மையமிட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு பிரதானமான கலாசார நடுவர்களாக புரோகிதர்கள் அரசர்களின் ஆதரவைக் கொண்டு உயர்ந்தெழுந்தனர்.

அவர்களுடைய சடங்காசாரச் செல்வாக்கும், சட்டபூர்வமான அதிகாரங்களும் தேவதாசி முறையின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. புதிய ஒரு பெண் இந்த முறைக்குட்படுத்தப்படும்போது, புனிதத் திருமணத்தைச் செய்து வைக்கும் உரிமையை ஆசாரியர்களுக்குக் காமிகாகமம்¹²⁴ வழங்குகிறது. புதிய ஒரு தேவதாசியின் கழுத்தைச் சுற்றி புனிதப் பொட்டுக் கட்டுவதை சட்டப்படி ஒரு கோயிலின் ஆசாரியர் மட்டுமே செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டவராவார். 'பொட்டுக் கட்டுதல்' என்று இது மிகப் பிரபலமாக அறியப்பட்டதாகும்.

ருத்ரனின் நம்பிக்கைக்கு உரிய ருத்ர கணிகையின்

திருமணத்தை அவளுடைய ஏழாவது வயதிலும், ருத்ர-கண்ணிகை (ருத்ரனின் கன்னிப்பெண்)யின் திருமணத்தை அவளின் எட்டாவது வயதிலும், மற்றும் ருத்ரனின் தாசியான ருத்ரதாசியுடைய திருமணத்தை நிச்சயமாக அவளுடைய ஒன்பதாம் வயதுக்கு முன்பாகவும் நடத்தி வைப்பதற்கு அவர் சட்டப்படி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அதே ஆகமங்கள்,¹²⁵ ஆசாரியரை அவளுடைய கணவராக ஏற்றுக் கொள்ளவும், அவளுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் ருத்ர கணிகைக்கு அறிவுறுத்தல் வழங்கின. மற்றவர்கள் ஸ்தானிகருடன் (ஆலய மேலாளர்) அல்லது பிற பிராமண புரோகிதர்களுடன் தங்களுடைய உறவுகளை வைத்துக் கொள்ளவும் அறிவுறுத்தல் வழங்கின. ஒரு பிராமணர் அல்லது ஸ்தானிகர், ஆச்சாரியார் ஆகியோர் மூலம் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆலய மதில்களுக்குள் இவ்வாறு திருமணமற்ற இணைவாழ்க்கை பாவச்செயலாகக் கருதப்படவில்லை. மதரீதியான சேவைகளை வழங்குவதில் புரோகித வர்க்கம் பெற்று அநுபவிக்கிற ஓர் உரிமையாக இது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

திருவாரூர் ஆலயத்தின் ருத்ர-கணிகையான பரவை நாச்சியாருக்கு சுந்தரருடனான திருமணத்தை எப்படி அவர்கள் ஆதரித்ததுடன் சட்டபூர்வமானதாகவும் ஆக்கி வைத்தார்கள் என்பதை ஆகச் சிறந்த ஓர் உதாரணமாக பெரியபுராணம்¹²⁶ நமக்கு வழங்குகிறது.

கோயிலில் உள்ள திருவோலக்க மண்டபத்தில் (நடன அரங்கு) நடனமாடியும், பூஜைக்கு பூ மாலைகள் கட்டித் தந்தும் பரவை நாச்சியார் சேவை செய்து வந்தவள் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணமும்¹²⁷ இதை உறுதி செய்கிறது. பரவை நாச்சியாருடன் சுந்தரருக்கு நிகழ்ந்த திருமணம், புரோகித வர்க்கத்தின் ஆதரவுடன் முறைப்படுத்தப்பட்டு கௌரவமும், சட்டபூர்வ அங்கீகாரமும் அளிக்கப்பட்டதுடன் அதற்கு ஒரு தெய்வீகப் பண்பும் கற்பிக்கப்பட்டு புனிதமாக்கப்பட்டது.¹²⁸

புரோகிதர்கட்கு இருந்த இத்தகைய அதிகாரங்களும், அவர்களுக்குரிய பொறுப்புகளும் தேவதாசி முறையின் விரிவாக்கத்திற்குத் தங்களின் ஆதரவை வழங்குவதில் அவர்கட்கு உதவிகரமாயமைந்தன.

வெகுமக்கள் ஆதரவு

வெகுமக்களின் ஆதரவில்லாமல் இத்தகைய தன்மை வாய்ந்த எந்த ஒரு நிறுவனமும் உறுதியாக நிலை நிறுத்தப்படவே முடியாது. சமண, பௌத்த மதங்களின் கீழ் கடுமையான கட்டுப் பாட்டிற்குட்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த ஒரு சாதாரண பொது மனிதனுக்கு, பக்தி இயக்கமானது ஒரு மந்திரத் தன்மை வாய்ந்த, புதிய வலிமை பெற்று உயிர்ப்பைக் கொண்டு வந்ததாக அமைந்தது. கோயிலுக்கு வந்து அங்கே உறையும் விக்கிரகத்தை வழிபட வருமாறு மக்களுக்கு

அப்பர் விடுத்த அறைகூவலை மக்கள் மிகுந்த உத்வேகத்துடன் ஏற்று எதிர்வினையாற்றினார்கள்.129 அநாதைகளாகவும், கைவிடப்பட்டவர்களாகவும், விதவைகளாகவும் இருந்த பெண்களுக்குப் புகலிடம் அளிக்குமிடமாக ஆலயம் ஆயிற்று. சமூகத்தில் ஒரு நல்ல கணிசமான மக்கள் பகுதிக்கு அது வேலைவாய்ப்பையுங்கூட வழங்கியது.

கடவுளின் முன் அனைத்து மக்களும் சமமானவர்களே என்று அப்பர் தெரியப்படுத்தினார்.130 ஆழ்வார்களும் கூட இதே விதமான நம்பிக்கையுடையவர்களாயிருந்தனர்.131 ஆகவே, ஓர்அரசன், ஓர் அரசி மற்றும் ஒரு சாதாரண மனிதன் அனைவருமே கடவுளின் சேவகர்களே.132 கடவுளின் கருணையைப் பெறுவதில் பாலினம் உட்பட வேறுபாடுகள் அற்று அனைவரும் சமமென்ற கருதுகோளை நாயன்மார்கள் வலியுறுத்திய அதே வேளையில்,133 கடவுளின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெறும் பெண்களைப் பற்றி ஆழ்வார்கள் சிறப்பு அழுத்தம் தந்து வலியுறுத்தினர்.134 இவற்றின் விளைவாக, ஆலயங்களில் சேவை புரிவதற்கு முன்வருமாறு பெண்கள் சம்மதிக்கச் செய்யப்பட்டனர்.

நிபுணத்துவம் வாய்ந்த நடனமணிகள், பாடகிகள் மற்றும் நாடகக் கலைஞர்களுடன், ஆலயங்களில் சேவை செய்யும் ஒரு பெண் வர்க்கம் இருந்ததாகப் பிற்கால இலக்கியங்களிலிருந்து அறியப்பட்டுள்ளது.

ஆலய இறையிடம் தங்களுடைய பரிபூரண
சரணாகதியைச் செய்தபின் தமது வாழ்நாள்
முழுமைக்கும் திருமணமோ-பாலுறவோ ஏதுமின்றிப்
பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கையை மட்டுமே
மேற்கொண்டிருந்தவர்கள் அவர்கள். கைவிடப்பட்ட
நிலை, அடிப்படைத் தேவைகள் கூட நிறைவேற
இயலாமை, உடல்/மனக் குறைபாடுகள் ஆகிய
காரணங்கள் ஒருவேளை இத்தகைய வாழ்க்கை
முறைக்கு அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தியிருக்கலாம்.
சமூகப் பாரபட்சங்கள், இன/குழு விலக்கம், வறுமை
மற்றும் கடன் சுமை ஆகிய காரணங்களாலும் கூட
அவர்கள் ஆலயங்களில் அடைக்கலம் கோரும்
நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கலாம். மற்றும் சிலர்
தங்களின் குடும்பப் பிரச்சனைகளிலிருந்து விடுதலை
பெறுவதற்காகவும், அர்ப்பணிப்புணர்வும்-தீவிர மத
நம்பிக்கையும் நிரம்பிய வாழ்க்கையை நடத்திச்
செல்லவும் ஒருவேளை ஆலய சேவைப் பணியில்
இணைந்திருக்கக் கூடும்.

இந்தக் காலகட்டத்தின் சாசனங்களில்
குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் 'அடிகள்மார்' எனும்
சொற்பிரயோகம் மேற்கண்ட பெண்களைச் சுட்டுவதாக
இருக்கக்கூடும். காரைக்கால் அம்மையாரின்
உன்னதமான மரபு ஒரு ஆகச்சிறப்பான உதாரணமாகும்.
தன் கணவரால் கைவிடப்பட்ட புனிதவதியார்,
பிற்காலத்தில் காரைக்கால் அம்மையார் என

அழைக்கப்பட்டவர், திருவாலங்காட்டிலுள்ள¹³⁵
 ஆலயத்தில் சேவை செய்வதற்கு முன் வந்தவர். அப்பர்
 அடிகளின் சகோதரியான திலகவதி அம்மையார்,
 உலகாயத வாழ்க்கையை நிராகரித்து விட்டு,
 வீரட்டானேசுவரர் கோயிலில் ஒரு மடத்தில் ஆன்மிகத்
 துறவு வாழ்க்கையைத் தழுவிக்கொண்டவர். மிக இளம்
 வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்தவரான அவர், தனது
 கணவரென நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த மணமகன்
 கலிப்பகையார்¹³⁶ தன்னைக் கைவிட்டு விட்ட
 நிலையில், அவருடைய கடவுளுக்கே சேவை
 செய்வதற்கென சுய சரணாகதியடைந்து வாழ்ந்தவர்.
 கடவுள் சிலைக்கு விசிறி விடும் கைங்கரியத்தில்
 ஈடுபட்டிருந்தவர்களான சில பெண்கள், தனியே
 கன்னிமாடத்தில்¹³⁷ (ஆன்மீகத் துறவு வாழ்க்கையை
 மேற்கொண்டவர்களான கன்னியர் வாழ்வதற்குரிய
 குடியிருப்பு) வாழ்ந்தனர் என மாணிக்கவாசகரின்
 கூற்றிலிருந்து தெரிகிறது. தங்களுடைய கடவுளின்பால்
 கொண்ட 'அதியற்புதக் காதலின்' விளைவாக ஆலய
 சேவைக்காகத் தன்னார்வமாகத் தங்களை
 அர்ப்பணித்தவர்களாக மேலும் வேறு சில பெண்
 பக்தர்கள் ஆயினர். பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுள்
 ஒருவரான ஆண்டாள், இந்த வகையில் திருவரங்கத்துள்
 உறையும் இறைவன் அரங்கநாதனுடனே என்றென்றும்
 இணைந்து வாழவேண்டும் என்று விரும்பியவளாக
 இருந்தாள் என்று சொல்லப்படுகிறது.¹³⁸ சிவபெருமானின்
 பக்தர்களுடன் இணைய விரும்பிய சில இளம் பெண்கள்

குறித்து மாணிக்கவாசகர் பேசுகிறார்.139 சம்பந்தரும் கூட இத்தகைய பெண்கள் பற்றி தனது திருக்கமுமலம் பதிகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.140 மத்திய கால கிறித்துவக் கன்னிமார் உறையும் மத ரீதியான மடத்திலுள்ள கன்னியாஸ்திரிகளோடு, மேற்கண்ட இந்தப் பெண்கள் 'பல அம்சங்களுள்' நெருக்கமான ஒப்பீட்டைத் தருவிப்பவர்களாக அமைகின்றனர்.141

இவ்வாறாக, தேவதாசி முறையின் வளர்ச்சி என்பது, ஆகம முறைப்படியான ஆலய வழிபாடு மற்றும் பக்தி இயக்கம் ஆகியவற்றின் விளைவே என்று சொல்லப்படவும் கூடும். இவையெல்லாமாகச் சேர்ந்து, பெரும் எண்ணிக்கையிலான ஆலயங்கள் கட்டப்படுவதையும், அவ்வாலயங்களில் பல விழாக்களும், ஊர்வலங்களும் அறிமுகம் செய்யப்படுவதையும் முன்னெடுத்துச் சென்றன. இதனுடைய வளர்ச்சி, ஆளுகின்ற மற்றும் புரோகித வர்க்கங்களின் அரசியல் மதரீதியான மற்றும் தனிப்பட்ட விருப்பங்களால் மேலும் உற்சாகமூட்டப்பட்டதாகியது. காரணம் மதரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சனைகளில், சட்டபூர்வமாக்கும் அதிகாரங்களையுடையவையாக இவ்வர்க்கங்கள் இருந்தன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முப்பது பல்லவர் செப்பேடுகள், காசாகுடி செப்பேடுகள், சுலோகம்-20;

பத்து பாண்டியர் செப்பேடுகள்,
வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள், 11. 13-23.

2. பர்ட்டன் ஸ்டெய்ன், மேலது, ப-64.
3. மாத்ஸ்ய புராணம், 29. 17-23; கூர்ம புராணம், 17.9;
பாகவத புராணம், 11.27-35; விஷ்ணுதர்மோத்தர
புராணம், III, 34.25-27.
4. நடராஜர், 'நடனத்தின் நாயகன்' நடனமாடுதலில்
மகிழ்ச்சித் திளைப்பு-
பூர்வ கரணாகமம்-(86. (சப்த
தாண்டவ படலம்) சுலோகங்கள் 4-6)-சிவனின் ஏழு
நடனங்களை விவரிக்கிறது.
5. ஏழாம் திருமுறை, 41.3.
6. நாட்டின் பெண்மக்களுடைய, மற்றும்
சூத்திரர்களுடைய வேட்கையைத் திருப்திப்
படுத்துவதற்கும், அவர்களுடைய இழப்புணர்வைத்
தணிப்பதற்காகவுமே ஆகமங்கள்
தொகுக்கப்பட்டன. (வேதங்களைப் படித்து ஆராயத்
தகுதியற்றவர்கள் இவர்கள் எனவும், அக்காரணம்
பற்றியே சடங்குகளை நிகழ்த்துவதற்குரிய
அருகதையற்றவர்கள் எனவும் அன்று
விதிக்கப்பட்டிருந்தது.)- பார்க்க: வி.வரதாச்சாரி,
'ஆகமங்களும், தென்னிந்திய வைணவமும்',
சென்னை, 1982. பக்கங்கள், 9-42 மற்றும் 58-78.
7. காமிக ஆகமம், பூர்வா IV, (அர்ச்சனா விதி)

சுலோகம்-438. “தாதூர்த்வம்

கிரந்த பாஷாடியார் கானம் துபந்தமாகரீத் ஊர்த்வம்
திராவிட பாஷாங்கம் கானம் நிருத்தியுதா, துவா”.

8. ஐந்தாம் திருமுறை, 15:14; முன்றாம் திருமுறை,
39:9; ஏழாம் திருமுறை,

100:8; 84:8

9. மா.இராசமாணிக்கனார், பல்லவர் வரலாறு (தமிழ்),
சென்னை, 1977, ப.153.

10. அப்பர் அடிகள், நீராலும், மலர்களாலும்
செய்யப்படும் பூசை குறித்து அடிக்கடி
குறிப்பிடுகிறார். (தேவாரம், 1:6) (பார்க்க: திருமூலர்,
திருமந்திரம், பாடல்: 1003, 1004 மற்றும் 1005).
பூக்களாலும், சாம்பிராணிப் புகையினாலும்
கடவுளைப் போற்றி வழிபடுவது தொன்மையான
தமிழ் நடைமுறை என்று டி.ஆர்.சேஷ அய்யங்கார்
கூறுகிறார். (திராவிடரின் இந்தியா, சென்னை, 1925,
ப.99)

11. சிவாகம ரத்னா, கே.ஏ.சபாரத்ன சிவாச்சார்யா,
'ஆலயங்களும், ஆகமங்களும்', பாரம்பரிய
கலாச்சாரங்கள் நிலையத்தின் செய்தி மடல்,
சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1974, ப.200 மேலும்
பார்க்க : டி.எஸ்.கந்தஸ்வாமி முதலியார், சைவ
சித்தாந்தத் தத்துவத்தின்
மூலங்கள், அண்ணாமலைநகர், 1949,

ப.34.

12. திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம், 307:1 திருமுலம், திருமந்திரம், பாடல்-1502.
13. எஸ்.ஸ்வாமிநாத சிவாச்சார்யா, 'சோடஸ உபசார விளக்கம்', இராமேஸ்வரம் கும்பாபிஷேக மலர், 1975, ப.137; சோடஸாபசாரஸரே ஆவாகனா, ஸ்தாபனா, சன்னிதான, சன்னிரோதான, ஆவகுந்தன, தேனுமுத்ர, அர்க்ய, பாத்ய, அசமானிய, புஷ்பாதன, தூப, தீப, நைவேத்ய, பானிய, ஜபலமார்ப்பண, ஆரத்ரிகா. (வரதாச்சாரி, மேலது, ப-35)
14. அஜிதாகமம், படலம்-20, சுலோகம்-211.
15. பூர்வகரணாகமம், பகுதி-1, 30, சுலோகம் 10.
16. காமிக ஆகமம், || 6, சுலோகங்கள் 114-118.
17. மேலது, ஆச்சார்யலட்சணை படலம், சுலோகம்-248.
18. மேலது, சுலோகங்கள், 250-251.
19. மேலது, சுலோகங்கள், 262-263.
20. மேலது, சுலோகங்கள், 266-268.
21. சாத்வ-இசை வடிவம்.
22. வீராகமம், 40, சுலோகங்கள் 58-62, வி.என்.ஹரிராவ், (ப-ர்.) கோயிலொழுகு, சென்னை, 1961. ப.95

23. அப்பர் அடிகள், தேவாரம், 40:8.
24. மேலது, 309:6. மேலும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார், திருவிடை மருதூர் முமமணிக்கோவை, 19:54,
25. பெரியாழ்வார், திருமொழி, 1:4:5-6.
26. அப்பர் அடிகள், தேவாரம், 245:3
27. புனிதத் தலங்களுக்குப் புனிதப் பயணங்களை மேற்கொள்வது என்பது அதனுடைய தோற்ற மூலத்தில் ஆரியர் அல்லாதவரின் கருதுகோள் என்று டி.சி.சர்க்கார் கருதுகிறார். ('புனிதத் தலங்களுக்குப் புனித யாத்திரைகள்', தமிழ் ஆய்வுகள், (ப-ர்), எஸ்.வி.சுப்பிரமணியன், தொகுதி-II, எண்.3, ஜூலை, 1982, ப.34)
28. இரா.நாகசாமி மற்றும் எம்.சந்திரமூர்த்தி, தமிழகக் கோயில் கலைகள், (தமிழ்), சென்னை, 1973, ப.33
29. பூசாரிகளைப் போன்றே, நடனப் பெண்களும் வழிபாட்டில் கட்டாயம் முத்திரைகளைக் காட்டியாக வேண்டுமென ஆகமங்கள் விதிக்கின்றன. (இதன் பொருள், எந்தக் கடவுளர் முன் அவர்கள் தமது வழிபாட்டை நிகழ்த்துகிறார்களோ அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறார்கள் என்பதே.) வரத அபயஹஸ்தம், வியாக்யமுத்திரை மற்றும் பிற வகை முத்திரைகள், தெய்வத்திருவுருக்களாலும், ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்ட, சிற்பங்களாக வடிக்கப்

பெற்ற உருவங்களாலும் காட்டப்பட்டுள்ளன.
(வி.வரதாச்சாரி, மேற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.33)

30. துறவிகளின் காலம் பற்றி அறிய பார்க்க:
இரா.நாகசாமி, தொன்மைக்காலத் தமிழர்தம்
சட்டமும், சமூகமும் - ஆய்வுகள், சென்னை, 1978.
ப.ள் : 15-20. சி.வி.நாராயண அய்யர், மேலது,
பக்கங்கள்-211-13; எம்.ஏ. துரை ரங்கஸ்வாமி, மேலது,
பக்கங்கள்-114-117; வி.எம்.கோபாலகிருஷ்ண
மாச்சாரியார், ஆழ்வார்கள் சரித்திரம் (தமிழ்),
சென்னை, 1976, பக்கங்கள் -10-85.
31. அப்பர் அடிகள், தேவாரம், 21-8.
32. மேலது, 21:10.
33. சேந்தனார், திருப்பல்லாண்டு, 12.
34. ஆரியக் கூத்து என்பது ஒருவகை நாட்டிய நாடகம்;
அதற்கான கதை சமஸ்கிருத காவியங்களிலிருந்து
பெறப்பட்டு வந்தது.
35. ஒருவேளை, கதை முழுமையாகத் தமிழ் மரபு
சார்ந்ததாக அமைந்திருக்கும் பட்சத்தில், இந்த
நாட்டிய நாடகம் 'தமிழ்க் கூத்து' என்று
அழைக்கப்பட்டது.
36. அப்பரடிகள், தேவாரம், 237:5:5
37. மா.இராசமாணிக்கனார், சைவ சமய வளர்ச்சி, ப-21.

38. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, செய்யுள்-236.
39. மேலது, செய்யுள்-223.
40. ஞானசம்பந்தர், தேவாரம், 130:1
41. மேலது, 130:5
42. மேலது, 130:6
43. மேலது, 130:9
44. மேலது, 2:6.
45. மேலது, 72:7
46. மேலது, 371:2
47. மேலது, 1:6
48. மேலது, 4:2,3
49. மேலது, 33:5
50. மேலது, 184:3
51. சி.வி.நாராயண அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-317.
52. ஞான சம்பந்தர், தேவாரம், 146:4
53. மேலது, 118:3.
54. சி.வி.நாராயண அய்யர், மு.கு.நூல், ப.323
55. ஞான சம்பந்தர், தேவாரம்

56. சி.மீனாசுவி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல் (1977)
பக்கங்கள். 311-12.
57. மேலது, ப.312.
58. சுந்தரர், தேவாரம், 42:4
59. மாணிக்கவாசகர், திருவெம்பாவை, 10:6 கொங்கு
வேளிர், இப்பெண்களைக் 'கோயில் மகளிர்', என
அழைக்கிறார். பார்க்க : பெருங்கதை, 2,2:230-31.
60. சுந்தரர், தேவாரம், 48:5
61. சுந்தரர், தேவாரம்,
62. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, தென் இந்தியாவின்
அயல்நாட்டுக் குறிப்புகள், ப.171.
63. சுந்தரர், தேவாரம், 15:16
64. பெரிய திருமொழி - II, 3:10:5
65. மேலது, III, 7:1
66. cf.பர்ட்டன் ஸ்டெயின் (ப-ர்) தென் இந்தியக்
கோயில்கள், புதுடெல்லி, 1978, ப-138.
67. திருவாய்மொழி, 5:8:11
68. பார்க்க : ஆண்டாளின் 'வாரணமாயிரம்', பாடல்கள் :
1-11, பார்க்க : ஆண்டாளின் நாச்சியார் திருமொழி -
6.
69. 'சப்த சந்தானங்கள்' (ஏழு நற்கருமங்கள்) : அவை

ஒருவருடைய சொந்த

மகன், தத்தெடுக்கப்பட்ட மகன், இலக்கியப் படைப்பு, மற்றும் அக்ரஹாரம், தோட்டம், ஓர் ஏரி மற்றும் ஒரு கோயில். (ஐஏபி, கரீம்நகர் மாவட்டம், ப-69)

70. அப்பரடிகள், தேவாரம், 309:5
71. ரிச்சர்ட் கென்னடி, 'தமிழ்நாட்டில் கோயில்களின் நிலையும், கட்டுப்பாடும்', 'இந்தியப் பொருளாதார சமூக வரலாற்று மீளாய்வு', XI, 1974, ப-262.
72. "சித்தாந்தோ வேதாச்சார ரதாவத் அன்யாத் வேதபகாஷ்ரிதம் சித்தாந்த விக்த சாரகா" - மரபார்ந்த கலாச்சாரங்கள் நிலையத்தின் செய்தி மடலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது, சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1972. ப-ள் :192-193.
73. எம்.ஆர்.ராகவ வாரியர், 'மத்தியகால கேரளாவில் கோயில் திருவிழாக்கள்', கேரள ஆய்வுகளின் ஆய்விதழ், தொகுதி.V, பகுதி-1, சென்னை, 1978, ப-55.
74. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1908, எண்கள். 414, 454.
75. எம்.ஏ.துரை ரங்கஸ்வாமி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், பக்கங்கள்- 11-12.
76. கார்ல் குஸ்தாவ் தியெஹி, 'கருவியும், அதன் நோக்கமும்', லண்டன், 1956, ப.66.

77. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1893, எண்.14; மேலது, 1901, எண்கள் : 301, 303.
78. அப்பரடிகள், தேவாரம், 35-36, 150, 173. முதல் திருமுறை, 23:6
79. நான்காம் திருமுறை, 50:2; ஆறாம் திருமுறை, 45:5.
80. முதலாவது திருமுறை, 7:10; 20:4.
81. சுந்தரர், தேவாரம், 27:10, 42:6, 49:7, 93:9.
82. அப்பர் அடிகள், தேவாரம், 21:8
83. திருவாங்கூர் தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரிசை, தொகுதி-V, ப-189.
84. (எ-கா : திருக்கோடிக்கா மற்றும் திருக்கோழி; பார்க்க : அப்பர் தேவார ஒளி நெறிக் கட்டுரை, ப.249.
85. சுந்தரர், தேவாரம், 3:10, 73:10, 93:7, 93:9.
86. பெரியாழ்வார், திருமொழி, 3:3-9, 1:9-6
87. திருவாங்கூர் தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரிசை, தொகுதி-II, பகுதி-III, ப-ள் : 195-196.
88. ஞானசம்பந்தர், தேவாரம், 2:6, 8:6, 20:4.
89. மேலது : 2:6, 8:6, 8:9.
90. திருக்கயிலாய ஞான உலா, 11.32-33.
91. எம்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார், தமிழ் ஆய்வுகள்,

சென்னை, 1929, பக்கங்கள்-189-190. மேலும் பார்க்க:
எஸ்.திருவேங்கடாச்சாரி, 'தமிழ்நாட்டில்
கல்வியியல் ஆய்வுகள்' (மதுரைப் பல்கலைக்
கழகத்தின்

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு-பதிப்பிக்கப்
படாதது-1972-ப.338.)

92. மேக்ஸ் வீபெர், மதத்தின் சமூகவியல், போஸ்டன்,
1963, ப-244.

93. பத்து பாண்டியர் செப்பேடுகள், ப.134 மற்றும் ப.அ2.

94. சி.வி.நாராயண அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்,
பக்கங்கள் : 317--318.

95. இரா.நாகசாமி, தொன்மைக் காலத் தமிழர்
சட்டமும்-சமூகமும்- ஆய்வுகள்-ப-21; மகேந்திரவர்ம
பல்லவன்- ஒரு நாடகக் கலை வல்லுநர்,

இசைக் கலைஞர், ஓவியக் கலைஞர், மற்றும்
நடனக் கலை-தத்துவத்துறைக் காதலர்.

96. அதர்வன வேத காலத்தில், 'ருத்ரா' என்பதற்கு
மாற்றாக 'தேவா' என்ற

வார்த்தை அதன் ஏதோ ஒருவகைத் திரிபடைந்த
வடிவத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருந்தது. தேவா
என்ற வார்த்தை, பெரும்பாலும்

ருத்ரா, சிவா, ஈசான மற்றும் மகாதேஸ்வரா-

என்ற சொல்லாடல்களுடன்

அடையாளங் காணப்பட்டு வந்துள்ளது.
(ஆர்.ஜி.பண்டார்கர், 'வைணவம்,

சைவம் மற்றும் சிறிய மதம் சார் அமைப்புகள்',
ஸ்ட்ராஸ்பர்க், 1913,

பக்கங்கள் : 104-110.)

97. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்,
செய்யுள் : 131.
98. 'பதியிலார்' -என்ற வார்த்தையின் பொருள் :
ஒன்று-தங்களுக்கென குறிப்பிட்ட ஒரு கோயிலை
(பதிலை)ப் பெற்றிராத பெண்கள்; அல்லது 'புனித
விபசாரிகள்' என கருதலாம்; பதி-கணவர்; பதி-
கோயில்; கோயில் 'திருப்பதி' ஆக. (பார்க்க :
பின்னிணைப்பு-1) இது 'கோயிலின் உரியோர்'
எனவும் பொருள் தரலாம். பந்தணையின்
இறைவனுடைய ஊழியர்கள் என்று புகழ்பெற்ற
பந்தனை விறலியர் மரபு குறித்து மாணிக்கவாசகர்
குறிப்பிடுகிறார். (திருவாசகம் : 20:8)
99. சி.மீனாசுனி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-ப.214.
100. அனைத்துக் கோயில் நிறுவனங்களும் 'தளி
ஆள்வோர்'களால் (கோயிலின் ஆட்சியாளர்கள்)
மேற்பார்வையிடப்பட்டன. (பார்க்க: கல்வெட்டியல்
ஆண்டறிக்கை-1916, எண் : 152)

101. திருப்பதிகம்-பத்து (சைவஞ் சார்ந்த) புனிதப் பாடல்களின் தொகுதி.
102. சி.மீனாசுரி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-311-12, கே.கே.பிள்ளை 'இந்தியாவின் வரலாற்றில் ஆய்வுகள்', சென்னை, 1979, ப-ள் : 321-322.
103. சி.மீனாசுரி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-314.
104. மேலது-பக்கங்கள் : 185 மற்றும் 311-312.
105. தென்னிந்திய சாசனங்கள் - தொகுதி - III, பகுதி-I, எண்.43.
106. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1901, எண்.303.
107. மேலது, II, 25-27.
108. மேலது, 1903-எண்: 373அ; தென்னிந்திய சாசனங்கள்- தொகுதி-III, எண்.687.
109. எம்.எஸ்.கோவிந்தசாமி, 'பல்லவர் வரலாற்றில் நிலவுடைமை யாளர்களின் பாத்திரம்', அண்ணாமலை நகர், 1965, ப.30.
110. தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-I, எண்.113;மேலும் 'எபிகிராபிக் இண்டிகா' -தொகுதி.VII, ப-193.
111. பத்து பாண்டியர் செப்பேடுகள்; பக்கங்கள்-அ1, அ18.
112. இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமசாமி, ராமநாதபுரம், சென்னை, 1979-ப.99.

113. எலங்குளம் பி.என்.குஞ்ஜன் பிள்ளை, 'கேரள சரித்திரத்திலே இருளடஞ்ச ஏடுகள்' (மலையாளம்), ப.82, அடிக்குறிப்பு.
114. திருவாங்கூர் தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரிசை, தொகுதி-V, பக்கங்கள்: 102-114.
115. கேரள ஆய்வுகள் ஆய்விதழ் தொகுதி-VI, பகுதிகள்III, IV, செப்டம்பர்-
டிசம்பர், 1979. ப.335, அடிக்குறிப்பு-9.
116. எலங்குளம் பி.என்.குஞ்ஜன்பிள்ளை, முற்குறிப்பிட்ட நூல் ப-78.
117. திருவாங்கூர் தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரிசை, தொகுதி-I, ப-9.
118. இந்தியப் பழம்பொருள் சேகரிப்புகள் தொகுதி-XI, ப.125.
119. ரீட்டா தேவி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல் பக்கங்கள் : 220-21.
120. இந்தியப் பழம்பொருள் சேகரிப்புகள், தொகுதி:LI, பக்கங்கள் 45-47, மேற்கூறை-சுவரோவியங்களிலுள்ள பெண்களைத் தேவதாசிகள் என இனங்காண்பதில் சில முரண்பாடுகள் நிலவுகின்றன. சி.மீனாசுதி-
முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.324;
சி.சிவராமமூர்த்தி-'சமஸ்கிருத இலக்கியமும்-

கலைகளும்: இந்தியக் கலாச்சாரத்தின்
கண்ணாடிகள்; புதுடெல்லி, 1970. ப-7-4. மற்றும்
இரா.நாகசாமி, எம்.சந்திரமூர்த்தி,
(முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-ப.103) -இவர்கள்
அனைவருமே மேற்கண்ட ஓவியப் பெண்களை
'அப்சரஸ்கள்' அல்லது தேவலோக மகளிர் என்றே

இனங்கண்டுள்ளனர்.

121. சி.மீனாசுவி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.313.
122. பர்டன் ஸ்டெயின், மத்திய கால
தென்னிந்தியாவில் விவசாயிகள் நிலையும்-
சமூகமும், ப-53.
123. நிக்கோலஸ் டிர்க்ஸ், 'தென்இந்திய வரலாற்றில்
பிராமணர்கள்', பதிப்பிக்கப் பெறாத ஆய்வுக்
கட்டுரை, சிகாகோ, 1973, ப.53; மற்றும் ரிச்சர்ட்
கென்னட்லி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்,
பக்கங்கள்-261-62.
124. காமிச ஆகமம், ஆச்சார்யா, சுலோகங்கள்-270-334.
125. மேலது, சுலோகங்கள்-295-330.
126. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்,
செய்யுள்கள்-131-140.
127. மேலது, ஆயர்கோன் புராணம், செய்யுள்-271.
128. சுந்தரர், தேவாரம் : 51:10; மேலும்

தனிப்பாடற்றிரட்டு, 13:107. மாணிக்கவாசகரின்
கூற்றுப்படி, (திருவெம்பாவை 9-10), இளம் பெண்கள்,

சிவபெருமானின் பக்தர்களை மட்டுமே
திருமணம் செய்து கொள்வதென உறுதி
பூண்டிருந்தனர் எனும் பட்சத்தில், பரவை
நாச்சியாருடன் சுந்தரர் திருமண நிகழ்வு
நியாயப்படுத்தப்பட்டு விடுகிறது. ஆனால், அடுத்துத்
தொடர்கிற பதிகங்களில், பெண்களுக்காகத் தனது
மனம் கட்டற்ற வெறிகொண்டு அலைக் கழிந்ததை
நாயனார் தானே கடுமையாகக் கண்டனம் செய்து
கொள்கிறார். (52:4;5;60:9) மீளவும் திருவொற்றியூரில்
இரண்டாம் தாரமாக நாயனார் மணம் செய்து
கொள்கிறார். (89:9,10) இதற்குச் சிறிது காலங்கழித்து,
திருவாரூருக்கே திரும்பி வர வேண்டுமென
பேராவல் கொள்கிறார். காரணம், அங்கு பரவை
நாச்சியார் என்ற கட்டிளங் கன்னிப் பெண்ணை
அவரால் மறக்க முடியாததே. பிற்பாடு அவரே
வருந்துகிறார்: “உலகியல் இன்பங்களைக் கண்டு
நான் அஞ்சி வருந்துகிறேன்”. துரை ரங்கசுவாமி
(முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-ப.98), சுந்தரமூர்த்தி
நாயனாரின் மீது மிகுந்த ஆராய்ச்சி
மேற்கொண்டவர். அவர், இத்தகைய
'காதல்கள்' குறித்து ஒற்றை வரியில் எளிதாகப்
பின்வரும் முடிவுக்கு வந்து விடுகிறார்: “ஆரூரரின்
(சுந்தரரின்) காலத்தில் பலதார மணம் என்ற

அம்சமே அறியப்படாதிருந்த ஒன்றாகும்; நாம் இந்த மரபைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டிய தேவையும் எழவில்லை”.

129. அப்பர் அடிகள், திருவாரூர் திருத்தாண்டகம்-3.
130. வி.எஸ்.செங்கல்வராய பிள்ளை, அப்பர் தேவார ஒளிநெறிக் கட்டுரை, ப-5-9.
131. பெரியாழ்வார், திருமொழி-I, 1:76.
132. வி.எஸ்.செங்கல்வராய பிள்ளை, சம்பந்தர் தேவார ஒளி நெறிக் கட்டுரை, பக்கங்கள்:3-8. மேலும் பார்க்க: முழுக்கப்பாடி, அனங்கராச்சார்யா, காஞ்சிபுரம், 1966, சூத்திரங்கள்-165-87; ரகஸ்யத்ராயஸாரம், அத்தியாயம்-V, பக்கங்கள் 509-15.
133. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகர், தருமை ஆதீனப் பதிப்பு, 1966, பக்கங்கள் :266-67.
134. அவைணவத் தத்துவம்-மேற்கோளிடப்பட்டது-மேலது.
135. பெரியபுராணம், தொகுதி-III, பகுதி-II, செய்யுள்-24.-சி.கோ.சுப்பிரமணிய முதலியார் பதிப்பு-பக்கங்கள்:816-899.
136. ஆறாந்திருமுறை, தருமையாதீனப் பதிப்பு, பக்கங்கள்-116-118.

137. திருவெம்பாவை, 10:6; திருவாசகம், 5:14;
பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், பகுதி
I, பக்கங்கள்-115 மற்றும் 331-335.
138. நாச்சியார் திருமொழி-6.
139. திருவெம்பாவை. 9,10.
140. சம்பந்தர், தேவாரம், 76:6
141. ஜே.எம்.ஹஸ்ஸே. (ப-ர்) கேம்பிரிட்ஜ் மத்திய கால
வரலாறு-தொகுதி-IV, ப-161.

தேவதாசிகளின் வாழ்க்கை

ஒரு தேவதாசியின் வாழ்க்கை என்பது மிக ஆர்வம் நிறைந்த சுவையான கதை. தேவதாசியாக வேண்டுமென்றால், எந்த ஓர் இளம் பெண்ணும் சில சம்ஸ்காரங்கள் அல்லது வழிச்சடங்குகள் (சிலவற்றின்) ஊடாகப் பயணித்து வர வேண்டும்; அவையாவன:

(1) சடங்குபூர்வமான திருமணம்
(2) அடையாளப்படுத்தும் புனித நிகழ்வு
(3) நிகழ்த்துகலைகளில் ஈடுபடுத்த முன்முயற்சி எடுத்தல்

(4) அரங்கேற்றம்

(5) கடமைகள் மற்றும்

(6) இறுதிச் சடங்காசாரக் கௌரவங்கள்

இவை ஒரு 'சாதாரண' இளம் பெண்ணை 'என்றைக்கும் புனிதமான பெண்'1 ணாகப் பரிணாம மாற்றமடையச் செய்வனவாக அமைகின்றன. இந்த அடுத்தடுத்த படிநிலைகளையும், இவை உள்ளடங்கிய மற்ற பிற சடங்குகளையும் விவாதிப்பதில், கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 18-ம் நூற்றாண்டு வரையிலான தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சடங்குபூர்வமான திருமணம்

ஆலய சேவைக்கென்று வரும் எந்த ஒரு புதியவரும் ஒரு திருமண நிகழ்வுக்குப் பிறகு வரவேற்கப்படுகிறார். அது ஒரு வகையான ஆன்மீகத் திருமணம் (தொன்மையான கிரேக்க மதத்தில் hieros gamos என்பது போல). ஆன்மீகத் திருமணம் என்பதற்கு அர்த்தம், தெய்வீக வாழ்க்கையில் பங்கெடுத்துக் கொள்வது. காமிகாகமம்², இந்த வகையான திருமணத்தைப் பொட்டுக் கட்டுதல் (நெற்றிச் சுட்டி அணிவித்தல்) என்று அழைக்கிறது. வேறு சில இடங்களில், இது கஜ்ஜே பூஜே³ (காற் கொலுசு வழிபாடு) என்று அழைக்கப்படுகிறது. முறைப்படியான புனிதத் திருமண விழாவைப் பற்றி இது குறிப்பிடுவதுடன், ஆலயத்திற்கு இளம் பெண்களை அர்ப்பணிப்பதையும் குறிக்கிறது. முந்தைய கால ஆவணங்கள், இந்தச் சடங்கு மேற்கொள்ளப்படும் விதம் குறித்த விவரங்களெதையும் தரவில்லை.

கி.பி.11-12-ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த, பதிப்பிக்கப்படாத சாசனமொன்று⁴, மாயவரம் அருகிலுள்ள திருமங்கலம் பூலோகநாதர் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்டது. அது இந்த ஆன்மீகத் திருமணம் பற்றிய சில விவரங்களைத் தருகிறது. இத்தகைய தெய்வீகத் திருமணங்களைப் பற்றி அது 'பொட்டு கட்டுதல்' (நெற்றிச் சுட்டி அணிவித்தல்) என்ற, பின்னர் அடுத்தடுத்துத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் மிகவும் பிரபலம் அடைந்து விட்ட நடைமுறையாகக்

குறிப்பிடுகிறது. இந்த ஆவணத்தின் வார்த்தைகள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன: ஸ்ரீபூநாமத்துப் பொன்னிட்டுக் கொண்ட எர்ர ஆன வீரப்பெருமாள் மாணிக்கம்”5 ‘பொன்னிட்டுக் கொண்ட’ என்ற இவ்வார்த்தைகள் ‘பொட்டிட்டுக் கொண்ட’ என்றிருந்திருக்க வேண்டுமெனவும், ‘புனிதத் திருமணம்’ என்ற பொருளைத் தருவனவாக அவை அப்போதுதான் இருக்குமெனவும் ஏ.ராஜேந்திரன் கருதுகிறார்.

புதிதாக நுழைபவர்களுக்கு சில வயது வரம்புகளை காமிகாகமம் பரிந்துரைக்கிறது. அந்த ஆகமத்தின்படி, ஒரு ருத்ர கணிகை ஒரு ருத்ர கன்னிகை மற்றும் ஒரு ருத்ரதாசி ஆகியோர் தெய்வ விக்ரகத்திற்கு, முறையே ஏழு வயது, எட்டு வயது மற்றும் ஒன்பது வயது நிறைவடைவதற்கு முன்பு திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டுவிட வேண்டியவராவர்.6 ஒரு சிறந்த முகூர்த்த நாளில், ஆகச்சிறந்த புனித வேளையில், திருமணச் சடங்குகள் நடத்தி வைக்கப்பட வேண்டும் என்று அது அறிவுறுத்துகிறது. உறவினர்கள் அனைவரின் நடுவேயும், ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்டுள்ள உரிய அத்யாவசிய விரதங்களை அனுசரித்திருப்பவரான ஆசாரியர் மட்டுமே இத்திருமணச் சடங்குகளை நடத்தி வைக்க வேண்டியவராவார்.

விதிக்கப்பட்ட விரதங்களைக் கட்டுப்பாடுமிக்க வகையில் அனுசரித்து நிறைவு செய்த பின்னர், அந்த இளம்பெண் கருவறையில் எழுந்தருளியுள்ள மூலவரின்

முன்னிலையில் வடக்குத் திசை நோக்கியபடி அமர வைக்கப்பட வேண்டும். மூலவரின் விக்கிரகத்திற்கு ஏற்கனவே தாலியை அணிவித்திருப்பவரான அந்த ஆசாரியர், அதை அவிழ்த்து எடுத்து அப்பெண்ணின் கழுத்தைச் சுற்றி அதை அணிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு திருமணம் செய்விக்கப்பட்ட இளம் பெண், கி.பி. 1189-ம் ஆண்டு ஆவணப்படி 'திருவாட்கைப்பட்டாள்'7 (கடவுளை மணந்து கொண்டவளான இளம்பெண்) என்று கௌரவிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்திய சாசனமான ஆவணம் ஒன்றில், கி.பி. 1229-ல் இந்தச் சடங்காசாரத் திருக்கலியாணம் குறித்து மேலதிகத் தகவல்கள் சில தரப்படுகின்றன.8 மைலாப்பூர் திருவகத்தீசுவரமுடையார் ஆலய இறைவனுக்கும், திருவேணாளிகை மாணிக்கம் என்கிற அழகிய நாச்சிப் பிள்ளாண்டாளுக்குமிடையே இந்தத் திருமணம் நடந்தேறியிருக்கிறது. ஆவணத்தின்படி, தாரைவார்த்துக் கொடுத்தல் சடங்காக, நீர் வார்த்து மணப்பெண்ணைக் கன்னிகாதானம் வழங்குகிறதையும், புனிதமான காப்புக் கயிறை (திருக்காப்புநாண் சாத்தி) அவளுடைய கழுத்தைச்சுற்றி கட்டியதையும் அனேகமாக அப்பெண்ணுடைய பெற்றோர் செய்திருக்க வேண்டும்.

இந்தச் சடங்குகளை நிறைவேற்றி முடித்ததுமே, ஆலய நிர்வாக அதிகாரிகளான தேவகண்மிகள் வசம் அப்பெண் ஒப்படைக்கப் பட்டாள். அதிகாரப்பூர்வ ஒப்புதல்,

சாசனத்தில் திரு காமத்துக் கொண்ட9 (புனிதத் திருக்கோயிலுனுள் ஏற்பளிக்கப்பட்ட) என்பதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கணத்திலிருந்தே, அந்தப் பெண் ஆலய நிர்வாகத்தினுடைய ஓர் அங்கமாகி விடுகிறாள். ஜான் ஃபெர்கூஸன் கூறுகிறபடி இவ்வாறாக அவர்கள் பேரானந்தமும்- புதுப்படைப்பூக்க ஆற்றலும் நிரம்பிய மதரீதியான சேவைப் பணியில் தாங்களே தங்களை இணைத்துக் கொண்டவர்களாகி விடுகின்றனர்.10

சாசனங்களிலும், இலக்கியங்களிலுமாகப் பெறப்படுகிற தரவுகள், இவ்வாறு மூல விக்கிரகத்திற்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்ட சில சம்பவங்களின் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுவனவாக உள்ளன. திருவரங்கப் பெருமானுடன் ஆண்டாளின் திருமணம், 'கன்னிகாதான' அர்ப்பணிப்பிற்குக்11 காலத்தால் மிகமிக முற்பட்ட ஒரு சான்றாதாரமாக நடத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அவளுடைய வளர்ப்புத் தந்தையும் இரத்த உறவினரும், பிற உறவுகளும் தொடர்ந்து வர, ஒரு சுப முகூர்த்தத் திருநாளில் ஆண்டாள் திருவரங்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள். சில சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டதற்குப் பின், காப்புநாண் (மங்கல நாண்-தாலி பொட்டு) அவளுடைய கழுத்தைச் சுற்றி12 அணிவிக்கப்பட்ட பின் திருவரங்கநாதனின்13 திருவடிகளில் அவள் விடப்பட்டாள். வெவ்வேறு விதமான விளக்கங்கள் அளிக்கப்படுகிற போதிலும், திருவரங்கநாதனுடனான

ஆண்டாளின் திருமணம், எம்பெருமானடியார்¹⁴ அர்ப்பணிப்பிற்கு ஓர் ஆகச்சிறந்த உதாரண நிகழ்வு என்றே தோன்றுகிறது.

கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆவணம் ஒன்று¹⁵ அரச குடும்பத்து இளவரசியின் புனிதத் திருமண நிகழ்வுக்குச் சான்றளிக்கிறது. அந்த ஆவணத்தின்படி, குலசேகர ஆழ்வாரின் மகளான நீளாதேவி திருவரங்கத்துக் கடவுளான அரங்கநாதருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளார். கோயில் ஒழுக்கு¹⁶ குறிப்பிடுவது என்னவெனில் குலசேகர ஆழ்வார், அழகிய மணவாளப் பெருமாளுக்கு (திரு அரங்கநாதர்) தன் சொத்துகள் அனைத்தையும் வரதட்சணையாகக் கொடுத்திருந்தார் என்பதே.¹⁷ வரதட்சணை என்ற நிறுவன அமைப்பை நாம் முதன்முதலாக எதிர்கொள்ளுவது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான். உறையூர் நந்தசோழனின் மகளான உறையூர் நாச்சியார் சோழவல்லி, இவ்வாறு திருவரங்கநாதருக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்டிருக்கிறாள். மணமகனுக்கு வரதட்சணையாக 360 கலம் தங்க அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் உள்ளிட்ட பிற வெஞ்சனப் பொருட்களுடன், தங்கத் தட்டுகளும், பாத்திரங்களும் இவற்றுடன் கூடவே நூறு பெண் ஊழியர்களும் வழங்கப்பட்டனர்.¹⁸

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு¹⁹ சாசனம் ஒன்றின்படி முருகன்சேத்தி என்ற ஓர் இளம்பெண், பார்த்திபசேகரபுரம் மூல விக்ரகத்துக்குத் திருமணம்

செய்து வைக்கப்பட்ட தகவல் கூறப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், சைவ பக்தி இலக்கியம், பெண் ஒருத்தியின் புனிதத் திருமணத்தைக் குறித்த அதிகத் தகவல்களைத் தரவில்லை. இந்த நடைமுறை பரவலாக நிலவி வந்ததற்குப் போதுமான சான்றாதாரங்களைத் தாங்கியுள்ள ஏராளமான சாசனங்கள் அடுத்துத் தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் இருந்துள்ளன. கி.பி. 1229-ம் ஆண்டின் சாசனத்தின்படி, ஒரு புதுமணப்பெண் ஐந்தாயிரம் பொற்காசுகள் வரதட்சணையாகத் தந்திருக்கிறாள். திருமணச் சான்றுக்குச் சமமான தொகையாக அது ஆலயக் கருவூலமான ஸ்ரீ பண்டாரத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.²⁰ அத்தொகையுடன் திருமந்திரக் கோடித்துணிகள், விளக்கு எரிப்பதற்கு எண்ணெய், வெற்றிலை பாக்கு, காணிக்கை அரிசி, வெஞ்சனப் பொருட்களுடன் காய்கறிகள், வழிபாட்டிற்கான மலர்கள் ஆகியவனவும் உடன் சேர்த்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

மற்றோர் ஆவணம், ஒரு நிருத்தப் பேரரையன் (நடனக் கலை நிபுணன்) தனிநபர் ஒருவருக்குத் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து தருகையில், சீதனமாகச் சிறிது வரதட்சணை தந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. அவனுடைய மதிப்பூதியமான நட்டுவாக்காணி, அப்பெண்ணுக்குரிய வரதட்சணையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.²¹ அதன்பிறகு அவளுடைய கணவன் ஆலயத்தின் 'பதியிலார்' (ஊழியன்) ஆக

பணியிலமர்ந்திருக்கிறான். சில நிகழ்வுகளில், ஆலயங்களுக்கு வரதட்சணையாக அடிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.²² ஐரோப்பாவில் பெனடிக்டைன் கன்னி மாடத்தில் சேருவதற்கு, தாமாக முன்வந்து தரும் காணிக்கைகளைத் தவிர வேறு எதுவும் தரப்படக்கூடாதென தேவாலயம் தடைவிதித்திருந்த போதிலுங்கூட, கொஞ்சம் வரதட்சணை அளிக்கப்பட்டே இருக்கிறது.²³ இவ்வாறாக, ஒரு சாதாரண இளம்பெண் ஒரு மனிதனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்படுவதைப் போல், அவர்கள் மூல விக்ரகத்திற்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்படுகின்றனர். அடையாளமிடும் சடங்கு

இவ்வாறு திருமணமான பெண்கள், ஆலயங்களுக்கு முற்றுமுழுதாக அவர்கள் அடிமைப்பட்டு விட்டதைக் காட்டும் வகையில் ஏதோ ஓர் அடையாளச் சின்னம் (முத்திரை) இடப்படுகின்றனர். இந்த அடையாளம் இரண்டு அம்சங்களைக் குறிக்கிறது: (1) ஆலய சேவைப் பணியிலிருந்து²⁴ விடுபட்டு வெளியே செல்வதற்கு அந்த அடிமைப் பெண்ணுக்குச் சுதந்திரம் கிடையாது (2) சிவாலயத்திற்கா அல்லது வைணவக் கோயிலுக்கா-எந்த ஆலயத்திற்கு அவள் அடிமை என்பதைத் தெளிவாக இனங்காட்டுவதாகும். எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு நடைமுறை இது என்பதாகத் தோன்றவில்லை; ஆகவே, எப்போதேனும் இந்த அடையாளமிடுதல் செய்யப்பட்டு

வந்தது.²⁵ பக்தி இலக்கியத்தின்படி, பக்தரான அடியார், சுயசரணாகதியின் குறியீடாக அவரது உடலின் மீது தனக்குத்தானே முத்திரையிட்டுக் கொள்வதுவும் வழக்கமாகும். இவ்வாறு சிவ பக்தர்கள், தங்களுக்கு அடையாளமாக திரிசூலம் அல்லது ரிஷப (காளை) அடையாளத்தை முத்திரையிட்டுக் கொள்ளுவார்கள். அப்பர் தன் உடலில் சூலம் அல்லது ரிஷப அடையாளந் தரித்திருந்திருக்கிறார். திருப்பெண்ணாடகம் ஆலயத்திலுள்ள துங்காளை மாடத்தில் அம்முத்திரையிட்டுக் கொண்டார் எனச் சொல்லப்படுகிறது.²⁶ மகாவிஷ்ணுவுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டபோது பெரியாழ்வார் கூறியது. “முத்திரையிடப்பட்டவன் என்ற முறையில் நானும், எனக்குச் சொந்தமான ஒவ்வொன்றும் உன்னுடைய சக்ராயுத அடையாளந் தரித்தேயிருப்பேன்; தரித்தே இருக்கும்...”²⁷

இந்த காலகட்டத்தினுடைய பல சாசனங்கள், ஆலயங்களில் இருந்த அடிமைகளுக்கு முத்திரையிடும் நடைமுறையைக் குறிப்பிடுகின்றன. சிவாலயங்களைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் திரிசூல முத்திரையை அடையாளமாகவும், விஷ்ணு ஆலயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் சங்கு அல்லது சக்கர முத்திரைகளை அடையாளமாகவும்²⁸ கொண்டிருந்தார்கள் என சாசனங்கள் கூறுகின்றன. ஒரு சாசனத்தின்படி, தேவதாசிகளும், ஆலயங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட

பசுக்களும் திரிசூல முத்திரையிடப்பட்டிருந்தனர் எனத் தெரியவருகிறது.29 மற்றொரு சாசனம் சொல்லுகிறது: “திருவிலச்சினையும் இட்டுச்-சந்திராதித்தவரை நெர்க்குருவடக்காகக் கொண்டு”30 (சூரிய-சந்திரர் உள்ளவரை கடவுளுக்குச் சேவை செய்ய ஒப்புக்கொண்டு புனிதச் சின்னங்களால் அடையாளமிட்டுக் கொண்டவாறு...).

எவ்வாறாயினும், சாசனங்கள் இந்த முத்திரையிடல் செயல்முறை எவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்டதென்பது பற்றி எவ்வித விவரங்களையும் தருவனவாக இல்லை. ஆழ்வார்களின் பாசுரமொன்று ‘அரக்கிலச்சினை செய்து’31 (அரக்கு மெழுகினால் முத்திரையிடுவது) வைக்கும் செயல்முறை பற்றி விளக்குவதாக உள்ளது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கோயிலின் முன்னாள் தேவதாசி ஒருவர் கூற்றுப்படி, ஒரு சுபயோக சுபதினத்தன்று செம்பு அல்லது வெள்ளியிலான முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த அடையாளம், நெருப்பில் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டு பிறகு விஷ்ணு கோயில்களைச் சேர்ந்த எம்பெருமானடியார்களின் வலது மேந்தோளின் மீது பதித்து எடுக்கப்படுமாம். சங்குச் சின்னம் தேவதாசிகளின் இடது மேற் தோளிலும், சக்கரச் சின்னம் வலது மேந்தோளிலும் பதிக்கப்படும் என்று அவர் சொன்னார். அந்தக் காயத்தை ஆற்றுவதற்கு அவர்கள் திருமண் (புனிதச் செம்மண்) இட்டுப் பராமரிப்பார்கள்.32

சிவாலயங்களில் திரிசூலம் அல்லது ரிஷபச் சின்னம் இருக்கும் உலோகம் தேவதாசிகளின் வலது மேற்தோளில் பஞ்சுடன் சேர்த்தும் பதிக்கப்படும். அவர்கள் வில்வ இலை (மருந்துத் தன்மையுள்ள மூலிகைப் புல்) யை மருந்தாகப் பயன்படுத்துவார்கள்.³³ இதை அவர்களுக்கான மரியாதையின் சின்னமாக அவர்கள் கருத்திற் கொள்ளுவார்கள்.

தேவதாசிகளுக்கு இத்தகைய அடையாளச் சின்னத்தை ஒரு தடவை இட்டுவிட்டால், அதன் பிறகு அவர்கள் வெளியே, அரச குடும்பத்துப் பணியில் கூட ஈடுபட முடியாது. இந்த மரபு நடைமுறையை மீறி, அவர்களுள் சிலர் முதலாம் குலோத்துங்கனின் அரச குடும்பத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஆலய அதிகாரிகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு புகாரின் மீது அரசன், அந்தப் பெண்களை அவர்கள் எந்த ஆலயத்திற்கு உரியவர்களோ அந்தக் கோயிலிலேயே ஒப்படைத்து நடவடிக்கை எடுத்தான். தேவதாசிகள், சம்பந்தப்பட்ட ஆலயங்களின் நிரந்தர சொத்துக்களே³⁴ என்று இந்த நிகழ்ச்சி தெளிவுபடுத்தியது. ஒரு சுபமுகூர்த்த நாளன்று இவ்வாறு வரதட்சணை மற்றும் பிற சடங்காசாரச் சீர்வரிசைப் பொருட்களுடன் மூலவிக்ரகத்துக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்ட அந்த இளம்பெண், கடவுளுடைய 'மணமகள்'³⁵ ஆகிவிடுகிறாள். மரணமிலா இறைவனை மணந்து கொள்பளாகிய இந்த மானுடப் பெண், ஒரு போதும் விதவையாக மாட்டாள்.

அவளுடைய திருமணத்தின் விளைவாக, அவளுடைய இறைவனின் 'நம்பிக்கைக்குரியவர்' ஆகிறாள் அவள்.³⁶ அவளின் இந்தப் புனிதத் திருமணம், அவளை புனித வாழ்க்கை வாழ்கிறவளாக, அவளுடைய முன்னிலையை சுபவருகையாக, அவளுடைய சேவையை முழுமையுடையதாக ஆக்கி விடுகிறது. இப்படியாக அவள் ஒரு நித்ய சுமங்கலியாகி (என்றும் சுபமங்கை) விடுகிறாள்.³⁷

சில சமயங்களில் புனிதத் திருமணங்கள் உறுதியாக நிலைத்து நிற்பதில்லை. தெய்வீக ஒப்பந்தத்திற்கு மிக எதிரான வகையில், இப்பெண்களுள் பலர், சில செல்வாக்கு மிகுந்த தனி நபர்களை மணந்து கொள்வார்கள். அல்லது புரோகிதர்கள், அல்லது அந்தந்த காலகட்டத்தில் அதிகாரப் பொறுப்பு வகிக்கும் அரசர்கள் அல்லது சிற்றரசர்களின் வைப்பாட்டிகளாகவும் ஆகி விடுவதுமுண்டு. கி.பி. 1049-ம் ஆண்டு சாசனம் ஒன்று³⁸, திருவொற்றியூர் ஆலய தேவதாசியான சதுராள் சதுரி, நாகன் பெருங்காடன் என்பவனின் மனைவி (அகமுடையாள் அல்லது இல்லாள்)யாவாள் என்று கூறுகிறது.

திருவாரூர்க் கோயிலின் ருத்ர கணிகையான பரவை நாச்சியார் சுந்தரரின் மனைவியாவாள்.³⁹ மார்க்கோ போலோ, இவர்களுக்குத் திருமணமாகிற காலம் வரை அவர்கள் 'கடவுளுக்குச் சேவை செய்து வந்தார்கள் எனக் கூறுகிறார்.⁴⁰ அவருடைய

அவதானிப்பிலிருந்து, மனிதர்களுடனான அவர்களின் திருமணத்துக்குப் பிறகு கடவுளுக்குச் சேவை செய்ய அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று அறியப்படுகிறது. எப்படியாயினும், இது எல்லாச் சமயங்களிலும் உண்மையாயிருக்கவில்லை.

தெய்வீக மண ஒப்பந்தத்தை அவர்கள் முறித்துக் கொண்டு விட்ட பிறகும் கூட அவர்கள் கடவுளுக்குச் சேவை செய்து வந்தனர் என்றே தோன்றுகிறது. முதலாம் ராஜராஜனும், முதலாம் ராஜேந்திரனும் அவர்களுள் சிலரைத் தங்களின் காமக்கிழத்தியராக்கிக் கொண்டனர்.⁴¹ ஏழிசை வல்லபியும், தியாகவல்லியும் முதலாம் குலோத்துங்கனின் துணைவியராயினர்.⁴² திருவானைக்கா கோயிலின் ஒரு கணிகையான சொக்கத்தாண்டாள், ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின்⁴³ மனைவியும், பட்டத்தரசியுமாவாள். அக்காரநங்கை என்ற பெயருடைய ஒரு ஆரூர்தேவநார்மகள் (தேவதாசி), சோழ மன்னனின் நம்பிக்கைக்குரிய பிள்ளை சேரமானார்⁴⁴ என்பவரின் மனைவி. கி.பி.1189-ம் ஆண்டின் சாசனமொன்று அச்யுதமங்கலத்து தேவதாசியின் திருமணம் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.⁴⁵

குழந்தைகள் பெற்றுக்கொண்ட தேவதாசிகள் விரும்பப் படுவதில்லை. புனிதத் திருமணத்தின் மிக அடிப்படையான நோக்கத்திற்கே எதிராக மனிதர்களுடன் அவர்கள் வாழ்கிற பொழுதுகளில் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். கி.பி. 1248-ம் ஆண்டு சாசனம்⁴⁶

ஒன்று திருவெண்ணெய்நல்லூரிலிருந்து பெறப்பட்டது. அது தேவதாசி ஒருத்தியின் மகனான திருமலை அழகியான் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறது. பொதுவாக, இந்தப் பதிவேடுகள் அவர்களின் தந்தையரின் பெயர்களைத் தாங்கியிருப்பதில்லை. ஆனால் அங்கு கிடைத்த ஒரு பாண்டியன் ஆவணத்தில்⁴⁷ அரசன் தனது இனக்குழுத் தலைவன் ஒருவனைத் தனது 'மகன்' (முறை தவறிய உறவிற் பிறந்தவன்) என்று அழைக்கிறான்.

பாண்டியர் காலவரிசை⁴⁸ ஆவணம் ஒன்று முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரனுக்கும், திருப்பத்தூர் காளிகோயிலின் தேவதாசியான அபிராமிக்கும் முறை தவறிய உறவில் மகன் ஒருவன் பிறந்திருந்தான் என்பதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. கி.பி.1400-ம் ஆண்டில் விஜய நகரப் பேரரசின் படைத் தளபதிகளால் பாண்டிய அரசன் என்று தேர்வு செய்யப்பட்டவன். இந்தப் புதல்வனின் பெயர் மாவலி வாணாதிராயன்.

மதுரை சுல்தான்களின் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்ததுமே இந்த மாவலி வாணாதிராயன் தன்னைத்தானே மதுரையின் அரசன் என்பதாக முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டு, சிறிது காலத்திற்கு நாட்டை ஆளவும் செய்தான். இவர்கள் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிகையில் உண்மையான பாண்டியர்கள் தென்காசியிலிருந்தும், திருநெல்வேலி யிலிருந்தும் ஆட்சி புரிந்தனர். ராஜராஜ சுந்தரபாண்டியன் அரசரின் வைப்பாட்டி மகனாக

இருக்கக்கூடும் என்பதாக என்.சேதுராமன் ஊகம் செய்கிறார்.49 இத்தகைய ஊகத்திற்கு வாஸாஃபின் குறிப்பு மேலதிக வலிமையைச் சேர்க்கிறது.50

சில சமயங்களில், தங்களை விட்டுப் பிரிந்த-மறைந்த தமது மானுடக் காதலர்களின்பால் தமக்கிருந்த மதிப்பை அடையாளம் காட்டும் விதத்தில் தங்களைத் தாங்களே எரியூட்டிக் கொண்டு (சதி) உடன்கட்டையேறியதும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. வடாற்காடு மாவட்டம் தாமரைப்பாக்கம் என்ற ஊரிலிருந்து கிடைத்த கி.பி.1188-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த இரண்டு சாசனங்கள், தாமே சுய உயிர்த்தியாகம் செய்து கொண்ட, அனேகமாகத் தேவதாசிகளாயிருந்திருக்கலாமென ஊகிக்கப்படுகிற இரண்டு பெண்களைப் பற்றிய பதிவுகளைச் செய்திருக்கின்றன. திருவக்நீசுவர மகாதேவர் கோயிலின் நடனக் கலைஞர் ஒருவர், வழக்கமாக ஒரு பெண் இசைக் கலைஞருடன் சேர்ந்து நடன நிகழ்த்துதலைச் செய்பவராக முதல் ஆவணம் பதிவு செய்கிறது. அந்த நடனக் கலைஞர் இறந்த போது, அந்தப் பெண் இசைஞர், தான் அவர்மீது கொண்டிருந்த காதலின் வெளிப்பாடாக இறுதிச் சடங்கின் சிதை நெருப்பில் வீழ்ந்து சுயஉயிர்ப்பலி (சதி) செய்து கொள்கிறார். இது அந்தச் சாசனத்தில் 'உடன் பள்ளிகொண்ட'51 (அவருடன் சேர்ந்து துயின்ற) என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பெண் இசைக் கலைஞரின் பிரிவால் நிர்க்கதியாக நிற்கும் அவரது குடும்பத்திற்கு

நிவாரணமாக ஒரு வேலி நிலம் கொடையாக அளிக்கப்பட்டு அறநிலையமாக நிறுவப்பட்டுள்ளது.

அந்த இசைஞரின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கடைசி நபர் வரையிலும் அந்த நிலத்தை அநுபவிக்க உரிமை படைத்தவராவர். இரண்டாவது ஆவணத்தில், தனது சக நடனக் கலைஞரின் மறைவையடுத்து, ஆழ்வார் என்ற ஒரு பெண் கலைஞர், மறைந்தவரின்பால் தனக்கிருந்த மரியாதையை வெளிக்காட்டுகிற விதத்தில் (சதி) உடன் கட்டையேறியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.⁵² இவையெல்லாமும், தேவதாசிகளின் மனித பலவீனங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவனவாகும்.

தேவதாசிகள் தங்களின் உடலழகு, மெய்க்கூச்செரியச் செய்யும் நிகழ்த்துதல்கள் மற்றும் கவர்ந்திழுக்கும் வசீகரப் பண்புகள் போன்றவற்றுக்காகப் பிரபலமாக அறியப்பட்டவர்களாவர். 'அதியற்புத அழகு'⁵³ 'ஏழுவகை இசையியல் வல்லுநர்கள்'⁵⁴, 'ரூபிகள்'⁵⁵ போன்ற பிற அடைமொழிகளைக் கொண்டு சாசனங்கள் அவர்களை அழைக்கின்றன. உலகளாவிய இந்தப் பண்புகளாள் கவர்ப்பட்ட அரசர்கள், தலைவர்கள், புரோகிதர்கள் மற்றும் பிற சமூகங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள் போன்றோர் இப்பெண்களைத் தமது காமக்கிழத்தியராக்கிக் கொள்ள முன்வந்தனர். இதன் விளைவாக, அவர்கள் பெருமளவு பாலியல் சுதந்திரத்தையும், சமூக அந்தஸ்தையும் அனுபவித்தனர்.

புனித சேவைக்கென்று பெண்களை

அர்ப்பணிப்பதில் சில குறிப்பிட்ட நோக்கங்கள் இருந்தன. முந்தைய நாட்களில் இவை தெளிவான விதத்தில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் புனித சேவைக்காக அர்ப்பணித்துக் கொள்வதென்பது மதிப்புயர்ந்த ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது.⁵⁶ தேர்வு செய்யப்பட்ட சிலருக்கு மட்டுமே வழங்கப்படும் ஓர் அபூர்வமான உரிமையாக அது கருதப்பட்டது. பிந்தைய நாட்களில், இதன் நோக்கம் மக்களுடைய மத நம்பிக்கைகளுடன் தொடர்புடையதாகக் கண்டறியப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, வட இந்தியாவில், கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லிம் எழுத்தாளர், இத்தகைய அர்ப்பணிப்பு என்பது சில குடும்பங்கள் தமது பரம்பரைக்குச் சந்ததிகள் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக வேண்டுதல் செய்து கொண்ட புனித நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றும் எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.⁵⁷

தமிழ்நாட்டிலுங் கூட இந்த மரபு காணப்படுகிறது. ஒரு ராணுவத் தளபதி, ஒரு கோயிலுக்கென்று சில பெண்களை அர்ப்பணிப்பதனால் ஆன்மிக அந்தஸ்தை வேண்டியிருப்பதாக ஒரு சாசனம் கூறுகிறது.⁵⁸ ஆனால், கி.பி.1063-1070-ம் ஆண்டுகளின் காலத்தைச் சேர்ந்த வீரராஜேந்திரன் காலத்திய திருவொற்றியூர்க் கோயில் சாசனம், அரசனின் நீண்ட ஆயுட் காலம், இளவரசர்களின் நலன்கள், அரசியின் மாங்கல்யம் நிரந்தர ஆயுள் பெற்றிருத்தல் போன்ற

நோக்கங்களுக்காக59 இது செய்யப்பட்டதாகப் பதிவு செய்கிறது.

கடவுளரின் கொடுங்கோபத்தைத் தணிவித்து சமாதானம் செய்யவும், தமது வரங்களையும் - கருணையையும், ஆசீர்வாதங்களையும் அருளிச்செய்யுமாறு அவர்களைத் தூண்டுவதற்குமே இந்த அர்ப்பணிப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று மார்க்கோ போலோ குறிப்பிடுகிறார்.60 கடவுளர் மகிழ்ச்சியுறச் செய்யப்பட்டால், நல்ல மழை பொழியுமெனவும், செல்வவளம் கொழித்துச் செழிக்குமெனவும் நம்பிக்கை நிலவியது. இவை எல்லாவற்றிலும், தாய்மை வழிபாட்டின் கூறு இருப்பதை உணர முடிகிறது. சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் சித்ரமேழியைத் (உழவு ஏர்) தங்களின் சின்னமாகத் தரித்திருந்ததற்கு இதுவே காரணமாய் இருந்திருக்கலாம்.61 கோயிற் சேவைக்கென்று தங்களையே அர்ப்பணித்துக் கொள்வதற்கு இளம்பெண்களை நிர்ப்பந்தித்ததில் பொருளாதார ரீதியான அம்சங்களும் கூட தமது பங்கினைப் பெற்றிருந்தன. ஊனமுற்ற, கைவிடப்பட்ட மற்றும் தமது அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூடப் பெறமுடியாமல் தடுக்கப்பட்ட சில இளம் பெண்களுங்கூட கோயிற்சேவை புரிய வந்ததற்கு தங்களுக்கான ஒரு வாழ்வாதாரத்தை அங்கு சிரமப்பட்டேனும் பெற முடியுமென்பதாலேயே இருக்கும்.62

புனித சேவைக்கென்று அர்ப்பணித்துக்
 கொள்ளுவது என்பது சாதீய, சமூகக்
 கண்ணோட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நடை பெற்றுள்ளது.
 தொடக்கக் காலத்தில், அரசர்கள் மற்றும் பிரபுத்துவக்
 குடும்பங்களில் இருந்தும் பதியிலார் குடும்பத்தினர்
 மற்றும் கைக்கோளர்⁶³ சமூகத்தினர் நடுவிலிருந்தும்
 மதரீதியான சேவை புரிய முன்வந்ததற்குக் காரணம்
 அனேகமாக பக்தியுணர்வின் வெளிப்பாடாக இருக்கலாம்.
 நாகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த செட்டி வியாபாரியால்
 கைவிடப்பட்ட மனைவியான காரைக்கால் அம்மை,
 பதியிலார் சமூகத்தைச் சேர்ந்த திலகவதி, பிராமண
 சாதியைச் சேர்ந்தவரான பெரியாழ்வாரின் வளர்ப்பு மகள்
 ஆண்டாள், தில்லைபிரான் பட்டர் நம்பிகளின்
 குடும்பத்திலிருந்து வந்த மங்கையர்க்கரசி என
 அழைக்கப்பட்ட சேந்தி⁶⁴, கேரளத்துக் குலசேகர
 ஆழ்வாரின் மகளான நீளாதேவி, ஷத்திரிய சாதியிற்
 பிறந்த உறையூரின் நந்தசோழன் மகளான சோழவல்லி⁶⁵
 - என இவர்கள் அனைவரும் தங்களுடைய கடவுளரின்
 பாதங்களில் சேவை புரிவதைத் தேர்வு செய்தனர்.

சில இளம்பெண்கள் புனித சேவைக்குத் தங்களை
 அர்ப்பணித்துக் கொள்ள தமது சொந்த விருப்பத்திலேயே
 முன்வந்துள்ளனர். ஸ்தானு ரவி (கி.பி.844-885)-யின்
 மகளான கீழனடிகள்⁶⁶ கோயிற் சேவைக்கு வந்ததற்குப்
 பக்தியுணர்வும்-தியாக உணர்வுமே காரணம்.
 இத்தகையோர் எவ்வித மதிப்பூதியத்தையும் ஒருபோதும்

ஏற்றுக் கொண்டதில்லை என்பதுடன் எவ்வித சிறப்புரிமைகளையும் அவர்கள் அனுபவித்ததுமில்லை.67 பார்த்திபசேகரபுரம் செப்பேடுகளிற் குறிப்பிடப்படுவோரான வெள்ளாட்டிகள் அனேகமாகப் பதியிலார் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சுதந்திரமான பெண்களாய் இருந்திருக்கலாம். திருவெள்ளறை பெருமாள் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் செங்குந்த முதலியார் சமூகத்திலிருந்து68 வந்தவர்களென்று மரபு கொள்கிறது. திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் கோயம்புத்தூர் ஆகிய பகுதிக் கோயில்களைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளுள் பலர் திருமுடிக் கவுண்டர் சாதிவழி வந்தவர்கள் என்று மற்றொரு மரபு கொள்ளுகிறது.69

மரபார்ந்த அடித்தளங்களின் மீது பெறப்பட்ட இன்னொரு முடிவு, தொண்டை மண்டலப் பகுதியிலுள்ள கோவில்களின் தொடக்க கால தேவதாசிகள் கைக்கோள முதலி சமூகத்திலிருந்து வந்தவர்கள்70 என்பதாகும். திருவாரூர்க் கோயிலின் ருத்ரகணிகையான பரவை நாச்சியார் பதியிலார் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். ஆகவே, புனிதச் சேவை அர்ப்பணத்திற்கு, ஆரம்பகாலத்தில் சாதி ஓர் அம்சமாகக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதாகவே தோன்றுகிறது.

இந்த இளம் பெண்கள் கோயிற்சேவைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதற்கு, கடவுளுக்குச் சேவை புரியும் நோக்கம், அல்லது சில நேர்த்திக்கடன்

வேண்டுதல்களைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய கடமை அல்லது ஒரு வாழ்வாதாரத்தை அங்கிருந்து பெற்று வாழ்க்கையை ஓட்டுவது என்கிற அம்சங்களே காரணமாயிருந்திருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது. இவர்களில் அனேகமாக எல்லாப் பெண்களுமே தமது பெயர்களுடன் 'அடிகள்' என்ற பின்னொட்டு இணைக்கப்படுவதற்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்துள்ளனர்.⁷¹ பின் வந்த காலங்களில், இந்த எல்லா நீரோட்டங்களுமே தேவதாசிகளின் வாழ்க்கையுடன் ஒத்திசைந்தவையாகி விட்டன.

நுண் நிகழ்த்து கலைகளுக்கான முன் முயற்சிகள்

நடனப் பெண்களுக்கு, முறையான பயிற்சி, முறைப்படியான கல்வி மற்றும் செயல்முறைப்பயிற்சி ஆகியவை அவசிய நிபந்தனைகளாக வரையறுத்துத் தரப்பட்டிருந்தன. எவ்வாறு இருப்பினும், கலைகளைக் கற்பித்தல்-கற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகியன தொடர்பாக எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை.⁷² இராஜராஜேஸ்வரம் கோயில் ஊழியர்களுக்குக் கண்டிப்பான தகுதிகளை வரையறுத்திருந்தவரான முதலாம் இராஜராஜ சோழன், தனது புகழ்மிக்க, கி.பி.1014-ம் ஆண்டின் சாசனத்தில் இதைப் பற்றி எந்தவிதமான குறிப்பிடலையும் செய்யவில்லை. ஆனால், ஒரு முழுத்தகுதி பெற்ற நடனக் கலைஞராக வரவேண்டுமெனில் கடுமையான பயிற்சியை ஓர் அத்தியாவசியமான தகுதியாக, சிலப்பதிகாரம்⁷³ ஏற்கனவே பரிந்துரை செய்திருக்கிறது.

ஒரு வேளை, இந்த மரபு, அடுத்ததாகத் தொடர்ந்து வந்த காலகட்டத்தில் தேவதாசிகளுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இவர்களைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டியது ஆலய நிர்வாகம் மற்றும் நட்டுவனின் (நடன ஆசிரியர்) கடமையாகும்.⁷⁴

நடனம், இசை மற்றும் தொடர்புடைய கலைகளில் துல்லியமான, மிக கவனத்துடனான கண்டிப்பான பயிற்சியை, பயிற்சி வழிமுறைகளைக் கடுமையான முறையில் பின்பற்றி நட்டுவன் வழங்கியுள்ளான். துவார்த்தே பார்போசா கூற்றின்படி அவர்களின் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பாடவும், விளையாடவும், நடனமாடவும், திரும்பி நிற்கவும், பல எளிய அடவுகளை எடுத்து வைக்கவும் அவர்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்.⁷⁵ பரஞ்சோதி முனிவரின் கூற்றுப்படி, தாள லய (சந்த)க் கட்டுகளான “தத் தத் திம் தோம்.”⁷⁶ போன்றவை அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. திருவாருர்க் கோயிலின் முட்டுக்காரரான சங்கரமூர்த்தி, பின்வரும் தாளலயக் கட்டுகளான “தத் திம் ததிங்கிணத்தோம், தத் திம், தத் திம், ததிங்கிணத்தோம், தோம், தோம்”⁷⁷ என்பவை உட்பட சொற் கட்டுகளைக் கூறுகிறார். இசைக் கலை நிபுணர்கள், பல்வேறு இசைக்கோவைகள் மற்றும் இசை மெட்டுகள் ஆகியவற்றில் இவர்களுக்கு அறிவு புகட்டுவர். பெரும்பாலும் நடனத்தில் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கப்படுவதைத் தொடர்ந்து அவர்களுக்கான

இசைப்பயிற்சி வழங்கப்படும்.

ஆனால் மரபார்ந்த முறைப்படி, நடனப் பயிற்சியளிக்கிற வகுப்புகள் தொடங்கப்படுகிற அன்று, அரங்கின் தரை முழுவதும் உமி பரப்பி வைக்கப்படும். நடனப் பயிற்சி பெறப்போகிற பெண்ணுக்கு, உமியின் மீது நிற்குமாறு நடன ஆசிரியர் அறிவுறுத்துவார். அவளுடைய பாதங்களைக் குதிங்கால் இணைப்பைப் பற்றி வைத்து முதல் கட்டுகளைப் பெயர்த்து வைக்குமாறு 'தையா தை' என நட்டுவாங்கம் செய்வார் - குருதட்சணையாக, முதல் தவணை சம்பளம், புதுத்துணிகள், வெற்றிலைகள் ஆகியவை அவருக்கு வழங்கப் பெறும். காவிப் பொடியால் ஆவாகனம் செய்யப்பட்ட பிள்ளையார் வடிவத்துக்கு கணேச பூஜை செய்யப்படும். நடனம் தவிர, அவளுக்கு வாய்ப்பாட்டு, இலக்கியம் (மகாபாரதம், பாகவத புராணம்) மற்றும் மொழிகள் (தமிழ், தெலுங்கு, மற்றும் சிறிது சமஸ்கிருதம்)⁷⁸ போன்றவை கற்றுத் தரப்படுகின்றன. இந்த மரபினுடைய சில அம்சங்கள் பிற்காலத்திய கூடுதல் சேர்க்கைகள் என்ற போதிலுங்கூட, அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட பயிற்சி அவர்களைக் கலைகளில் நுணுக்கத் தேர்ச்சி பெற்ற கலைஞர்களாக மிளிரச் செய்வதுடன், தமது உடல்களைத் துடிப்பும், வலிமையும் உடையவையாகப் பாரமரித்து வருவதற்கு அவர்களுக்கு உதவுகின்றது.

அரங்கேற்றம்

ஒரு சுபமுகூர்த்த நாளன்று, அரசனின் முன்னிலையில் தேவதாசியின் அரங்கேற்றம் நிகழ்த்தப் பெறும். இந்த விழாவைப் பற்றி அதிக விவரங்கள் எவையும் சாசனங்களிற் பொதுவாக இடம் பெறவில்லை. இருந்த போதிலும் மாதவியின் நடன அரங்கேற்றம், சோழ மன்னன் கரிகாலன் முன்னிலையில் நடைபெற்றதை சிலப்பதிகாரம்⁷⁹ சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. தலைக்கோலுக்கு (இந்திரன் மகன் ஜயந்தனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூங்கிற்⁸⁰) மாலையணிவித்து வழிபட்ட பின், நர்த்தகி மேடையினுள் பிரவேசித்து அரசனுக்கு முன்னால் தனது முதல் நடன நிகழ்வை நிகழ்த்துகிறாள். அரசன் அந்த நடனமணியின் நிபுணத்துவத்தைப் புகழ்ந்து, அவளின் அருந்திறனை அங்கீகரிக்கிறான். தனக்கு முன்பாகத் தோன்றி நடனமாடுவதற்கான தகுதியை அவள் பெற்றிருப்பதைப் பாராட்டும் வகையில், அரசன் அந்த நிபுணத்துவமிக்க நடனமணிக்கு நூற்று எட்டுத் தங்கக் காசுகளை (கழஞ்சுப் பொன்)யும், பசும் இலைகளாலான மாலையையும் பரிசளிக்கிறான்.

நடனக் கலைஞர்களுக்குள் அவள் மாபெரும் வித்தகி எனப் பொருள்படும் 'தலைக்கோலி' என்ற உயரிய பட்டம் அவளுக்கு வழங்கப்பட்டு சிறப்புச் செய்யப்படுகிறாள். விருதைப் பெற்றவள், தனது பணிப் பெண்ணை அரங்குக்கு வெளியே அனுப்பி தனக்களிக்கப்பட்ட மாலையை மேலும் 1008 தங்கக்

காசுகளுக்கு விலைகூறி விற்குமாறு செய்கிறாள். மாலையை விலை கொடுத்து வாங்குகிற கோவலன், அவளுடைய புரவலனாகிறான்.⁸⁰ காமிகாகமம் கூறுகிறபடி, அரசனுக்கு முன் நடன அரங்கேற்றம் என்பதற்குப் பதிலாக, பரமேஸ்வரனுக்கு தீபாரதனையின் போது, அந்த விளக்கு வழிபாட்டு வேளையில் நடனம் ஆடப்பட்டது தெரிகிறது.⁸¹ சோழர்கள் காலத்தியவையான பல சாசனங்கள், சோழ மன்னர்கள் பலருடைய முன்பாக நடைபெற்ற பல நடன நிகழ்வுகள் (அனேகமாக நடன அரங்கேற்றங்களாக இருக்கலாம்) மற்றும் அந்த நிபுணத்துவமிக்க கலைஞர்களான தேவதாசிகளுக்கு மன்னர்கள் வழங்கிய கௌரவ விருதுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

உதாரணத்திற்கு, கி.பி.1235-ம் ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று, ராஜராஜ திருமண்டபத்தில் உறவாக்கின தலைக்கோலி என்ற ஒரு நடனமணியின் நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபோது அங்கு அரசன் முன்னிலை வகித்ததைப் பதிவு செய்துள்ளது.⁸² அவளுடைய நடனத்திறத்தால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்த அரசன், அறுபது வேலி நிலம் உடைய ஒரு கிராமத்தை அவளுக்கு மானியமாக வழங்கி ஆணையிட்டுள்ளான். அந்த கிராமவாசிகளின் விண்ணப்பத்தின் படி, அந்த கிராமத்திற்கு 'உறவாக்கினநல்லூர்'⁸³ என்ற பெயரிட்டு அழைக்கவும் உத்தரவு செய்திருக்கிறான். அவளுடைய பெயரிலிருந்து அவள், நடனமணிகளிலேயே தலைசிறந்த

நாட்டியக் கலைஞரென்ற மாபெரும் கௌரவ விருதான 'தலைக்கோல்' பட்டம் பெற்றவள் என்பதுவும் தெரிய வருகிறது. ஓர் இளம் பெண் கோயிற் சேவைக்கென்று அர்ப்பணிக்கப்படுவதற்குரிய சடங்குகளுள் அவளது நடன அரங்கேற்றம் ஓர் அத்தியாவசியமான பகுதியாக அமைகிறது என்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

தேவதாசிகள், குறைந்தபட்சம் இந்த வருடங்களின் போதாவது ஒரு தனிமைப்படுத்தப்பட்ட, பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்ல வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறவர்களாக உள்ளனர். தொன்மையான தர்மங்கள் அவர்களின் மீது மிகக் கண்டிப்பான தார்மீக அறக்கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளன. மத்ஸ்ய புராணம்⁸⁴ அவர்களை விபூதி தேவதாசி விரதம் அனுசரித்தாக வேண்டுமென்று நெறிப்படுத்துகிறது. அபமார்க்க சடங்கிற்கு அவர்கள் ஏழு நாட்கள் உபவாச விரதம் அனுசரித்தாக வேண்டும். இந்த உபவாசத்தின் போது, அவர்கள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டுமே உணவுண்ண வேண்டும்; அதையும் கூட கோயில் வளாகத்திற்குள் மட்டுமே உண்டாக வேண்டும்.⁸⁵ இவ்வாறு பரிந்துரைக்கப்பட்ட நாட்களில் பரவை நாச்சியார்⁸⁶ இந்த உபவாச விரதங்களை (நோன்பு) அனுசரித்தாள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. சுப்ரபேதாகமத்தின்படி, ஒரு கணிகை, வெண்ணிற ஆடையுடாத்தி, வெண் மாலைகளை அணிந்து தன்னை எல்லா வகையான நகைகளாலும் அலங்கரித்துக்

கொண்டு அவற்றைத் தனது நடன நிகழ்த்துதலின் போது காட்சிப் படுத்திட வேண்டும்.⁸⁷

கோயிலொழுகு பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறது: “வைகறை வேளையில் ஒருவர் நீராடி, தன்னை வழிபாட்டுக்குத் தயார் செய்துக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போக வேண்டும்: அங்கு கடவுளின் அருட்பார்வையிற் படும் வகையில் நன்கு சீரான முறையில் நிற்க வேண்டும்”⁸⁸ ராவுராவாகமம், அவர்கள் மீது இன்னும் மேலதிகத் தீவிரம் வாய்ந்த தகுதிகளை விதிக்கிறது.⁸⁹ “அவள் அறிவார்ந்த வகையில் முற்றுமுழுதாகச் சரியாயிருக்க வேண்டும்; சர்வாலங்கார பூஷிதையாயிருக்க வேண்டும்; சக்தி உபாசனையில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருக்க வேண்டும்; எல்லாவகையான அம்சங்களிலும் முழுமை பெற்றிருக்க வேண்டும்; பரிசுத்தமும் - தூய்மையும் உடையவளாயிருக்க வேண்டும்; முப்பத்தெட்டு வகையான கலைகளிலும் நிபுணத்துவம் அடைந்திருக்க வேண்டும்”⁹⁰ என்று காமிகாகமம் வரையறுத்திருக்கிறது.

புலன்கள் சார்ந்த மகிழ்ச்சிக்கான மிகச்சரியான முழுமைபெற்ற ஒரு மனுஷி என்று அது அவளைச் சித்திரித்துள்ளது.⁹¹ பிற இலக்கியப் படைப்புகளும், சாசனங்களும் அவர்களுடைய அழகின் மீது அழுத்தம் தந்து வலியுறுத்தி அந்த அழகு ஓர் அத்தியாவசியத் தகுதி எனக் கூறுகின்றன. பெரிய புராணமும்⁹² திருவாணூர்ப் புராணமும்⁹³ திருவாணூர்க் கோயிலின்

தேவதாசிகளுடைய அழகைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டவையாகும். ஒரு தேவதாசியை நோக்கி 'அழகிலுமழகிய' என ஒரு சாசனம் விளித்துள்ளது.⁹⁴ அழகு என்பது இவர்களுக்குத் தேவையான ஓர் அத்தியாவசியத் தகுதியாக இருப்பினும், அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட கண்டிப்பான தார்மீக நெறிக் கட்டுப்பாடுகளோடு அது அடிக்கடி முரண்பட்ட ஓர் அம்சமாக இருந்து வந்திருப்பதையே இவை காட்டுகின்றன எனலாம். எப்படியாயினும், கீழ்நிலை தேவதாசிகளின் மீது இது வற்புறுத்தப்படவில்லை.

கடமைகள்

இவ்வாறாக, மூல விக்கிரகங்களுக்குத் தேவதாசிகளென அர்ப்பணிக்கப்பட்ட இளம் பெண்கள் ஆலயங்களில் சில கடமைகளை நிறைவேற்றியாக வேண்டும். இந்தப் பெண்களால் ஆற்றப்பட்ட கடமைகளைத் 'தொண்டு செய்தல்' என்றும் 'பணிகள் பவிலுதல்' என்றும், பிறவாறாகவும் அப்பர் கூறுகிறார்.⁹⁵ இத்தகைய ஒரு நிலையை அடைவதை 'கடவுளின் அடிமையாக ஆகி விடுதல்'⁹⁶ என திருமங்கையாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார். ஆயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் இத்தகைய சேவைகளை 'வழிபடும் தன்மை நிறைந்தவை'யாகப் புகழ்கிறது.⁹⁷ ஆரம்ப காலத்தின் தேவதாசிகளுடைய பிரதான கடமைகளாக நடனமாடுதல், பாடுதல், சைவத் திருமறைகளான திருப்பதிகங்களையும், வைணவத் திருமறைகளான

திருப்பாசுரங்களையும் ஓதுதல் மற்றும் ஆலயப் பிரகாரங்களைத் துப்புரவு செய்தல் ஆகியன கூறப்பட்டன.

முக்தீசுவரர் ஆலயத்திலிருந்து பெறப்பட்ட சாசனம் கடவுளின் ஊழியர்களான இந்த அடிகள்மார், நடனமாடுதலிலும்-பாடுதலிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று விவரிக்கிறது.⁹⁸ இதே சாசனத்தில் இவர்களைக் 'கூத்திகள்' எனக் குறிப்பிடுகிற சொல்லாட்சி மேற்கண்ட உண்மையை முழுமையாகத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது. திருவாரூர் ஆலயத்திலுள்ள திருவோலக்க மண்டபத்தில் பரவை நாச்சியார் நடனம் ஆடுவது வழமையானது என்று பெரியபுராணம்⁹⁹ கூறுகிறது. இந்தப் பெண்கள், திருப்புவனநாதர் கோயிலில் இசைக்கப்பட்ட தாளக்கட்டுகளுக்கு ஏற்ப நடனமாடினர் என்பதாக கருவூர்த் தேவரும் கூட குறிப்பிடுகிறார்.¹⁰⁰

திருமறைப் பாடல்களைக் கோயிலில் ஓதுவது என்பது பல்லவர்-பாண்டியர் காலத்திலுங்கூட மிகப் பிரபலமாக விளங்கியது. இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டவர்களை, 'திருப்பதியம் விண்ணப்பிப்பவர்' (புனித சைவத் திருமறைகளை ஓதுவோர்) என்றும், இச்செயலை 'திருப்பதியம் விண்ணப்பித்தல் (புனித சைவத் திருமறைகளோதுதல்) என்றும், இச்சானங்கள் அழைக்கின்றன.

மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவன் காலத்தில்,

திருவல்லம் சிவன் கோயிலில், திருப்பதிகம் ஓதுவது என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக மட்டும் ஓர் அறக்கொடை நிறுவப்பட்டது.101 எல்லா விழாக் காலங்களிலும், மக்களை மகிழ்ச்சியும்-உத்வேகமும் உடையவர்களாகச் செய்வதற்கு தேவதாசிகள், நடனமாடுதல், பாடலிசைத்தல் மற்றும் இசைக் கருவிகளைக் கையாளுதல் போன்ற செயல்களை மேற்கொள்ளுவர் என பெரியபுராணம் கூறுகிறது.102 திருவாதிரைத் திருநாளன்று (டிசம்பர்-ஜனவரி)103 வீதிகளின் வழியே வீதிவிடங்கப்பெருமாளின் உற்சவ விக்கிரகம் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படுகையில் அவர்கள் நடனமாடியும், பாடியும் பணி செய்வாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

பிற சாதாரணப் பணிகளுள், பெருக்குதல், தரையைத் துடைத்து தூய்மை செய்தல், தரைகளை நீரால் கழுவி, பசுவின் சாணத்தால் மெழுகி, கோயிற் பிரகாரங்களை அலங்கரித்தல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். இலக்கியங்களிலும், சாசனங்களிலும் இப்பணிகள் திருவலகிடுதல் (துப்புரவு செய்தல்) திருமெழுகிடுதல் (மெழுகுதல்) என அறியப்படுகின்றன. பூமாலை தொடுத்தல் உட்பட இத்தகைய எல்லாச் சேவைகளையுமே திலகவதியார் ஆற்றினாரென்று பெரியபுராணம் கூறுவதிலிருந்து தெரியவருகிறது.104 பூமாலைகள் தொடுத்தல், துப்புரவு செய்தல், மெழுகுதல் மற்றும் நடனமாடுதல் ஆகியவை

தேவதாசிகளின் கடமைகளாவன என்று திருவாசகம் அழுத்தம் தந்து குறிப்பிடுகிறது.¹⁰⁵

இக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த ஓர் ஆவணம், திருவல்லம் கோயிலைச் சார்ந்த தேவதாசிகள், பூக்களைக் கொய்து வந்து மாலைகளாகத் தொடுக்கின்ற பணி செய்தனர்¹⁰⁶ என்று நமக்குச் சொல்கிறது. இந்த மலர்களுள் இருவாட்சி, மல்லிகை மற்றும் நந்தியாவட்டை போன்ற பூக்களுக்கு வழிபாட்டில் முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டு வந்ததுள்ளது. இந்தப் பூக்கள் கிடைக்காமற் போகும் நிலையில், பிற மலர்கள் வழிபாட்டிற்கேற்ற புனிதமானவையென்று கருதப்பட்டன.¹⁰⁷ விக்கிரகத்திற்குச் சாமரம் வீசிப் பணிவிடை செய்வதையும் அவர்கள் மேற்கொண்டனரென்றும் தெரிகிறது.

இந்த இளம் பெண்களை மாணிக்கவாசகர் கோயிற்பிணாப்பிள்ளைகள்¹⁰⁸ (விசிறும் பெண்கள்) என்று அழைக்கிறார். சாசனங்கள் இந்தப் பெண்களைக் கவரிப்பிணா¹⁰⁹ (விக்கிரகத்திற்குக் கவரி வீசும் பெண்கள்) என்று குறிப்பிடுகின்றன. கி.பி. 868-ம் ஆண்டினதாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படும் செப்பேட்டுச் சாசனம் ஒன்று, சாமரம் வீசுவதில் மிக நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒரு பணிப்பெண் குறித்தும் தெரிவிக்கிறது.¹¹⁰ ஆலயங்களின் விளக்குகள் அனைத்தையும் ஏற்றி ஒளிர்ச் செய்வதுடன்¹¹¹ பூஜை வழிபாட்டுக்கு அத்தியாவசியமான தூபதீப நைவேத்தியப் பொருட்களையும் தயார்

நிலையில் அவர்கள் வைத்திருப்பர்.112

ஆலயங்களுக்கு அவர்கள் ஆற்றுகிற பல்வேறு சேவைகளை¹¹³ அங்கீகரிக்கும் வகையில், இப்பெண்கள் அந்தந்த ஆலயங்களாலேயே உணவு வழங்கிப் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தனர். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த படிகளையும், அவற்றை வழங்குவென்று வகை செய்யப்பட்டிருந்த நிதியாதாரங்களையும், சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. சமைத்துப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட சோற்று உருண்டைகளாகவோ அல்லது நெல் அல்லது நிலமானியங்களாகவோ இத்தகைய படிகளை வழங்குவதற்கு நிதியாதாரங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. மானியங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட சேமிப்பு வருமானம் இந்த நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தர்மமகாதேவியின் சாசனம் ஒன்று, கோயிலில் அடிகள்மாருக்கும், கூத்திகளுக்கும் சிறிது மதிப்பூதியம் வழங்கப்பட்டதென்று குறிப்பிடுகிறது. கோயிலின் தவசிகள் (மடப்பள்ளி பரிசாரகர்கள்), இவர்களுக்கு உணவு வழங்க வேண்டுமென அறிவுறுத்தப் பட்டிருந்தனர்.¹¹⁴ திருவல்லம் கோயிலில் இருந்த பணியாளர்களைப் பராமரித்து வருவதற்கென்று நானூறு காடி¹¹⁵ நெல் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருந்ததாக மற்றோர் ஆவணம் பதிவு செய்கிறது.¹¹⁶ மானியமாக வழங்கப்பட்ட நிதியிலிருந்து ஊழியர்களுக்கு மதிப்பூதியம் வழங்குவதற்கென அந்த நிதியின் தொடர் வருமானம்

பயன்படுத்தப்பட்டதை
கூறுகிறது.117

இன்னோர் ஆவணம்

கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆவணம்,
பார்த்திபசேகரபுரம் கோயிலின் தேவதாசிக்கு ஆகிற
செலவுகளை ஈடுசெய்வதற்கு அவ்வூர் சபையின்
உறுப்பினர்களிடமிருந்த நிலங்களுள் சிறிது நிலங்களை
வழங்கி அரசன் ஆணை பிறப்பித்ததைக் கூறுகிறது.118
இன்னும் சில கோயில்களில் சில கலம் நெல்119
அவர்களுடைய பராமரிப்பிற்காக120 தானமாக
வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் மதிப்புயர்ந்த
சேவைகளையும், எளிய பணிகளையும் ஆக
இருவகையான சேவைகள் புரிந்து வந்திருக்கின்றனர்
என்பதை இவை காட்டுகின்றன. அவர்கள் ஆற்றிய
சேவைகளுக்காக அங்கீகாரம் மற்றும் அவர்கட்கு
வழங்கப்பட்ட விருதுகள் பெருமளவிற்கு அவர்கள்
ஆற்றிய சேவைகளின் தன்மையையும், சம்பந்தப்பட்ட
கோயிலின் தகுதியையுமே சார்ந்திருந்தன.
அவர்களுடைய கடமைகளையும், அவர்களுக்கான
விருதுகளையும் பற்றிய மேலதிகத் தகவல்கள்,
“கடமைகளும் விருதுகளும்” எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ள
ஒரு தனிக் கட்டுரையில் தரப்பட்டுள்ளன.

இறுதிச் சடங்காசாரக் கௌரவங்கள்

இறைவனுக்குத் திருமணம்
செய்விக்கப்பட்டுள்ளவள் என்ற காரணத்திற்காக அவள்
ஒரு ‘நித்திய சுமங்கலி’ (என்றும் மங்கலம் நிறைந்த

பெண்) எனப் போற்றப்படுகிறாள். அவளுடைய மரணத்தின் போது ஆலயத்தில் எந்தவிதமான பூஜையும் செய்யப்படுவதில்லை என மரபு சொல்கிறது. இறந்த தேவதாசியின் உடல் கண்டாங்கிப் புடவையினால் மூடிப் போர்த்தப்பட்டு வைக்கப்படுகிறது. கோயில் நிர்வாகத்திடமிருந்து வழங்கப்படும் விறகுகளைக் கொண்டு அவளுடைய உடல் எரியூட்டப்படுகிறது.¹²¹ ஒரு தேவதாசிக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவம் பற்றிய கதையைக் கோயிலொழுகு விவரிக்கிறது: ‘அவள் விரும்புகிற பரிசு என்ன?’ என்று கடவுள் கேட்கும்போது அவள் பதில் சொல்லுகிறாள்: “எப்போதெல்லாம் என்னுடைய வாரிசு இறக்கிறதோ, அப்பொதெல்லாம் அவர்களை எரியூட்டுவதற்கு ஈம நெருப்பு கோயிலின் மடப்பள்ளி நெருப்பிலிருந்து பெறப்பட வேண்டும்; அவர்களுக்கென்று கோயில் பண்டாரத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அரிசியை வழங்க வேண்டும்; அதோடு கூட புனித தீர்த்த நீர், மலர்மாலை மற்றும் பரிவட்டம்¹²² ஆகியவற்றையும் தர வேண்டும்.” சிவாலயத்தில் இருந்து விபூதி அல்லது வைணவ ஆலயத்திலிருந்து துளசி அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டுமொத்த கிராமமே அந்த இறுதிச் சடங்கில் பங்கேற்பதுடன், அவளுடைய மறைவு ஒரு பொது இழப்பாகவே கருதப்பட்டுள்ளது. ஒரு தேவதாசி, எப்போதுமே மங்கலத் தன்மையுடைய பெண்ணாக, சுமங்கலியாகவே தாலிப்பொட்டு அணிந்த

நிலையிலேயே எரியூட்டப் பெறுகிறாள். இறுதிச்
சடங்கான எரியூட்டு நிறைவடைந்ததும், ஆலயம்
சுத்திகரிக்கப்படுவதுடன் கடவுளுக்கு கசப்புச்
சுவையுடைய காய்கறிகளாலான கறி
படையலிடப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக, ஒரு தேவதாசியின்
வாழ்க்கை ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறது.

மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ள கதை அவளுடைய
வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலைகளை
வெளிக்காட்டியிருக்கிறது. அழிவற்ற கடவுளுடன் நிகழும்
அவளுடைய திருமண நிகழ்வினால் அவள் எப்படி ஒரு
நித்திய சுமங்கலியாக ஆகிவிடுகிறாள் என்பதையும், ஒரு
சாதாரணமான பெண்ணுக்கு மறுக்கப்பட்டவையாகிய
சில உரிமைகளை அவள் எவ்வாறு பெற்று அனுபவிக்க
முடிந்தது என்பதையும் இது நமக்குச் சொல்லுகிறது.
எப்படியிருப்பினும், நடைமுறையில்,
உடன்கட்டையேறுதலும், காமக்கிழத்தி யராயிருத்தலும்,
திருமணமும், பிள்ளை பெறுதலும் அவர்களுடைய
மனித பலவீனங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவனவாகவே
உள்ளன. உலகாயதரீதியான நிகழ்வுகளோடு
அவர்களுக்கிருந்த உள்ளப்பூர்வமான, உடல் ரீதியான
ஒன்றிணைப்பையும் சுட்டுகின்றன. ஆழ்ந்து
பரிசீலித்தால், ஒரு சமூகத் தீமைக்குப் போர்த்தப்பட்ட
மேலாடையாக இது தோன்றவும் கூடும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பார்க்க: ஸாஸ்கிய கெர்ஸென்பூம் கதை: முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்- ப-47 : 'வாழ்க்கைப் பாதையின் உன்னதமான தருணங்கள்' என்பதன் சற்றே வேறுபட்ட வகைப்பாட்டிற்காக.
2. காமிக ஆகமம், ஆச்சார்யா, சுலோகங்கள் : 245-300 (பார்க்க : பின் இணைப்பு-II)
3. அரசாணை எண்.23 (சட்டம்) நாள் : 26, ஜனவரி, 1948 (சென்னை அரசாங்கம்), அல்லது 1947-ம் ஆண்டின் சென்னைக் சட்டம்-XXXI.
4. இந்த சாசனமும், பிற விவரங்களும் கல்வெட்டியலாளர் திரு.எம்.ராஜேந்திரன் அவர்களால் எனக்கு வழங்கப்பட்டன.
5. அதே கோயிலின் மற்றொரு நிகழ்விற்காக பின்னிணைப்பு-III-2 ஐப் பார்க்கவும்.
6. காமிகாகமம், ஆச்சார்யா, சுலோகங்கள் : 245-300.
7. இந்த சாசனம் இவ்வாறு செல்கிறது: '...திரு காமாட்டுக் கொண்ட தேவரடியாள், வாய்பு பெரிய நாச்சை குன்று கிழக்கடைய நின்,... தங்கள் இம்மையே தருவாள் பிள்ளை, இன நாதன திருவாக்கைப்பட்டாள்'. (கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1925, எண்.411.)
8. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாதனங்கள், எண்.286.

9. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, எண்.411.
10. ஜான் ஃபெர்க்ஸன், "An Illustrated Encyclopedia of Mysticism and the mystery Religions," லண்டன், 1976. ப.175; வேணு கொண்ட வல்லபராயரின் கிரிதாபிராமம், அர்ப்பணித்தலின் (தர்ப்பணம்) கதையொன்றைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. அது தர்ப்பன விக்ஸாநமவு எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதற்காக ஓர் இளம் பெண் அனுசரிக்கிற நோன்புகளையும், ஒரு பெளர்ணமி முழு நிலா நாளில், ஒரு சபவேளையில் அவளுடைய தர்ப்பணத்தையும் அக்கதை தொடர்புபடுத்துகிறது. அந்த அர்ப்பணிப்பு வேளையில் வெள்ளி நாணயங்கள் அவளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. (கிரிதாபிராமம், செய்யுள்கள் : 195-201.) முழு நிலா நாள் பற்றிய குறிப்பு ஒருவேளை சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறு இந்திர விழவு (இந்திரனுக்கான விழா) பற்றிய குறிப்புடன் இசைந்ததாயிருக்கக் கூடும் (காதை-5). மத்திய கால கேரளத்தின் மணிப்பிரவாள இலக்கியமான 'சந்திரோத்ஸவம்', முழுநிலவு விழா ஒன்றை ஒரு தேவதாஸி நடத்தியதை விவரிக்கிறது. (வி.டி.இந்துசூடன், திருச்சூர், 1969, பக்கங்கள் : 272-283) கன்கோபத்ரா என்ற புத்துருவாக்கம் பெற்ற மேல்தட்டுக் கணிகையின் வாழ்க்கையும் இதே போன்ற ஒரு விஷயம்தான். கடவுளிடம் அவள்

தொடர்ச்சியாக இடைவிடாமல் முன்வைக்கும் இறைஞ்சுதல்கள் சமஅளவிற்கு அப்பாவித்தனமும், அதேசமயம் மிக உண்மையுணர்வும் உடையதாக இருந்துள்ளன. “இப்போது நான் முற்றிலுமாக உனக்கே உரியவள்; மற்றவர்கள் எப்படி என்னை உரிமை

கொண்டாட முடியும்? சிங்கத்திற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட உணவை, சிறுநரிகள் திருடிக் தின்கிற பட்சத்தில், யார் மீது குற்றம் சாட்டுவது?” (ஆர்.எஸ்.ஷர்மா, இந்திய வரலாற்றின் ஆன்மா, பம்பாய், 1967.ப.178.)

11. நாச்சியார் திருமொழி: 1:15
12. ஆண்டாளின் வாரணமாயிரம், பாடல்கள் 1-11, மற்றும் நாச்சியார் திருமொழி-6.
13. பெரியாழ்வார், திருமொழி- 4:8:4
14. மார்த்தாண்ட வர்மா=(‘கேரள சரித்திரம்’ நூலில் ‘பிராமணர்களின் மதம்’) (மலையாளம்), பகுதி-II, எர்ணாகுளம், 1974. பக்கங்கள் 384-85-சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் சகோதரியான அவ்வை, காரைக்கால் அம்மை மற்றும் ஆண்டாள் ஆகியோர் முந்தைய காலத்தின் தேவதாசிகள் என்று கருதுகிறார். இப்போது மதுரையில் வசிப்பவரான ஒரு முந்தைய தேவதாசி, ஆண்டாளின் வாழ்க்கையில் அவளுக்கு நிகழ்ந்த அதே

வகையான திருமண மரபு வழிப்பட்ட சடங்குகள், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க் கோயிலின் தேவதாசியான தனக்கும், அடுத்தடுத்து வழிவழியாகத் தொடர்ந்த தேவதாசிகளுக்கும் அதே கோயிலில் 1947-ம் ஆண்டு வரையிலுங்கூட நடத்தி வைக்கப்பட்டு வந்தன என்று என்னிடம் (நூலாசிரியரிடம்-மொ-ர்.) தெரிவித்துள்ளார்.

15. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி:ங.பக்கங்கள்-102-114.

16. கோயில் ஒழுகு, ப.6-மேலும் பார்க்க: இஷ்வாகு குலதனம் அல்லது ஸ்ரீரங்க மகாத்மியம், ப.491; வி.எம்.கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார். முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-ப.32.

17. கே.சதாசிவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்வு காட்டும் உண்மை என்னவெனில், கி.பி.8-ம் நூற்றாண்டில்தான் தமிழர்கள் வரதட்சணை என்ற நிறுவனத்தின் பரிச்சயத்தை முதன் முதலில் பெற்றிருக்க வேண்டும், உண்மையில் வட இந்தியாவின் மரபு நடைமுறையான இது, தமிழ்நாட்டிற்கு வட இந்திய மதிப்பீடுகள் மற்றும் முறைகளுடன்

வந்திருக்கக் கூடுமென்று தோன்றுகிறது.

18. கோயில் ஒழுகு, பக்கங்கள்-5-6.

19. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-I, ப-9.

20. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், எண்:286.
21. தென் இந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-II, எண் : 1008 கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1931, எண் : 206.
22. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1926, எண் : 90
23. வில் ட்யூரன்ட்: 'நம்பிக்கையின் யுகம்', நியூயார்க், 1950, ப.805.
24. ஏ.ஸ்வாமிநாதன், 'சோழர் கோயில்களிலும், மடங்களிலும் அடிமைகள்', மரபு சார்ந்த கலாச்சாரங்கள் நிலைய செய்தி மடல், சென்னை ஜனவரி, 1978, பக்கம்-34.
25. என். மார்க்சிய காந்தி, 'தமிழகத்தில் அடிமைகள்', தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு-இரா.நாகசாமியின் பதிப்பில், (தமிழ்), சென்னை, 1979, ப.219.
26. "இடவம் பிறோதென்னை என்று கொல்லை"- (4:109:1மற்றும் 10), ஆறாம் திருமுறை (ஆதினப் பதிப்பு, 1969), அறிமுகம், ப.139, மேலும் பார்க்க: ஞானசம்பந்தர், தேவாரம், 12:10, "மின்னரும் மூவிலைக்குலம் எண்மெர்பொறி".
27. பெரியாழ்வார் திருமொழி, 5:4:1 மற்றும் 1:1:7.
28. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1921-எண் : 230;

கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1921-22-ம் ஆண்டிற்கானது; பகுதி-II, பத்தி-9; மேலும் இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி-LII, (1924), பக்கங்கள் : 254-55.

29. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1921, எண்: 543; மேலது-1922, எண்:539.

30. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-VIII, எண்.396.

31. திவ்வியப் பிரபந்தம், திருக்கண்ட, 76; தமிழகராதி, தொகுதி I, ப.340.

32. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கோயிலின் சின்னக் குஞ்சும்மாளுடனான நேர்காணல்-நாள் : 04.06.1981.

33. மைலாப்பூர்க் கோயிலின் காஞ்சனமாலாவுடனான நேர்காணல்; நாள் :

10-12-1984.

34. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1922. எண் :141; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1921-22- பகுதி-II பத்தி-19

35. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி:ஃங, ப-41; வேறு சில பகுதிகளில் அவள், தெய்வ உருவின் ஏதேனுமொரு பிரதிநிதிக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்படுவதும் உண்டு; அனேகமாக, ஓர் உடைவாள் அல்லது குறுவாள் (பார்க்க: எட்கர் தர்ஸ்டன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல் -ப.137, மற்றும்,

ஜி.ஜே.ஃப்ரேஸர்- Totemism and Exogamy தொகுதி-I, லண்டன், 1910, பக்கம்-34.

36. ரீட்டாதேவி, மு.கு.நூல், ப.221.

37. கணவர் உயிருடன் இருக்கும், பல குழந்தைகளுக்குத் தாயானவளாகிய திருமணமான பெண்-சுமங்கலி என அழைக்கப்படுவாள். (பார்க்க :ரெய்னால்ட்ஸ், ஹோலி பேக்கெர். 'சுமங்கலியான திருமணமான பெண் : தமிழ்ப் பெண்களின் அதிகாரங்கள்', வாட்லே சூஸன் (ப-ர்.) சைராக்க்யூஸ் பல்கலைக் கழகம், 1980, ப.36. பெண்களின் மங்கலத் தன்மையின் அளவில் ஓர் அலகுக்காக; சடங்கு பூர்வமான ஒருவர் என்ற வகையில், தேவதாசி ஒருத்தி மங்கலத் தன்மையில் ஒரு சுமங்கலியையும் கூட, இரண்டு காரணங்களின் அடிப்படையில் விஞ்சி நிற்க முடியும்; (1) அவளுடைய பெண்மையின் ஆற்றல்கள், முதலில் சடங்குபூர்வமாக இறைவியுடன் ஒன்றிணைந்து கலக்கின்றன; (2) அதற்குப் பிறகு அவள் ஒரு தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த கணவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்படுகிறாள். (சாஸ்கிய கெர்ஸென்பூம்-கதை; முற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.47)

38. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1912, எண்.147.

39. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், செய்யுள்: 131-132.
40. மார்க்கோ போலோ, பிரயாணங்கள், II, பக்கங்கள்-345-346.
41. கே.ஜி.கிருஷ்ணன், தேவனார் மகள், கலைமகள், தொகுதி. LXXXIII, பகுதி-493, ஜனவரி, 1973, ப.74; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை - 1920, பகுதி-II, பத்தி-20.
42. திருவாங்கூர் கல்வெட்டியல் வரிசை, தொகுதி, VI, பக்கங்கள்-14-20. முதலாம் குலோத்துங்கனின் அரசிகளில் ஒருத்தி, காஞ்சீபுரம் ஆலயக்கடவுளின் 'அணுக்கியர்' (தனிச்சேவகி) ஆவாள். (கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1921, பகுதி-II, பத்தி-33)
43. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1929-30, எண்.269. தேவதாசிகளை அரசவை ராணிகள் மற்றும் அதிகாரம் படைத்த பெண்களாக அறிய பின்வருவனவற்றைக் காண்க: இந்தியக் கல்வெட்டியல், எண்.XXXIII, பக்கங்கள் : 263, கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1928, எண்;47; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-10, எண்.249; இந்தியத் தொல் இயல் களஞ்சியம்-தொகுதி-9, ப.103; திருவாங்கூர் கல்வெட்டியல் வரிசை, தொகுதி-I, ப.290; தாமோதர சாக்கியார், உண்ணியாட்டி சரிதம்.

(மலையாளம்), ப.10; ராஜதரங்கிணி, VII, 858; VI.I.707.

44. கே.சி.கிருஷ்ணன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.73; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி XIX. எண்.263.
45. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை -1925, எண்: 411 மேலும் தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண் : 28.
46. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், கோப்பெருஞ்சிங்கன், ப.139.
47. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1922, எண்.357.
48. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி-XLII, (1914) ப.10.
49. என்.சேதுராமன், பாண்டியப் பேரரசர்கள், கும்பகோணம், 1978, ப.191.
50. எலியட் மற்றும் டௌஸன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்: ப.52-53. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம்-தொகுதி : XLIV (1915), பக்கங்கள் : 245-255.
51. தமிழ்நாடு கல்வெட்டியல், 1972, தாமரைப்பாக்கம், சாசன எண் :1.
52. மேலது, எண் :2.
53. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள். எண் : 553, அழகிய பெண்டிர்.

54. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-6, பக்கங்கள் 14-20, ஏழிசைவல்லபி.
55. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1916, எண்.345, மாணிக்கம்.
56. மேலது-1910, எண்.289; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை - 1911. பகுதி-II, பத்தி-66.
57. பிரிஜேந்திர நாத் சர்மாவால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது, வட இந்தியாவின் சமூக, கலாச்சார வரலாறு. (C.1000-1200 கி.பி.), புதுடெல்லி, 1973, பக்கங்கள்-74-76.
58. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1922, எண்.19.
59. மேலது, 1912, எண். 128.
60. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, தென்னிந்தியாவின் அயல்நாட்டவர் குறிப்புரைகள், பக்கங்கள்-171-172.
61. கே.வி.சௌந்தரராஜன், தென்னிந்தியாவின் கலை-தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளா, டெல்லி, 1978. ப-18.
62. பி.எஸ்.பாலிகா, (ப-ர்), சென்னை மாவட்ட அரசிதழ்கள், தென் ஆற்காடு, சென்னை, 1962, ப-63; மேலது-கோயமுத்தூர், சென்னை, 1966, ப.51.
63. சோழன் பூர்வ பட்டயம், பக்கங்கள் 200 மற்றும் 206-207, மற்றும் பாசிம், கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1910, 11-4. எண் : 284; திருமலை-

திருப்பதி தேவஸ்தான கல்வெட்டியல் வரிசை-
 தொகுதி-1, எண்-108, தேவரடியார் (தேவதாசிகள்),
 வலங்கால் (வலது கைச் சாதி) இனத்தைச்
 சேர்ந்தவர்களாக இருக்கையில் கைக்கோளர்,
 இடங்கால் (இடது கைச் சாதி) இனத்தைச்
 சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். கோயில்
 விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரை, தேவதாசிகள்-
 கைக்கோளர் இருவரும் இணைந்தே பேசியுள்ளனர்.
 (பார்க்க: விஜயா ராமஸ்வாமி, மத்திய கால தென்
 இந்தியாவில் ஜவுளிகளும்- நெசவாளர்களும்,
 சென்னை, 1986, பக்கங்கள்-55-56)

64. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-5, எண்.272;
 மேலும் பார்க்க: சி.கோவிந்தராஜன், கல்வெட்டுக்
 கலைக்கோர் அகரமுதலி (கி.பி.7-கி.பி.12)

மதுரை, 1987, பக்கங்கள்-276-277.

65. கோயில் ஒழுக்கு, ப-6.

66. எலங்குளம் பி.என், குஞ்ஜன் பின்னை, கேரள
 வரலாற்றில் ஆய்வுகள்;

ப.278; மேலும், பார்க்க : தென்னிந்திய சாசனங்கள்,
 தொகுதி-II, பகுதி-III, ப.375-மேலதிக விவரங்களுக்கு.

67. லலிதா நாயர், 'கேரளாவில் தேவதாசி முறை
 ஒழிப்பு', கேரள ஆய்வுகளின் ஆய்விதழ், தொகுதி-7,
 பகுதிகள் 1-4, மார்ச், ஜூன், செப்டம்பர் மற்றும்
 டிசம்பர், 1980. ப-61.

68. வி.வேதாச்சலம், திருவெள்ளறை, சென்னை, 1977, ப.215.
69. இந்தியாவின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, 1971, சென்னை, தொகுதி-9, பகுதி-8.
70. எட்கர் தர்ஸ்டன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-127.
71. எலங்குளம் பி.என்.குஞ்சுஜன் பிள்ளை, 'கேரள சரித்திரத்திலே இருளடஞ்ச ஏடுகள்', ப-78.
72. எஸ்.குருமூர்த்தி, 'தென்னிந்திய சாசனங்களில் கல்வியும்-நுண்கலைகளும்', சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆய்விதழ், தொகுதி-XLIX, எண்.1, பகுதி-2, ஜனவரி - 1977, பக்கங்கள்: 73-74.
73. சிலப்பதிகாரம், 3:10:24; இளங்கோவடிகள் கூற்றுப்படி, நடனத்திலும்- இசையிலும் மாதவியின் பயிற்சிகள் தொடங்கியது அவளுடைய ஐந்தாவது வயதிலும், அரங்கேற்றம் நடந்தது பன்னிரண்டாவது வயதிலும் என்று தெரிகிறது.
74. இரா.நாகசாமி, (ப-ர்.), தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள், பக்கங்கள்-55 மற்றும் 89-95; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3; எண்-66. சில ஆலயங்களில், உவாச்சார் (மத்தளம் இசைப்பவர்), அல்லது அரையர்கள் (வைணவக் கோயில்களில் நடிகர்கள்), அல்லது பாணர்கள் (இசை வல்லுநர்கள்) ஆகியோர் தேவதாசிகட்டுப்

பயிற்சிகளை வழங்குவர்.

75. பார்போஸா, ஒரு குறிப்புரை, 1, ப.208.
76. திருவிளையாடற் புராணம், 24:8.
77. திரு.சங்கரமூர்த்தியுடன் 06.01.1985 அன்று திருவாரூர் ஆலயத்தில் நடைபெற்ற நேர்காணல்.
78. சாஸ்கிய கெர்ஸென்பூம்-கதை, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-ள் : 47- 78.
79. சிலப்பதிகாரம், 3:115-175.
80. மேலது; அடியார்க்கு நல்லார் உரை; உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, பக்கங்கள்: 116-121.
81. சாஸ்கிய-கெர்ஸென்பூம்-கதை; முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-ள் : 52-5.
82. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1912. எண்.211.
83. மேலதிக நிகழ்வுகளுக்கு-பார்க்க : மேலது-1911, எண்கள் : 368 மற்றும் 71.
84. மாத்ஸ்ய புராணம், அத்தியாயம் 70. ப-189.
85. இந்தியாவின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, 1901, தொகுதி-XXVI, பகுதி-1, ப.276.
86. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், ப-ள்: 334-335.
87. சுப்ரபேதாசமம், தொகுதி-1, 13, சுலோகங்கள் : 47-51.

88. கோயில் ஒழுக்கு, ப.95.

89. ராவுராவாகமம் : தொகுதி, 1, 19, ஸ்லோகம்-1; இது கூறுகிறபடி-அவள் ஒரு தூய்மையான கணிகையாக இருக்க வேண்டும்; அவளுடைய அணுகு முறைகள் அமைதியானதாக இருக்க வேண்டும்; அவள் மிக இளமையானவளாகவும், கண் கவரும் பிரகாசமான புன்னகை ததும்பும் தோற்றமுடையவளாகவும் இருந்தாக வேண்டும்; நடனத்தில் அவள் முழுத் தேர்ச்சி பெற்றவளாயிருக்க வேண்டும்; இரண்டு முறை அவள் நீராடித் தூய்மையடைய வேண்டும்; தூய உடைகள் அணிந்து, தன்னை மேலும் வசீகரமான தோற்றமுடையவளாக நகைகள்-அணிகலன்களை அணிந்து அலங்கரித்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவளுடைய தலையில் வெண்பூக்களைச் சூடிக் கொள்ள வேண்டும்; அவள் தன் கால்களை நீரால் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டபின் கடவுள் நடராசரை வழிபட்டுவிட்டு நடன அரங்கினுள் நுழைய வேண்டும். அதன் பிறகே அரங்கினுள் மேடைக்கு மலர் தூவி விட்டு, பரமேஸ்வரன் திருவுருவுக்கு மலர்களை அர்ச்சித்து வழிபட்டபின் பத்ம முத்திரையைக் (கரத் தோற்றம்) காட்ட வேண்டும்.

90. காமிக ஆகமம், ஆச்சார்யா, ஸ்லோகங்கள்-245-248. கலைகள் பொதுவாக அறுபத்தி நான்காக எண்ணிக்கை நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு

முப்பத்தி எட்டு என்ற குறிப்பு வேறு ஒரு வகைப்பாட்டைக் குறிப்பதாயிருக்கக் கூடும்.

91. மேலது: சுலோகங்கள் : 236-245.
92. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம். செய்யுள் : 131-136.
93. திருவாருர்ப் புராணம், 3:22.
94. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், எண்.533, புவனேஸ்வரில் இருந்து பெறப்பட்ட ஒரு சாசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது: “அவனால் சிவனுக்கு வழங்கப்பட்ட அழகு நிறைந்த கன்னிப்பெண்கள், சுவர்க்கத்தின் தேவமகளிரைப் போன்றவர்கள். அவர்களின் கண்கள் காதல் நிறைந்தவை. அவர்களுடைய வாயும், இடையும், உடலின் பிற பாகங்களும் ‘ஸ்தம்பனம்’ (வசீகரப் பேரழில் படைத்த) மற்றும் ‘மோகன’ (மயக்கும் அழகு) பிற எழில்கள் கொஞ்சுகிறவையாக இருந்தன. அவர்கள் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்”. (இந்தியக் கல்வெட்டியல், தொகுதி.XXII, பக்கங்கள் -126-127, செய்யுள்.38.)
95. அப்பர் புராணம், 169:4, 170:4, 171:3, 172:1.
96. திருக்குறுந்தாண்டகம், 5 மற்றும் 10.
97. பெரியபிராணம், ஆயர்கோன், செய்யுள் :225.
98. சி.மீனாசுதி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், (1938),

பக்கங்கள் : 277-78, 281.

99. பெரிய புராணம், ஆயர்கோன், செய்யுள் : 271.
100. திருவிசைப்பா, திருப்புவனம், 4.
101. தென்னிந்திய சாசனங்கள் : தொகுதி-3, எண்.93.
102. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், செய்யுள் : 279. இத்தகைய திருவிழாக்களைத் திருவள்ளுவர் 'சிறப்புப் பூசனை' (சிறப்பு வழிபாடு) என அழைக்கிறார். (பார்க்க: திருக்குறள்-18; மேலும் கண்ணப்பநாயனார் புராணம்)
103. பெரிய புராணம், தொகுதி-3, பகுதி-1, 21:1495.
104. மேலது : தொகுதி-3, பகுதி-1, 21:558, 560, 1022, 1333, 1309, 1494.
105. திருவாசகம்-5:14.
106. தென்னிந்திய சாசனங்கள் : தொகுதி-3, எண்.93; திருவாசகம்-திருப்புவல்லி, 1-20; 'திலக மஞ்சரி' என்ற தனது நூலில் தனபாலர் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: (ப.31:கடவுளரை வழிபடுவதற்காகப் பெண்கள் மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தனர்.) 'தேவதர்சன குஸூமாணியஹாரந்தி'-'தனபாலரின் திலகமஞ்சரியில் பெண்களின் நிலை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளவாறு'-கங்கா பிரசாத் யாதவ், 'வரலாற்றியல் ஆய்வுகளின் காலாண்டு மீளாய்வு' தொகுதி:XXI, எண்.1, 1981-1982, ப-29. மேலும் பார்க்க :

பெரியபுராணம், பகுதி-6, ப.451.

107. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1913, எண்:313.
108. திருவெம்பாவை, 10:6.
109. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1910, எண்.117;
மேலது, 1936, எண்.149.
110. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை. தொகுதி.XII,
ப.192.
111. பெரியபுராணம், தொகுதி-3, பகுதி-1,21.
112. திருவாசகம், திருப்பொற்சுண்ணம், 1-20.
113. மிக உயர்ந்த சமூக நிலை படைத்த
பெண்களும்கூட, தங்களுடன் அசையும், அசையாச்
சொத்துகளைக் கொண்டு வந்திருப்பினும்-
கோயில்களில் உணவு வழங்கப்பட்டனர். புனித
சேவைப் பணிக்க அவர்கள் ஒப்புதல் தந்த
உடனேயே, தங்களுடைய சொத்துகளின் மீதான
தமது உரிமையை அவர்கள் தொடர்புடைய
கோயில்களுக்கே மாற்றித் தந்துவிட வேண்டும்.
114. சி.மீனாசுரி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.214.
115. தானியத்திற்கான அளவை. (தமிழ் அகராதி,
தொகுதி-2, பகுதி-1, ப.855, 1

காடி - 4 மா; 400 காடி-1600 மா; ஓர் ஏக்கரில் 13/40
பாகத்திற்குச் சமமான நில அளவை-ஒருமா. பார்க்க

: திருவாங்கூர் சாசனங்களின் அகராதி,
திருவனந்தபுரம், 1947, ப.103.)

116. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்.43.
117. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1901, எண்.303.
118. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-1, ப.9.
119. கலம்-அளவை (தமிழ் அகராதி, தொகுதி-2, பகுதி-1, ப-778) மேலும் பார்க்க: தொல்காப்பியம்-எழுத்ததிகாரம்-169.
120. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-3, எண்.151-அ.
121. சோழன் பூர்வ பட்டயம், விஜய ராமஸ்வாமி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல் -ப.55.
122. கோயில் ஒழுக்கு - பக்கங்கள்: 134-135. இது இறைவனால் ஒரு தேவதாசியின் மீது விதிக்கப்பட்ட ஒரு மாபெரும் கவுரவம் (கட்டளை) என்று கருதப்பட்டது, 1947-ல் தேவதாசி முறை ஒழிக்கப்பட்ட நாள் வரையிலும் இவ்வழமை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது.

மேலதிகச் சடங்குகளும் மேலும் அதிக தேவதாசிகளும் (கி.பி.900 - 1150)

சோழர் ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதி முழுமையிலும் தேவதாசி முறை விரிவடைந்ததற்கு சோழப் பேரரசின் ஆட்சி சாதகமாக இருந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. சோழர்கள் தமது பேரரசு விரிவாக்கங்கள் அண்டை நாடுகளிலும், கடல்கடந்த நீண்ட நெடுந்தொலைவுப் பிரதேசங்களிலும் நடைபெற்றபோது பெருமளவு செல்வங்களைக் கொள்ளையிட்டு வந்திருந்தனர்.1 தேவராய மரபின் வழிபாட்டு முறையைப்2 பின்பற்றியவர்கள் என்ற முறையிலும், பிரம்மாண்டமான ஊர்வலங்களை ஆடம்பர ஆடையணிகலன்களுடன் நடத்துவதிலும்-வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பொதுவெளிகளில் நடத்துவதிலும் பேரார்வமிக்கவர்களானதாலும், அவர்கள் இந்த செல்வாதாரங்களை எண்ணற்ற பிரம்மாண்டமான கட்டுமானங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் செலவிட்டு வந்தனர். தென்னிந்தியா3 முழுவதிலுமாக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆலயங்களை அவர்கள் இவ்வாறாக நிறுவினர்.

ஆகமங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவையாகிய எண்ணற்ற சடங்குகளும், விழாக்களும் இந்தப் பெருங்கோயில்களில் முறைப்படுத்தப்பட்டு

நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன.4 அன்றாட, காலமுறைப்படியான மற்றும் வருடாந்திர விழாக்கள் கடவுள் அல்லது அரசனைக் கௌரவிக்கும் வகையில், பிரம்மாண்டமான அணி வகுப்பு-அலங்காரங்களுடன் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன. சிதம்பரத்தில் நடத்தப்பட்ட அத்தகைய ஒரு மாபெரும் தேர்த்திருவிழாவைப் பற்றி திருமாளிகைத் தேவர் வர்ணிக்கிறார்.5 சிறப்பு வழிபாட்டுப் பூஜைகள், இசை விழாக்கள், நடன நிகழ்வுகள் மற்றும் புனிதத் திருமறைப் பாடல்கள் ஒதுதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியவைகளாக இத்தகைய விழா வேளைகள் அமைந்திருந்துள்ளன. அந்தந்த நிகழ்வுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அரங்குகளில் அவை நிகழ்ந்தன.

பக்தர்களும், யாத்ரிகர்களும் இப்புனிதத் தலங்களுக்குப் பயணம் செய்து பார்வையிடுவதுடன், மதரீதியானதும், கலாச்சார ரீதியானதுமான இருவகை நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கேற்பார்கள்.6 பல்வேறு வகையான பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளையும் அரசர்கள் பார்வையிட்டு, கலைநிபுணர்களைக் கௌரவிக்கும் வகையில் விருதுகள்- சன்மானங்களையும் வழங்குவார்கள். நடனக் கலைஞர்களான இளம்பெண்களின் தோழமையில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியை உணர்ந்ததோடு, அவர்களுள் எவ்வளவு பேர் வரை முடியுமோ அவ்வளவு பேரைத் தமது மனைவியராகவும், காமக்கிழத்தியராகவும் ஆக்கிக் கொண்டுள்ளனர். இத்தகைய எல்லாச் சடங்காசாரங்களும், விழாக்களும்

கலைஞர்களுக்குத் தமது கலைத்திறன்களை
வெளிப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பளிப்பவையாக
அமைந்திருந்தன. ஆகவே புனித சேவைக்கு என்று
அர்ப்பணித்துக் கொள்வதற்காக மேலதிக நடனப்
பெண்கள் முன்வருவதற்குரிய தேவை உருவாகி வந்தது.
மேலும் அதிக ஆலயங்களுக்கு விரிவாக்கம்

இந்தக் காலகட்டத்தின் ஏராளமான சாசனங்கள்,
இந்த தேவதாசி முறை பரந்து நிலவி வந்ததற்குரிய
சான்றுகளைத் தாங்கியிருக்கின்றன. தென் கீழ் ஆயத்து
மகாதேவர் என்ற கடவுளுக்கு அணையாத விளக்கான
நந்தா விளக்கேற்றுவதற்கு சிறிதளவு தங்கத்தை
நன்கொடையாக ஒரு தேவதாசி வழங்கிய செய்தியை
கி.பி.875-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சாசனம் குறிப்பிடுகிறது.
கி.பி.923 (924)-ம் ஆண்டின் மற்றோர் ஆவணம்,⁸
நாட்டியத்தார் என்கிற ஒரு குழுவைப் பற்றி-அனேகமாக
நடனக் கலைஞர்கள் மற்றும் நாடகக் கலைஞர்கள்
அடங்கியதாக இருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகிறது.
கி.பி.9489-ம் ஆண்டின் இன்னோர் ஆவணம், ஒரு நடுவர்
(மத்தியஸ்தர்) பரமேஸ்வரர் கோயிலுக்குச் சேவை
செய்வதற்காகத் தமது அடிமைகளுள் மூவரை
கொடையாக அளித்துள்ளார் என்கிறது.

இன்னும் ஒரு சாசனம், கி.பி.958-ம் ஆண்டினது¹⁰
நிருத்த விடங்கியென்கிற திருப்புலிப்பகவான் என்ற ஒரு
தேவதாசியைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. கி.பி.101411-ம்
ஆண்டைச் சேர்ந்த பிரபலமான

இராஜராஜேஸ்வரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட முதலாம் ராஜராஜ சோழன் காலத்திய ஒரு சாசனத்தின் படி, தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட பல்வேறு ஆலயங்களைச் சேர்ந்த சுமார் நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்டுகளை (கோயில் குடியிருப்புப் பகுதிகளிலிருக்கும் பெண்கள்) இராஜராஜேஸ்வர ஆலயத்தின் இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதற்காக ஒன்று திரட்டி மாற்றியனுப்பியதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பத்தி எண்கள் 3 முதல் 402 வரை இந்தப் பெண்களின் பெயர்ப் பட்டியலைக் கொண்டவையாகும். இவர்கள் மேற்கண்டவாறு இடம் மாற்றியனுப்பப்பட்டு, ஆலயத்தின் வீதிகளில் குடியேறியவர்களாவர். ஒவ்வொரு பெண்ணின் பெயருடனும், அவள் ஏற்கனவே எந்த ஊரை அல்லது எந்தக் கோயிலைச் சார்ந்து இருந்தாளோ அது முன்னொட்டாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய குறிப்புகளிலிருந்து, இராஜராஜேஸ்வரம் ஆலயம் எழுப்பப்படுவதற்கு முன்னதாக இருப்பிலிருந்த மொத்த ஆலயங்களின் பட்டியல் ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டுப் பெறப்பட முடியும். பெரிய புராணத்தில் குறிப்பிடப்படுகிற பல சிவாலயங்களும், நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் குறிப்பிடப்படுகிற பல விஷ்ணு ஆலயங்களும் சாசனத்தில் மேற்கண்டவாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.¹² மேலும், இந்தப் பெண்களை வழங்கிய அந்த ஆலயங்களின் ஒரு பட்டியலும் தயாரிக்கப்பட முடியும். 51 வெவ்வேறு இடங்களில்

அமைந்த சுமார் 91 ஆலயங்கள் இந்தக் கோயிற் பெண்களைக் கொடையளித்தவையாகும். இவற்றுள் சில கோயில்கள் 5 முதல் 8 பெண்கள் வரை அனுப்பிவைத்துள்ளன.¹³

இவ்வாறு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டு இராஜராஜேஸ்வரத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டவர்களான நானூறு நடனப் பெண்களில் முதலாவதான பெண்ணின் பெயர் சேரமங்கை எனவும், கடைசிப் பெண்ணின் பெயர் நக்கன்¹⁴ பஞ்சவன் மாதேவி எனவும் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த இடமாற்றத்திற்கு முன்பு அவர்கள் இருவரும் முறையே திருவையாறைச் சேர்ந்த லோகமாதேவீஸ்வரம் மற்றும் கோட்டூர்க் குணவடிஸ்வரம் ஆகிய கோயில்களைச் சேர்ந்தவர்களாவர். திருவையாற்றிலிருந்து சேரமங்கையின் கோயிலைச் சூழ நடனப் பெண்கள் வலம் வந்து பாடியும், நடனமாடியும் வந்தனரென திருஞானசம்பந்தர் அவதானித்ததை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.¹⁵ அவர்களுள் சிலர் கும்பகோணமருகே பழையாறை¹⁶ தென் தளி (தெற்குக் கோயில்) கோயிலுக்கும், வடதளி (வடக்குக் கோயில்) கோயிலுக்கும் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர் என்று சொல்லப்படுகிறது.

புகார்க் கோயிலிலிருந்து இரண்டு நடனப் பெண்கள் வந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் புகழ்பெற்ற மாதவியின் வழித்தோன்றல்கள்

இவர்களிவரும் ஆவர் என்பதாகத் தோன்றுகிறது.17 திருவெண்ணாவல் என்ற பெயருடைய மற்றொரு இளம்பெண், திருச்சிராப்பள்ளி அருகே உள்ள திருவானைக்கோவில்18 (ஜம்புகேஸ்வரம்) என்ற ஆலயத்திலிருந்து அனேகமாக இடமாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். திருவாரூரைச் சேர்ந்த பல்வேறு ஆலயங்களோடு முன்பு இணைக்கப்பட்டிருந்தவர்களான சுமார் நாற்பத்தி நான்கு இளம்பெண்கள், சாசனங்களில் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.19 அவர்களுள் ஒருவரான பரவை20 என்பவர், அனேகமாக அதே கோயிலைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற பரவை நாச்சியாரின் பெயர் கொண்ட பிற்காலப் பெண்ணாயிருக்க வேண்டும். கி.பி.871-907ம் காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த முதலாம் ஆதித்தியனின் சாசனமொன்றில் “திருவாரூர் நங்கை பரவை”21 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதில் இருந்து பரவை நாச்சியாருக்கிருந்த பிரபல்யம் தெளிவாகப் புலனாகும். முதலாம் இராஜராஜன், பரவை நாச்சியாரின் சிற்பமொன்றை இராஜராஜேஸ்வரத்தில்22 நிறுவியிருக்கிறான் என்று கூறப்படுகிறது.

புனித சைவத் திருமறைகளுள் ஒன்றான திருவிசைப்பா, சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இத்தகைய பல பெயர்களைப்23 பற்றி தானும் குறிப்பிடுகிறது. திருவாரூரில் ஒரு கோயிலுக்குப் பரவை நாச்சியாரின் பெயரே சூட்டப்பட்டு ‘பரவை யுன்

மண்தளி (பரவையின் மண்கோயில்)²⁴ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. வருணனின் கோபத்திலிருந்து நகரைக் காப்பாற்றி, அலைகளை (பரவை)த் தடுத்தாட் கொண்டவரான கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து ஒரு பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.²⁵ முதலாம் ராஜேந்திரன் காலத்தில் திருவாரூர்க் கோயிலிலிருந்த புகழ்மிக்க தேவதாசிகளுள் ஒருத்தி 'நங்கை பரவை'²⁶ என அழைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

இராஜராஜேஸ்வரத்திலிருந்த தளிச்சேரிப் பெண்டுகளில் சிலர் திருவொற்றியூர்க்கோயிலில்²⁷ இருந்து வந்தவர்கள் என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சாசனத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு எம்பெருமானடியார் (விஷ்ணு கோயிலின் பெண் ஊழியர்கள்) என்று அழைக்கப்பட்ட மூன்று இளம்பெண்கள் தஞ்சாவூரின்²⁸ மாமணிக் கோயிலில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதி முழுவதிலுமாக இந்த முறை ஏற்கனவே பரவி நிலை பெற்று விட்ட மரபு என்பதை இவை சுட்டுகின்றன.

முதலாம் ராஜராஜன், அவனுடைய தஞ்சாவூர்ப் புதிய கட்டுமானக் கோயிலான இராஜராஜேஸ்வரத்துக்கு நானூறு தேவதாசிகளை இடமாற்றம் செய்ததன் மூலம் தேவதாசி முறையை மையப்படுத்தி விட்டிருந்த போதிலுங்கூட, இந்த முறை அண்டை நாடுகளுக்கும் கூட பரவிவிட்டிருந்தது என்பதை சான்றுகள்

காட்டுகின்றன. முதலாம் இராஜேந்திரன் (கி.பி.1012-1044) பொறிப்பித்த சாசனம் கோலாரில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. கோலாரிலிருந்த தூர்கா கோயிலுக்கும்²⁹ இந்த முறை நீட்டிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறது. இருபத்தி நான்கு நடன மங்கையரின் சேவைகளை இக்கோயில் பெற்றிருந்ததாக ஆவணம் கூறுகிறது. சுசீந்திரம் கோயிலுக்கு³⁰ முதலாம் ராஜராஜன் இந்த முறையை அறிமுகம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று கே.கே.பிள்ளை சொல்கிறார். கன்னியாகுமரியிலுள்ள குகநாதஸ்வாமி கோயிலில் கண்டெடுக்கப் பட்ட கி.பி.104031-ம் ஆண்டின் சாசனம் ஒருவேளை அவரது கூற்றுக்கு ஆதரவு தருகிற வகையில் அமைந்திருக்கலாம். இது நாஞ்சில் நாட்டு மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கோயில்களின் விஷயத்தில் மட்டும் உண்மையாயிருக்க வேண்டும்.

ஆனால், தென் திருவாங்கூரில் நிலைமை சற்று வேறுபட்டதாகும். பார்த்திபசேகரபுரம் கோயிலில்³² வெள்ளாட்டிகள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஒரு முந்தைய நிகழ்விற்கான சான்று உள்ளது. எப்படியிருப்பினும், ஒரிஸ்ஸாவில்³³ மிகப்பரந்த அளவில் நிலவி வந்திருப்பதான இந்த நடைமுறை, உண்மையில் அந்தப்பகுதிக்கு உரியதன்று என்று ஏ.பி.ஷா கருதுகிறார். ஒரிஸ்ஸாவுக்கும், வங்காளத்திற்கும் எதிராக சோழர்கள் போர் தொடுத்த சமயம் இந்த முறை 'தமிழ்நாட்டிலிருந்து அங்கு போனது'³⁴ என்று அவர் கொள்கிறார். எட்டாம்

நூற்றாண்டில் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் செளராஷ்ட்ராவிலிருந்த ஆலயங்களுக்குத் தேவதாசிகள் கிடைக்குமாறு வழிவகை செய்தது சோழநாடு என்றும் இன்னொரு கருத்து நிலவுகிறது.³⁵ இந்தக் கருத்து சரிதானா என்று அதன் உண்மைத் தன்மையைச் சரி பார்க்க நம்பகமான தரவு ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

இலங்கையில் இந்த நடைமுறையை அறிமுகம் செய்து வைத்த பொறுப்பு சோழர்களை, குறிப்பாக முதலாம் இராஜராஜனையே சாரும். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இந்து ஆலயத்தில் பிப்ரவரி மாதத்தில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் சென்று நடனம் ஆடுவது வழக்கம் என மரபுப்படி தெரிகிறது.³⁶ முதலாம் இராஜராஜன் தனது கடற்படையின் வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்காக இலங்கையில் சில இந்து தேவாலயங்களைக் கட்டியெழுப்பியது ஒரு வரலாற்று உண்மை. ஒருவேளை, தேவதாசி முறையையும் அங்கு அவன் அறிமுகம் செய்திருக்கலாம்.³⁷ கி.பி.1342-43ம் ஆண்டுகளில் அனேகமாக இலங்கையில் இருந்திருக்கக் கூடியவரான இபின்பதூதா, விக்கிரக வழிபாட்டுக்காரர்களுக்குப் பிறந்தவர்களான சுமார் 500 நடன மங்கையர் தினேஸ்வரக் கடவுளின் முன்பாக இரவு முழுமையிலும் பாடியும், ஆடியும் வழிபட்டார்கள் என்று கூறுகிறார்.³⁸

இந்தியாவிலிருந்து சென்ற ஒரு பயணியான சாமன்லால், இந்த நடைமுறை, செவ்விந்தியர்களின்

நடுவே பரவலாக நிலவியிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். “அமெரிக்க இந்தியர்கள், இந்த தேவதாசிகளை (கடவுளுடைய கன்னிப்பெண்கள்) உடையவர்களாயிருப்பது என்ற இந்து மரபைக் கைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என அவர் கூறுகிறார். அமெரிக்காவில் இன்காஸ் மரபினரின் பேரரசு கி.பி.1100-ல் தொடங்கியது, முதலாம் குலோத்துங்கனின் ஆட்சியின் கீழ் சோழப் பேரரசு உருவாகி மேலெழுந்த நிகழ்வுடன் தற்செயலாக ஒன்றிணைந்து போகிறது. சமர்ப்பண நடைமுறையில், வெளிப்படையான சில ஒற்றுமைகளை சாமன்லால் கண்டறிகிறார்.

பிரபுத்துவக் குடும்பத்தினரான பத்து வயது நிறைவடைந்தவர்களும், வரையறுக்கப்பட்ட பயிற்சியை முடித்தவர்களுமான சிறு பெண்கள், இன்காஸ் அரசின் தலைநகரத்தில், அருகன் ஆலயத்தில் “சூரியக் கடவுளின் கன்னிப் பெண்கள்” ஆக வாழ்ந்திட வேண்டியவர்களாவர்.³⁹ இத்தகைய கூற்றுகளின் அடிப்படையில், செவ்விந்தியர்களின் மீது, அனேகமாக சோழர்கள் காலத்தியதான ஒரு வகைத் தமிழ்த் தாக்கத்தை மனோகரன் கண்டடைகிறார்.⁴⁰ ஆனால், இந்த ஊகத்தை நிரூபிக்கும் வகையில் போதுமான அளவு தரவுகள் ஏதும் அங்கில்லை. எப்படியாயினும் இந்த நடைமுறை, சோழர்களால் அவர்களுடைய அண்டை நாடுகளுக்கும் மேலும் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை இவை காட்டுகின்றன.

சமர்ப்பணமாதலின் வகைகள்

பலப்பல ஆலயங்களுக்கு இந்த நடைமுறை விரிவாக்கப்பட்டு வந்தபோது, மேலும் அதிக தேவதாசிகள் சமர்ப்பணமாக வேண்டியதன் தேவை எழுகிறது. மேலதிகப் பெண்கள் சமர்ப்பணமாகிற நிலை, அந்தச் சமர்ப்பணத்தில் உள்ளடங்கியுள்ள சடங்குகளும்- ஆச்சாரங்களும் மேலதிக சிக்கலானவையாக ஆக்கியது. அவர்கள் தன்னார்வமாகவும், தன்னார்வமில்லாதவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில், சமர்ப்பணமாவதில் இரண்டு வகைகள் உருவாயின. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, டி.வி.சதாசிவ பண்டாரத்தார் மற்றும் ஏ.ஸ்வாமிநாதன் ஆகியோரின் கருத்தின்படி⁴¹, தன்னார்வமான சமர்ப்பணத்தில் மதஞ்சார்ந்த நோக்கங்கள், பிற அம்சங்களை விடவும் மேலாதிக்கம் செலுத்துகிறவையாக இருந்தன. ஆனால், தன்னார்வமில்லாத சமர்ப்பணத்தில் பொருளாதார அம்சங்கள் ஒருவேளை மேலாதிக்கம் செலுத்தியிருக்கக்கூடியவையாக அமைந்து, அடிமைகள் 'பன்மடங்காக'ப் பெருகுவதில் கடைசியாகப் போய் முடிந்தன. இவ்வாறாக, தேவதாசிகளுள் ஒரு பெரும் பகுதியானது ஆலயங்களில் அடிமை முறையைப் பிரிநிதித்துவப் படுத்துவதாய் அமைந்தது.

புனித சேவைக்குத் தங்களைத் தன்னார்வமாகச் சமர்ப்பணம் செய்து கொள்வதென்பது தகுதி மிக்கது. எடுத்துக்காட்டாக, சோழர் கேரளதேவா⁴² வின் 23-வது

ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்று, ஆலய சேவைக்கே தங்களை
என்றென்றைக்குமாக முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்
கொள்ள சில பெண்கள் தன்னார்வத்துடன்
முன்வந்தார்கள் என்று பதிவு செய்கிறது. கி.பி.1099-ம்
ஆண்டு⁴⁸ ஆவணம், திருவக்கரை ஆலயத்திற்கென்றே
தமது சேவைகளை அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட
அங்காடி, அவளுடைய பெண்ணான பேரங்காடி மற்றும்
அவளுடைய வழிவழி வந்த சந்ததியினர் ஆகியோரைப்
பற்றி பதிவு செய்துள்ளது. இத்தகைய சமர்ப்பணங்கள்
போன்ற சம்பவங்கள் தக்காணத்திலும் கூட
கண்டறியப்பட்டுள்ளன.⁴⁴ இந்தக் காலகட்டத்தின்
ஆவணங்கள் சில, ஆலய சேவைக்காகவென பெண்கள்
வழங்கப்பட்டதைக் கூறுகின்றன.

உதாரணமாக, முதலாம் குலோத்துங்கன்
காலத்திய (கி.பி.1070-1120)⁴⁵ சாசனம் ஒன்று,
படைப்பிரிவுக்குத் தளபதியான ஒருவன் தனது
குடும்பத்துப் பெண்கள் சிலரை ஒரு கோவிலுக்கு
தேவதாசிகளாகத் தானம் வழங்கியதைக் கூறுகிறது.
இதே போன்று, கி.பி.1119 மற்றும் 1237 ஆண்டுகளின்
ஆவணங்களும் கூட, ஆலயங்களுக்குப் பெண்கள்
சமர்ப்பணமானதைப் பதிவு செய்கின்றன.⁴⁶ இத்தகைய
சேவைகளுக்கு சோழ அரசர்கள் பல பெண்களைக்
கொடையளித்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴⁷ கி.பி.948-ம்
ஆண்டில் ஒரு நடுவர் (மத்தியஸ்தர்), தனது
அடிமைகளுள் மூன்று பேரை ஒரு கோயிலின்

சேவைக்காகத் தானம் வழங்கியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.⁴⁸ ஆந்திர நாட்டில், வேல்புராவில் ஒரு கல்வெட்டு, இராமேஸ்வரம் கோயிலுக்கு பண்டாரமு அக்கம்மா என்ற பெண்ணைத் தேவதாசியாக ஒரு மகாமண்டலேசுவரர் (மண்டலம் ஒன்றின் தலைவர்) கொடையளித்தது பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁴⁹ இதே போன்று ராஷ்ட்ரகூட அரசன் துருவனின் சாசனங்களும் கூட இத்தகைய தானங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.⁵⁰ மேலும், தங்களுடைய சொந்த விருப்பத்திற்கேற்ப பல தேவதாசிகளை அரசர்களும் கூட நியமனம் செய்துள்ளனர்.

கொங்கு சோழ அரசன் விக்கிரமனின் 27-வது ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று ஒரு கோயிலுக்குப் பெண்கள் நியமிக்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்கிறது.⁵¹ இதேபோன்று, சாளுக்கிய மற்றும் ஒரிஸ்ஸா நாடுகளிலும் சமகாலத்தில் இருந்த கோயில்களில் தேவதாசிகள் நியமனம் செய்யப்படுதல் நடந்தேறியுள்ளது.⁵² அரச ஆணைகளின் கீழ், ஒரு கோயிலில் இருந்து இன்னொரு கோயிலுக்குத் தேவதாசிகள் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டது பற்றிய குறிப்புகளை இக்கால கட்டத்தியவையான பல ஆவணங்கள் கொண்டுள்ளன. ஒரு சாசனத்தின்படி சம்பை கோயிலில் முன்பு சேவை செய்து கொண்டிருந்தவரான இராஜசுந்தரி என்ற பெண், இலவனசூர்க் கோயிலுக்கு இடமாற்றம்

செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.53

கி.பி.1090-ம் ஆண்டினதான மற்றோர் ஆவணம், தில்லைவானமுடையாள் மாதவல்லி என்ற ஒரு தேவதாசி, திருமணஞ்சேரியிலுள்ள சிவாலயத்தின் புனித சேவகி என்று கூறுகிறது.54 தனி நபர்கள், குடும்பத்தினர், ஏன் அரசர்களாலும் கூட, அன்பளிப்பு, தானம், நியமனம் மற்றும் இடமாற்றம் போன்ற வழிகளின் மூலம் இளம்பெண்கள் புனித சேவைக்கென்று அர்ப்பணிக்கப்பட்டனர் என்பதை இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் நிரூபிக்கின்றன.

தன்னார்வ அர்ப்பணிப்பு என்பது, எல்லா வேளைகளிலும் அந்தக் குறிப்பிட்ட பெண்கள் சுதந்திரமாக தமது சொந்த முடிவினால் செய்ததல்ல என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஊழியர்கள் சிலர், தமது ஆலயங்களை விட்டுச் சென்று விட்டனர் என்பது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய கைவிடலுக்கான காரணம் அறியப்படாததாயிருக்கிறது. அந்த இளம்பெண்களைப் பிடித்து வரவேண்டுமென்று மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் பிறப்பித்த அரசாணை ஒன்றை திருவாலங்காட்டு ஆலயத்திலிருந்து பெறப்பட்ட சாசனம்55 பதிவு செய்திருக்கிறது. அவர்கள் பிடிக்கப்பட்டு, கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டபின், ஆலயத்தில் அவர்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்டிருந்த கடமைகளைத் தொடர்ந்து செய்து வரவேண்டுமென்று கட்டாயமும் படுத்தப்பட்டனர்.

கி.பி.1001-ம்56   ஆண்டினதான   மற்றோர்
 ஆவணத்தின்படி,   சமர்ப்பண   வழிமுறை
 தன்னார்வத்துடன்   நிகழ்ந்ததாகத்   தோன்றினாலும்,
 நிபந்தனைகள்   தாராளத்   தன்மையுடையவையாக
 இருப்பினும்,   பெண்கள்   உள்ளிட்ட   சில   குடும்ப
 உறுப்பினர்கள்   கொத்தடிமை   முறையை   ஏற்றுக்
 கொண்டாக   வேண்டுமெனக்
 கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். ஆகவேதான், இப்பெண்கள்
 எல்லாருமே   ஆலய   சேவைப்   பணியைத்
 தன்னார்வத்துடன்   ஏற்றுக்   கொண்டிருப்பவர்களாக
 இல்லை என கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகிறார்.57
 தன்னார்வமில்லாத சமர்ப்பணம் என்பது ஒரு வகையான
 கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட   சேவையை,   முற்றிலும்
 கௌரவமற்ற-துயரமிக்க   சரணாகதியையே
 அர்த்தப்படுத்துகிறது. புனித சேவைக்கு என்று அவர்கள்
 ஒரு முறை தங்களைத் தாங்களே சரணாகதியாக்கிக்
 கொண்டபின்,   அவர்கள்   ஆலயத்தின்   சொத்தாகி
 விடுகின்றனர்.

இதன் விளைவாக,   விற்பனை,   வாங்குதல்,
 விற்பனை ஒப்பந்தங்கள், முத்திரையிடுதல், கடமைகளை
 வரையறுத்து விதிப்பது, விற்பனை மதிப்பு போன்ற பல
 புதிய அம்சங்கள்   மெல்ல   மெல்லப்   படிப்படியாக
 நுழைந்து விடுகின்றன. ஏ.சுவாமிநாதன் கூறுவது போல,
 அடிமைத்தனத்திற்கான காரணம் 'தூய்மையாக மதம்
 சார்ந்த ஒன்று' மட்டுமே அல்ல.58 சில வெளிநாட்டு

அறிஞர்கள் மேற்கொண்ட ஓர் ஆய்வின்படி, அடிமைத்தனம் என்பதில் பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேற்றப்படாமற் போவது, சட்டத்தின் ஆற்றலற்ற தன்மை, மற்றும் ஒடுக்குமுறை⁵⁹ போன்ற அர்த்தங்கள் உள்ளன. இந்தக் காலகட்டத்து ஆவணங்கள், நலிவடைந்த பொருளாதார நிலைமைகளை, வறுமை, பஞ்சங்கள், வறட்சி, கடன்சுமை மற்றும் கைவிடப்படுதல் போன்ற நெருக்கடிகளை சமர்ப்பணத்துக்கான காரணங்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

வரதட்சணைக் கொடுமை என்ற சமூகத் தீமையின் காரணமாக வேறு சிலர் ஆலய சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஏழைகளாகவும், மிக அடித்தட்டு மக்களாகவுமிருந்த பெண்கள், தெருக்களில் வாழ நேர்வதை விடுத்து ஆலயங்களில் அகதிகளாகப் புகலிடம் தேடியுள்ளது நிரூபணமாகியுள்ளது. நந்திவர்மன் மங்கலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நடுவர் (மத்தியஸ்தர்), சந்திரசேகரன் என்ற பெயருடையவர், கி.பி.948-ல் வயலூர்க் கோவிலுக்குத் தனது மூன்று பெண் அடிமைகளை விற்றிருக்கிறார் என ஒரு சாசனம்⁶⁰ கூறுகிறது. மற்றோர் ஆவணத்தின்படி⁶¹ இரண்டு பெண்கள் தாங்கள் உள்ளிட்ட ஏழு நபர்களை விற்றுக் கொண்டனர் என்பது தெரிகிறது. கி.பி.1119-ம்⁶² ஆண்டினதான ஓர் ஆவணம், திருவல்லம் கோயிலுக்குத் தனது குடும்பப் பெண்கள் சிலரை அடிமைகளாக விற்ற

ஒரு வில்லாளியைப் பற்றிய பதிவைச் செய்துள்ளது.

கி.பி.1178-1217-ம் ஆண்டுகளின் காலத்தில் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் போது, பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக, அடிமைமுறை என்பது பொதுவாக நிலவியிருந்ததை திருவாலங்காட்டிலிருந்து கிடைத்துள்ள கி.பி.1201-ம் ஆண்டு சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. வறட்சியின் கொடுமையைத் தாங்க மாட்டாத ஒரு வேளாளர், 110 காசு63 கடனுக்காகத் தன்னையும், தனது இரு மகள்களையும் ஆலய மடங்களில் ஒருவருக்கு விற்று விட்டிருக்கிறார். அந்த ஆவணம் பின்வருமாறு சொல்கிறது: 'காலம் மிக மோசமானதாகி இருக்கிறது; ஒரு காசுக்கு மூன்று நாழி நெல் விற்கப்படுகிறது; அவருடைய குழந்தைகள் உணவுக்காக ஏங்கிச் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்; அதன் தொடர்ச்சியாக, அவரும் அவரது இரண்டு மகள்களும் ஆலயக் கருவூலத்திலிருந்து 110 காசுகளைக் கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டு தங்களைத் தாங்களே விற்றுக் கொண்டனர்.'64

ஆலய சேவைக்கென்று பெண்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டதைப் பல சாசனங்கள்65 பதிவு செய்திருக்கின்றன. இத்தகைய நிகழ்வுகளில், அவர்களுடைய சம்பாத்தியங்களைத் தமது தனிப்பட்ட உடைமையாக வைத்துக் கொள்வதற்கு அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். கி.பி.1208-ம்66 ஆண்டினதான முழுமையடையாத ஒரு சாசனம், சூலமங்கலம்

கோயிலில் ஆலய சேவைக்கென கன்னிப்பெண்கள் விற்பனையைச் செய்த இரண்டு கணக்கர்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. மற்றொரு சேதமடைந்த ஆவணம்⁶⁷, ஒரு கோயிலுக்கு முதலியார் ஒருவரின் பெண் அடிமைகளுள் இருவர் விற்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்துள்ளது. ஆவணம் சேதமுற்ற நிலையில் இருப்பதால், இந்த விற்பனையின் விலை மதிப்பைக் கண்டறிய முடியவில்லை. கி.பி.1218-1968-ம் ஆண்டுகளுடைய இன்னும் ஓர் ஆவணம், ஐந்து பெண்கள் (மற்றும் ஐந்து ஆண்களும் கூட) மற்றும் அவர்களுடைய வாரிசுகள் (வர்க்கத்தார்) ஆகியோர் விற்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. சில நிகழ்வுகளில், சம்பந்தப்பட்ட கோயில்களால் அவர்கள் உணவு வழங்கப்பட்டும் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பரம்பரை அடிமைத்தனம்

சுந்தரரின் வரலாறு, மத்திய கால தமிழ்நாட்டில் மரபுவழிப்பட்ட அடிமை முறை நிலவி வந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. தலைமுறை தலைமுறைகளாக நீண்ட நெடுங்காலத்திற்கு அடிமையாக இருப்பது என்பது மதிப்புமிக்கதென கருதப்பட்டுள்ளது.⁶⁹ தமது குடும்ப மரபுவழியாகக் கோயில்களில் சேவை செய்து வந்தவர்கள் 'அடியார்' என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.⁷⁰ தென்கரை கோயிலில்⁷¹ இருந்து பெறப்பட்ட, பதிப்பிக்கப் பெறாத ஓர் ஆவணம், தலைமுறை தலைமுறையாக வாரிசுவழி சேவை செய்த நடனப் பெண்கள் பற்றிய நிகழ்வைத்

தருகிறது. சோமேஸ்வரர் ஆலயத்தில் முந்நூறு தேவதாசிகள் பரம்பரைச் சேவை செய்து வந்திருந்தனர் என்பதை தக்காணத்திலிருந்து பெறப்பட்ட ஆவணங்கள்72 பதிவு செய்திருக்கின்றன. கி.பி.1237-ம் ஆண்டின்73 கல்வெட்டு ஒன்று ஒரு நூற்றுக்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் அடிமைகளுடைய பட்டியலைத் தருகிறது.

அரசாணை ஒன்றின் மூலம், பல மனிதர்களிடம் இருந்து விலைக்கு வாங்கியும், தனி நபர்களின் கொடையளிப்புகள் மூலமும் அந்த அடிமைகள் கோயிலுக்கு உரியவர்களாகச் செய்யப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் விற்கப்பட நேர்ந்த சூழ்நிலைகள், அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட விலைகள் போன்றவை அறியப்பட முடியாமல் போயுள்ளன. பகுதியளவு அடிமைத்தனம் நிலவியது குறித்தும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக, கி.பி.1049-ம்74 ஆண்டினதான ஓர் ஆவணம், திருவொற்றியூர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசியான சதுராள் சதுரி என்பவளை நாகன் பெருங்காடன் என்பவனின் மனைவி-‘அகமுடையாள்’ என்ற பெயரில் அழைக்கிறது. பரம்பரையான அடிமைத்தனத்திற்கான அடிப்படைகள், மதஞ்சார்ந்தவை என்பதைக் காட்டிலும் மேலதிகம் பொருளாதார அடிப்படைகளாகவே தோன்றுகின்றன.75

ஆலயங்களிலும், மடங்களிலும் அடிமைகள்

அடிமைகள், கோயிற் பெண்கள் என்றும்,

மடங்களின் அடிமைகள் என்றும் வகை
 பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். இக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த
 சாசனங்கள் அவர்களை முறையே தேவரடியார்76
 என்றும், மடங்களின் அடிமைகள்77 என்றும் பெயரிட்டு
 அழைத்துள்ளன. மத்தியகால தேவாலயங்களைச் சார்ந்த
 கன்னிமார்களைப் போன்றே இவர்களும் தமக்குரிய
 நிறுவனங்களின் சேவைகளோடு மட்டும் தம்மைத்தாமே
 உள்ளிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கோயில் அடிமைகள்,
 ஒன்று விலைக்கு78 வாங்கப்பட்டிருந்தனர் அல்லது
 அன்பளிப்பு மூலம்79 பெறப்பட்டிருந்தனர். சிலர்
 அவர்களாகவே முன்வந்து தங்களை கோவில்களுக்கு
 விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.80 மதிப்புயர்ந்த
 சேவைகளையும், சாதாரணப் பணிகளையும் என
 இரண்டையும்82 அவர்கள் மேற்கொண்டு செய்வதற்குரிய
 வகையில் கண்டிப்பு நிறைந்த மேற்பார்வையின்81 கீழ்
 வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் சில
 முன்னுரிமைகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்ற போதிலும்,
 அவை ஆலய வளாகத்திற்குள் மட்டுமேதான்
 வழங்கப்பட்டு வந்தன.83 இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த
 பல ஆவணங்கள், தனிப்பட்ட நபர்களிடமிருந்து விலை
 கொடுத்தோ அல்லது கொடையாகவோ அடிமைகளைக்
 கோரிய மடங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்றன.84 மடங்கள்
 கூட, அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட
 உழைப்பாளிகளாக85ப் பணியமர்த்திக் கொண்டு
 அவர்களுடைய உடல் உழைப்புச் சேவைகளை, மடங்கள்
 தமது பராமரிப்புச் செலவினங்களை

மேற்கொள்வதற்கென்றே ஒதுக்கி வைத்திருந்த நிலங்களில் பயிரிடுவதற்கெனப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்துள்ளன.86

விற்பனை விலை

ஒரு நிலப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில், சொத்துடைமையாளர் வர்க்கங்களின் தனிச் சொத்தாக அடிமைகள் ஆகிவிடுகின்றனர். நிலங்களை உடைமைகளாக வைத்திருந்த நிறுவனங்கள் என்ற வகையில் கோயில்களும், மடங்களும் இத்தகைய அடிமைகளில் பலரை அவர்களுடைய விருப்பங்கள் எவையாக இருப்பினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் வாங்கவும்-விற்கவும் செய்து வந்தன. விற்பனை செய்யப்பட்ட அல்லது வாங்கப்பட்டவர்களான இந்த அடிமைகளின் விலை, சாசனங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளபடி பார்த்தால் ஒரே சீராக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இது ஓரிடத்திற்கும், மற்றோரிடத்திற்கும், அந்தந்தக் காலகட்டத்தில் நிலவி வந்த சூழல்களுக்கு ஏற்ப வேறுபட்டிருந்தே வந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

கி.பி.1123-ம் ஆண்டின் ஆவணமொன்று, 13 காசு87 விலைக்கு எட்டு பேர் விற்கப்பட்ட செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது. கி.பி.1131-ம் ஆண்டில் 12 காசு88 விலைக்கு ஆறு நபர்கள் விற்கப்பட்டனர் என்பதை இன்னொரு சாசனம் பதிவாக்கியுள்ளது. 30 காசுக்குத்89 தன்னையும், மற்றும் ஆறு நபர்களையும் விற்பனையிட்டதாகவும்

சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருவாலங்காட்டுக் கோயிலுக்கு நான்கு பெண்கள் 700 காசுக்கு90 விற்கப்பட்டனர் என்ற தகவலை அனேகமாக கி.பி.1175-76ம் ஆண்டினதாக இருக்கக்கூடிய இன்னோர் ஆவணம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

கி.பி.1201-ல் ஒரு வேளாளரும், அவருடைய மனைவியும் 110 காசுக்கு91த் தங்களைத் தாங்களே ஒரு மடத்திற்கு விற்று விட்டனர் என்றொரு தகவல் உள்ளது. பதினைந்து நபர்களை-விற்பவர் உள்ளிட்டு, ஒரு பெண், அவளது மகள், பேரன், அவனுடைய குழந்தைகள் மற்றும் வேறு சிலர் -ஆகியோரை 30 காசு92க்கு விற்பனை செய்த தகவல் மற்றொரு ஆவணத்தில் பதிவாகியுள்ளது. மேற்கண்ட நிகழ்வுகளில், தனி நபர்களுக்குரிய விலை வேறுபாடு பின்வருமாறு: 1 5/8 காசு. 2 1/6 காசு. 4 2/7 காசு. 175 காசு. 55 காசு மற்றும் 2 காசு ஆகியவை. இத்தகைய விற்பனைகள் பல்வேறு சூழல்களில், அனேகமாக மிகத் தீவிரமான பொருளாதார நெருக்கடிகளின்போது

மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பவையாகும். இந்த வேறுபாடு, அந்தந்த நபர்கள் பிறந்த சாதியின் காரணமாக அல்லது சம்பந்தப்பட்ட நபர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேலைகளின் காரணமாக93 ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று ஏ.சுவாமிநாதன் கருதுகிறார். இந்தப் பார்வை சரியானதாக இருக்கிறதென்று தோன்றவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட மேலதிக முக்கியத்துவம், அந்தக்

குறிப்பிட்ட நேரத்தின் அத்தியாவசியத் தேவை என்னவோ அதுதான் விலையைத் தீர்மானிப்பதாக அமைந்தது என்று தோன்றுகிறது.⁹⁴ இப்படியாக, தாழ்ந்த படிநிலையிலிருந்த தேவதாசிகளின் விலை மிகமிக மலிவாக சமுதாயத்தில் அவர்களுடைய ஆண் இணையர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு வந்தது.

விற்பனை ஒப்பந்தங்கள்

இறைவனின் அடிமையாக ஆவது என்ற செயல் 'அடிமை பூண்டல்' என அழைக்கப்பட்டது. பெரியாழ்வார், தனது சரணாகதி உறுதியைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்: நான்-அடிமை பூண்டேன்⁹⁵ (நான் ஓர் அடிமையாக ஆகிப்போனேன்). இத்தகைய ஒரு நிலையில், சரணடைந்த நபர் யாரோ அவர், தான் யாருக்குச் சரணடைந்தாரோ அந்த நபரின் சொத்தாகி விடுகிறார். இதே போன்று நில உடைமைகள் பெற்ற ஒரு நிறுவனம் என்ற முறையில் கோயில், எத்தனை அடிமைகள் தேவையோ அத்தனை அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கும் உரிமை படைத்ததாயிருந்தது. கி.பி.1150-ம்⁹⁶ ஆண்டினதும், கி.பி.1382-ம்⁹⁷ ஆண்டினதுமாகிய இரு ஆவணங்களிலிருந்து விலைக்கு வாங்கவும், விற்கவும் கூடிய பண்டமாகவே அடிமைகள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர் என்பது தெரிய வருகிறது.⁹⁸

அவர்களுடைய விற்பனை, வாங்கல், அடமானம் வைத்தல் அல்லது இடமாற்றம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய 'எல்லாப் பரிவர்த்தனைகளுமே

சட்டபூர்வமான ஆவணங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பரிவர்த்தனைகளின் போது செயல்முறைப்படுத்தப்பட்ட ஆவணங்கள் வெவ்வேறு விதமாக அடிமைப்பத்திரம்99 (ஓர் அடிமையை விலைக்கு வாங்கிய ஆவணம்) ஆள் விலைப்-பிரமாண இசைவுத்தீட்டு100 (ஓர் அடிமையின் விலையைக் காட்டும் வாங்கல் ஆவணம்), வட இந்தியாவில் மனுதர்மம் இதை தாசப்பத்திரம்101 (ஓர் அடிமையை விலைக்கு வாங்கிய ஆவணம்) என அழைக்கிறது. பெரிய புராணம், இதற்கு ஆளோலை102 (அடிமைகளை வாங்கியதற்கான ஆவணம்) என்று குறிப்பிடுகிறது. பனையோலைகளில் இவ்வாறு பதிவு செய்கையில், 'இவ்வோலையைப் பிடிப்பாடாகக் கொண்டு'103 (இந்தப் பனை ஓலையை ஓர் ஆவணமாகக் கொண்டு) என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்படுகையில், 'சந்திராதித்தவரை நேர்க்குருவடக்காகக் கொண்டு சிலாலேக்கை செய்து கொடுத்தோம்'104 (சூரியனும் சந்திரனும் உள்ள வரையில் கடவுளுக்குச் சேவை செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டு ஆகவே கல்லின் மீது பொறித்தோம்) என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பொது இடங்களில், அடிமைகளை ஒரு மத்தியஸ்தரின் முன்னிலையில் ஏலம் விடுவதென்ற நடைமுறை சோழர்கள் ஆட்சியின் கீழ் பெருவழக்காய் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அடிமைகளின்

விலைகளை நிர்ணயிப்பதற்கு ஒருவேளை அந்த நடுவரின் உதவி தேவையாயிருந்திருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.¹⁰⁵ நாம் ஏற்கனவே கண்டதுபோல (அத்தியாயம் 4) இந்த அடிமைப் பெண்கள் வறுமையின் காரணமாக, தமது கடவுளருக்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் சொற்ப வருவாய் ஈட்டி ஒரு வாழ்வாதாரத்தை அமைத்துக் கொள்ளுவதற்காக மன ஒப்புதல் முழுமையாக இல்லாமலேயே நிர்ப்பந்த சரணாகதி அடைந்திருப்பதைக் குறிக்கும் வகையில், ஏதேனும் ஓர் அடையாள முத்திரையிடப்பட்டிருந்தனர்.

பணி நிலைமைகள்

தேவதாசிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டே போகையில் அவர்களுடைய கல்வி-கலைத் தகுதிகள், பணி நிலைமைகள், கடமைகள் மற்றும் பரிசுகள் ஆகியவற்றை முறைப்படுத்தி ஒழுங்கு செய்தாக வேண்டிய தேவை எழுந்தது. ஆலய ஊழியர்களில் வெவ்வேறு பிரிவினரை நியமனம் செய்தவனான முதலாம் இராஜராஜ சோழன், முறையான தகுதிகளைப் பற்றி சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டு நேர்மையும்-ஒழுங்குமுடையவர்களாக இருக்க வேண்டுமென வரையறுத்திருக்கிறான். தேவதாசிகளின் விஷயத்தில் அவன் வகுத்தளித்துள்ள சில பணி நிபந்தனைகள், ஆலய ஊழியர்களின் எல்லாப் பிரிவினருக்குமே பொருந்திவரக் கூடியவையாக உள்ளன.

சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற குறிப்பிட்ட ஒரு தகுதி இது: “யோக்யராகயிருப்பர்” 106 (இவர்கள் நேர்மையாளர்களாய் இருக்க வேண்டியவர்கள்) ஜெயசேனாபதியின் நிருத்தரத்னாவளி, நடன மங்கைக்கு என்று சில தகுதிகளைப் பரிந்துரைத்துள்ளது. அது கூறுகிறது: “இசையின் எல்லாப் பாடங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்திருப்பதுடன் கட்டாயம் அவளே ஓர் இசைக் கலைஞராய் இருக்க வேண்டும். நடனக் கலையின் அனைத்து நுட்பங்களையும் கட்டாயம் அவள் கற்றுத் தேர்ந்திருப்பதுடன் அவள் இளமையாகவும் அழகாகவும் விளங்க வேண்டும். அவள் ஒருபோதும் சோம்பேறித்தனமாக இருக்கக் கூடாது; ஆனால், அவளுடைய கலைத்திறன்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது கட்டாயம்”¹⁰⁷ நிருத்தரத்னாவளியில் என்ன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதோ, அது தேவதாசிகளின் எல்லா நிலைகளுக்கும் பொருந்தி வரக்கூடியதாக இல்லை.

முதலாம் இராஜராஜனின் இராஜராஜேஸ்வரம் ஆவணம், ஆலயங்களில் சேவை செய்வது என்பது பெருமளவிற்கு மரபு வழியுரிமை;¹⁰⁸ ஆனால் உரிய தகுதி பெறாமலே அப்பணியைச் செய்யும் உரிமையை அது வழங்கி விடாது¹⁰⁹ என்று கூறுகிறது. மரணம் நிகழும் போது அல்லது இடம்பெயர்ந்து செல்லும்போது உடனடியான அடுத்த நேரடி வாரிசு சேவை செய்வதற்கான அதிகாரத்தைப் பெற்றவராகிறார்.

அப்படியான போதிலும் கூட ஒருவர் தேவையான கல்வி-கலைத் தகுதிகள் பெறாதவராக இருந்து விடும் பட்சத்தில் அவர் அல்லது அவள் கடமையாற்றுவதற்கான அதிகாரம் பெற்றுவிட முடியாது. எப்படியிருப்பினும், முறையான தகுதிபெற்ற ஒருவரைத் தேர்வு செய்து கொண்டு அவர் அல்லது அவள் மூலமாகத் தமது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை அளிக்கப்படுகிறது.

ஆலய ஊழியர்களுக்கு வாரிசுகளான இத்தகைய பரம்பரையினருக்கு அளிக்கப்படுகிற ஒரு பணிப்பாதுகாப்பு போல இந்த விதி அமைந்திருக்கிறது. உரிய தகுதிகள் பெற்றவர்கள் கிடைக்காமற் போகிற பட்சத்தில், ஒரு தகுதி வாய்ந்த நபரை நியமனம் செய்வதற்கான உரிமையை ஆலய அதிகாரிகள் உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர்.¹¹⁰ “ஆலய ஊழியர்களுடைய குடும்பங்களின் நலத்திலும், பாதுகாப்பிலும் சக்ரவர்த்திக்கு இருந்த ஆர்வத்தை இது மிகத் தெளிவாய்க் காட்டுகிறது; அதே சமயம், உரிய கல்வி-கலைத் தகுதிகள் இல்லாமலே மரபுவழி உரிமை கோருவது என்ற கேள்விக்கே அங்கு இடமிருக்கவில்லை”¹¹¹ என்று இரா. நாகசாமி அவதானிக்கிறார். இந்த நிபந்தனைகள் மிகத் தீவிரமான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தன என்று அறியப்பட்டிருக்கிறது.¹¹² இராஜராஜ சோழனுக்குப்

பின்வந்த அரசர்கள், இந்த நிபந்தனைகளை எழுத்திலும், உணர்வு பூர்வமாகவும் பின்பற்றி வந்தார்களா என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலான ஆவணங்கள் எவையும் கிடைக்கவில்லை.

மிகப் பெரும்பாலானவர்களுடைய விஷயங்களில், கோயிலைச் சூழ்ந்தமைந்த வரிவிதிப்பில்லாத குடியிருப்புகளிலேயே தேவதாசிகளைக் குடியமர்த்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. செம்பியன் மகாதேவி பொறித்த கோனேரி ராஜபுரம் சாசனம் பதிவு செய்திருப்பதாவது: “ஆலய குடியிருப்பு (மட விளாகம்) ஒரு பழைய, வரி விலக்களிக்கப் பெற்ற தேவதான நிலத்தில் அமைந்துள்ளது. அதில் ஆலய ஊழியர் வாழ்கின்றனர்.”¹¹³ வழக்கமாக, அவர்களுடைய குடியிருப்புப் பகுதிகள் சேரிகள்¹¹⁴ என அழைக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய ஒரு சேரியை ‘மத்தவனச்சேரி’¹¹⁵ (தேவதாசிகள் வாழ்கிற பகுதி) என்று ஒரு சாசனம் அழைக்கிறது. இந்தச் சேரிகளில் வாழ்ந்திருக்கிற அந்தப் பெண்கள் ‘தளிச்சேரிப் பெண்டுகள்’ என சாசனங்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.¹¹⁶ முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் இராஜராஜேஸ்வரம் சாசனம் ஒவ்வொரு நடனப் பெண்ணுக்கும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட குடியிருப்புகளின் எண்ணிக்கையை வரையறுத்துள்ளது.¹¹⁷ வீடுகளின் சூழல், திசை மற்றும் தெருக்கள் போன்றவை தெளிவாகக்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை தெற்கு மற்றும் வடக்கு தளிச்சேரி (தெற்கு மற்றும் வடக்கு ஆலய வீதிகள்) என்று அழைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு தெருவும் இரண்டு சிறகுகள் (அல்லது வரிசைகள்) வடக்கு மற்றும் தெற்குப் பக்கங்கள் மற்றும் ஒரு வரிசைக்குத் தொண்ணூறு வீடுகளைக் கொண்டவையாய் இருந்தன. அனேகமாக வடக்குத் தெருவின் வடபுற வரிசையின் நீட்சியாக இருக்கக்கூடிய கடைசி வரிசை சுமார் இருபத்து ஐந்து வீடுகளை உடையதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு தேவதாசியும் மதிப்பூதியம் தவிர அந்தத் தெருக்களில் ஒரு வரிவிலக்குப் பெற்ற குடியிருப்பையும் ஒதுக்கீடாகப் பெற்றிருந்தாள். இப்படியாக இராஜராஜேஸ்வரம் கோயிலில் தேவதாசிகளுக்கென்று ஒதுக்கீடு செய்யப்பெற்ற குடியிருப்புகளின் மொத்த எண்ணிக்கை நானூறு வரைவரும்.¹¹⁸

இந்தக் காலகட்டத்தின் ஆவணங்கள் பலவற்றில், இதர கோவில்களில் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகள் பற்றிய தகவல்கள் தரப்பட்டுள்ளன.¹¹⁹ சில அம்சங்களில், இக்குடியிருப்புகள், ஐரோப்பாவில் மத்திய கால தேவாலயங்களின் கன்னிமார் குடியிருப்புகளோடு (கன்னி மாடங்கள்) ஒப்பிடத் தகுந்தவையாக உள்ளன. அன்றைய நாட்களில் இந்தத் தெருக்கள் ஓரளவு நயத்தகு நாகரிகத்தைப் பராமரித்திருந்தன. நாயக்கர்கள் மற்றும் மராத்தியர்கள் ஆட்சிக் காலங்களில் அது தொலைந்து போனது.¹²⁰

இப்படியாக, சோழ சாம்ராஜ்யப் பரப்பு
பூராவிலுமாக தேவதாசி முறையின் விரிவாக்கத்திற்கு
'சோழப்பேரரசு உதவியாக இருந்தது. முதலாம்
இராஜராஜ சோழனும், முதலாம் இராஜேந்திரனும் இந்த
முறையை அதனுடைய அண்டை நாடுகளுக்கும் கூட
விரிவுபடுத்தியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.
'சோடசோபசாரங்கள்' எனப்படும் பதினாறு வகைச்
சடங்காசாரப் பூசைகளில் ஒன்றை இட மாற்றம் செய்யும்
நோக்கத்துடன் முதலாம் இராஜராஜன், தஞ்சாவூரில்
அவனால் கட்டப்பட்ட புதிய ஆலயத்திற்கு, நானூறு
நடனப் பெண்களின் சேவைகளை இடமாற்றம் செய்து
ஆணை பிறப்பித்தான். கோயிலைச் சூழ இதற்கென்றே
இருந்த வரி விலக்களிக்கப்பட்ட குடியிருப்புகளில்
அவர்களைக் குடியேறச் செய்ததுடன் அதிகாரப் பூர்வமாக
அவர்களைக் காவல் புரியவும்-கண்காணிக்கவும் உரிய
அலுவலர்களை நியமிக்கவும் செய்தான். அவர்களுடைய
பணி நிபந்தனைகளையும்-நிலைமைகளையும்
முறைப்படுத்தி ஒழுங்கு செய்து அவன் அவர்களுடைய
பணியை மரபுரிமை உடையதாக ஆக்கினான்.
இராஜராஜேஸ்வரத்துக்கு அவர்களை இடமாற்றம்
செய்ததன் மூலம், இந்த முறையை பெருமளவிற்கு
மையப்படுத்தி அவன் நிலை பெறச் செய்தான்.
அவர்களுடைய சேவையை-சில அடிப்படைத்
தகுதிகளுடன்தான் எனினும்-மரபுரிமை
யுடையதாக்கியதன் மூலம், இவ்வாறு மரபார்ந்த
பரம்பரைத் தொழிலை அவன் வலிமைப்படுத்தினான்.

இது, நீண்ட காலப் போக்கில், தேவதாசி சாதி
வடிவம் பெற்று மேலெழவும், தொழில், திருமணம்
மற்றும் வாரிசுரிமை போன்ற, அதன் உரிமைகளுடன்
நிலைபெறவும் உதவியாய் அமைந்தது.
இருந்தபோதிலும், சோழர்களின் கோயில் கட்டுமான
நடவடிக்கைகள் பாதிப்பு ஏதுமின்றித் தொடர்ந்து
நடைபெற்றன; அக்கோயில்களில் நடைபெற்ற
திருவிழாக்களும் நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கவே செய்தன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பர்ட்டன் ஸ்டெயின், 'மத்திய கால தென் இந்தியாவின் விவசாயிகள் நிலையும், சமூகமும்', பக்கங்கள்-40-41.
2. ஒரு தொன்மையான நம்பிக்கை இவ்வாறு செல்கிறது : கோயில்களின் நிறுவன அமைப்புகள், ஆளும் வர்க்கத்தினால் முறையாகப் பராமரிக்கப்பட்டு வரும் பட்சத்தில், நாட்டில் வளம் நிறைந்திருக்கும்; அந்த நிலத்தில் பஞ்சம் எட்டியே பார்க்காது. ஆகவே, சோழர்கள் ஆதித்தீஸ்வரம், அரிஞ்சிகேஸ்வரம், அருள் மொழித் தேவஸ்வரம், மற்றும் ராஜராஜேஸ்வரம் போன்ற கோயில்களைக் கட்டினர். (கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1906, எண்.286; மேலது-எண்.230, 1903; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, எண்.15)
3. பக்தி இயக்க காலத்தைச் சேர்ந்த இறையடியார்களின் தோத்திரப் பாடல்களில் இருந்து வெளிப்படையாகத் தெரிவது, கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் சுமார் 274 கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பது. அவையனைத்தும் புவியியல் ரீதியில் பின்வருமாறு பரவலாக்கப்பட்டிருந்தன: காவிரியாற்றின் இரு கரைகளிலுமாக பரவலாக்கப்பட்டிருந்தன: காவிரியாற்றின் இரு

கரைகளிலுமாக சோழநாட்டில் 190 கோயில்கள்;
தொண்டை மண்டலத்தில் 32; நடுமண்டலத்தில் 22;
பாண்டியமண்டலத்தில் 14.
(எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், மத்திய கால சோழர்
கோயில்கள் (கி.பி.985-1070) ஃபரீதாபாத், ப. XIV.
(அறிமுகம்))

4. கி.பி.1183-ம் ஆண்டின் ஓர் ஆவணம், நாகசிவா
என்கிற ஒரு குறிப்பிட்ட

நபரை அகமங்கள் மற்றும் சிவதவம்
ஆகியவற்றில் அவருடைய சிறப்பு

நிபுணத்துவத்திற்காகப் பாராட்டியிருக்கிறது.

5. திருவிசைப்பா, 2:4.

6. இந்தக் காரணங்களால், சோழர்கள் ஆட்சியின் கீழ்,
'வாழ்க்கை,

ஆலயங்களை மையமாகக் கொண்டதாக
ஆகிவிட்டது'. (கல்வெட்டியல்

ஆண்டறிக்கை,-1936-37, ப.70)

7. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-XIII, எண்.88.

8. மேலது, எண்.695.

9. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1936-37, எண்.149-அ.

10. மேலது-1909-எண்.370.

11. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்-66.
12. மேலது-பக்கங்கள்: 245-259.
13. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.74.
14. இறைவன் சிவனின் நிர்வாணத் தன்மையில் 'நக்கன்' என்ற வார்த்தை அவரைக் குறிப்பிடுவதாக இருந்துள்ளது. அல்லது அவருடைய நிர்வாணச் சிரிப்பு-சமண வலிமைமிக்க இடத்தின் அழிவுக்குமுன் நிகழ்த்தியதை அல்லது இறைவன் சிவனின் விக்கிரகத்திற்கு முன் நிர்வாணமாக நடனம் ஆடும் பெண்களை குறிப்பிடுவதாகவும் உள்ளது.
15. ஞான சம்பந்தர், தேவாரம், 130:1.
16. டி.ஜி.ஆராவமுதன், காவேரி, மகாரிகள் மற்றும் சங்க காலம், சென்னை. 1925. ப.119 (பார்க்க : தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, எண்கள் : 280, 284, 287, 290, 292, 294.)
17. நடன.காசிநாதன், சாசனங்களில் காவிரிப்பூம்பட்டினம், பூம்புகார், சென்னை-1975, ப.21.
18. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, பத்தி-112, ப.253. ஆனால், நாகசாமியின் பதிப்பல் இது 110-வது பத்தியில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள்,
ப.64.

19. எஸ்.பொன்னுசாமி, ஸ்ரீதியாகராஜர் ஆலயம்-
திருவாரூர், சென்னை, 1972,

பக்கங்கள் 31-32.

20. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3,
பத்தி-41, 'பரவை' என்ற வார்த்தை 'அலைகள்'
என்றே பொருள்படும்; இவ்வாறாக இது
கடற்கரையைக் குறிப்பிடுவதாக அமையும். பார்க்க
எடுத்துக்காட்டிற்காக

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில்
தெங்கப்பட்டணத்திற்கு அருகிலமைந்த பரவை
(ஈநாயம்).

21. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, எண்.24.

22. மேலது தொகுதி-2, பகுதி-2; எண்.381. தென்னிந்திய
கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண்.22 (a).
மேலது, தொகுதி-2, எண்.896.

23. எடுத்துக்காட்டிற்காக : எட்டட பாட, மாறலைச்
சிவம்பு மற்றும் நீரணி-பாவரக் குன்று. (பார்க்க :
தென்னிந்திய சாசனங்கள், அறிமுகம், ப.20)

24. எம்.ஏ.துரை ரங்கசாமி, முற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.6.

25. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், முற்காலச் சோழர்

- ஆலயங்கள் (கி.பி.906-985), சென்னை, 1971, ப.195.
26. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1919, எண். 680.
27. பார்க்க : தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, பத்தி-226.
28. மேலது; பத்திகள் 117, 178, 247, 277.
29. கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர், தொன்மைக்கால தக்காணத்தின் வரலாற்றுச் சித்திரங்கள், தொகுதி-1, சென்னை, 1917; 332-333.
30. கே.கே.பிள்ளை கூறுகிறார் : “கோயிலின் வரலாற்றில், மிகத்தொடக்க நிலையிலேயே, ஒருவேளை ராஜராஜனின் ஆட்சிக் காலத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் அல்லாமல், தேவதாசி முறை சுசீந்திரம் கோயிலினுள் தனது நுழைவிற்கான வழியைக் கண்டுவிட்டது”. இந்த முடிவுக்கு அவர் வருவதற்கு, இக்கோயிலின் தேவதாசிகள் தமிழ் வம்சாவளியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதே காரணம். (சுசீந்திரம் கோயில், பக்கங்கள்-227-289; மேலும் இந்தியாவின் வரலாற்றில் அவருடைய ஆய்வுகள்-ப.520. மேலும் இந்தியாவின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு-1901; தொகுதி-XXVI, பகுதி-1, ப.276.
31. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-1, ப.240.

32. பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து; பக்கங்கள் A1-A18.
33. ஒரிஸ்ஸா வரலாற்றியல் ஆய்விதழ், 1, எண்.4, ப.269.
34. ஏ.பி.ஷா., மத்தியகால ஒரிஸ்ஸாவில் வாழ்க்கை (கி.பி.600-1200), வாரணாசி, 1976, ப.139.
35. கண்ணதாசன், தொகுதி-மூன்று; பகுதி-9, ஜூலை-1978. ப.31. இது உண்மையாயிருக்கும் பட்சத்தில், அது கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு நடந்திருக்க முடியாது. இதற்கு ஆதரவாக நாம் ஒரு மரபைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். கி.பி.16-ம் நூற்றாண்டில் மொகலாயரின் அரசவைக்கு வந்த ஓர் ஐரோப்பியப் பயணியான தாவெர்னியரால் கவனிக்கப்பட்டவாறு, அவரின் கூற்றில் : அவர் கூறுகிறார் : காம்பே-க்கு அருகே, 'ஒரு பகோடாவைப் பார்த்திருக்கிறார், இந்தியாவின் மிகப் பெரும்பான்மையான மேற்கட்டுக் கணிகையர் அக்கோயிலுக்குத் தங்களின் காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பிக்க வந்திருந்தனர்'. (பாலி-மொழிப் பதிப்பு), பிரயாணங்கள், 1,71. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி.LVIII, (1929), ப.169,
36. பெரில் டி ஸோயெட், 'இலங்கையில் நடனமும்-தந்திரக்கலை நாடகமும்' லண்டன், தேதி இல்லை, ப.64.
37. எம்.டி.ராகவன், 'சிலோனிய சமூக-கலாச்சார-

வரலாற்றில் இந்தியா'; சென்னை, 1964, ப.68.

38. எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'தென்னிந்தியாவும்-அதன் முகம்மதிய
ஆக்கிரமிப்பாளர்களும்', ப.233, மேலும்
கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, தென்னிந்தியாவின்
அயல்நாட்டவர் அறிக்கைகள், ப.276.
39. சமன்லால், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.90.
40. மனோகரன், தென் அமெரிக்காவின் சோழர்கள்,
(தமிழ்), மதுரை, 1976, பக்கங்கள் - 44-49.
41. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, சோழர்கள், ப.555;
டி.வி.சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச்
சோழர்களின் வரலாறு (தமிழ்), அண்ணாமலை நகர்,
1974, ப.572; ஏ.சுவாமிநாதன். முற்குறிப்பிடப்பட்ட
நூல், ப.33.
42. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1925, எண்.76.
43. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-XVIII, எண்.204.
44. பி.என்.ஷர்மா, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்-பக்கங்கள்
74-77; 'எபிகிராபிகா கர்நாடிகா', தொகுதி-7, SK.51.
மேலும் அதிக நிகழ்வுகளுக்கு, பார்க்க :
கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை; 1906, எண் :141.
'எலவானசூர் சாசனங்கள்', எண்.4,
எஸ்.குப்புஸ்வாமியின் 'வரலாற்று வடிவங்கள்'
(தமிழ்), சென்னை, 1976; தென்னிந்திய சாசனங்கள்;

தொகுதி-10, எண். 588; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை - 1924; எண். 267; மேலது, 1925, எண்கள் : 218, 219; மேலது-1925; பகுதி-2, பத்தி 18:1A; தொகுதி - XXXIV (1905),

பக்கங்கள்-282-283.

45. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1921, எண்:230; மேலும் இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம்-தொகுதி-LIII, (1924), பக்கங்கள்-254-255.
46. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1921, எண்:230; மேலது 1912, எண்.122.
47. டி.வி.சதாசிவ பண்டாரத்தார், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், (1977), ப.87.
48. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1936-37, எண்.149A,
49. பி.வி.பரப்பிரம்ம சாஸ்திரி, 'காகதீயர்கள்', ஹைதராபாத், 1978, ப.286.
50. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி-II, ப.125; எ.க.தொகுதி-XXXIII, ப.272; முகம்மது அப்துல் வாஹீத்கான், எல்லேஸ்வரம் அகழ்வாய்வுகள், ப.63.
51. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1922, எண்.594. (மேலும் பார்க்க : பின்னிணைப்பு - III-1)
52. மேலது-1920-21; எண்.658; 'எபிகிராபிகா இண்டிகா'- தொகுதி-XIII, ப-36; மேலது, தொகுதி-6, ப.205.

53. எஸ்.கருப்புசாமி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், எண்.14; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1906; எண்.1531; மேலது-1906, எண்.76.
54. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், எண்.152.
55. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1926, எண்.94.
56. மேலது-1910, எண்.274.
57. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, சோழர்கள், ப.556.
58. ஏ.சுவாமிநாதன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.33.
59. சூஸன்னே மியெர்ஸ் மற்றும் இகோர் கோபிடோஃப் (ப-ர்.) 'ஆப்பிரிக்காவில் அடிமைத்தனம் வரலாற்றியல் மற்றும் மானுடவியல் கண்ணோட்டங்கள்', விஸ்கன்ஸின், 1977, ப-5.
60. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1936-37, எண். 149-A; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1936-37, பகுதி-2; பத்தி-21.
61. மேலது, 1925, பகுதி-2, பத்தி-18.
62. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1921, எண்.230; மேலும்-பார்க்க; மேலது-1913, எண்-80; மேலது-1904, எண்.183.
63. மேலது-1911; எண்.86; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1911, பகுதி-2, பத்தி-29, காசு என்பது லி பலத்தின் எடையின் அளவை.

64. அ.அப்பாதுரை, முன்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்.ப.315
65. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1913, எண்.37;
மேலது-1925, எண்.18.
66. மேலது-1921, எண்.562; மேலும் பார்க்க: மேலது-1913,
எண்.80.
67. மேலது-1904, எண்.502.
68. மேலது-எண். 499.
69. மேலது-1922, எண்.19.
70. வேணாட்டு அடிகள், திருவிசைப்பா, 1:2
71. எம்.சந்திரமூர்த்தி மற்றும் வி.வேதாச்சலம்,
'பராக்கிரம பாண்டியபுரம்- சோழவந்தான் தென்கரை'
(பதிப்பிக்கப்படாத கையெழுத்துப் பிரதிகள்),
சென்னை (பார்க்க : பின் இணைப்பு-III-6)
72. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1920-21, எண்.744.
73. மேலது -1917, எண்.223; கல்வெட்டியலாளரின்
ஆண்டறிக்கை -1918, பகுதி-2, பத்தி-41; மேலும்
பார்க்க; 'சோமலெ' (ப-ர்.) திருவண்ணாமலைக்
கோயில் கும்பாபிஷேக மலர், சென்னை, 1976, ப.379.
74. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1912, எண்.147.
75. கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை, பகுதி-2;
கல்வெட்டியலாளர், அதனுடைய மதரீதியான
அம்சத்திற்கு மட்டுமே அழுத்தம் தந்திருக்கிறார்.

76. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-XVII, எண்.628; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1904; எண்.528; அடுத்துத் தொடர்ந்த காலப்பகுதியில், அவர்கள் 'தேவடிமைகள்' (கடவுளின் அடிமைகள்) என அழைக்கப்பட்டனர். (பார்க்க: புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், எண்.814.)
77. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை -1925 -26, எண்.90.
78. மேலது-1916, எண்.223; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை- 1917-18, பகுதி-2, பத்தி - 41.
79. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1936-37, எண்.49.
80. மேலது-1912, எண்.147; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1912, பகுதி-2, பத்தி-24.
81. இரா.நாகசாமி, (ப-ர்.) தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள், பக்கங்கள் : 55 - 59.
82. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1904; எண்.502.
83. மேலது-1923; எண்.210; மேலும் பார்க்க: கோயில் ஒழுக்கு, ப.19.
84. மேலது, 1911, எண்.86; மேலது-1925, எண்கள் 90,91; மேலது 1925 எண்: 409
85. மேலது, 1926, எண்.94; மேலது-1925, எண்கள்-74, 76.
86. மேலது, 1925-26, எண்.91.
87. மேலது, 1925, எண்.216; மேலது 1904, எண் 183.

88. மேலது, 1925, எண்.217; மேலது-1926, எண்கள் 90,96.
89. மேலது, 1925, எண்.218.
90. மேலது, 1913, எண்.80; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1926-37, பகுதி-2, பத்தி-21.
91. மேலது, 1911, எண்.86; மேலது-1921, எண்.230.
92. மேலது, 1925, எண்.219.
93. ஏ.சுவாமிநாதன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.36.
94. கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை, 1911, பகுதி-2, பத்தி-29; மேலது - 1918, பகுதி-2, பத்தி-41.
95. பெரியாழ்வார், திருமொழி, 7:2:5
96. ஏ.அப்பாதுரை, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.317.
97. பி.ஏ.சாலேடோர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.113.
98. ஏ.அப்பாதுரை, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.317.
99. தமிழகராதி, தொகுதி-1, சென்னை, 1982, பக்கங்கள் : 50-51.
100. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1911, எண்.296.
101. என்.மார்க்கிய காந்தி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.219.
102. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், செய்யுள்கள் : 40-50.

103. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-8, எண்.396.
104. மேலது: தொகுதி-4, எண்: 558.
105. எஸ்.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 'அடிமை விற்பனை குறிக்கும் ஆள் ஓலை' கல்வெட்டு, எண்.17, ப.2.
106. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66, 5.
107. நிருத்த ரத்னாவளி, 1,7
108. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.
109. இரா.நாகசாமி, தொன்மையான தமிழரின் சட்டம் மற்றும் சமூகத்தில் ஆய்வுகள், ப.136.
110. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.
111. இரா.நாகசாமி, முன்குறிப்பிடப்பட்டநூல், பக்கங்கள்-65,137.
112. மேலது, ப.137.
113. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-3, எண்:151-அ, பார்க்க :ஒரு
கல்வெட்டு வாக்கியம்: 'திருமடவிளாகத்து தேவரடியார்', (தென்னிந்திய
கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண்.28.)

114. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.
115. மேலது-தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்:15; இத்தகைய சேரிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட பிற பெயர்கள் பின்வருவன: தலைக்கோணைச் சேரி (சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டுகள், எண்.1967/83); படிச்சேரி (தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண்.145); வர்த்தமானச் சேரி (பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், கோயில்களும், சாசனங்களும், சாசனங்கள் தொடர்பான கருத்தரங்கு) 1966, (ப-ர்.) இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1968, பக்கங்கள்-10-11; திருமடை விளாகம் (தென்னிந்திய சாசனங்கள் தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்-26; மேலது, தொகுதி-5, எண்.251) தக்கயாகப்பரணி (தாழிசை, 19, 20), ராஜராஜபுரத்தில் இருந்த இத்தகைய தெருக்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.
116. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.
117. இரா.நாகசாமி, தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள், ப-ள்:56-89.
118. கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யரின் கருத்துப்படி, (முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், தொகுதி-3,

கோயம்புத்தூர், 1969, ப-69) மொத்த வீடுகளின்
எண்ணிக்கை 200-க்கு மிகாமலே இருந்தன.
ந.வானமாமலை 302 வீடுகளை
இனங்கண்டிருக்கிறார்; மொத்த எண்ணிக்கையாக
397-என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். (பார்க்க:
அவருடைய கட்டுரை: தஞ்சைக் கோயிலின்
செலவும்-வருவாயும், 'ஆராய்ச்சி' (காலாண்டிதழ்,
தமிழ்) தொகுதி-4, பகுதி-2, ஜனவரி, 1974, ப.120.

119. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-5, எண்.251;
மேலது, தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்.26.
120. கே.எம்.வெங்கடராமய்யா, 'தஞ்சை மராட்டிய
ஆட்சியாளர்களின் கீழ் நிர்வாகமும்-சமூக
வாழ்க்கையும்'. (தமிழ்), தஞ்சாவூர், 1985, ப-4.

கடமைகளும் - விருதுகளும்

தேவதாசிகள், கோயில்களில் சில கடமைகளை மேற்கொள்ளுவார்கள்; அவற்றை அங்கீகரிக்கும் வகையில் அவர்கள் சில பரிசுகள்-விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும், பெற்ற விருதுகளும், கோயிலுக்குக் கோயில், காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறானவையாக அமைந்திருந்திருந்தன. இவைகளுள் சில மதிப்புயர்ந்த பணிகளும் அதேபோல் மிக சாதாரண வேலைகள் சிலவும் உள்ளடங்கியிருந்தன. அவற்றைச் செய்வதில் அதிகபட்ச பக்தியுணர்வும், அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் காட்டி அவர்கள் நிறைவேற்றினார்கள். சில அம்சங்களில், அவர்களுடைய கடமைகளின் இயல்பு, கோயில்களில் மற்றும் சமூகத்தில் அவர்களுடைய அந்தஸ்தையும், பெருமளவுக்குத் தீர்மானிப்பதாக அமைந்தது.

கடமைகள்

பாடல்கள் இசைப்பதும், நடனமாடுவதும் தான் கோயில்களில் அவர்களின் பொதுவான கடமைகளாக இருந்தன. இந்த ஓர் அம்சத்தில் மட்டுமே இராஜராஜேஸ்வரம் கோயிலின் தேவதாசிகளுடைய கடமைகள், இதர கோயில்களில் இணைந்திருந்த இவர்களுடைய சக தேவதாசிகளுடைய கடமைகளோடு ஒரே தன்மையுடையவையாக இருந்தன.¹ கி.பி.1014-ம் ஆண்டினதான, முதலாம் இராஜராஜனின் சாசனம் ஒன்று

இசைபாடுதலும், நடனமாடுதலும் தேவதாசிகளின் அன்றாட கடமைகளாக வரையறுத்துள்ளது.2 திருப்புவனநாதர் மீது கருவூர்த்தேவர் பாடியுள்ள திருப்பதிகங்கள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.3 இவையெல்லாம் ஆலய சடங்குகளின் பகுதியாக அமைந்தவை என்ற வகையில் அவை ஆலய நிர்வாகத்தின் அனுமதியைப் பெற்றவை.4 சைவத் திருக்கோவில்களின் தேவதாசிகள், தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும், திருவாசகத்தின் திருவெம் பாவையையும் ஓதுவார்கள்.

வைணவத் திருக்கோவில்களின் எம்பெருமானடியார்கள், திவ்யப் பிரபந்தத்திலிருந்து பாசுரங்களை ஓதுவர்.5 கோனேரிராஜபுரத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட, கண்டராதித்தியன்6 காலத்தியதான ஒரு சாசனம், தேவதாசிகள் மேற்கொண்ட பல்வேறு கடமைகள் குறித்து விவரிக்கிறது: பூக்களைக் கொய்து சேகரித்தல், அவற்றை மாலைகளாகத் தொடுத்தல், பெருக்குதல், ஆலய வளாகத்தைப் பசுமாட்டுச் சாணத்தால் மெழுகித் துப்புரவாக்குதல் மற்றும் திருப்பதிகங்களை ஓதுதல் என இவை அமைகின்றன. திருவொற்றியூரிலிருந்து கிடைத்த, வீரராஜேந்திரன்7 காலத்து ஆவணம், பதினாறு பெண் இசைக் கலைஞர்கள் (தேவதாசிகள்) தேவாரப் பதிகங்களை செவ்வியற் பாணியில் (ஆகமராகா) இசைப்பதற்காகப் பணிக்கப்பட்டனர் என்று குறிப்பிடுகிறது. புனிதத்

திருப்பதிகங்களை இசைக்கும் மென்மையான ஒலி
திருவாரூர் ஆலயத்தைச் சூழ்ந்து காற்றில்
நிரம்பியிருந்தது என்று சேக்கிழார்⁸ பாடுகிறார். இந்தக்
குறிப்பிட்ட சேவைக்கென்றே கோயில்களில்
அறக்கட்டளைகள் நிறுவி ஏற்பாடுகள் செய்வது முதலாம்
பராந்தகன் (கி.பி.907-955) காலத்தில் துவங்கியது.⁹

இறைவனான சிவனையும், சக்தியையும்
அவர்களது தூக்கத்தில்¹⁰ இருந்து எழுப்புவதற்காக
தேவதாசிகளால் இசைக்கப்படும் திருப்பள்ளி எழுச்சிப்
பாடலையும் அவர்கள் இசைத்த கருவிகளின்
இசையையும் பற்றி கார்ல் குஸ்தவ் டேய்ல்
குறிப்பிடுகிறார். கி.பி.1208¹¹-ம் ஆண்டினதான இலவனசூர்
சாசனம் பாடலிசைப்பதும், நடனமாடுவதும் உள்ளிட்ட
இத்தகைய சேவைகள் பலவற்றைத் தேவதாசிகள்
நிறைவேற்றியதாகக் கூறுகிறது. வேட்டைத்
திருவிழாவின் போது பாடவும், ஆடவும்
வேண்டுமென்று தேவதாசிகளுக்கு
அறிவுறுத்தப்பட்டதாக கி.பி.1008-ம்¹² ஆண்டைச் சேர்ந்த
ஒரு சாசனத்தின்படி தெரிய வருகிறது. ரௌரவாகமம்¹³,
ஊர்வலங்களின் போது தேவதாசிகள் தேருடன் சேர்ந்து
பங்கேற்று வருவார்கள் என்று கூறுகிறது. தில்லையில்
மாபெரும் தேர்த் திருவிழா ஊர்வலத்தின்போது
இசையொலியாலும், நடனக் கலைஞரின் காற்சதங்கைக்
கிலுகிலுப்பாலும் காற்றும் வானமும் நிரம்பித்
ததும்பியதாகத் தெரிகிறது.¹⁴ இதே போன்று கி.பி.995-ம்

ஆண்டினதான இராஜபுதனத்துச் சாசனத்தில், பிரமாதகுல
என்றழைக்கப்பட்ட நடனப் பெண்கள்,
உற்சவமூர்த்திகளான விக்கிரகங்களின் ஊர்வலத்துடன்
சேர்ந்து வலம் வந்தனரென்பதைப் பதிவு
செய்திருக்கிறது.¹⁵

ஓவியம் மற்றும் அதனுடன் இணைந்த
நுண்கலைகளிலும்¹⁶ தேவதாசிகள் ஆர்வத்தை
வெளிக்காட்டியுள்ளனர். திருமாலுக்கென்றே தங்களின்
ஆன்மாக்களை அர்ப்பணித்து விட்டவர்களான
அப்பெண்கள், தங்களுடைய வீடுகளின் முற்றங்களில்
அழகுமிக்க ஓவியங்களை வரைந்திருந்தனரென்று
ஆண்டாள் கூறுகிறார்.¹⁷ “வண்ண அரிசியின் மீது
கலாபூர்வமான வடிவமைப்புகள் நிறைந்த கோலங்கள்
வரைந்து தரையை அலங்கரிப்பது”¹⁸ அவர்களின்
வழக்கம் என்று எட்வர்ட் கார்பென்டர் கூறுகிறார். தங்கள்
வீட்டுச் சுவர்களைப் பூவேலைப்பாடுமிக்க
வடிவமைப்புகளால் அவர்கள் அழகுபடுத்துவ ரென்றும்,
அவர்களின் படுக்கையறைகள் ஆகச்சிறந்த அழகுமிக்க
ஓவியங்கள்¹⁹ சிலவற்றைக் கொண்டவையாய் இருந்தன
என்றும் நேர்காணல்கள் கூறுகின்றன.

கோயில்களில் நிகழ்த்தப்படுகிற நாடக
நிகழ்வுகளிலுங் கூட தேவதாசிகள் செயல்திறன் மிக்க
பங்கு வகித்திருக்கின்றனர்²⁰ எனத் தெரிகிறது.
அனேகமாகத் தேவதாசிகள் சிலரையும் உள்ளடக்கிய
நாடகக் கலைஞர்களின்²¹ குழுக்களையும் கூட சில

கோயில்கள் கொண்டிருந்தன. கோயில்களில் வருடாந்திர மகோற்சவங்களின் போது நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. தஞ்சாவூரிலிருக்கும் இராஜராஜேஸ்வரத்தில் இராஜராஜேஸ்வர நாடகம் நிகழ்த்தப்படுவதற்காக என்றே அறக்கட்டளைகளை இரண்டாம் இராஜேந்திரன் நிறுவியதாக22 ஒரு சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது. அதே கோயிலின் நாடக அரங்கில் பாடுதல், நடனமாடுதல் மற்றும் நாடகமாக்குதல் போன்ற பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த பல பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளும் நடத்தப்பட்டு வந்தன23 என்று சான்றுகளின் வழி பெறப்பட்டுள்ளது.

கேரளாவில், நாடகக் கலைஞர்களான சாக்கியரின் மனைவியர், கோயில்களில்24 நடன நிகழ்ச்சிகள் அரங்கேறுகையில் பாடவும், ஜதிகள் இசைக்கவும் செய்கிற நங்கைமாராவர். ஆந்திராவில் இவர்கள் நடிகையர்25 என்ற நிலையில் கோயில்களில் சேவை செய்து வந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. கடவுள் விக்கிரகங்களைக்26 கௌரவிக்கும் வகையில் நாடகம் நிகழ்த்துவதையும், பொழுதுபோக்குக்காக நடனமாடுவதையும் அவர்கள் செய்தனர் என தக்காணத்துச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. விக்ரகத்திற்கு சாமரம் வீசி விசிறி விடும் கௌரவமிக்க கடமையையும் கூட தேவதாசிகள் நிறைவேற்றியுள்ளனர்.27

கோயில்களில்,

பூந்தோட்டங்களான

திருநந்தவனங்களைப் பராமரித்து வரவேண்டிய கடமையையும் நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தேவதாசிகளுக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. வளர்மதீஸ்வரர் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்ட கண்டராதித்யன் காலத்திய (கி.பி.949-957) சாசனமொன்று இத்தகவலை உறுதிப்படுத்துகிறது.²⁸ அவர்கள் பூக்களைக் கொய்து சேகரித்ததுடன் அவற்றை மாலைகளாகவும் தொடுத்தனர்²⁹ என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கூறுகிறார். திருவரங்கத்தில், பூந்தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சியும், பூக்களைக் கொய்தும், அவற்றை மாலைகளாகத் தொடுத்தும், பக்தர்கள் இல்லாத சமயங்களில் தோட்டங்களைப் பாதுகாத்தும்³⁰ பணியாற்றியதாக விப்ரநாராயணன் (பிற்காலத்தில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்) மற்றும் தேவதேவி என்றொரு தேவதாசி ஆகியோரின் கதையிலிருந்து புலப்படுகிறது.

கோயிலின் தானியக் களஞ்சியத்துடன் சிலர் இணைக்கப்பட்டிருந்தனர்.³¹ விழா வேளைகளில் மன்னரின் பணியாட்களாக வேறு சிலர் (கம்பா) பொறுப்பேற்றுக் கடமையாற்றினர்.³² திருவாரூர் மற்றும் திருவரங்கம் கோயில்களில்³³ தீய ஆவிகளை விரட்டுவதற்கென்று நடத்தப்படும் புனித மாலை நேர வழிபாட்டுச் சடங்கான 'திருவந்திக்காப்பு'ச் சடங்கில் மற்றும் சிலர் முதன்மையான பங்களிப்புச் செய்தனர். கோயில்களில் சில செயல்களின் போது அவர்கள்

பாதுகாவலர்களாகவும் நின்று கடமையாற்றியுள்ளனர்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்³⁴ காலத்திய சாசனம் ஒன்று மிகச்சிறந்த ஒரு நடனமணியான தலைக்கோலியாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலைச் சாராதவர்களான வேறு இரு பதியிலாராலும் கொஞ்சம் நிலம் மற்றும் வீட்டு மனை³⁵ ஆகியவற்றின் குத்தகை உரிமைகள் (காராண்மை) வழங்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்திருந்த ஓர் ஆவணம் கையொப்பமிடப்பட்ட தகவலைக் கூறுகிறது. ஆலயங்களுக்குத் தேவைப்படுகிற அளவு நெய்யை விநியோகிப்பதற்கு உத்தரவாதம் தருபவர்களாகவும் அவர்கள் நின்றதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.³⁶ கோயில்களில் சில திருவிழாக்களை நிகழ்த்தித் தருவதையும் அவர்கள் மேற்பார்வை செய்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவராத்திரி (பிப்ரவரி) திருவிழாவை³⁷ நடத்துவதற்காக ஒரு தேவதாசியிடம் முப்பது சோழியன் காசுகளை (சோழர்களின் செப்பு நாணயம்)ப் பரிசாக ஜடாவர்மன் முதலாம் குலசேகரன் மனைவியாகிய அரசி வழங்கினாள் என்று ஓர் ஆவணம் கூறுகிறது. வீரபாண்டியனின் ராணியான சொக்கத்தாண்டாள், சுசீந்திரம் கோயிலைச் சேர்ந்த மற்றொரு தாசியிடம், சில காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பிப்பதற்கான பொருட்களைத் தருவதற்காக புதிய தங்கக் காசுகள் கொண்ட 200 புதுப்பொன் அச்சுகளைப் பரிசாக வழங்கினாள்.³⁸

வைணவத் துறவியான இராமானுஜர், திருவரங்க ஆலயத்துத் தேவதாசிகள் உட்பட அக்கோயிற் பணியாளர்களின் பணி நிலைமைகளில் சில சீர்திருத்தங்களை அறிமுகம் செய்திருக்கிறார். “உடையவர் முறை”-யில் தேவதாசிகள் மூன்றாவது குழுவினரில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்குப் புதிதாக வழங்கப்பட்ட பணிப்பொறுப்புகள் ‘கோயில் ஒழுக்கு’³⁹ -இல் எண்களிடப்பட்டுள்ளன. ஒரு தேவதாசி அதிகாலை வேளையிலேயே தன்னைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டு, வழிபாட்டுக்கேற்றவளாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டபின் கோயிலுக்குச் சென்று, மூல விக்கிரகத்தின் பார்வையில் படுமாறு நன்கு நிற்க வேண்டுமென கோயிலொழுக்கு கூறுகிறது. சிறப்புத் திருவிழாக்களின் போதும், அன்றாடம், தீயசக்திகளை விரட்டுவதற்கென மேற்கொள்ளப்படும் புனித மாலைநேரப் பூசையான ‘திருவந்திக்காப்பு’ப் பூசைகளின் போதும் தாம்பாளத் தட்டைத் தந்து பாணையை மாற்றிப் பெறுவதும் அவளுடைய கடமையாகும்.

வைகறைப் பொழுதில், கோயிலுக்குத் திருமஞ்சன நீர் சுமந்து வருகிற யானையின் முன்பாகத் தங்களை வழிபாட்டிற்குத் தயார் நிலையில் அலங்கரித்துக் கொண்ட சில தேவதாசியர் நடனமாடுவர். திருவந்திக்காப்புப் பூசையின் போது அவர்கள் மாலைப்பூ, கேளிக்கை, உளமடல், அம்மாளை மற்றும் தட்டிக் கேளிக்கை போன்ற வெவ்வேறு வகையான

நடனங்களை ஆடுவர். உற்சவமூர்த்திகள் ஊர்வலங்களில் எடுத்து வரப்படுகையில், அவர்கள் தெருக்களிலும், திருமண்டப அரங்குகளிலும் நடனங்களாடுவர். சிறப்பான தருணங்களின் போது, கிருஷ்ணன் கோபியருடன் நிகழ்த்திய ராஸக்கிரீடை நடனத்தை அவர்கள் நிகழ்த்துவர். வசந்த காலத்தின் வருகையைக் கொண்டாடி வரவேற்கும் விதத்தில், வசந்தோற்சவத் திருவிழாக்களின் போது அவர்கள் பாடவும், ஆடவும் செய்வர். ஆலயத்தில் திருவிழாக் கொடி ஏற்றும் (த்வாஜாரோகணத்தின் போது) சமயத்தில் ஒருவகைத் தாளக்கட்டான விநாயக தாளத்தின் அடிக்கேற்ப நடன நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகி நடைபெறும். ஒவ்வொரு வாகனத்தையும் கௌரவிக்கிற விதத்தில் நடனக் கலைஞர்கள் நாட்டியமாடுவர். குளத்தூர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சுழற்பணி முறையை கி.பி.120840-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த, சேதமடைந்த, முற்றுப்பெறாத ஒரு சாசனம் விவரிக்கிறது.

அவர்கள் ஆற்றவேண்டிய பிற சாதாரணப் பணிகளுள், குறிப்பிடத் தகுந்தவையாக, நெல் குத்துதல்⁴¹, விளக்கைச் சுமந்து வருதல்⁴², நைவேத்தியப் படையல்களுக்குத் தேவையான அரிசியைத் தூய்மைப் படுத்துதல்⁴³, மடப்பள்ளி (சமையலறை)ப் பாத்திரங்களைத் துலக்குதல், வழிபாட்டுக்குத் தேவையான நீரைக் கொண்டு வருதல்⁴⁵,

சுற்றுப்புறங்களை அலங்கரித்தல்46, அணையா விளக்குகளைப் பராமரித்தல்47, விக்கிரகங்களின் துணிகளை வெளுத்துத்தருதல்48, பகற் பொழுதில் பெண் கடவுளர் ஆவாகனம் செய்யப்படும் வேளைகளில், சாமரத்துடன் காத்திருந்து பணிவிடை செய்தல்49 - போன்ற பணிகள் உள்ளடங்குவன. அதோடு திருவாலத்து (மஞ்சள், எலுமிச்சம்பழம், கற்பூரம் ஆகியவை கலந்தது) கற்பூரஹாரத்தி எடுத்துத் மற்றும் திரிசூலம்50 ஆகியவற்றைச் சுமந்து வருவதும் அவர்களின் பணிகளாகும். அவர்களுட் சிலர், நறுமணப் பொடிகளைத் தயாரிப்பதும், சாம்பிராணிப் புகை51 போடுவதுமான பணிகளைச் செய்வார்கள். மற்றவர்கள் புனிதப் பூக்களையும், விபூதித் தட்டுகளையும் சுமந்து வருவார்கள்.52

மேற்பார்வை

தேவதாசிகளின் நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வையிடுவதற்கும், கண்காணிப்பதற்குமாக அதிகாரப்பூர்வமான மேற்பார்வை அமைப்பை நிறுவினர். தவறான செயல்கள், முறையற்ற அணுகுமுறைகள், விதிகளுக்கு புறம்பான ரகசியச் செயல்கள் மற்றும் கடமைகளிலிருந்து அவமானகரமாகத் தவறிவிடல் போன்றவற்றுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. தேவதாசிகளின் அன்றாடக் கடமைகள் மிகக் கடுமையான முறையில் கண்காணிக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. சில சமயங்களில்,

கட்டுப்பாட்டை ஒழுங்கு செய்யவும், அதோடு கூட அவர்களின் நலன்களைப் பராமரிக்கவும் ஒரு மேலாளர் நியமிக்கப்படுவதும் உண்டு. தஞ்சாவூரின் அதிகாரப்பூர்வ மேற்பார்வை 'நாயகஞ்செய்ய'53 என்று அறியப்பட்டிருந்தது. கோவிந்த சோமநாதன் மற்றும் சவூர் பரஞ்சோதி ஆகிய இரண்டு மேற்பார்வையாளர்களின் ஒட்டுமொத்தமான கண்காணிப்பின் கீழ் நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்டுகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்று ஆவணம் கூறுகிறது.54

பங்கப்பூர்க் கோயிலில் அந்த மேலாளர், ஒரு நடன ஆசிரியருக்கு இணையான தகுதி பெற்றவராக இருந்தார். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து மாத்தார்கள் (அறியப்படாத ஓர் அளவு) நிலத்தைத் தானமாகப் பெற்றனர்.55 தஞ்சாவூரிலுங் கூட இந்த மேலாளர்நடன ஆசிரியருக்கு இணையான நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்; ஆனால், அவர் இசை ஆசிரியரான கணபதியின் நிலைக்கு அடுத்த நிலையிலும், ஒரு தேவதாசியின் நிலைக்கு மேல் நிலையிலுமாக56 வைக்கப்பட்டிருந்தார். சில ஆலயங்களில், அதிகாரப்பூர்வமான மேற்பார்வை சபை மற்றும் ஊர் (கிராமம்) அமைப்பினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

கி.பி.1002-ம் ஆண்டினதான ஒரு சாசனம், கோயிலின் ஊழியர்கள், தங்களுக்குரிய கடமைப் பொறுப்புகளை முழுமையாக நிறைவேற்றுகிறார்களா57 என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காக

மேற்பார்வையிடப் படுகின்றனர் என்று கூறுகிறது. பிற்காலச் சோழர்களின் காலத்தில், இந்த அதிகாரப்பூர்வமான மேற்பார்வையிடும் நடைமுறை கண்டிப்புடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. கோயில் அடிமைகள் தங்களுடைய வழக்கமான கடமைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நிராகரித்ததும், கோயிலின் நிர்வாக அதிகாரியான ஸ்தானத்தார் பிறப்பித்த கட்டளைகளை மீறி நடந்ததும் ஓர் ஆவணத்தின் மூலம் புலப்படுகிறது.⁵⁸ மதிப்பூதியத் திட்டம்

தேவதாசிகளின் சேவைகளை அங்கீகரிக்கும் வகையில், அவர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு மதிப்பூதியம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்தக் கோயில்கள் அவர்களைப் பணியமர்த்தினவோ அவற்றின் செல்வ நிலையையும், புகழையும் பொறுத்தும், அவர்களுக்கு ஆதரவளித்த அரசர்களைப் பொறுத்தும் ஊதியத் தொகைகள் நிர்ணயமாகின. சில கோயில்களில், இந்த ஊதியம் மிக சொற்பமானதாகவும் ஆனால் மற்ற கோயில்களில் இது மிகப் பெருந்தொகையாகவும் அமைந்தது. மதிப்பூதியம் பணமாகவும், பொருளாகவும் வழங்கப்பட்டு வந்தது.⁵⁹ சமைக்கப்பட்ட சோற்று உருண்டைகள், நெல், துணிமணிகள், நிலங்கள் (ஏன், கிராமங்களும் கூட) மற்றும் பிற பொருட்களும் இதில் அடங்குவனவாகும். ஆடைகள் வாங்கிக் கொள்வதற்கும், சில குறிப்பிட்ட சில்லறைச் செலவினங்களை மேற்கொள்ளவும் ஊதியம் பணமாகத் தரப்பட்டு வந்தது.

ஆண்டொன்றுக்கு சில தங்க நாணயங்கள் மதிப்புக்கு இந்த ஊதியம் வரும். கோயில்களில் செய்யப்பட்ட வேலைகளுக்கான ஊதியம் பெரும்பாலும் பொருட்களாகவே தரப்பட்டது. இவ்வாறு தரப்பட்ட தானியங்களின் அளவு, மானியம் வழங்கப்பட வேண்டிய நேரத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது; அல்லது, இத்தகைய நோக்கங்களுக்காகக் கொடையளிக்கப்பட்டுள்ள நிலத்தின் அறுவடை மகசூலைப் பொறுத்து அந்த அளவு வேறுபட்டதாகவும் அமைந்தது.⁶⁰ ஒரு கோயிலில், ஒரு குறிப்பிட்ட சேவைக்கென்று கொடையளிக்கப்பட்ட நிலங்கள், குத்தகைதாரர்களால் பயிரிடப்பட்டு வந்தன. ஆலய ஊழியர்களுக்கு (அந்தக் குறிப்பிட்ட சேவைக்கென) நிர்ணயிக்கப்பட்ட தானிய அளவு வழங்கப்படுவதை அந்தக் குத்தகைதாரர்கள் உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டனர்.⁶¹

கோனேரிராஜபுரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட, செம்பியன் மகாதேவியின் காலத்தியதான சாசனங்களுள் ஒன்றில், மதிப்பூதியமாகக் கொடையளிக்கப்பட்ட நிலம் மற்றும் நெல்லின் விவரங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆவணம் இவ்வாறு கூறுகிறது: “புனிதமான கோயிலுக்கென பூக்களைக் கொய்து வரும் மூன்று (ஊழியர்களுக்கும்) பேருக்கும், அப்பூக்களை மாலைகளாகத் தொடுக்கிற மேலும் மூன்று பேருக்கும்- ஒருவருக்கு நாளொன்றுக்கு மூன்று நாழி நெல் வீதம் வருடமொன்றுக்கு ஒரு பதக்கு நெல், ஒரு துணி,

அறுபத்தியேழு கலம் நெல்லுக்காக (ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிலம்) பூங்குடியில் (அளவு) ஒரு பாதி - எண்பதில் ஒன்று மற்றும் ஒன்றின் கீழ் முந்நூற்றி இருபது.” “புனிதமான ஆலயத்தைப் பெருக்கி, துப்புரவு செய்து பசுமாட்டுச் சாணத்தினால் மெழுகித் தூய்மை செய்யும் மூன்று ஊழியர்களுக்கு, ஒருவருக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நான்கு நாழி நெல் வீதம், ஒவ்வொரு வருடமும் நாற்பத்து ஐந்து கலம் நெல்லுக்காக (ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிலம்) பூங்குடியில் (அளவு) ஆறுக்கு இருபது, மூன்றுக்கு எண்பது மற்றும் ஒன்றின் கீழ் ஒரு நூற்றி அறுபது.”⁶²

முதலாம் இராஜராஜன், இராஜராஜேஸ்வரம் ஆலய ஊழியர்களின் ஊதிய விகிதக் கட்டமைப்பை எளிமைப் படுத்தியிருக்கிறான். கி.பி.1014-ம்⁶³ ஆண்டினதான அவனுடைய சாசனம், நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்டுகளையும்⁶⁴ உள்ளடக்கிய பல ஆலய ஊழியர்களுக்கு என்று அவனால் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தின் மகசூல் அளவை விவரிக்கிறது. ஆண்டொன்றுக்கு நூறு கலம் நெல் என்ற வகையில் கணக்கிடப்பட்ட, ஒரு வேலி⁶⁵ நிலத்தின் மகசூலில் ஒரு பங்கு நெல் நிவந்தமாக ஒவ்வொரு தளிச்சேரிப் பெண்டுக்கும் வழங்குவதென்று நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த அளவு என்பது, 1978-ம் ஆண்டில்⁶⁶ மாதம் ஒன்றுக்குத் தோராயமாக ரூ.800/- என்ற அளவுக்கு வரும். ஆனால், 1992-ல் இந்தத் தொகை,

மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ.2000/-த்தைத் தாண்டுகிறதாக இருக்கும். காரணம், அரிசியின் விலை ரூ.8/-க்கு மேல் (அப்போதைய அளவில்) போகிறது.

மானியத்தின் கீழ் வருகிற நிலத்தின் எல்லைகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டவை; பிறகு அந்த நிலம் குத்தகைதாரர்களால் சாகுபடி செய்யப்பட்டு, கோயில் ஊழியர்களுக்கென வரையறுக்கப்பட்ட தானிய அளவை, உற்பத்தியான மகசூலிலிருந்து அளந்து வழங்க வேண்டியவர்களாக அக்குத்தகைதாரர்கள் இருப்பார்கள்.67 மற்ற கோயில்களில், இத்தகைய நோக்கத்திற்காக என்றே வரையறுக்கப்பட்ட நிலத்தில் இருந்து அறுவடையில் பெறப்படும் மகசூலின் அளவைப் பொறுத்து அளக்கப்படும் தானியத்தின் அளவும் வேறுவேறாக இருக்கும்.68 ஒரு நூறு கலம் நெல், மரக்கால் என்ற (தரப்படுத்தப்பட்ட, மரத்தாலான) அளவுப்படியால் அளக்கப்பட்டது. “ராஜகேஸரி’69 என அழைக்கப்படும் அரச அளவைக்குச் சமமானதும், தரப்படுத்தப்பட்டதுமான ‘ஆடல் வல்லான்’ என்பதே அந்த மரக்கால்.” தேவதாசிகளுக்கு அளக்கப்பட்ட நெல்லின் மொத்த அளவு எவ்வளவு என்று கணக்கிட்ட நா.வானமாமலை, அது 40,000 கலம் என்பதற்குப் பதிலாக, 39,700 கலம்70 என்று கூறுகிறார்.

ராஜராஜேஸ்வரத்தில், தொலைதூரப் பகுதிகளுக்குச் சென்றுவிட்டவர்கள் அல்லது இறந்தவர்களின் இடங்களை நிரப்ப மாற்று ஏற்பாடுகள்

செய்யப்பட்டிருந்தன. அத்தகைய விஷயங்களில், அடுத்த தலைமுறையினரான வாரிசுதாரர்கள், பரம்பரை உரிமையான காணி மூலமான ஆதாயத்தை அனுபவிக்க அனுமதிக்கப்படுவார்கள். அந்த வாரிசுதாரர்கள் தகுதியற்றவர்களென அறியப்பட்டால், கோயிற் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்குத் தகுதியான நபர்கள் கண்டறியப்பட்டு நியமனம் செய்யப்பட்டு, அவர்களின் தகுதிகளுக்கேற்ப பரம்பரை உரிமையான காணி அளிக்கப்படுவார்கள்.⁷¹ (பார்க்க: அட்டவணை ஐ: தஞ்சாவூர், இராஜராஜேஸ்வரத்து ஊழியர்களும், மதிப்பூதியமும்-பின் இணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது).

இரா.நாகசாமியின் அபிப்பிராயத்தில் இத்தகைய பணி நியமனங்கள், சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் மதிப்பூதியங்கள் அனைத்தும், நவீன காலங்களில் வழங்கப்படுகிற அத்தகையவற்றை விடவும் மேலதிக இலாபகரமாகவே இருந்தன.⁷² ஆனால், பெரும் வரிச் சுமையைத் தாங்குகிறவராக இருந்த பொதுமக்கள்-சாதாரண மனிதர்கள் கொடுத்த விலையைக் கொண்டுதான் இத்தகைய ஊதியங்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தன என்பதை மனதிற் கொள்ள வேண்டும். எப்படி இருப்பினும், ஆலய ஊழியர்களுடைய ஊதிய விகிதக் கட்டமைப்புச் சீர்திருத்தம், தென்னிந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் இருந்த ஆலய நிர்வாகங்களின் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தியிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது.⁷³

இந்தச் சீர்திருத்தங்களும், ஏற்பாடுகளும் முதலாம்

ராஜராஜனைப் போன்ற ஒரு செயற்திறன் மிக்க நிர்வாகியின் கீழ் மிகச் சிறப்பாகப் பயன்தந்தன. எப்படியிருப்பினும், ராஜராஜேஸ்வரத்துத் தனிச்சேரிப்பெண்டுகள் நானூறு பேரின் விதி, முதலாம் ராஜேந்திரன் (கி.பி.1012-1041) ஆளுகையின் கீழ் என்னவாயிற்று என்பது குறித்து எந்தவிதமான தகவலும் அறியப்பட முடியவில்லை.⁷⁴ ஒரு போர்வீரன் என்ற முறையிலும், சுதந்திரமான பேரரசன் என்ற வகையிலும் முதலாம் ராஜேந்திரன், திருச்சிராப்பள்ளி அருகில் உள்ள புதிய தலைநகரத்தை கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்ற பெயரில் தனது வடபுலத்து வெற்றியைக் கொண்டாடுகிற முகத்தான் உருவாக்கினான். புதியதாகக் கட்டப்பட்ட ஆலயம், தனது நிறுவனத்தில் தேவதாசிகளைக் கொண்டிருந்ததா என்பது சந்தேகமே.

அந்தக் கோயிலின் சுவர்களில் தீட்டப்பட்டுள்ள நடனமங்கையரின் உருவங்களைத் தவிர, வேறு கல்வெட்டுச் சாசனங்களோ அல்லது இலக்கியச் சான்றுகளோ அவர்களின் வரலாற்றை அறிய உதவுகிற வகையில் அக்கோயிலில் கிடைக்கவில்லை.⁷⁵ கோயில்களில் தேவதாசிகளுக்கும், அவர்களுடைய சேவைக்கும் பெரிய அளவிலான முக்கியத்துவம் எதையும் முதலாம் ராஜேந்திரன் அளிக்கவில்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. இந்த முறைக்குத் தனது ஆதரவை அவன் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை என்ற போதிலும் கூட, பெரும் எண்ணிக்கையிலான

தேவதாசிகளைப் பராமரித்து வருவது கோயிற் கருவூலத்துக்கு மாபெரும் நஷ்டம் என்றும், அரசுக்கு அது ஒரு பிரச்சனை என்றும் அவன் சிந்தித்திருக்கக் கூடும்.

பிற வகை மானியங்கள்

சில கோயில்களின் தேவதாசிகள், தாங்கள் ஆற்றிய சேவைக்கான அங்கீகாரமாக நிலங்களை மானியமாகப் பெற்றுள்ளனர். இத்தகைய மானியங்களுக்கான⁷⁶ ஆதாரங்களைக் கண்டராதித்தயன் காலத்திய சாசனமொன்று தாங்கியுள்ளது. கி.பி.958-ம் ஆண்டினதான கன்னரதேவன்⁷⁷ காலத்துக்குரிய இன்னோர் ஆவணம், நிருத்த விடங்கி என்ற ஒரு தேவதாசிக்கு கோடியூரில் நிலம் மானியமாக வழங்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்கிறது. 'சதி' வழக்கத்தின் அடிப்படையில் உடன்கட்டையேறிய ஓர் இசைக்கலைஞரான பெண்ணை இழந்து தவித்த அவளுடைய குடும்பத்தினருக்கு, ஒரு வேலி நிலத்தைத் தானமாக வழங்கிய நிகழ்வைக் கி.பி.1188-ம்⁷⁸ ஆண்டின் தாமரைப்பாக்கம் சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. சில சமயங்களில், வேளாண்மைச் செயற்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்ட நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தின் ஒரு பகுதியாக நெல், தங்கம் மற்றும் காசு போன்றவற்றை அவர்கள் மானியமாகக் கிடைக்கப் பெறுவதும் உண்டு.⁷⁹

அரசர்களும்,

ஆலய

அதிகாரிகளும்

தேவதாசிகளுக்கென்று மாணியங்களாக
கிராமங்களையே கூட வழங்கியதும் நடந்திருக்கிறது.
இவை அனைத்தும் பொது மனிதர்களின்
வருமானத்திலிருந்துதான் ஈடுசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு
தேவதாசிக்கு ஜீவித மாணியமாக அரும்புலிப்பாடி என்ற
ஒரு சிறிய கிராமத்தை மாணியமாக அளிப்பதில் ஆலய
அதிகாரிகள் உவகையடைந்தன ரென்று கி.பி.1208-ம்80
ஆண்டின் ஆவணமொன்று கூறுகிறது. இத்தகைய
கிராமங்கள் எல்லா வகையான வரிகளில் (இலவை/
உவகை) இருந்தும் விலக்களிக்கப் பெற்றவையாகும்.
இந்த கிராமங்களின் ஆதாயங்கள் அனைத்தையும்
அவர்களுடைய வாழ்நாட்காலம் (ஜீவனசேஷா)81
முழுமைக்கும் அனுபவிப்பதற்குரிய உரிமையை
அவர்கள் மாணியமாகப் பெற்றிருந்தனர்.

ஆனால், முதலாம் இராஜராஜன் வழங்கிய பெரும்
மேய்ச்சல் நில மாணியம், கூத்திகள்88 என்ற
பெயரிடப்பட்ட ஒரு வரியைப் பற்றி பேசுகிறது.
நடனமாடும் பெண்களின் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கக்
கூடிய ஒரு வரியாக83 இது ஒரு வேளை இருக்கலாம்
என இனங்கண்டறியப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும்
பேரிடர்க் காலங்களில் வரிகள் தள்ளுபடியும் கூட
மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. கம்பஹரேசுவரர்
கோயிலில்84 இருந்து கிடைத்த ஓர் ஆவணம்
அத்தகைய தள்ளுபடி ஒன்றைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.
ஆலயத்திற்கு அந்த ஆலய ஊழியர்களிடமிருந்து

வசூலிக்கப்பட வேண்டிய புறவரி (வருவாய்க் கணக்கு)யின் மீது இவ்வாறு தள்ளுபடி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு நிலங்களையும்⁸⁵, வீட்டு மனைகளையும்⁸⁶ விற்பனை செய்ததற்கான பல ஆவணங்களும், அவற்றைப் பராமரிப்பதற்காக கிராமங்களை விற்பனை செய்ததற்கான ஆவணங்களும்⁸⁷ ஏராளமாக உள்ளன.

தேவதாசிகளுக்கும் கூட அவர்களுக்கான மதிப்பூதியம் தங்கமாகவும் (பொன்), நெல்லாகவும், ஆடையாகவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சாந்திக் கூத்து என்ற ஒருவகை நாட்டிய நாடகத்தின் மூன்று அங்கங்களை (3 பகுதிகள்) நடித்தவளாகிய ஒரு நடன மங்கைக்கு ஒன்றரைக் கழஞ்சு பொன் (தங்கம்), மூன்று கலம் நெல் மற்றும் இரண்டு ஜடை ஆடைகள்⁸⁸ ஆகியவை வழங்கப்பட்டதாக ஒரு சாசனப் பதிவின்படி தெரிய வருகிறது.

பல அம்சங்களில், தேவதாசிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்தது அவர்கள் உயிருடன் வாழ்வதற்கான குறைந்தபட்ச ஊதியம் மட்டுமே.⁸⁹ அத்தகைய ஊதியம், சமைக்கப்பட்ட அரிசிச் சோற்று உருண்டைகள் வடிவத்திலேயே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இன்னும் சில குறிப்பிட்ட வேறு சிலருக்கு உணவு வழங்கி வருவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன.⁹⁰ இத்தகையோர் விஷயத்தில், அனுமதிக்கப்பட்ட உணவின் அளவு, அனேகமாக அவர்களுடைய

தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் போதுமானதாக இல்லாமல் இருந்திருக்கக்கூடும்.

உத்திரமேரூரில் பெறப்பட்ட, அனேகமாக கி.பி.1216-ம்91 ஆண்டின் ஆவணப்படி, ஒரு தேவதாசிக்கும், அவளுடைய வாரிசுகளுக்கும் ஒரு குறுணி அரிசி வழங்கப்பட்டிருப்பதைப் பதிவு செய்துள்ளது. தேவதாசிகளுக்கும், அவர்களுடைய நடன ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட மானியங்களும், மதிப்பூதியங்களும் பலவகையான பெயர்களில் பின்வருமாறு அழைக்கப்பட்டுள்ளன. காணி92, ஜீவிதம்93,, மற்றும் போகம்94. தமிழக்கூத்தை நிகழ்த்திய ஒரு நடனக்கலைஞருக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு காணி 'கூத்தக்காணி'95 என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. நிருத்ய போகம் என்பது ஆரியக்கூத்து96 ஒன்றை நிகழ்த்தியவருக்குத் தரப்பட்ட ஒரு காணியாகும். அதே காணி, 'சாக்கைக்காணி' என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.97 ஆந்திராவின் தேவதாசிகளுக்கு, அவர்கள் உயிர்வாழும் காலம் வரை வழங்கப்பட்டு வந்த மதிப்பூதியத்திற்கு ஜீவனம் அல்லது ஜீவிதம் அல்லது சன்மானம்98 என்பதான பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. நடன ஆசிரியரான நட்டுவனாருக்குத் தரப்பட்ட மதிப்பூதியம் நட்டுவக்காணி99 அல்லது நட்டுவனிலை100 என்பதாக அறியப்பட்டுள்ளது.

பல சாசன ஆதாரங்களின்படி, நட்டுவனார்கள் பெரும் தொகையுள்ள மதிப்பூதியங்கள் பெற்று

வந்துள்ளனர்.101 பாடகர்களையும், பாடகிகளையும்
பயிற்றுவித்தவர்களுக்கும் மதிப்பூதியம்
வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.102 ஆலய வளாகத்தைப் பெருக்கி
துப்புரவு செய்வதற்காகத் தரப்பட்ட மதிப்பூதியம்
திருவலக்குபுறம்103 என்றும், பெருக்கப்பட்ட தரையைப்
பசுஞ்சாணத்தால் மெழுகித் தூய்மையாக்குவதற்காகத்
தரப்பட்ட மதிப்பூதியம் ஒன்று மெழுக்குக் கூட்டுதல்
அல்லது மெழுக்குப்புறம்104 என்று அறியப்பட்டுள்ளது.

ஆகப் பெரும்பான்மையான மானியங்களும்,
மதிப்பூதியங்களும் அரசாணைகளின்105 கீழ்
வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன; அல்லது நேரடியாக
அரசர்களால்106 அல்லது ஆலய அதிகாரிகளால்107
அல்லது கிராம சபைகளால்108 அல்லது
தனிநபர்களால்109 அல்லது கிராமத்தில்
குடியிருப்பவர்களால்110 வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கொடையளித்தல்

சோழர்கள் காலத்திய தேவதாசிகள், மதம் சார்ந்த
வகையிலும் அல்லது வேறு விதங்களிலும் பெரும்
எண்ணிக்கையிலான கொடைகளை அளித்ததன் மூலம்
தங்களின் பெயர்களை எக்காலத்திற்கும் புகழ் வாய்ந்து
நிலைத்திருக்குமாறு செய்துள்ளனர். சோழர்களின்
நூற்றுக்கணக்கான சாசனங்கள் இதை நிரூபிக்கின்றன.
தேவதாசிகள் வழங்கியுள்ள கொடைகளுள் பின்வருபவை
அடங்குவனவாகும்:

(1) புதிய கோயில்களை எழுப்புதல்; கடவுளர், இறைவியர், துறவியர்¹¹¹ என எண்ணற்றோரின் திருப்படிமங்களைக் கோயில்களில் நிறுவுதல்;

(2) அன்றாட வழிபாட்டுப் பூஜைகளுக்கும், வெவ்வேறு விதமான புனிதப் படையல்களுக்கும் (அமுதுகள்) அவற்றைச் செய்வதற்குத் தேவையான அரிசி மற்றும் பிற பொருட்களைக் கொடையாக வழங்குதல்;¹¹²

(3) தேவதானமாக¹¹³ நிலங்களையும், ஏன், கிராமங்களையுமே கூட கொடையாக வழங்குதல்;

(4) ஊர்வலங்களில் உற்சவமூர்த்திகளான கடவுளரை எடுத்துச் செல்வதற்காக நிலங்களைத் தானமளித்தல்;¹¹⁴

(5) விக்கிரகங்களுக்கு ஆரத்தித் தட்டுகள், விளக்குச் சங்கிலிகள், சாம்பிராணித் தூப கலசங்கள், ஆலயமணிகள், ஆடுகள், எருமைகள், பசுக்கள், பாத்திரங்கள், நகைகள் போன்ற பல்வேறு பொருட்களை வழங்குதல்;¹¹⁵

(6) புயல் போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களுக்குப் பின் சேதமடைந்த வாயிற் கதவுகளை மறுபடி கட்டுதல்; பிரகாரங்களில் உயர்ந்த மதிற்சுவர்களை எழுப்புதல், பழுதுபார்க்கும் பணிகள் குறித்து அரசர்கட்கு ஆலோசனைகள் வழங்குதல்;¹¹⁶

(7) அணையா விளக்குகள், விளக்குத் தூண்கள்-

தாங்கிகள், மற்றும் விளக்குகள் எரிப்பதற்கான
எண்ணெய் போன்றவற்றை வழங்குதல்;117

(8) மூலதனமாக நெல், தங்கம், தங்கக் காசுகள்
முதலியனவற்றையும் மற்றும் அணையா
விளக்குகளுக்கான பணம் மற்றும் பிற பொருட்களை
வழங்குதல்;118

(9) இறைவியின் திருமேனிக்குத் தங்கத்தினாலான
கழுத்து ஆபரணம், இறையருவச் சிலையின்
பாதங்களுக்குத் தங்க மேலுறை, கடவுளுக்கென
முத்திரையிட்ட காசு முதலியவற்றை வழங்குதல்;119

(10) புரோகிதர்கள், யாத்ரீகர்கள் மற்றும்
மகேஸ்வரர்கள் ஆகியோரை உணவளித்துப்
பராமரிப்பதற்காகத் தங்கம் மற்றும் பிற பொருட்களைக்
கொடையளித்தல்;120

(11) பூந்தோட்டங்களை (நந்தவனங்கள்)க்
கொடையளித்தல்;121

(12) விழாக் கொண்டாட்டங்களை நிகழ்த்துதல்122

- பல்வேறு சிறிய கொடையளிப்புகள்
இங்கு பட்டியலிடப் படவில்லை.

முன்னுரிமை/சிறப்புரிமைகளை மானியங்களாக
அளித்தல்

தேவதாசிகள் வழங்கிய கொடைகளை
அங்கீகரிக்கும் விதத்தில், அவர்களுக்கென்றே சில

சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆலய அதிகாரிகள், குறிப்பிட்ட வேறு அதிகாரிகளுடன் ஏதேனும் ஓர் ஆவணத்தில் ஒப்பந்தக் கையொப்பமிடுகையில், ஒரு தேவதாசி உத்தரவாதமளிப்பவராக¹²³ இருக்க வேண்டும் என ஒரு சாசனம் கூறுகிறது. தேர் ஊர்வலங்களின் போது, உற்சவமூர்த்தியான படிமத்தின் முன்னால் இவர்கள் சாமரம் வீசிவருகிற ஒரு பெருங்கௌரவமளிக்கப்பட¹²⁴ வேண்டியவர்கள் என கருதப்பட்டனர். கோயில்களில் சில புனிதப் படிமங்களை நிறுவிக் கொடையளித்ததற்காக அவர்கள் சில குறிப்பிட்ட சிறப்புரிமைகளைப் பெற முடிந்தது.¹²⁵ ஒரு கோயிற் தூணில் இடம் பெற்றுள்ள பெண்படிமம் ஒன்று, ஒரு தேவதாசியின் பெயரால் போகமாத்தாள்¹²⁶ என அழைக்கப்படுவதாக சாசனமொன்றின்படி அறிய முடிகிறது. அவர்கள் வழங்கிய கொடைகள், ஆவணங்களில் 'தேவடியாள் கட்டளை'¹²⁷ (ஒரு தேவதாசி வழங்கிய கொடையாணை) என்று பதிவாகியுள்ளன.

தேவதாசிகளுள் தேர்வு செய்யப்பட்ட ஒரு சிலர் அரச மரியாதை, அரச ஆதரவு மற்றும் பாதுகாப்பு முதலியவற்றைப் பெற்றிருந்தனர். தங்கள் பெயர்களுடன் இறைவன் சிவனது பெயரான நக்கன் என்பதை முன்னொட்டாகச் சேர்த்துக் கொள்ளும் உரிமையை அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர்.¹²⁸ அவர்களுள் சிலர் தமது பெயர்களையே துறவிகளுடையவையாக¹²⁹ வைத்துக்

கொண்டனர். மற்றவர்கள் அரசர்களின் பெயர்கள் அல்லது அவரது பட்டப் பெயர்களை வைத்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.130

மிக உயர்ந்த சாதனைகளைச் செய்த, நிபுணத்துவம் வாய்ந்த நடனமங்கையர் பெரும்புகழ்மிக்க விருதுப்பெயர்களை 'தலைக்கோலி' (தனது நடன நிபுணத்துவத்தைக் குறிக்கிற சின்னமான தலைக்கோலை உடைமையாகக் கொண்ட ஒரு நிபுண நடனமங்கை) மற்றும் சாந்திக்கூத்தி¹³¹ (பலவகையான நடனங்களுள் ஒன்றான சாந்திக்கூத்தை நிகழ்த்தியதற்காகப் பெற்ற ஒரு கௌரவ விருது); உறவாக்கின தலைக்கோலி என்ற அந்த நடனமணியின் நாட்டிய நிகழ்வுகளைக் கண்டு களித்து அந்த மகிழ்ச்சியை ஒரு கிராமத்தின் பெயரையே உறவாக்கினநல்லூர்,¹³² என மறுபெயரிட்டு அழைக்குமாறு ஆணையிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளான் ஒரு சோழ மன்னன். இத்தகைய தேவதாசிகளின் ஆளுமைப் பண்புகளாலும், கலைத்திறமிக்க சாதனைகளாலும் பெரிதும் கவரப்பட்டதால் அவர்களுள் பலர் அரச அந்தப்புரங்களில் காமக் கிழத்தியராக்கி வைக்கப்பட்டனர்.¹³³ திருவண்ணாமலைக் கோயிலின் ஆவணமொன்று, குறிப்பிட்ட ஒரு மாணிக்கத்தாரின் மகளான கோநக்கனார், வாண கோவரையர்¹³⁴ என்பவனின் காமக்கிழத்தியென்று கூறுகிறது.

முதலாம் இராஜராஜன் ஆட்சியின் கீழ், பரவை நாச்சியார், கிட்டத்தட்ட பாதி தெய்வீக நிலைக்கு

உயர்ந்து சென்றிருக்கிறார். அதே போன்று, முதலாம்
 இராஜேந்திரன் ஆட்சியின் கீழ், நங்கை பரவையும்
 அத்தகைய ஓர் உயரிய நிலையை எட்டியுள்ளார். தனது
 எண்ணற்ற ஆன்மிகக் கொடையளிப்புகளால் அரசனின்
 கவனத்தை நங்கை பரவை அணுக்கி (தனி
 உதவியாளர்)யென்ற வகையில் தன்பால்
 ஈர்த்திருக்கிறான்.135 அவற்றுள் இரண்டு பாவை
 விளக்குகளை நிறுவியது, செங்கற் கோயிலின் இடத்தில்
 கற்கோயில் கட்டி எழுப்பியது மற்றும் திருவாரூர்க்
 கோயிலின் இறைவனுக்கும்- இறைவிக்கும் பெரும்
 அளவிலான தங்க ஆபரணங்களைக் கொடையளித்தது
 போன்றவை அடங்குவன. முதலாம் இராஜேந்திரனும்,
 நங்கை பரவையும் எங்கு நின்று வழிபட்டார்களோ அந்த
 இடத்தைக் கௌரவிப்பவையாக அந்தப் பாவை
 விளக்குகள் அமைந்தன. வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிற
 தோற்றத்திலேயே அவர்களிருவரின் படிமங்களும் கூட
 அங்கே உள்ளன. அவளுடைய நடவடிக்கைகளால்
 பெரிதும் கவரப்பட்ட முதலாம் இராஜேந்திரன்,
 கோயிலைச் சுற்றி நிகழ்ந்த ஓர் ஆலய வலத்தின் போது,
 அரச இரதத்தில் தன்னருகே அவளை சமதையாக அமரச்
 செய்ய அனுமதியளித்திருக்கிறான்.136 நங்கை
 பரவையின் படிமங்கள், இதர ஆலயங்களில் இராஜ
 மரியாதையுடன் அமைக்கப்பட்டு
 கவனங்குவிக்கப்பட்டவையாய் இருந்திருக்கின்றன.137

அவர்களின் பின்வந்தவர்களால், பரவை நாச்சியார்-

நங்கை பரவை இருவருமே சமமான வகையில் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளனர். புதியனவாக எழுப்பப்பெற்ற ஆலயங்கள் அவர்களின் பெயர்களிட்டு அழைக்கப் பெற்றுள்ளன.¹³⁸ அவர்களைக் கௌரவிக்கும் வகையில் புதிய பூஜைகளும் நிறுவப்பட்டிருந்தன.¹³⁹ பழைய மற்றும் புதிய கிராமங்கள் அவர்களின் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன.¹⁴⁰ திருவாரூர் கோயிலின் ஆவணங்களில் ஒன்று இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்தது. கி.பி.1140-ம் ஆண்டின் ஆவணமான அது சுந்தரர் மற்றும் பரவை நாச்சியார் ஆகியோரின் படிமங்கள் ஆலயத்தில் நிறுவப்பட்டதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.¹⁴¹ அவர்களுக்கு பூஜை நடத்தி வழிபடுவதற்கு, அநபாயநல்லூர் (குலோத்துங்கனின் மற்றொரு பெயரான அநபாயன் என்ற பெயரிட்டு) என்ற கிராமம் கொடையாக ஒதுக்கித் தரப்பட்டுள்ளது.

இதே நோக்கத்திற்காக கி.பி.1145-ல் தானவினோத நல்லூர் என்றொரு கிராமம் கொடையளிக்கப்பட்டுள்ளது. புதியதாக அமைக்கப்பட்ட படிமங்களுக்கு வழிபாடு செய்ய நான்கு சிறப்புப் பூசைகளுக்கும் அதே அரசன் ஆணையிட்டிருக்கிறான். அவர்களின் பெயரால் பெரும் விழாக்களை நடத்துமாறு மீளவும் அவன் ஆணையிட்டான். திருவாதிரை மற்றும் திருக்கார்த்திகை (நவம்பர்-டிசம்பர்) நாட்களில் சிறப்புப் படையல்கள் வழங்குமாறு நிறுவப்பெற்றன.¹⁴² வெகுசிலரே இத்தகைய ஓர் உயர்தனிச் சிறப்பான நிலையை அடைந்து உயர

முடிகையில் தேவதாசிகளுள் ஒரு மிகப் பெரும் எண்ணிக்கையினர், பற்றாக்குறையான உணவு, முற்றிலுமான புறக்கணிப்பு¹⁴³, சுரண்டல் மற்றும் அதிகாரத்துவ மிரட்டல்கள் போன்ற அந்த நாட்களின் தீமைகளாலும், சீரழிவுகளாலும் பெருந்துயரை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சோழர்கள் காலத்திய தேவதாசிகள், ஆன்மீக ரீதியாகவும்-கலாச்சார ரீதியாகவும் பன்முகப்பட்ட வெவ்வேறு நடவடிக்கைகளில் தங்களைத் தாமே ஈடுபடுத்திக் கொண்டு செயல்பட்டனர். அவர்கள் ஆற்றிய சேவையின் அங்கீகாரமாக, அவர்களனைவருமே ஏதோ ஒருவகையிலான மதிப்பூதியம் வழங்கப் பெற்றனர். இராஜராஜேஸ்வரத்து தேவதாசிகளின் பணிச் சூழ்நிலைமைகள், ஊதியக் கட்டமைப்பு மற்றும் அவர்கள் மீதான மேற்பார்வை-கண்காணிப்பு ஏற்பாடுகள் போன்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்து அவற்றை மேம்படுத்தி முதலாம் இராஜராஜன் செயலாற்றியிருந்த போதிலும், இதர ஆலயங்களில் இது சீரான முறையில் ஒரே விதமாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. ஒரு வேளை, அந்தக் கோயில்களின் வருமானக் குறைவு மற்றும் அரச ஆதரவு இல்லாமையும்-அதிகாரத்துவ பலவீனமும் மேற்கண்ட நிலைமைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

அவர்களுடைய ஊதிய கட்டமைப்பில் இருந்த பெரும் வேறுபாடுகள், அவர்களுக்கு நடுவே இருந்த இடைவெளியை இன்னும் அதிகப்படுத்தின. அதோடு

கூட, 'அடிமைகளின் பெருக்கத்தினால்' இக் கால கட்டத்தின் இறுதிப் பகுதியை நோக்கிய சூழலில் காணப்பட்டதான இது, அவர்களுடைய வழிவந்தவர்களின் தகுதி மற்றும் வாழ்நிலைமைகளில் ஒரு விதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்கியது. இதன் விளைவாக அவர்களுடைய சேவைகளும் கூட மதிப்புயர்ந்தவையும்- சாதாரணமானவையுமென தரப்படுத்தப்படும் நிலை உருவாகி வந்தது.

மேற்தட்டைச் சேர்ந்தவர்களான உயர்நிலைத் தேவதாசிகள், மதிப்புயர்ந்த கௌரவமான கடமைகளை நிகழ்த்தி, மானியங்களாகப் பணம், பொருள், நிலம், கௌரவங்கள் மற்றும் சிறப்புரிமைகள் போன்றவற்றைப் பெற்று அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில், கீழ்தட்டினரான அவர்களுடைய சகதேவதாசிகள், சாதாரணமான அற்பப் பணிகளை மேற்கொண்டு, அதற்குப் பற்றாக்குறையான தினசரி ஊதியப் படிகளை மட்டுமே பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். இயற்கையாகவே, உயர்நிலைச் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களான சிலர் பாதி தெய்வீக நிலைக்கு உயர்ந்தெழுந்த அதே சமயம், அவர்களுடைய சகதோழிகளில் ஆகப் பெரும்பான்மையினர் வறுமை மற்றும் புறக்கணிப்பின் விளிம்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

இவையனைத்தின் விளைவு, இக்கால கட்டத்தின் இறுதிப் பகுதியை நோக்கிய காலத்தில், அவர்களுக்குள் தெளிவான ஏற்றத் தாழ்வுகளுடைய அதிகாரத்துவ

மேலாதிக்கம் உருவாகி உயர்ந்தெழுந்திருந்தது. அதுவே, தேவதாசி முறையின் அடிப்படை இருப்பையே சீரழித்து நாசமாக்கும் வகையிலான 'உடனிருந்தே கொல்லும் வியாதி'யாகி விட்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கே.எஸ்.ராமச்சந்திரன், “முதலாம் இராஜராஜனின் சாசனம் ஒன்றில் ‘நக்கன்’ என்ற வார்த்தையின் மீதான குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.” ஆந்திர வரலாற்றியல் ஆய்வுக் கழகத்தின் ஆய்வேடு, தொகுதி-XXXV, (1975-76) ப.189.
2. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.
3. திதுவிசைப்பா, 7:4.
4. டி.கணபதி சாஸ்திரி, (ப.ர்), ஈசானசிவகுருதேவ பத்ததி, திருவனந்தபுரம் சமஸ்கிருத வரிசை, எண்.69, பக்கங்கள்-79-80.
5. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் இருந்த சாசனங்கள், பகுதி-1, எண்.90.
6. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-3, எண்.151-அ; மேலது, தொகுதி-4, எண்.558; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1949-50, எண்.365; மேலது, 1913 எண்.80.
7. மேலது-1912, எண்.128; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை - 1913, பகுதி-2, பத்தி-6.
8. பெரியபுராணம், திருநகரச் சிறப்பு, வி.8; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை- 1917, எண். 321.

9. மேலது, 1923, எண்.176; மேலது, 1918, எண்.349.
10. கார்ல் குஸ்தாவ் தியெல், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.106.
11. இலவாசனூர் சாசனம் எண்.47; 'ஆடல், பாடல் உள்ளிட்ட சேவகங்கள்' மேலும் பார்க்க: கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை -1937-38, எண் : 489.
12. மேலது-1919, எண்.14.
13. ராவுராவாகாமம், படலம்-18, சுலோகங்கள்-103; ஈசுவர சம்ஹிதை, அத்தியாயம்-2, செய்யுள்-300; திருவாழியமுதனார் திருவிசைப்பா, 1:6; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1920-21; எண்.473.
14. திருமாளிகைத் தேவர், திருவிசைப்பா, 15:1-2; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1910, எண்.370.
15. 'எபிகிராபிகா இண்டிகா', தொகுதி-11, ப.27.
16. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், மத்திய கால சோழர் கோயில்கள், ப.77.
17. நாச்சியார் திருமொழி, செய்யுள்கள், 1-5
18. எட்வர்ட் கார்ப்பென்டர், 'Adam's Peak to Elephanta', லண்டன், 1903, ப.128.
19. மைலாப்பூர், கபாலீஸ்வரர் கோயிலின் காஞ்சனமாலாவுடன் நேர்காணல், நாள் : 25-03-1984.

20. கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், (முற்குறிப்பிட்ட நூல், தொகுதி-3, பக்கங்கள்: 68-69) நாடகம் அல்லது டிராமா என்பது நடனத்தின் ஒரு சிறிய பகுதி எனவும், பேச்சின் இடத்தில் உடல் அபிநயங்கள் அல்லது பேச்சுக்கு அழுத்தம் தந்து புரிய வைக்க பேச்சுடன் அவை இணைந்து இடம் பெறுகிற அம்சங்கள் எனவும் கருதுகிறார். இவையும், நிருத்தமும்

கல்வெட்டு ஆவணங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

21. கே.எம்.வெங்கடராமய்யா, 'கல்லெழுத்துக்களில்...' (தமிழ்), சிதம்பரம், 1966, ப-ள் : 8-15.

22. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பக்கங்கள் : 306-307.

23. எடுத்துக்காட்டிற்காக, புகழ் (புக்லி நடனத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒரு செய்யவல்ல ஒரு பெண் கலைஞர்), காளி (கம்பத்தின் மீது துணிவுமிக்க சாகச வித்தைகள் செய்யவல்ல ஒரு நிபுணர்), கரணாச்சிக்காதிரி (108 கரணங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்ற ஒருவர்), சதுரம் தேசிக்கி, பிற., ஆகியவை இராஜராஜேஸ்வரத்தின் சாசனம்- முதலாம் இராஜராஜனுடைய சாசனத்தில் காணப்படுகின்றன. (பார்க்க: கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப-III, எண்.26)

24. 'எபிகிராபிகா இண்டிகா', XXVIII, பக்கங்கள் 219-220.

25. ஹைதராபாத் தொல்லியல் வரிசை, எண்.8, (நாகையின் சாசனங்கள்), 1928, ப-38.
26. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம் தொகுதி எண்.12, ப.13; எபிகிராபிகா இண்டிகா, தொகுதி-5, ப-23.
27. கி.பி.948-ம் ஆண்டின் ஆவணமொன்று (கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை 1936-37, எண்.149), சில தேவதாசிகள் வயலூரின் கோயிலில் இருந்த விக்கிரகத்திற்கு கவரி கொண்டு சாமரம் வீசினர் என்று குறிப்பிடுகிறது. ஒரிஸ்ஸாவில் இந்தப் பெண்கள் குடிஸானி என்று அறியப்படுகின்றனர். (பி.முகர்ஜி, ஒரிஸ்ஸாவில் மத்திய கால வைணவத்தின் வரலாறு, கல்கத்தா, 1940, ப.184)
28. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், எண்.30; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-III, பகுதி-3, எண்.151A.
29. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை-11, 57-59.
30. இந்தியத் தொல்லியல் களஞ்சியம், தொகுதி-XXXIV, (1905), பக்கங்கள்: 282-83; மேலும் பார்க்க : வி.எம்.கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார், ஆழ்வார்கள் சரித்திரம், (தமிழ்), ப.46.
31. மேலது.

32. ஹைதராபாத் தொல்லியல் வரிசை, எண்.8, ப.38.
33. தனிப்பாடற்றிரட்டு, பகுதி-1, காளமேகம், 45, ஒரு தடித்த எரியும் நூல் ஒரு பாத்திரத்தில் இடப்பட்டு, ஒரு சிறிய பாணையில் வைக்கப்பட்டிருப்பதாக இருக்கும். அது சில மந்திரங்களை உச்சரிப்பதற்கு ஏற்ப மேலும், கீழும் உயர்த்தவும் தாழ்த்தவும் படும், தீய ஆவிகள், நிட்டுரக் கண்களிடமிருந்து தெய்வ (விக்கிரக)த்தைப் பாதுகாப்பது என்பதே இதன் நோக்கம். (திருஷ்டி கழித்தல்.) (பார்க்க: ஸ்ரீரங்கம் மகாத்மியம், பக்கங்கள் 37-38.) தென்காசிக் கோயிலில் இந்தப் பெயர் கோயில் ஊழியர்களின் ஒரு பிரிவைக் குறிப்பதாக உள்ளது. அனேகமாக, மேற்கண்ட சடங்கின் இக்குறிப்பிட்ட பகுதியைக் கவனிப்பதற்கென்று தேவதாசிகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கலாம். (கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1917, எண்கள்:519,545,556,595.)
34. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1932-33, எண்.241.
35. மேலது, எண்.229.
36. எடுத்துக்காட்டிற்காகக் காண்க: தென்னிந்திய சாசனங்கள்; தொகுதி-XIV, எண்-178.
37. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1936-37, எண்.190, என்.சேதுராமன், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.191.
38. கன்னியாகுமரி கல்வெட்டுகள், பகுதி-2, எண்-194/1968.

39. கோயில் ஒழுக்கு, பக்கங்கள் : 95-96.
40. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், எண்.162.
41. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-4, எண்.558;
திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-5,
பகுதி-1, எண்-24.
42. மேலது தெ.சாசன தொகுதி-XIV, எண். 132;
திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-5,
பகுதி-1, எண்-24.
43. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-7, எண்-458;
கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1912, எண்-122.
44. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-7, எண்.485.
45. கோயில் ஒழுக்கு, பக்கங்கள்:95-96.
46. ஏ.அப்பாதுரை, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்,
பக்கங்கள்-319-320.
47. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1906, எண்.248.
48. மேலது, 1916, எண்.587.
49. தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1,
எண்.525; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1913,
பகுதி-2, பத்தி-67.
50. புதுக்கோட்டை சமஸ்தான ஆவணங்கள், எண்.162.
51. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை 1917, எண்.519.

52. தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-1, எண்-525.

53. இரா.நாகசாமி, தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள், 1.3, ப.95. பூரியில் உள்ள ஜெகன்னாதர் ஆலயத்தில் ஒரு சிறப்புநிலை அலுவலர், அவர்களின் பாலியல் உறவுகளைக் கண்காணிப்பதற்கென நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்தார். இந்த அலுவலர் 'தோஷாந்தி பரிச்சா' என அழைக்கப்பட்டார். மேலதிக விவரங்கட்டுகு, பார்க்க : ஃப்ரெடரிக் ஆப்ஃபெலி மார்க்லின், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்,ப.91.

54. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்-66.

55. 'எபிகிராபிகா இண்டிகா', தொகுதி-XIII, எண்-14, ப.168; ஆர் .என் .நந்தி , தக்காணத்தில் மதம்சார் நிறுவனங்களும், வழிபாடுகளும்.

56. இரா.நாகசாமி, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், பக்கங்கள் : 89-95.

57. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1910, எண்-274.

58. மேலது, 1926, எண்.94.

59. இரா.நாகசாமி, தொன்மைக் காலத் தமிழரின் சட்டமும்-சமூகமும்- ஆய்வுகள், ப.138; மேலும், வ.சுப.மாணிக்கம் (ப-ர்.)

தமிழியலின்
1968, ப.31.

காட்சிகள், திருச்சிராப்பள்ளி,

60. இரா.நாகசாமி, மேற்கண்ட ஆய்வுகள், ப-138.

61. மேலது, ப-139; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்-66.

62. மேலது, தொகுதி-3, எண்.151அ, 11.45-92; கலம், துந்த, பதக்கு மற்றும் நாழி-அனைத்தும் திரவ அளவைகள்.

63. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66.

64. நா.வானமாமலை, (ஆராய்ச்சி) ப.121-மொத்தம் 397 தளிச்சேரிப் பெண்டுகளின் பெயர்களை மட்டும் தேடிக் கண்டறிந்துள்ளார். கே.எஸ்.ராமச்சந்திரனின் கருத்துப்படி, 'இந்த நானூறு நடனப் பெண்களில், 384 பேரின் பெயர்களை மட்டும் எளிதில் பெயர்த்து எழுதிவிட முடியும்'. பார்க்க: ஆந்திர வரணாற்றியல் கழகத்தின் ஆய்விதழ்-தொகுதி : XXXV, (1975-76, ப.189) ஆனால் இரா.நாகசாமி, (தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள்- பகுதி-1, பங்கங்கள்: 55-89) தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் நானூறு பேரின் பெயர்களையும் தேடிக் கண்டறிந்துள்ளார்.

65. சொற்பொருள் ஆய்வாளர் தாமோல்-ஃப்ராங்காய்ஸின் கருத்துப்படி, ஒரு வேலி என்பதன் நவீன சம அளவு என்பது 26, 775 சதுர மீட்டர். எனவே நில தானத்தின் பரப்பு என்பது மிகப் பரந்த

அளவிலானது. (தென்னிந்திய சாசனங்கள்,
தொகுதி-2, பகுதி-3, பக்கங்கள்:259-302.)

66. அனைத்து செலுத்துகைகளும் ஒரே அலகாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இரா.நாகசாமி, (தொன்மையான தமிழர் சட்டமும்- சமூகமும் - ஆய்வுகள், ப.64) 1978-ல் ஒரு சென்னை அரிசி அளவின் விலையை ரூ.4/- என்ற அளவில் சந்தை மதிப்பாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டார். இங்கு அரிசியின் ஒரு அளவை என்பது தோராயமாக நெல்லின் இரு அளவைகளுக்குச் சமமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. சாசனங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அளவைகள் எல்லாம் பழைய அளவைகளான ஆழாக்கு, உழக்கு, ஊரி, நாழி, குறுணி, கலம் போன்றவையே, சில பகுதிகளில் வேறுபாடுகளும், திட்டவட்டமற்றவையுமான நிலைகள் இருப்பினும் கூட, இவற்றை நவீன அளவைகளுடன் எளிதாக சமன்படுத்தப்பட முடிந்தவையாகவே மேற்கண்ட அளவைகள் உள்ளன.

67. மேலது, ப.139.

68. மேலது, ப.138.

69. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியன், மத்திய கால சோழர்கள் கோயில்கள், பக்கங்கள் : 73-74.

70. நா.வானமாமலை, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.122.

71. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3,

பக்கங்கள் 259-302; மேலும், இரா.நாகசாமி, தஞ்சைப்
பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள்;
எம்.ஆபிரகாம் பண்டிதர், கருணாமிர்த
சாகரம்: இசைக்கலை மீதான ஓர்
ஆவணம், அல்லது இசைத்தமிழ்,
புத்தகம்-1, சுருதிகள் குறித்து; தஞ்சாவூர்,
1917.

72. இரா.நாகசாமி, தொன்மையான தமிழர் சட்டமும்-
சமூகமும், ஆய்வுகள்:

ப.64 மற்றும் 139.

73. கி.பி.1167-68-ன் கிளிமானூர் ஆவணம் (திருவாங்கூர்
தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-5, பகுதி-1, எண்.24),
கேரளாவின் அரசனான கோடை ரவியின் ஆட்சி 17-
வது ஆண்டைச் சேர்ந்த மற்றோர் ஆவணம்
(எபிகிராபிகா இண்டிகா, தொகுதி-XXVIII, பக்கங்கள் :
219-220)-ஆகியவற்றிலிருந்து கண்கூடாகத் தெரிவது-
கேரளாவில் கோயில் அதிகாரிகள் இராஜராஜனின்
சீர்திருத்தங்களைப் பின்பற்றினர்; இத்தகைய
ஏற்பாடுகள்
நடை முறைப்படுத்தப்பட்டன.

74. தேவதாசிகளைப் பற்றிய, முதலாம் இராஜேந்திரன்
காலத்திய சான்றாதாரங்களை மிக அபூர்வமாகவே
நம்மால் காண முடிகிறது. கி.பி.1017-ம் ஆண்டின்
கண்டியூர்க் கோயிலில் உள்ள கற்படிமங்களால் ஓர்

அபூர்வமான எடுத்துக்காட்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுக் கிடைக்கிறது. அது நட்டுவாங்கம் செய்கிற நடன ஆசிரியர், திருமெய்க்காட்டு, (ஒருவகை நடனம்) மற்றும் மோர்வினியம் (ஒரு வகை இசைக் கருவி), ஆகிய வடிவங்களைக் குறிக்கிறது. (தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-5, எண்: 578; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1895, எண்.22.)

75. இரா.நாகசாமி, (ப-ர்), கங்கைகொண்ட சோழபுரம், சென்னை, 1970, ப-41. திருவாரூர் நங்கை பரவையுடன் முதலாம் இராஜேந்திரனுக்கு இர்ந்த நல்லுறவு மட்டும் ஒரு விதிவிலக்காக அமைந்தது.

76. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், பகுதி-1, எண்.30; தென்னிந்திய சாசனங்கள், பகுதி-5, எண். 418.

77. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1909, எண்.370, மேலும், பார்க்க: தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-5, எண். 456.

78. இரா. நாகசாமி (ப-ர்.), டாமிலிகா, தொகுதி-2, பகுதி-3, சென்னை, 1973, பக்கங்கள் :73-76.

79. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1912, எண்.128; கல்வெட்டியலாளரின் ஆண்டறிக்கை-1913, பகுதி-2, பத்தி-32.

80. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1937-38, எண்.489.

81. தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்.26.
82. நடன காசிநாதன், கே.தாமோதரன், கல்வெட்டு : ஓர் அறிமுகம், சென்னை, 1976, ப.31; பார்க்க: தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-7, எண்.467.
83. நடன, காசிநாதன், கே.தாமோதரன், மேலது, ப.86; மேலும், பார்க்க: எபிகிராபிகா இண்டிகா, தொகுதி-XXII, பக்கங்கள்-213-266.
84. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1931-32, எண்.61; மேலும் பார்க்க: தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-4, எண்.133.
85. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1920-21, எண்.467; மேலது, 1929-30; எண்-109.
86. மேலது, 1930; 1930-31; எண்.207, தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-2, எண்.1009.
87. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை, 1912, எண்:153.
88. மேலது, 1926, எண்.250; தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-1, எண்.1.
89. திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தொகுதி-6, பகுதி-1, எண்.15; மேலது, எண்.16; மேலது, தொகுதி-5, பகுதி-1, எண்.24.
90. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-4,

எண்.210; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1918, எண்.29;
மேலது-1914, எண்:179.

91. மேலது-1923, எண்.172.

92. காணி-என்பது உடைமையின் உரிமை எனப்
பொருள்படலாம்; அல்லது மரபுவழிப்பட்ட உரிமை
ஆக-காணியாட்சி, அல்லது ஓர் எடை
எனவும் பொருள் தரலாம். (தென்னிந்திய
கோயில் சாசனங்கள், தொகுதி-3, பகுதி-2,
சென்னை, 1957, பின்னிணைப்பு:ப.XXIII.

93. 'ஜீவித' என்பதன் பொருள்:பெரும்பாலும்
வரியிலியாக வழங்கப்பட்ட நில ஒதுக்கீடு
என்பதாகும்; இது யாருக்கு வழங்கப்படுகிறதோ,
அவருடைய வாழ்நாட்காலத்தில்
அனுபவிக்கப்படுவதற்கு உரியதாகும்.
குறிப்பிட்ட சேவைக்காக ஈடாக
வழங்கப்படும் சம்பளம் என வெளிப்படையாகத்
தெரிவதாக அமையும். (மேலது, ப.XX)

94. 'போகா' என்பது வரியிலி நிலமாக, குறிப்பிடப்பட்ட
சேவையை நிறைவேற்றுகிற பணிக்காக ஒரு நபரின்
அனுபவ பாத்தியதைக்காக ஒதுக்கீடு
செய்யப்படும். மான்யா. (மேலது,ப.XI)

95. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1929-30, எண்.445;
மேலது-1931-32, எண்கள்.90, 93, 94.

96. மேலது-1925, எண்.120; மேலது-1926, எண்.250;

மேலது-1914, எண்.65.

97. கே.எம்.வெங்கடரமணய்யா, முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், ப.8.

98. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1937-38, எண்.489; (இலவானசூர் சாசனங்கள், எண்.47.); தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-5, எண்.418, மேலது-எண்.716; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1920-21, எண்.722, ஜீவிதா அல்லது காணி போன்றவற்றை அவர்களுக்கு வழங்குவது, தொடர்புடைய கோயில் அதிகாரிகளின் விருப்பம் மற்றும் மகிழ்ச்சியைப் பொறுத்தது. (சோழர்கள் வழியே, ப.580.).

99. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1924, எண்.361; மேலது-1931, எண்.206; தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள் தொகுதி-2, எண்.1008.

100. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1925, எண்-225.

101. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66; மேலது, தொகுதி-5, எண்.579; மேலது-எண்-76.

102. கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1895, எண்.141.

103. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல், எண்.30.

104. மேலது-எண்.30; தென்னிந்திய சாசனங்கள்- தொகுதி-5, எண்.572; மேலது-தொகுதி-XII, எண்.225.

105. மேலது.தொகுதி-2, பகுதி-3, எண்.66,
106. மேலது-தொகுதி-5, எண்.456; கல்வெட்டியல் ஆண்டறிக்கை-1912, எண். 211.
107. எ.க., தொகுதி-10, எம்ஆர்-19; மைசூர் தொல்லியல் அறிக்கைகள்-1913-14, பத்தி-11; தெ.இ.கோ.சா, தொ.2, எண்.1009.
108. க.ஆ.1937-38, எண்.489; நகரத்தாரின் செலுத்துகைக்க, பார்க்க-மேலது, 1920-21, எண்.467.
109. டாமிலிகா, தொ.2, ப.3, ப-ள் : 73-7
110. க.ஆ.-1912, எண்-153.
111. க.ஆ-1919, எண்.680; தி.க.வ.-தொ.2, எண்.15; க.க.,ப.3, எண்.256/1968, க.இ.ஆ.-1920, ப.2, பத்தி-20; மெக்கென்சி தொகுப்புகள்: எம்எஸ்.எண். R.1536.
112. செ.மா.க. : எண்.19/1967; க.ஆ.1906, எண்.153, மேலது-1912, எண்.506.
113. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.28; மெ.தொ., எம்எஸ்.எண்.R.1536; பு.ச.சா. எண்-219.
114. க.ஆ.1928-29, எண்.223 (மேலும் பார்க்க:பின்னிணைப்பு:III-3.
115. க.ஆ., 1922, எண்.47, (பின்னிணைப்பு.இ) மேலது-1921, எண்-448; மேலது- 1919, எண்.680; தெ.சா.தொ. 12, எண்.150.

116. க.ஆ.1925, எண். 171; தி.க.வ.தொ.1, ப-ள்; 289-911;
க.ஆ.1923 பகு.2; பத்தி.41.

117. தெ.சா., தொ.5., எண்.1364; க.ஆ.1920-21; எண்.563;
பு.ச.சா.எண்.76; க.ஆ.-1921, எண்.56.

118. தி.க.வ., தொ.6, எண்.15; க.க. பகு.3, எண்.256/1968;
க.ஆ.1920-21, எண்.514; மேலது-1921, எண்.66;
மேலது-1929-30; எண்.213, தெ.இ.சா. தொ.XIX,
எண்.283.

119. க.ஆ.1929-30; எண்.107; மேலது-1923; எண்.210;
மேலது-1912, எண்.522; தெ.சா., தொ.5, எண்.1366.

120. க.க., பகு.3, எண். 1194/1968; க.ஆ.1929-30, எண்.124.

121. தெ.சா., தொ-12, எண்.151; க.ஆ.1913, எண்.304.

122. க.ஆ.1925, எண்.171; (இதர வகை
நன்கொடைகளுக்கு-பார்க்க; பின்னிணைப்பு: III-4
மற்றும்-5)

123. க.ஆ.1918, எண்.1; பு.ச.சா. எண்.176; இ.தொ.க.,
தொ.XIII (1884)-ப.170.

124. க.இ.ஆ.-1923; பகு.-2; பத்தி-41.

125. க.ஆ., 1911, எண்.94 (நன்னிலம் கல்வெட்டுகள்-
எண்.134/1977)

126. க.ஆ., 1927, ப.166 (பின்னிணைப்பு-C)

127. தெ.சா.-தொ.XIX, எண்.228.

128. (எ.கா.) 'நக்கன் மழலைச் சிலம்பு' (தெ.சா., தொ.2, பகு.3, எண்.66). பார்க்க : மேல் விவரங்கட்டு; ஆ.வ.க.ஆ.இ., தொ. XXXV, 1975-76, ஹைதராபாத், 1976.
129. (எ.கா.) பொல்லாத பிள்ளையான 'திருஞான சம்பந்த' மாணிக்கம் (பு.ச.சா.எண்.162)
130. (எ.கா.) ராஜகேசரி, அருமொழி தென்னவன் சோழகுலசுந்தரி மற்றும் மாதேவடிகள். (தெ.சா., தொ.2, பகு.3, எண்.66.)
131. மேலது தொ.XVII, எண்கள்: 455, 593, 606; பு.ச.சா. எண்.128,275; க.ஆ.1914, எண்.253.
132. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.520; க.ஆ.1912, எண்.211.
133. தெ.சா., தொ.XIX, எண்.283; தி.க.வ., தொ-6, ப-ள்: 14-20.
134. தெ.சா.தொ.1, எண்.113; மேலும், பார்க்க: எ.இ., தொ.7, ப.193.
135. க.ஆ., 1918, எண்.10; மேலது-1919, எண்கள். 679, 68.; மேலது-1917, எண்.320.
136. மேலது-1919; எண்.680, மேலும் பார்க்க; மேலது, 1917, எண்.320.
137. தெ.சா., தொ.7, எண்.485; மேலது, தொ.2, பகு.2, எண்.38.
138. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.22அ; தெ.சா., தொ.XIII,

எண்.24; க.ஆ.1917, எண்.320.

139. தெ.சா., தொ.5, எண்.533; தெ.சா.தொ.2, எண்.896.

140. (எ.கா.) விழுப்புரம் மண்டலத்தில் உள்ள 'பரவைபுரம்' என்ற ஊரின் பெயர் இன்று திரிபடைந்து 'பனையபுரம்' அல்லது பனயவரம் என்றாகிவிட்டது. (க.ஆ.1917, எண்கள்-319,327) மதுரைக்கு அருகேயுள்ள பரவை நங்கைநல்லூர் இப்போது அடுக்கப்பட்டு பரவை என்றாகியுள்ளது. (மேலும், பார்க்க: சி.கோவிந்தராஜனார்-தமிழக வரலாற்றுச் செய்திகள்-ப.64)

141. தெ.சா. தொ.7, எண்.485.

142. கே.எம்.வெங்கடராமய்யா, கல்வெட்டுகளில் தேவார மூவர் (தமிழ்), சென்னை-1977, ப-ள்: 71-72.

143. நொபுரு கராஷிமா, ஓய்.சுப்பராயலு, வலங்கை/ இடங்கை, -கணியாளர்/ இராஜ கரத்தார், '15-ம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் சமூக மோதல்கள்', ப-11.

உள்ளார்ந்த முரண்பாடு (கி.பி. 1150-1310)

பிற்காலச் சோழர்களும், பாண்டியர்களும் தேவதாசி முறையின் மேலதிக விரிவாக்கத்திற்கு உதவியவர்களாவர். இந்த ஆய்வுக்குட்பட்ட காலகட்டம், உச்சநிலை அதிகாரத்திற்கான அரசியல் போராட்ட காலமாக இருந்த போதிலும், கோயிற் கலாச்சாரம் தொடர்ந்து கூடுதலான தீவிரத்துடன் தொடரவே செய்தது. இந்த காலகட்டத்தின் போது பல புதிய கோயில்களும் கட்டப்பட்டன; ஏற்கனவே இருந்த கோயில்கள், மேலதிக மானியங்கள்¹ வழங்கப்பட்டதன் மூலம் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. எல்லாக் கோயில்களிலும், சடங்குகளும்- விழாக்களும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. ஏற்கனவே இருந்தவை முறைப்படுத்தப்பட்டன. இவற்றை நிகழ்த்துவதற்கு பெருமளவு உதவிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன.

எடுத்துக்காட்டாக, மூன்றாம் குலோத்துங்கனின்² காலத்தியதான கி.பி. 1215-ம் ஆண்டு சாசனம் ஒன்று, கோயிலில் ஐம்பத்து ஆறு புனிதத் திருவிழாக்களை அரசன் மீண்டும் மறு உயிர்ப்புச் செய்திருக்கிறான் என்ற தகவலைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. சில தொன்மையான ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பவை எனக் கண்டறியப்பட்ட பழைய நடைமுறைகளில் சிலவற்றைப் புதுப்பித்து மீண்டும் பின்பற்றச் செய்வதையும் அவன்

மேற்கொண்டான்.³ கோயிற் கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த தேவதாசி முறை, சோழ நாட்டின் அரசு இயந்திரத்தின் அதிகாரப்பூர்வப் பணியின் ஒரு பகுதியாகவே ஆகிவிட்டது. எப்படியிருப்பினும், இந்த முறை தனது உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளின் சில அடையாளங்களைக் காட்டுவதாக அமைந்து, இந்த முறைக்குள் ஏற்கனவே அதன் ஒரு பகுதியாகவே நீடித்திருக்கிற பலவீனத்தை அம்பலப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது. முந்தைய காலகட்டத்தில் இருந்து இந்த நடைமுறை சுவீகரித்துக் கொண்ட தொழிற்திறன் மற்றும் உயர் அதிகாரத்துவப் பண்புகளிலிருந்து இது வெளிப்படையாகப் புலப்படுகிறது.

மேலதிக விரிவாக்கம்

தேவதாசி முறையின் மேலதிக விரிவாக்கச் செயல்முறை கி.பி. 1204 மற்றும் கி.பி.1235-ஆம்4 ஆண்டுகளின் இரண்டு ஆவணங்களிலிருந்து புலப்படுகிறது. இவை முறையே மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மற்றும் மூன்றாம் இராஜராஜன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. திருவொற்றியூர்க் கோயிலில், தேவதாசி முறை அரச ஆதரவைப் பெற்றிருந்ததாக அவை குறிப்பிடுகின்றன. ஆனி மாதத் திருவிழாவின் போது (ஜன்-ஜூலை) கோயிலின் இராஜராஜ மண்டபத்தில் அமர்ந்து ஒரு தேவதாசியின் நாட்டியத்தைப் பார்வையிட்டு மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மகிழ்ந்திருந்தான் என்று இன்னொரு சாசனம் குறிப்பிடுகிறது.5

மூன்றாம் இராஜராஜன் காலத்தியதான, கி.பி.1235-ம் ஆண்டு சாசனம், அதே மண்டபத்தில் நிகழ்த்தப் பெற்ற, உறவாக்கின தலைக்கோலி என்ற பெயருடைய தேவதாசியின் நடன நிகழ்வின் போது அரசன் முன்னிலை வகித்திருந்தான்6 என்பதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. அவளுடைய நடனத்தைத் கண்டு பெரிதும் பரவசம் அடைந்த மன்னன், அவளுக்கு அறுபது வேலி நிலம்7 உடைய ஒரு கிராமம் தானமாகக் கொடுக்கப் படவேண்டுமென்று ஆணையிட்டான். மணிப்பிரவாள நடை இலக்கியமான ஆச்சார்ய ஹிருதயம், அதே நடையிலான உரையுடன் அமைந்த

ஒன்று. இது அனேகமாக கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம். வைகுண்டத்திற்குப் போகிற ஓர் ஊர்வலத்தில் தேவதாசிகள் ஆற்றிய பங்களிப்பை விவரிக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கான தேவதாசிகள், தங்கள் கரங்களில் புனிதப் பொருட்களை ஏந்தியவாறு மகா விஷ்ணுவின் இருப்பிடம் நோக்கி ஊர்வலமாகச் சென்றார்கள் என அது கூறுகிறது. திருவரங்கத்திற்கு அருகில் உள்ள திருக்கரம்பூரில் தேவதேவி என்பவளும், அவளது வாரிசுகளும் ஆலயத்தில் தங்களுக்கு இருந்த பிடிப்பைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியிருந்துள்ளனர்.9

தேவதாசி முறையின் விரிவாக்கத்தைப் பற்றிய இன்னொரு எடுத்துக்காட்டை மதுரையிலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயம் வழங்கியுள்ளது. அந்தக் கோயிலில்10 பல தேவதாசிகள் தொடர்ச்சியாகத் தங்களின் சில குறிப்பிட்ட சேவைகளை ஆற்றிவந்தனர் என மார்க்கோ போலோ கூறியிருப்பதிலிருந்து இது புலப்படுகிறது. கி.பி.1203-ம்11 ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்று, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருக்கும் திருப்பத்தூர்க் கோயிலில், அனேகமாக ஜடாவர்மன் குலசேகரனின் மனைவியான அரசி, தேவதாசி முறையை மேம்படுத்தியதாகப் பதிவு செய்கிறது. இந்தக் காலகட்டத்தையொட்டியே சுசீந்திரம் ஆலயத்திலும் தேவதாசி முறை மேலதிக விரிவாக்கம் பெற்றது.12

தேவதாசி முறை வலுவடைந்து வளர்வதற்குக்

காரணங்களாக அரசு ஆதரவு, புரோகித வர்க்கத்தின் மற்றும் பொதுமக்களின் ஆதரவு போன்றவற்றை, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆவணங்கள் முன்வைக்கின்றன. உதாரணமாக, கோப்பெருஞ்சிங்களின் ஆட்சியின் கீழ், காடவராயர்கள், சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலில் இந்த முறையை முன்னெடுத்துச் சென்றனர்.¹³ தாசி ஆட்டம்¹⁴ என்ற கலைக்கு அவர்கள் அளித்த ஆதரவின் அம்சங்கள் மீது அவர்களுடைய சில ஆவணங்கள், வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன. சிதம்பரத்திலுள்ள அதே கோயிற் கோபுரங்களில், பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் வரிசைப் படுத்தப்பட்டவாறு நடனக் கலையின் நூற்றியெட்டுக் கரணங்களும் (கை முத்திரைகள்) பொறிக்கப்படுவதை காடவராயர்களின் அக்கறையுடன் கூடிய ஆதரவு செய்திருக்கிறது.¹⁵ கோயிலில் தேவதாசிகள் நிகழ்த்திய நடனங்களின் போது அனேகமாக அவர்கள் பிடித்த முத்திரைகளையே மாதிரிகளாகக் கொண்டு இந்தப் படிமங்கள் பெண்களின் நடனத் தோற்றங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

அரசின் உறுதுணை

தேவதாசி முறையை முன்னெடுத்துச் சென்றது அரசின் உறுதுணையாகும். காரணம், அரசுக்கு இது வருவாய் அளிக்கக் கூடிய ஒரு வழி; தேவதாசிகள், நுண்கலைகளின் பாதுகாவலர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்; மேலும் அரசர்களுக்கும், புரோகிதர்களுக்கும் இன்பம்

பெறுவதற்கான ஒரு வழிவகையாக இது இருந்துள்ளது.16 இலக்கியங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகளின் ஆதாரங்கள் இத்தகைய பார்வைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தேவதாசிகளிடமிருந்து சில வரிகளை அரசு வசூலித்ததென மா' பார் பற்றிய தனது குறிப்பில் வாஸாஃப் பதிவு செய்திருக்கிறார். அந்தப் பணம், குதிரைகளை இறக்குமதி செய்வதற்குப்17 பயன்படுத்தப்பட்டதாக அவரது குறிப்பின்படி தெரிகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டம், வேதவல்ல பாண்டிஸ்வரர் கோயிலில்,18 புதுப்பிக்கும் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக தேவதாசிகள் மீது சில வரிகளை அரசு விதித்ததாக தேதி அறியப்படாத ஒரு சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

எண்ணற்ற பல ஆவணங்களிலிருந்து19 அறியப்பட்டிருப்பது என்னவெனில், பல்வேறு வகையான நடனங்களை தேவதாசிகள் நிகழ்த்தி வந்துள்ளனர். மார்க்கோபோலோவின் கூற்றுப்படி, இந்த நடனங்கள் கடவுளைப் பெருமகிழ்ச்சியடையச் செய்திருக்கின்றன.20 தாசி ஆட்டம் என அழைக்கப்படுகிற இந்த நடனங்கள், தமிழர்தம் மரபார்ந்த நடனங்களின் தொடர்ச்சியாக அமைந்திருக்க வேண்டும். நடனத்திற்கும், பாலியலுக்குமான கூட்டிணைவு மிக வலிமையானது; இரண்டுமே ஒன்றுக்கொன்று பங்களித்துக் கொள்ளக்கூடிய அம்சங்கள். "தாந்திரீக சாக்தச் சடங்கின் படையல்களாக முன்வைக்கப்படும் ஐந்து 'எம்' களில்

கடைசி 'எம்' ஐப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்துவதாகவும் இந்த நடனச் சடங்கு அறியப்பட்டிருக்கிறது." என்ற ஃப்ரெடரிக் அப்ஃபெல் மார்க்லின் கூற்றைச் சுட்ட வேண்டும். இந்தக் கடைசி 'எம்' என்பது மைதுனம்; பாலியல் உடலுறவு. நடனமும், விபச்சாரமும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் கலந்தவையாக 1920-கள் வரை இருந்தன.

மரபார்ந்த இந்தக் கூட்டிணைவிலிருந்து நடனம் அகற்றப்பட்டு, உயர்சாதியிற் பிறந்து முறைப்படி திருமணமான பெண்களுக்கு வாய்ப்புள்ள²¹ ஒரு கலையாக ஆகிவிட்டது வரை இவ்வாறு இருந்தது. பல தேவதாசிகள், இன்பந்தரும் பொருட்களாகவே அரசர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டனரென்று ஏராளமான சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. வள்ளியூரில்²² இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற ஓர் ஆவணத்தின்படி, திருவானைக்கா கோயிலைச் சேர்ந்த சொக்கத்தாண்டாள் என்ற ஒரு கணிகை ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் துணைவியாக இருந்திருக்கிறாள். திருப்பத்தூர்க் காளி கோயிலின் தேவதாசியான அபிராமி எனும் தேவதாசி மாறவர்மன் முதலாம் குலசேகர பாண்டியனின் காமக்கிழத்தி என்று இன்னோர் ஆவணம்²³ கூறுகிறது. தேவதாசிகளைப் பராமரித்து வருவதில் புரோகிதர்கள் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய ஆர்வத்தை, அனேகமாக குலசேகரனின் காலத்தியதான ஒரு கல்வெட்டு²⁴ பதிவு செய்திருக்கிறது.

அர்ப்பணித்தல்

இந்தக்

காலகட்டத்திலுங்கூட,

ஆலய

சேவைக்கென்று பல இளம் பெண்கள், ஒன்று, தானமளிக்கப்பட்டு, நியமனத்திற்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளனர் அல்லது விலைக்கு வாங்கப்பட்டுள்ளனர். தங்களுடைய பெற்றோரால் பல இளம்பெண்கள் கோயில்களுக்கு சேவை செய்வதற்கு என்று கொடையளிக்கப்பட்டுள்ளனர் என மார்க்கோபோலோ பதிவு செய்திருக்கிறார்.25 கோயில்களுக்கு சில இளம்பெண்கள் அர்ப்பணிக்கப்பட்டனர் என்று கி.பி.1191-ஆம் ஆண்டு26 ஆவணம் ஒன்று பதிவு செய்துள்ளது. சிவபுரி என்ற ஊரின் கோயிலுக்கென ஒரு நட்டுவனாரும், சில பெண்களும் பணிக்கு நியமிக்கப்பட்டனரென்று, அனேகமாக வீரபாண்டியன்27 காலத்தியதாயிருக்கக்கூடிய மற்றோர் ஆவணம் பதிவாக்கியுள்ளது. கோயில்களில் இருக்கிற கடவுளுக்குச் சேவை செய்ய இளம் பெண்களை அர்ப்பணிப்பதில் தாய்மையடைவதை வழிபடும் மரபு இருந்ததை மார்க்கோ போலோ அழுத்தம் தந்து கூறுகிறார்.28 ஆகவே, அர்ப்பணிப்புச் செய்வதன் முதன்மையான நோக்கம் என்பது, கடவுளரைத் தூண்டி விட்டுத் தமது அருட்கடாட்சத்தை மழையின் உருவில் பொழியச் செய்விப்பதேயாகும். மழை என்பது வளங்களின்-பெருக்கத்தின் குறியீடாகவே கருதப்பட்டது.

சேவைகள்

வைணவக் கோயில்களில் எம்பெருமானடியார்கள் புரிந்து வந்த சேவைகளின் பட்டியலை ஆச்சார்ய

ஹிருதயம் தருகிறது. அதன்படி மாலைகள், அஞ்சனங்கள், சூர்ணம் (பொடி), துணிகள் மற்றும் ஆபரணங்கள் போன்றவற்றைச் சமந்தவாறு ஊர்வலத்தில் வந்து கடவுளுக்குச் சமர்ப்பணம் புரிவார்கள்.²⁹ இந்தச் சேவைகளை (காரியங்கள்) தாஸமார்க்கத்துடன்³⁰ (அடிமைகளின் சேவைகள்) சிவஞான சித்தியார் தொடர்புபடுத்துகிறது. மார்க்கோபோலோவின் பதிவுகளின்படி, இந்தச் சேவைகள் தவிர மேலும் கூடுதலாக, இந்தப் பெண்கள், கடவுளுக்குப் படையலிட மாமிசப் பண்டங்களையும், பிற நெவேத்தியங்களையும் தயாரித்த பின், அந்தப் படையல் பிரசாதங்களைத் தெய்வ விக்கிரகத்தின் முன்பாகப் படைத்து கணிசமான நேரம் வரை அவற்றை அங்கேயே விட்டு வைப்பார்கள். 'அந்த நேரத்தில் விக்கிரகங்களின் ஆன்மா அந்தப் படையலின் சாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்'³¹ என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர் என்பதாக அவர் மேலும் கூறுகிறார். அவர்கள் மாமிசத்தைச் சமைத்து விக்கிரகத்துக்குச் சமர்ப்பித்தனர் என்ற அவரது அவதானிப்பு வாய்மொழி வழக்கின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கக்கூடுமெனத் தோன்றுகிறது. கி.பி.1339-ஆம் ஆண்டினதான³² ஆவணமொன்றின்படி, அவர்கள் தங்களின் கடமைகளை முன்னுதாரணங்களின் வரிசையில் ஆற்றி வந்தனரென்று தெரிகிறது. "இந்தப் பெண்கள் ஒரு முறையொழுங்கின் வரிசையில் இத்தகைய கடமைகளைச் செய்கையில், அவர்கள் சொர்க்கலோகத்துத் தேவதைகளைப் போல்

தோற்றமளிக்கின்றனர்.”³³
கூறுகிறார்.

என்று

ஒட்டக்கூத்தன்

ஆலய சேவையில் வெவ்வேறு விதமான நடன நிகழ்வுகளுக்கு சிறப்புக் கவனம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. மூன்றாம் குலோத்துங்கன்³⁴ காலத்துச் சாசனம், முதன்முறையாக, ஒரு நடன அலகைக் குறிக்க ‘அடைவு’ என்ற சொல்லாடலைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது. ஒரு பாடலுக்காக ஆடப்பட்ட நடனத்திற்குத் ‘திருப்பாட்டடைவு’, முழு உடலையும் ஈடுபடுத்தி நுண்ணறிவுத் தொழிற்திறனுடன் ஆடப்பட்ட நடனத்திற்கு ‘மெய்க்காட்டடைவு’, ஆரத்தி எடுத்தலுக்கான ‘திருவாலத்தி’, மற்றும் திரிசூலத்துடன் ஆடப்பட்ட நடனத்திற்கு ‘திருச்சூலம்’ என்பதாக அடுத்தடுத்து இடமளித்திருக்கிறான் அரசன்.

திருவொற்றியூர்க் கோயிலின் பதியிலார், தூய நடனமாக ‘சொக்கம்’ மற்றும் வழிபாட்டின் போது ஆடப்படுகிற நடனமான ‘சாந்திக் குனிப்பம்’ ஆகியவற்றை நிகழ்த்தியதாக கி.பி.1343-44-ம் ஆண்டு ஆவணமொன்று³⁵ பதிவு செய்கிறது. பிறகு ரிஷபத்தளியிலார், வாய்ப்பாட்டை வழங்க வேண்டும். அவர்கள், மனதுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிற வகையில் ஆடப்படும் நடனமான ‘அகமார்க்கம்’ என்பதையும், பதினான்கு உடற்பாகங்களில் ஒன்றின் பொருட்டு ‘வரிக் கோலம்’ என்பதையும் வெளிக்காட்டி நிகழ்த்த வேண்டும். திருநீற்றுக் காப்பு (திருநீற்றுத் தட்டு) மற்றும்

பூத்தட்டான 'புஷ்பத் தாளிகை' போன்றவற்றை எங்கு
சென்றாலும் சுமந்து செல்ல வேண்டிய கடமை
தேவரடியார்களுடையதாக விதிக்கப்பட்டிருந்தது.
திருவலகிடுதல் (பெருக்குதல்), திருமெழுகிடுதல்
(பசுஞ்சாணம் இட்டு மெழுகுதல்), தளிகை விளக்குதல்
(சமையலறைப் பாத்திரங்களை விளக்கித் தூய்மைப்
படுத்துதல்) மற்றும் படையல்களுக்கான அரிசியைத்
தூய்மைப் படுத்துதல் போன்ற சில கடமைகளைச்
செய்வதிலிருந்து அவர்கள் விலக்களிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

ஆனால், திருமுருகன்புண்டி³⁶யிலிருந்து
பெறப்பட்ட முருக நாத ஆலயத்தின் பதிப்பிக்கப்படாத
ஒரு சாசனம், தங்களுடைய கடமைகளை ஆகம
விதிகளின்படி மேற்கொள்ளுமாறு தேவதாசிகளுக்கு
அறிவுறுத்துகிறது. வழிபாட்டு வேளைகள் அனைத்தின்
போதும் அவர்கள் திருநீற்றுத் தட்டுகளையும்,
வெற்றிலை பாக்குத்தட்டுகளான அடைக்கா அமுதுப்
பாத்திரங்களையும் சுமந்து வர வேண்டியவர்களாவர்.
சிறப்புமிக்க தருணங்களின் போது, பரிவார
தேவதைகளின் சன்னதிகளுக்கு பட்டர் (பூசாரி)
களஞ்சிப்பாத்திரத்துடன் செல்கிற போது அவருக்குப்
பின்னால் அவரைத் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டுமென
அவர்கள் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தனர். திருவிழா நாளின்
போது, நடேசுவர நாயனாரின் விக்கிரகம் ஊர்வலமாக
எடுத்துச் செல்லப்படும் சமயத்தில் பாடிக்கொண்டும்,
நடனமாடியவாறும் அந்த ஊர்வலத்தின் முன் சென்று

வழி நடத்த வேண்டியவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர்.

சிவபுராணத்திலிருந்து³⁷ கதையொன்றை அவர்கள் அபிநயங்களின் மூலம் நிகழ்த்திக் காட்டவும் வேண்டும். ஆலயத் தேரில் இறைவன்/இறைவி ஊர்வலம் எடுத்துச் செல்லப்படுகையில், அவர்கள் திருநட்டப்புன்கோயில் (சன்னதி) மற்றும் (நடைமேடைகளான) திருமடைக்காவனம் போன்ற இடங்களில் நிற்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் மண்டபங்களின் வழியே கடந்து செல்கையில், திருவெம்பாவையின் மூன்றாம் பதிகத்தை அவர்கள் அபிநயித்துக் காட்டியவாறு போக வேண்டும். இத்தகைய சேவைகளின் அங்கீகாரமாக, சில துணிமணிகளும், சந்தனக் குழம்பும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும்.

இதேபோன்று, வழிபாட்டுக்காகப் பூக்களைக் கொய்து வருவது அவர்களுக்குரிய மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கடமையென்று கருதப்பட்டது. தினசரி காலை வழிபாட்டுக்காக தளிப்பு எனப்படும் கோயிற் பூக்களையும், புனித அருகம்புல்லையும் ஒரு தேவதாசி கொண்டு வர வேண்டுமென்று நெல்லையப்பர் ஆலயத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட ஓர் ஆவணம் கூறுகிறது. அவளுடைய சேவையைப் புகழ்ந்துரைக்கும் வகையில், 'புவஞ்சாத்திப்-பரிக்கிராத்துத்- திருத்தொண்டர்'³⁸ என அழைக்கப் பட்டுள்ளார். பூமாலைகள் தொடுப்பதற்கு ஒரு குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க முக்கியத்துவத்தைத் தருவதாக

மன்னார்கோயிலில்³⁹ இருந்து பெறப்பட்ட மற்றோர் ஆவணம் அமைந்துள்ளது.

ஒரு தேவதாசி ஆற்றிய பெரும் சேவைகள் வெறுமனே ஒதுக்கிப் புறந்தள்ளப்பட்ட போது, அவற்றைப் பதிவு செய்வதாக குலசேகர பாண்டியனின்⁴⁰ நான்காமாண்டு ஆவணம் உள்ளது. அக் கல்வெட்டு வரி இவ்வாறு செல்கிறது: 'இரந்துபட்டுக் கிடக்கையில்..' (சீரழிந்த நிலையிலிருக்கையில்) சில பழுதுபார்க்கும் பணிகளையும், சில கட்டுமானப் பணிகளையும் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றியவள் அவள், எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேலதிகமாக, அவர்கள் ஆற்றிய பிற வெவ்வேறு ஆன்மிக சேவைகள் குறித்து சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. ஒரு தேவதாசி, ஆலயமொன்றில் சன்னதி ஒன்றைக் கட்டியபோது⁴¹, மற்றொரு தேவதாசி, வேறொரு கோயிலில் ஓர் அரங்கை நிர்மாணித்துத் தந்திருக்கிறாள்.⁴² தங்களுடைய மதஞ்சார்ந்த சேவைகளில் அவர்கள் எவ்வளவு கடமையுணர்ச்சி மிக்க நுண்ணுணர்வுடன் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

பல்வேறு எண்ணற்ற ஆலயங்களில் கடவுளர், இறைவியர் மற்றும் புனித அருட்செல்வர்களின் படிமங்களை நிறுவியவர்களாக⁴³ தேவதாசிகளுள் பலரும் இருந்துள்ளனர். இத்தகைய விக்கிரகங்களுக்குப் படையல்கள் வழங்கிப் பூசனைகள் நடைபெறுவதற்குரிய கொடைகளையும் அவர்கள் ஏற்படுத்தி

வைத்திருந்தனர்.44 அன்றாட வழிபாட்டிற்குரிய ஒற்றைக் கொடையையும், ஊர்வலங்களில் உற்சவமுர்த்திகள் வெளியே எடுத்துச் செல்லப்படுகையில் இரட்டைக் கொடைகளையும் ஒரு தேவதாசி வழங்கி வந்தது, நெல்லையப்பர் கோயில் ஆவணமொன்றின்படி45 தெரிய வருகிறது. அன்றாட வழிபாட்டுக்குரிய நிவேதனப் பொருட்களுக்கான ஏற்பாட்டில் அரிசி, காய்கறிகள், மிளகு, நெய், வெற்றிலை-பாக்குக் கொட்டைகள் போன்றவை உள்ளடங்கியிருந்தன.

பன்னிரண்டு சிற்றகல் விளக்குகளை எரிப்பதற்குரிய அளவு நெய் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இத்தகைய நிவேதனப் பொருட்கொடைகள் ஒவ்வொரு மாதமும் கார்த்திகைத் திருநாளின் போது நடைபெறும் திருவீதியுலாக்களின் போது இரண்டு மடங்காக வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அதே கோயிலிலிருந்து பெறப்பட்ட இன்னோர் ஆவணம்46 சுப்ரமணிய பிள்ளை என்பவரின் படிமத்திற்கு அர்த்தஜாமப் பூஜைக்கான நிவேதனப் பொருட்களை ஒரு தேவதாசி வழங்கி வந்ததைப் பதிவு செய்துள்ளது. ஒரு கோயிலின் அணையா விளக்கொன்றை எரியச் செய்வதற்கு பதினான்கு தேவதாசிகள் தமது கொடையாகச் சில காசுகளை வழங்கியிருந்தனர் என்பதை கி.பி.1250-ம்47 ஆண்டின் ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளது. ஒரு கோயிலில், தான் நிறுவிய தெய்வ விக்கிரகத்தின் முன்பாக நான்கு சிற்றகல் விளக்குகளை எரியச்

செய்வதற்காகச் சில ஆடுகளை ஒரு பதியிலார்
கொடையளித் தாரென்று மற்றோர் ஆவணம்
கூறுகிறது.48

மேலதிகமாக, ஒரு கோயிலின் நாட்டிய
மண்டபத்திற்கு என்று ஒரு கல்தூணைக் கொடையளித்த
தேவதாசி உண்டு.49 தென்கரைக் கோயிலின் திருச்சுற்று
(பிரபை அல்லது திருவாசி) மதிலை அக்கோயில்
தேவதாசி கட்டி முடிக்கச் செய்திருக்கிறாள்.50 மற்றொரு
தேவதாசி, புள்ளூர்க் கோயிலின் கட்டுமானப் பணிகளில்
பயன்படுகிற கண்டம் அல்லது பட்டிகைகளை
நன்கொடையளித்திருக்கிறாள்51, அனேகமாக, கி.பி.1361-ம்
ஆண்டின்52 கல்வெட்டு ஒன்று, ஒரு தேவதாசி, செஞ்சி
மண்டலத்தின் தேவனூர்க் கோயிற் கோபுரம், மண்டபத்
திருச்சுற்று மதில், மடப்பள்ளி ஆகியவற்றைக் கட்டி
முடிக்கச் செய்தாள் என்று குறிப்பிடுகிறது. சுற்று
வட்டாரத்தில் இருந்த பல கோயில்களுக்கு,
பிரகாரங்களைக் கட்டுவிக்கச் செய்தும், அவற்றில்
வைக்கப்படவேண்டிய சில தெய்வப் படிமங்களை
அப்பிரகாரங்களில் ஆவாகனம் செய்தும் பல
சேவைகளை ஒரு தேவதாசி
மேற்கொண்டிருந்திருக்கிறாள்.53 இத்தகைய சேவைகளை
சாசனங்கள் உரிய அங்கீகாரம் தந்து இவ்வாறு பதிவு
செய்திருக்கின்றன: “எங்களுக்கு இவர்கள் பலபடியாலும்
ரட்சை பண்ணுகையால்..”54 (எங்கள் கிராமத்திற்கு அவள்
ஏராளமான சேவை செய்திருக்கிறாள்.) ஒரு கிராமத்தில்

தேவதாசி பெற முடிந்த ஒரு மாபெரும் அங்கீகாரமாக இது அமைந்துள்ளது.

காடவராயர்களின் காலத்தைச் சேர்ந்த, அனேகமாக கி.பி.1280-ம்55 ஆண்டின் சாசனம் ஒன்று, காஞ்சியைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசி, புதிய பாடி கிராமத்திலிருந்த கோயிலில் திருவீதி நாச்சியார் என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு பெண் தெய்வத்தின் படிமத்தைச் செய்து நிறுவியதாகக் கூறுகிறது. அந்தப் படிமத்திற்கு எண்ணற்ற பல பொருட்களை அவள் வழங்கியதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள், பல நகைகளும், பாத்திரங்களும் அடங்கியிருந்தன. அவைகள் பின்வருவனவாகும் (1) இரண்டே காலரைக் கழஞ்சு எடையுள்ள தங்கக் நெற்றிப் பட்டம், (2) ஒரு கழஞ்சு எடையுள்ள நெற்றிப்பிறை (திருவிளம்பிறை), (3) எட்டு உயர்ந்தரக முத்துகள், ஐநூற்றி இருபத்தெட்டு இரண்டாம் தர முத்துகள், இரு தங்க வில்லைகள், பதிமூன்று நீண்ட பவளங்கள் -எல்லாமாகச் சேர்த்து மொத்தம் பத்தரைக் கழஞ்சு எடையுள்ள ஒரு நெக்லெஸ், (4) பெரிய அண்டா, (5) தீபாரதனைத் தட்டு ஒன்று, (6) ஒரு கோப்பை. அன்றைய நாட்களில் அவர்கள் உடைமையாகக் கொண்டிருந்த பெருஞ் செல்வச் செழிப்பும் அவர்களுடைய மத-ஆன்மிக உணர்வுகளும் மேற்கண்ட சான்று மூலம் நிரூபணமாகின்றன.

சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பெறுதல்

தேவதாசிகள் ஆற்றிய சேவைகளை அங்கீகரிக்கும்

விதத்தில் அவர்கள் சில சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பெற்றவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களுள் சிலர் வரிவிலக்களிக்கப்பட்ட நிலங்களைத் தங்களின் ஜீவிதமாக வழங்கப் பெற்றிருந்தனர். பெரும்பாலும் இவை கிராம சபைகளால் தானமளிக்கப்பட்டவை. ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில், ஒரு கோயிலின் அறக்கொடைகளுள் ஏழு பங்குகளை ஒரு தேவதாசியின் சிறப்புரிமையாகக் கோயில் அதிகாரிகள்⁵⁷ தானமளித்திருந்தனர். தங்களுடைய சேவைகளின் பொருட்டு அங்கீகாரமாகவும், நடனத்தில் அவர்கள் பெற்றிருந்த நிபுணத்துவத் தேர்ச்சிக்கொரு குறியீடாகவும் தலைக்கோலி⁵⁸ என்ற பட்டத்தை வேறு சிலர் பெற்றிருந்தனர். இன்னும் சிலரோ திருவிழா நாட்களின் போது குறிப்பிட்ட சிறப்புரிமைகள் கிடைக்கப் பெற்றிருந்தனர்.⁵⁹ திருநெல்வேலி மாவட்டம், பத்தமடைக் கோயிலில், சில திருவிழா நாட்களின் போது ஒரு நாடகத்தை நிகழ்த்தியமைக்காக ஒரு தேவதாசிக்குக் கோயில் அதிகாரிகள், கோயிலில் சில சிறப்புரிமைகளையும், ஒரு 'மா' நிலத்தையும் வழங்கியிருந்தனர்.⁶⁰ சில நடன மங்கையர் 'கூத்தாடி மான்யம்' (ஒரு நடன நிகழ்வுக்காக வழங்கப்படும் ஒரு வகை விருது) என அழைக்கப்பட்ட ஒரு கொடையளிக்கப் பெற்றிருந்தனர்.

கரூரிலிருந்த ஒரு கோயிலில், ஆலய குடியிருப்பான திருமட விளாகத்தில்

தங்கியிருந்தவர்களான தேவதாசிகள், முரசறைபவர்கள், தபசிகளான இரந்துண்போர் ஆகியோர் சில முன்னுரிமைகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்று ஒரு கல்வெட்டின்படி⁶¹ தெரியவருகிறது. அனேகமாக திருவீதியுலாக்களின் போது அவர்கள் வெளியே செல்லுகையில், குதிரை மீது சவாரி செய்யவும், முரசுகளை ஒலிக்கச் செய்யவும், ராஜத்வஜம் என்ற கொடியை ஏற்றி வைக்கவும் அவர்கள் அனுமதிக்கப் பெற்றிருந்தனர். அதோடு கூட, அவர்களுடைய வீடுகளுக்கு இரண்டாவது தளத்தை அமைத்துக் கொள்ளவும், வீட்டின் முன்புறத்தில் இரண்டு வாயில்கள் வைத்துக் கொள்ளவும், அவற்றின் மீது சுண்ணாம்பு-எலுமிச்சம் பழச்சாற்றுக் கலவைப் பூச்சுப் பூசிக் கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மற்றோர் ஆவணம்⁶², உள்ளூர் ஏரியில் சில மராமத்துப் பணிகளை மேற்கொண்டும், சிறிது நிலங்களில் பயிரிட்டும் ஒரு தேவதாசி செய்தவற்றை அங்கீகரிக்கும் வகையில், கிராமசபை, சில வரிகளைச் செலுத்துவதிலிருந்து அவளுக்கு விலக்களிப்பதென்று முடிவு செய்தது. தங்கத்தின் மீது விதிக்கப்படும் பொன்வரி, பொற்கொல்லர்களின் மீதான வரியான தட்டார் பாட்டம், இனவரி மற்றும் கிராம நடுவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய கட்டணமான சந்திவிக்கிரகப்பேறு போன்றவைகளுக்கு இவ்வாறு வரி விலக்களிப்பதென

கிராம சபை முடிவு செய்தது.

சமூக சேவை

தேவதாசிகள், பொதுமக்களுக்கான சமூக சேவைகளை மேற்கொண்டனர் என்று சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. விண்ணமங்கலம் என்ற கிராமத்தின் நீர்த்தேக்கம் ஆண்டுதோறும் ஆழப்படுத்தப்பட்டு மராமத்துப் பணிகளும் செய்து வரப்பட்டன. இரண்டு தேவதாசிகளான நாற்பத்தி எண்ணாயிரம் பிள்ளை மற்றும் அவளுடைய சகோதரி மங்கையர்க்கரசி ஆகியோர், ஏரி நீரில் மூழ்கியிருந்த நிலங்களைத் தங்களின் செலவில் மறுபயன்பாட்டிற்குக் கொணர்ந்துள்ளனர். அன்னநாடு என்ற இடத்தில் அவர்கள் திருந்திகை நதியை மூடச்செய்து, நீர்த்தேக்கத்தைத் தோண்டி ஆழப்படுத்தி, கால்வாய் அமைத்து பின் நிலத்தை மீட்டெடுத்தனர். மங்கையர்க்கரசி இறந்து போக பிள்ளை முதுமையடைந்திருந்தாள்.

எனவே அவர்களால் நீர்த்தேக்கப் பராமரிப்பைக் கவனிக்க இயலாமற் போனது. நீர்த்தேக்கம் பல இடங்களில் மீளவும் உடைப்பு கண்டு சீர்குலைந்தது; நதி அதனுடைய கரைகளை உடைத்துக் கொண்டு பாய்ந்ததில் ஏராளமான நிலங்கள் வீணாகின. பிள்ளையின் மருமகன், மராமத்துப் பணியைத் தொண்டைமா நாச்சியார் என்றவரிடம் ஒப்படைத்தான். திட்டமிட்டபடி அப்பணி செய்து முடிக்கப்படாமையினால், நிலங்கள் பயிரிடப்படாமல் கிடந்தன. அதன் விளைவாக பிள்ளையின் மகன்களும், வேறு சிலரும் கிராமசபையை

அணுகி ஏதேனும் உதவி செய்யுமாறு கோரினர். அவ்வாறே அந்தச் சேவையைச் செய்வதாக முன்வந்து ஒப்புக் கொண்டவர்களான எட்டுப் பேரில், ஒருவர் 'திருவம்பலம் பிரியாதாள்' என்ற தேவதாசியாவார். அவள் வெற்றிகரமாக அப்பணியை நிறைவு செய்ததுடன், செலவுகளையும் பகிர்ந்து கொண்டதாக ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது.⁶³

சாசனத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள மற்றொரு சேவை வெள்ள நிவாரணப் பணியாகும். இந்த ஆவணம் அனேகமாக சுந்தர பாண்டியனின் காலத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம். காளிங்கராய தலைக்கோலி என்ற ஒரு தேவதாசி, பொது நிவாரணப் பணிகளுக்காக சில நிலங்களை மற்றொரு தேவதாசியான தனியாணைவிட்ட பெருமாள் தலைக்கோலி என்றழைக்கப் பட்டவனிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கியிருந்தாள். பெரும் வெள்ளத்தினால் கிராம நீர்த்தேக்கம் உடைந்து அதன் விளைவாகப் பெருங்குழப்பம் ஏற்பட்டது. கிராமம் மொத்தமும் நாசமடைந்தது. அது, அந்தத் தேவதாசியை நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொள்ள முன்முயற்சி எடுக்கச் செய்தது. இவ்வாறாக, புதிதாக வாங்கப்பட்ட நிலம் பொதுமக்களின் நிவாரணத்துக்காக என்று வைக்கப்பட்டது.⁶⁴

கௌரவங்கள்

தேவதாசிகளுள் சிலர் ஆற்றிய தகுதிமிக்க சேவைகளுக்காக, மாபெரும் கௌரவங்கள்

அடுக்கடுக்காக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, இராமநாதபுரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு சாசனம்,⁶⁵ ஒரு தேவதாசியைப் பாராட்டுவதற்காகப் பதினெட்டு மாவட்டங்களின் புரோகிதர்கள் அடங்கிய மகேஸ்வரர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றதைப் பதிவு செய்கிறது. அழகிய மாநகரில் இருந்த கோயிலின் ஓர் அறையில் அவர்கள் கூடியிருந்தனர். கோயிலினுள் அந்த தேவதாசியும், அவளுடைய குடும்பத்தினரும் நுழைகிற தருணத்தில் மரபார்ந்த ஆலய கௌரவத்தை அவர்களுக்கு வழங்கும் வகையில் கொம்பூதி, முரசொலி எழுப்பியுள்ளனர், தேவனார் ஆலயத்திலிருந்து கிடைத்துள்ள ஒரு சாசனம் “மன்னரை-முடிசூட்டும் பெருமாள்”⁶⁶ என்று ஒரு தேவதாசியை அழைக்கிறது. அதன் நேரடியான நவீன கால அர்த்தம் ‘கிங்மேக்கர்’ என்பதாகும். ஓர் அரசன் முடிசூட்டிக் கொள்வதில் அனேகமாக அவள் ஒரு பிரதான பங்காற்றியிருக்கலாம்; அதனுடைய முழு விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. கி.பி.1203-ம் ஆண்டு⁶⁷ சாசனமொன்று, ஜடாவர்மன் முதலாம் குலசேகரன் காலத்தில் சுந்தரி அம்மையாள்வி என்ற ஒரு தேவதாசியைக் குலசேகர மாணிக்கம் என அழைக்கிறது. அரசனுடன் அவளுக்கிருந்த அன்னியோன்னியத்தைக் குறிக்கும் விதமாக இந்த உயரிய விருதுப் பெயர் அனேகமாக அவளுக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கலாம். திருமலைக் கோயிலின் மற்றொரு சாசனத்தின்படி⁶⁸ இறைவனும் இறைவியும் ஒரு தேவதாசியின் மீது ‘திருவேங்கட மாணிக்கம்’ என்ற

விருதுப்பெயர் சூட்டுவதில் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தனரென்று தெரிய வருகிறது. அவளுக்குக் கைத்தண்டிக்கை மற்றும் இரண்டு தளிக்கை பிரசாத (உணவு)மும் கூட வழங்கப்பட்டுள்ளன.

காவிதி

பள்ளிமடம்69 என்ற ஊரிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு பாண்டியர் சாசனம், தேவதாசிகளின் பெயர்களுக்கு முன்னொட்டாக ஒரு விருதுப்பெயர் 'காவிதி' என்று அழைக்கப்பட்டது பற்றி குறிப்பிடுகிறது. அது இரண்டு தேவதாசிகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது: காவிதி கணை பெற்றாள் மற்றும் காவிதி தாங்கி. இந்த விருதுப்பெயரைப் பற்றி காலத்தால் மிக முந்தைய குறிப்பு என்பது பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் (அனேகமாக கி.மு.3 அல்லது 2-ம் நூற்றாண்டினதாக இருக்கலாம்) காலத்தியதான ஒரு சாசனத்திலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. மதுரைக்கு அருகிலுள்ள மீனாட்சிபுரத்திலிருந்து கிடைத்துள்ள சாசனம் இது.70 அரசின் சில மிக முக்கியமான பிரமுகர்களுக்கு அரசு அங்கீகாரத்தின் ஒரு சின்னமாக இது ஒரு வேளை வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சோழர் காலத்திய71 சாசனங்கள், இந்த விருது சில முக்கிய அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்திருப்பதாக நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இந்த விருதைப் பெறுபவர்களுள் ஐந்து வகையானவர்களைப் பற்றி தமிழ் அகராதி72 தெரிவிக்கிறது. அவர்கள் (1)

பாண்டியர்களின் கீழ், வேளாளர்கள், (2) வைசியப் பெண்கள், (3) அமைச்சர், (4) கணக்கர் மற்றும், (5) வரிகள் (வருவாய்) வசூலிப்பவர். காவிதி என்ற சொல்லுக்கு மதுரைக்காஞ்சி உரையாசிரியர், வேளாள அமைச்சர்கள்⁷³ என்பதாகப் பொருள் கொள்ளுகிறார். காவிதிமை என்ற சொல்லுக்கு, கணக்கர்களால் செய்யப்பட்ட பணியை ஒரு கல்வெட்டு சுட்டிக்காட்டுகிறது.⁷⁴ ஆகவே, இந்தச் சொல் வருவாய்க் கணக்குகளுக்குப் பொறுப்புவகித்த ஒரு வேளாள அமைச்சரைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கலாம். மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரம் படைத்த சில நிபுணத்துவம் வாய்ந்த கலைஞர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உயர் விருதுப் பெயரையும் இச்சொல் குறிப்பதாக உள்ளது.⁷⁵

செம்பியன் பெருங்காவிதி என்ற அரையன் மாணலிலிங்கன் என்கிற ஒருவன் மேற்பார்வை அதிகாரத்தையும், வருவாயில் ஒரு பகுதியை மதிப்பூதியமாகவும் பெற்று வந்திருந்தான் என்று மேற்கண்ட ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பார்வை சரியானது என்று எடுத்துக் கொண்டால், பாண்டியர் ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்படும் இச்சொல்லிலிருந்து பாண்டியர்களின் கீழ் பிற கலைஞர்களை மேற்பார்வை செய்யும் பதவியைத் தேவதாசிகள் பெற்றிருந்தனர் என்று தெரியவருகிறது. இப்படியாக அவர்கள் இந்த உயர் கௌரவத்தைப் பெற்றவர்களாயினர். பேராசிரியர் சி.கோவிந்தராஜன் கருத்துப்படி, காவிதி கணை பெற்றாள்

என்பது ஒரு தேவதாசிக்கு அளிக்கப்பட்ட கௌரவம் என்றும், அதன் அடையாளமாக, தங்க மோதிரமான கணையாழியையும்⁷⁶, மதிப்பூதியமாக, வரி விலக்குப் பெற்ற நிலங்கள் (காணி) சிலவற்றையும் அவள் வழங்கப் பெற்றிருந்தாள்⁷⁷ என்று தெரியவருகிறது.

ஊதியப்படிகள்

இந்த காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளுக்கு, அவர்களுடைய அன்றாடத் தேவைகளை சமாளிப்பதற்கு உரிய ஈட்டுப்படிகள் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த ஊதியப்படிகள் காணி, ஜீவிதம் அல்லது தாசி ஊழியம் (தாசியின் சேவைக்கான கட்டணம்)⁷⁸ என்பதான பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன. நிலம், நெல், பிற தானியங்கள், உணவு (சமைத்த சோற்று உருண்டைகள்) அல்லது துணிகள் மற்றும் சந்தனக் குழம்பு போன்ற பல வடிவங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு தேவதாசி ஆண்டொன்றுக்கு நான்கு ஆடைகளும், அன்றாட வாழ்க்கைக்கு உணவும் பெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், மற்றோர் இளம்பெண் நாள் ஒன்றுக்கு நான்கு நாழி நெல்லைப் பெற்று வந்ததாக, திருநெல்வேலி மாவட்டம் கங்கை கொண்டானில்⁷⁹ கிடைத்த கல்வெட்டொன்று பதிவு செய்கிறது. சின்னமனூரிலிருந்து⁸⁰ பெறப்பட்ட, கி.பி.1270-71ம் ஆண்டின் ஒரு கல்வெட்டின்படி தேவதாசிகளுக்கு காணியாகவும்-ஜீவிதமாகவும் வழங்கப்பட வேண்டிய படிகளுக்காக கோயில் அதிகாரிகள் ஒரு 'மா' நிலத்தை விற்பனை செய்ததாகத்

தெரியவருகிறது. கோயில் ஒன்றில் இருந்த சில தேவதாசிகளைப் பராமரிப்பதற்கான ஜீவிதமாக ஓர் அரசனால் நில மானியம் வழங்கப்பட்டிருப்பது போன்ற ஒரு தகவல் சிதைந்த நிலையிலுள்ள ஓர் ஆவணத்தின்⁸¹ மூலம் தெரிய வந்துள்ளது. எல்லா தேவதாசிகளுக்கும் சமமான ஊதியப்படிகள் வழங்கப்படவில்லை என்பதையே இது சுட்டுகிறது.

கி.பி.1300-ம்⁸² ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றில் பதிவாகியுள்ளபடி இத்தகையவர்களின் விஷயங்களில், அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய வாரிசுகளுக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள மதிப்பூதியங்களைத் தானியமாக அல்லது நிலமாக வழங்குவதற்கு ஆலய புரோகிதர்கள் (ஸ்ரீருத்ரர்கள்) ஒப்புக் கொண்டனர் என்று தெரிகிறது. (1) ஆண் குழந்தை இல்லாதவர்களான அந்தப் பெண்களுக்கு (நடனப் பெண்களான திருவரங்கிருந்த பெண்டுகள்), (2) இப் பெண்களின் மகர்களுக்கு, மற்றும் (3) கிராமத்தை விட்டு திருமணத்துக்குப் பின் வெளியூர்களுக்குச் சென்று விட்ட பெண்களுக்கு தலைக்கு இரண்டு நாழி நெல் வழங்குவதென ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அவர்களால் செய்ய முடியாமற் போகும் பட்சத்தில், இத்தகைய நோக்கங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிலங்களிலிருந்து தலைக்கு ஒன்றரை 'மா' அளவுக்கு நிலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆவணம் பழுதடைந்த நிலையில் இருப்பதால் ஸ்ரீருத்ரர்களால் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு குறித்த

முழுமையான விவரங்கள் கண்டறியப்பட முடியாமல் உள்ளன. மகஸ்களுக்குத் திருமணமாகி விடும் பட்சத்தில் அப்போது முதல் நெல் கோரும் தமது உரிமையை இழந்து விடுவார்கள் என்று நிபந்தனையும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பெண்களுடைய மகன்கள் அவர்களுக்கு முன்பாக மரணமடைந்து விடும் பட்சத்தில், இப்பெண்களின் மறைவின் போது அவர்களுக்கு யார் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தங்களுக்குரிய பங்கு நிலங்களைப் பெறுபவர்களாகின்றனர். இந்தத் தொழிலில் அவர்களுடைய பின்வருவோர் ஈடுபடும் உரிமை பரம்பரை அடிப்படையிலானது என்றும், அவர்கள் யாரை வேண்டுமானாலும் திருமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர் என்றும் மேற்கண்ட ஆவணம் மூலம் தெரியவருகிறது.

தேவதாஸிகளுக்கு நடனக் கலையைக் கற்றுத்தரும் ஆசிரியரான நட்டுவனாரும், நிலம் மானியமாக வழங்கப்பட்டதன் மூலம் ஒரு வகையான மதிப்பூதியத்தைப் பெற்று வந்துள்ளார். இத்தகைய மானியங்கள் சில சமயங்களில் நட்டுவப்புரம்⁸³ (நடன ஆசிரியருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலம்) என்பதாக அழைக்கப்பட்டுள்ளன. சாந்திக் கூத்தியைப் போன்றே ஒரு சாந்திக் கூத்தன் என்பவரும் மதிப்பூதியமாக சிறிது நிலம் வழங்கப் பெற்றவராயிருந்தார் என்று கி.பி.1143-ம்⁸⁴ ஆண்டு ஆவணம் கூறுகிறது.

இத்தகைய நிலங்கள், மானியங்களின் கீழ் வழங்கப் பெற்றவை என்ற வகையில் அடையாளமிடப்பட்டும், எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டும் இருந்துள்ளன. சிவாலயங்களுக்குத் தேவதானமாக வழங்கப்பட்ட நிலங்களின் எல்லைக்கற்கள் திரிசூல அடையாளமிடப்பட்டவையாக இருந்துள்ளன. திருச்சூலக்கற்கள் என்று இவை அழைக்கப்பட்டன. வைணவ ஆலயங்களின் எல்லைக் கற்கள் திருவாழிக்கற்கள்⁸⁵ என்று அழைக்கப்பட்டன. இது போன்றே, தேவதாசிகளுக்கு வழங்கப்பெற்ற அல்லது அவர்களால் விற்கப்பட்ட அல்லது கிராமத்தினராலோ அல்லது கோயில் அதிகாரிகளாலோ மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலப் பரிவர்த்தனை ஒப்பந்தங்களில் மிகப் பெரும்பான்மையான ஆவணங்களும் வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளைக் கொண்டிருந்தவையே ஆகும்.

இத்தகைய நிலங்களின் எல்லைகள், திரிசூலம் பொறிக்கப்பட்ட எல்லைக்கல் நடப்படுவதால் அடையாளமிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் எல்லைகள் மிக நன்றாக வரையறுக்கப்பட்டவையாக அமைந்திருந்தன. 'எல்லைக்கல்லுக்கு' 'திருச்சூலக்கல்லுக்கு'⁸⁶ மற்றும் 'நாட்டின திருச்சூலக்கல்லுக்கு'⁸⁷ என கல்வெட்டுகளில் வழங்கி வருகிற சொற் பிரயோகங்கள் மேற்கண்ட உண்மையை நிறுவுவனவாக உள்ளன. நெல்லையப்பர் கோயிலின் பதியிலாருக்குரிய நிலம், தனது எல்லைகள் வரையறுக்கப் பட்டதாயிருந்தது என்று ஒரு குறிப்பிட்ட

சம்பவத்தை ஒரு சிலாசாசனம் பதிவு செய்துள்ளது.88
இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் பெரும்பாலும்
கிராமத்தினராலும் (ஊரவர்), கோயில் அதிகாரிகளாலும்
(ஸ்ரீதனத்தார்), மடங்களின் தலைவர்களாலும்
நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.89

வீடுகள் மானியம்

இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள்
கோயில்களைச் சுற்றிலும் அமைந்திருந்த வீடுகளில்
குடியமர்த்தப்பட்டனர். இந்தக் குடியிருப்புகளைத்
திருமாட விளாகம்90 என்றோ அல்லது சேரி91 என்றோ
பல சாசனங்கள் அழைக்கின்றன.

சில கோயில்களின் தெருக்கள் குறிப்பான
பெயர்களைப் பெற்றவையாக உள்ளன. மானாமதுரையில்
தேவதாசிகள் வாழ்ந்த தெரு 'கொற்ற வாயில் சேரி'92
என்று அழைக்கப்பட்டது. நெல்லையப்பர் கோயிலின்
தேவதாசி ஒருத்தி வாழ்ந்திருந்த தெரு
மேற்றெழுத்தெருவு93 என்பதாக அறியப்பட்டுள்ளது.
தென்காசியிலிருந்து பெறப்பட்ட கி.பி.1484-ம்
ஆண்டினதான பராக்கிரம பாண்டியன் காலத்துச் சாசனம்,
நடனப் பெண்களின் தெருவை 'நீலகண்டன்
பெருந்தெரு'94 என்று அழைக்கிறது. இதே போன்று
வாரங்கல்95லின் தலைநகரத்தில் நடனப் பெண்களின்
வீடுகள் (வேசியவதிகா) இருந்தன என்று கிரிடாபிராமம்
கூறுகிறது. பொதுவாக இந்த வீடுகள் வரிகளிலிருந்து
விலக்களிக்கப் பெற்றவையாயிருந்தன.96

வரி விலக்களிப்புகள்

தேவதாசிகளுக்கென்று வழங்கப்பட்ட நிலமானியங்கள் வழக்கமாக வரிகளிலிருந்து விலக்களிக்கப் பெற்றவையாகவே இருந்துள்ளன. வீரபாண்டியன்97 காலத்தியதான சாசனங்களில் ஒன்று, ஒரு தேவதாசிக்கு வரி விலக்களிக்கப்பட்ட நிலமொன்று கொடையளிக்கப்பட்ட தகவலைப் பதிவு செய்துள்ளது. கொடையாக வழங்கப்பெற்ற அந்த நிலம், சிவனின் புனிதப் பெயருக்கு உடைமையாய் கொள்ளப்பட்டு, திருநாமத்துக் காணி என்ற வகையில் எல்லா விதமான வரிகளிலிருந்தும் விலக்களிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒரு தேவதாசிக்கு, திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளைக் கொண்டிருந்ததான ஒரு நிலம் விற்பனை செய்யப்பட்டதை சுந்தரபாண்டியன்98 காலத்திய சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது. தங்க நாணயங்களை உருக்கி வார்ப்பதற்கான கட்டணமாக வசூலிக்கப்பட்டு வந்த அச்சுவரி மற்றும் தண்ணீருக்கான கட்டணமான நீர்க்கடமை ஆகியவற்றிலிருந்து அந்த நிலம் விலக்களிக்கப்பட்டதாயிருந்துள்ளது. அந்த நாட்களில் வசூலிக்கப்பட்ட ஒரு வரிக்கு 'இருக்கும் முதல்' என்று பெயர். கல்வெட்டு வரியொன்றில் இவ்வாறு அது குறிக்கப்பட்டுள்ளது: அவ்வூர்த் தேவரடியார் இருக்கும் முதல் கொள்ளாதபடி'99 (அந்த கிராமத்தின் தேவதாசியிடமிருந்து வரி வசூல் செய்யக்கூடாது) என்பதாம்.

விதிக்கப் பெற்ற வரிகள்

எவ்வாறாயினும், தேவதாசிகள் முற்றிலுமாக வரிகள் விதிக்கப் பெறுவதிலிருந்து விலக்குப் பெற்றவர்களாகவும் இல்லை. தேவதாசிகள் அரசுக்கு சில வரிகள் செலுத்த வேண்டியவர் களாயிருந்தனர் என்று மலபார் ஆவணங்கள் குறித்த ஆய்வில் வாஸாஃப் கூறுகிறார். ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த அறக்கொடைகளும், தேவதாசிகளால் செலுத்தப்பட்ட வரிகளும் குதிரைகள் வாங்குவதற்காகச் செலவிடப்பட்டதாக அவர் கூறுகிறார்.100 ஆலயங்களில் புனரமைப்புப் பணிகளை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவதற்காக தேவதாசிகள் மீது வரிகள் விதிக்கப்பட்டதாக திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள தருவையிலிருந்து101 பெறப்பட்ட கல்வெட்டிலிருந்து தெரிய வருகிறது. தேவதாசிகளின் சில தவறான செயல்களுக்காக அவர்கள் மீது அபராதங்களும் விதிக்கப்பட்டன என்று சாசனங்களிலிருந்து அறியப்பட்டுள்ளது.

ஒரு தேவதாசி, தன் மீது, வீரபாண்டியனின் அமைச்சரான காளிங்கராயரால்102 விதிக்கப்பட்ட அபராதத்தைச் செலுத்தும் பொருட்டு, சிறிது நிலத்தைப் பொது ஏலம் மூலம் விற்பனை செய்தாக வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறாள். அரசின் சுரண்டலிலிருந்து தேவதாசிகள் முற்றுமுழுதாக விடுபட்டு வாழ்ந்து விட முடியவில்லை என்பதையே

இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் காட்டுகின்றன.

உள்ளார்ந்த முரண்பாட்டை நோக்கி

எப்படியிருப்பினும், இந்தக் காலகட்டத்தில், தேவதாசி முறை என்பது ஒரு தொழிலாக முன்னெப்போதுமில்லாத வகையில் ஆகியிருந்தது. இதன் விளைவாக, ஒரு தொழிலுக்கே உரிய பல அம்சங்கள் உருவாகி வெளித்தோன்றலாயின. தென்கரை சிவாலயத்திலிருந்து பெறப்பட்ட, பதிப்பிக்கப்படாத ஓர் ஆவணம்¹⁰³ இந்த உண்மைக்கு ஒரு மிகச்சிறந்த சான்றாக நிற்கிறது. இதன்படி ஒரு தாய், அவளுடைய மகள், மற்றும் அவளது பேத்தி ஆகிய மூன்று பேரும் ஆலய சேவைப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இன்னொரு தாயும், அவளுடைய மகளும் கூட அதே சேவைப்பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர் என்றும் அதே ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளது. ஆலயத்தில் பணி செய்வது என்பது ஒரு தொழிலாக உருப்பெற்று வந்ததை இது காட்டுகிறது. இந்தத் தொழிலுக்கு வாரிசுரிமை என்பது பரம்பரையான பாத்தியதையாகவும் ஆகிவிட்டுள்ளது.¹⁰⁴

இத்தொழிலில் வாரிசுரிமை என்பது மூத்த தாய் வழிபட்டதாகவே இருந்துள்ளது. இதில், கண்டிப்பான ஓர் ஒழுங்குமுறையின்படி தாயைத் தொடர்ந்து அவளுடைய மகள்கள் அடுத்தடுத்து இடம் பெற்று வந்துள்ளனர். பேக்கோஃபென் (ஆசுட்ரிடணிஷூஷூண்) கருத்துப்படி, பலருடனான பாலுறவு என்பது தந்தைமையை

உறுதிப்படுத்துவதற்குரிய எல்லாச் சாத்தியங்களையும் தவிர்த்து விடுவதாக உள்ள ஒரு சூழலில், பெண்களின் வழிவழி மட்டுமேதான் வாரிசுரிமை குறித்து முடிவெடுக்கும் முறை நிலவி வந்திருக்கிறது. இதன் தொடர்விளைவாக, இளம் தலை முறையினரின் உறுதிப்படுத்தப்பட முடிந்த பெற்றோராக¹⁰⁵ பெண்கள் மட்டுமே தாய்மார்கள் என்ற வகையில் கணக்கிற் கொள்ளப்பட்டனர். தாய்வழி வாரிசுரிமை என்ற இக்கருத்தாக்கத்திற்கு ஆகச்சிறந்த சான்றினை, அனேகமாக வீரபாண்டியன் காலத்தியதாக இருக்கக்கூடிய ஓர் ஆவணம் வழங்குகிறது.¹⁰⁶

தமது தாய்மார்களின், பாட்டிமார்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. ஒரிஸ்ஸா மாநிலம் கட்டாக் மாவட்டத்தில் உள்ள ரெத்னகரி செப்பேடு கற்பூரஸ்ரீ என்பவரைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.¹⁰⁷ மானியம் வழங்கியவர், ஒரு பெண்ணின் மகள் என்றும், மற்றொரு பெண்ணின் பேத்தி என்றும் தெரியவருகிறது. கி.பி.1317-ம்¹⁰⁸ ஆண்டு தமிழ் சாசனம் கூறுகிறது: இத்தேவரடியாள் ஈசானதேவி தன் மகள் பிள்ளை ஆள்வாள் (இத்தேவதாசியின் மகள்). எப்படியிருப்பினும், இவர்களுடைய தந்தையர் மற்றும் தாத்தாக்கள் குறித்து எவ்விதக் குறிப்புகளும் இல்லாதிருப்பதும், பெண்களின் மகள்கள் எனவும், பேத்திகள் எனவும் அவர்கள் சித்தரிக்கப் பட்டிருப்பதும் இவர்கள் அனைவருமே

பாலியல் தொழிலாளி களுக்குப் பிறந்தவர்களாகவே109 இருக்கக்கூடும் என்கிற ஊகத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன எனத் தோன்றுகிறது.

எந்த ஒரு தொழிலும் பரம்பரை உரிமைமுறை வழிப்பட்டதாக வர நேருகையில், அங்கு ஒருவரை அடுத்து வருவதற்கு மற்றொருவர் கட்டாயம் இருந்தாக வேண்டும். அத்தகைய வாரிசு ஒருவர் இல்லாத பட்சத்தில், தத்து எடுத்துக் கொள்ளுவது முன்னுரிமை பெற்று விடுகிறது.

ஆனால் தேவதாசியர் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில், தத்து எடுத்துக் கொள்கிற நடைமுறைக்கான எவ்வித வழிவகையையும் சாஸ்திரங்கள் உருவாக்கித் தரவில்லை. எவ்வாறாயினும், அவர்களுடைய தொழிலுக்கு வாரிசுரிமைக்குப் பகுதியளவு தத்துக் கொடுப்பதன் மூலம் பெறுவது குறித்து ஒரு சாசனம்110 குறிப்பிட்டுள்ளது. “இந்த நடைமுறையானது கேரளாவில்111 தேவதாசிகள் நடுவேயிருந்து மகள்களைத் தத்தெடுத்துக் கொள்கிற வழக்கத்தினை நினைவூட்டுவதாக உள்ளது” என்று டங்கன் எம். டெர்ரெட் கருதுகிறார். இவையெல்லாம் இதன் உள்ளார்ந்த பலவீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டுபவையாக அமைந்துள்ளன.

பரம்பரை வாரிசுரிமை இத்தொழிலுக்கு ஏற்பட்டதானது, ஒரு முறையான சாதியை வடிவமைக்க தேவதாசிகளை ஆளாக்கியது. இந்த இளம்பெண்களில்

சிலர் தமது பெயர்களுக்கு பிள்ளை மற்றும் முதலி ஆகியவற்றை முன்னொட்டுகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். இவை வழக்கமாக இருவேறு சாதிகளின் தலைப்புப் பெயர்களாகும். ஒரு சாசனம், உடைய பிள்ளை¹¹² என்று ஒரு தேவதாசியைக் குறிக்கிறது. ஏராளமான கல்வெட்டுச் சாசனங்கள்¹¹³ தொண்டைமண்டல வட்டாரத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றவை; கைக்கோள முதலிகளுடன் அவர்களை இணைத்துக் காட்டுபவையாக உள்ளன. இதனுடன் கூட, தேவதாசிகள் இருவகைச் சாதியினராகப் பிரிக்கப்பட்டு இடங்கை (இடதுகை), வலங்கை (வலது கை) என்போராயிருந்துள்ளனர். இவர்களுள் கைக்கோள தாசிகள் வலங்கை குழுவைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்களுடைய நம்பிக்கைகளையும், பழக்கங்களையும் அவர்கள் வேறுபடுத்திக் கொண்டனர். காலப்போக்கில், இந்தச் சிறுசிறு குழுக்கள் ஒன்றிணைந்து பிரதானமான தேவதாசி சமூகமாக உருவெடுத்தன. அதற்கென்று சொந்தமான சடங்குகள், சமூகவியல் விதிகள், வாரிசுரிமை ஆகியவை சார்ந்த சட்டதிட்டங்களைக் கொண்டவையாகின.¹¹⁴

உயர்நிலை

இந்த காலகட்டத்தில், ஆலயங்களின் பிற ஊழியர்களைப் போன்றே தேவதாசிகளும் சில பிரிவினராக வகைப் படுத்தப்பட்டனர். சிலாசாசனங்களின் அடிப்படையில், ஆலய ஊழியர்களை புரோகிதம் சார்ந்த

பணியாளர்கள் என்றும், புரோகிதம் சாராத பணியாளர்கள் என்றும் இரு பிரிவினராக ஆர்.என். நந்தி வகை பிரித்திருக்கிறார். புரோகிதம் சாராத பணியாளர்கள் இரண்டு குழுவினராக வகை பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். புரோகிதம் சாராத பணியாளர்களின் இரண்டாவது வகையினர் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களாவர். அவர்கள் மேலும் இரு உட்பிரிவினராகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். தெய்வ விக்கிரகங்களின் அன்றாட சடங்குகளுடன் தொடர்புடைய பணியாளர்களின் ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாக நடனப் பெண்களும், மற்ற எல்லா இசைக் கலைஞர்களும்¹¹⁵ இருந்தனர். இந்தக் குழு எண்ணிக்கையளவில் பெரியதாகும்.

ஆலய ஊழியர்களை முழுநேர மற்றும் பகுதி நேரப் பணியாளர்களாக அவர் மேலும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். நடனப் பெண்களை, பிற பணியாளர்களுடன் சேர்த்து முழுநேர ஊழியர்களின் பிரிவில் அவர் உட்படுத்தியிருக்கிறார்.¹¹⁶ நடனக் கலைஞர்களாகவும், இசைக் கலைஞர்களாகவும் அவர்களுடைய சடங்காசார முக்கியத்துவம், ஆலய நடவடிக்கைகளில் அவர்களுடைய ஈடுபாடு, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த முறையான மதிப்பூதியம் போன்றவை அவர்களை ஆலய முழுநேர ஊழியர்களாக்கின. அவர்கள் நிரந்தர ஊழியர்களாயிருந்த போதிலும் கூட, ஒரே சீரான மதிப்பூதியம் அவர்கட்கு வழங்கப்படவில்லை. அவர்களின் மதிப்பூதியத்தில்

இருந்த வேறுபாடுகள், நீண்ட கால அடிப்படையில் அவர்களுக்குள் எண்ணற்ற பிரிவினைகளையும்- பிரச்சனைகளையும் தொடர் விளைவாக உருவாக்கின.

சில ஆலயங்களில், அவர்களுடைய சேவையையும், அந்தஸ்தையும் பொறுத்து அவர்கள் இரண்டு பிரிவினராக வகைப்படுத்தப்பட்டனர். சோழர்கள் காலத்திய சிலாசாசனப்படி தளியிலார் (உயர்நிலை) மற்றும் தேவரடியார்¹¹⁷ (தாழ்நிலை) என்ற இரு குழுக்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கி.பி.1274-ம் ஆண்டின் மற்றொரு சாசனமும் இதே போன்ற பிரிவுகள் நிலவியது பற்றி குறிப்புகளைத் தருகிறது.¹¹⁸ அவர்களுக்குள் இரண்டு பிரிவுகள் இருந்ததற்கான கூடுதல் சான்றாதாரத்தை கி.பி.1339-ம் ஆண்டின் சாசனமொன்று தருவதாக அமைந்துள்ளது.¹¹⁹ மேலும் சில வேறு கோயில்களில், அவரவருக்குரிய சடங்காசார அந்தஸ்தைப் பொறுத்து அவர்கள் மூன்று குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

பதியிலார், தேவரடியார், மற்றும் ரிஷபத் தளியிலார்¹²⁰ ஆகியோரின் உயர்நிலை வரிசை பற்றி கி.பி.1343-44-ம் ஆண்டின் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பிரிவுகள் அனேகமாக, அவர்கள் நிறைவேற்றி வந்த பல்வேறு சடங்காசார செயற்பாடுகள், அவற்றைத் தொடர்ந்து அவர்கள் அடைந்த சமூகப் படிநிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்தவையாயிருக்கலாம். வெவ்வேறு நிலைகளில்

உள்ள ஊழியர்களுக்குரித்தான கடமைகளையும் அவர்களுக்கான நேர நிர்ணயம் மற்றும் பணிமாற்று நிர்ணயம் போன்ற விதிகளையும் சாசனங்கள் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

வீரட்டானேசுவரர் கோயிலின் சிலாசாசனமொன்றின்படி,¹²¹ விக்கிரம பாண்டியனின் ஆறாவது முடிசூட்டு ஆண்டில் நடைபெற்ற ஆலய நகர்வலம் ஒன்றின் போது உற்சவமூர்த்திகள் உலா வருகையில் அவற்றின் முகத்திரை முதன்முறையாக விலக்கப்படுகையில் பதியிலார் நடனம் புரிய வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இரண்டாவது முறையாக உற்சவமூர்த்திகளின் முகத்திரை விலக்கப்படும் போது நடனமாட வேண்டிய பொறுப்பு தேவரடியார்களுடையது என்று அவர்கள் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தனர். இந்த நிகழ்வின் போது, தேவதாசிகளுடைய சடங்காசார அதிகாரப் படிநிலையில் ஒரு மேன்மைமிக்க அந்தஸ்தைப் பதியிலார் பெற்றிருந்துள்ளனர். பதியிலாருக்கு அடுத்திருந்த சமூக அந்தஸ்தையே தேவரடியார் பெற முடிந்தது என்று கி.பி.1339-ம் ஆண்டின்¹²² மற்றொரு சாசனம் நமக்கு தெரிவிக்கிறது.

தேவரடியாரைக் காட்டிலும் இவ்வாறு பதியிலார் ஓர் உயர்நிலை அந்தஸ்தை அடைந்து அனுபவித்த அதே சமயம், தேவரடியார்கள் தங்கள் அளவில் ரிஷபத்தளியிலாரைக் காட்டிலும் ஓர் உயர்ந்த சமூகப்

படிநிலையில் வாழ்ந்தனர் என்று கி.பி.1343-44-ஆம் ஆண்டின் ஆவணப்படி தெரியவருகிறது.123

ஆலயத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்த பணிகளின் நேரம் மற்றும் பணி முறைவரிசையின் அடிப்படையிலேயே இது கண்டிப்பான முறையில் அனுசரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சொக்கம் மற்றும் சாந்திக் குனிப்பம் ஆகியவற்றைப் பதியிலார் நிகழ்த்துகையில் இது நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வுகளின் போது ரிஷபத்தளியிலார் வாய்ப்பாட்டுப் பாட வேண்டும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், வெண்சாமரத்தை அவர்கள் சுமந்து கொண்டு போகவோ அல்லது திருவந்திக்காப்பை நிகழ்த்தவோ கூடாது. ரிஷபத்தளியிலார் சிலர் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டதற்குப் பின்னரே சில சாதாரணக் கடமைகளைச் செய்வதிலிருந்து தேவரடியார்கள் விலக்கிக்கப்பட்டனர். அகமார்க்கம் மற்றும் வரிக் கோளம் முதலிய சில நடனவகைகளை நிகழ்த்திக் காட்டவேண்டுமென்று ரிஷபத்தளியிலார் நெறிப்படுத்தப் பட்டிருந்தனர்.

தேவதாசிகளின் உயர்வரிசைப் படிநிலை அந்தஸ்து தொடர்பான நிர்ணயிப்புகளை, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த மதிப்பூதியங்களுடைய வேறுபாடுகளின் அடிப்படையிலுங்கூட அடைந்திருக்கக்கூடும். கி.பி.1343-44-ம் ஆண்டின் ஆவணப்படி, ஓர் ஆண்டுக்கு 30 கலம் நெல் அவர்களின் பராமரிப்பிற்காக வழங்கப்பட்ட அதே வேளையில்,

ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒரு நாழியளவு சமைத்த உணவை மட்டுமே தேவரடியார்கள் பெற்று வந்துள்ளனர். ஆனால், இந்த ஆவணம் ரிஷபத்தளியிலாருக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த மதிப்பூதியம் பற்றி எவ்விதமான குறிப்பையும் தரவில்லை.¹²⁴

பிரச்சனைகள்

சோழர்களின் ஆட்சியின் கீழ் ஆலயத்தில் வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட அதிகாரத்துவப் படிநிலைக் கட்டமைப்பில், தேவரடியார்கள் வெறுமனே அடிமைகள் என்ற அடிமட்டத் தகுதி பெற்றவர்கள் என்ற நிலைக்குத் தாழ்த்தப்பட்டனர். இந்த அதிகாரத்துவப் படிநிலையில் ஓர் உயர்நிலையை அடைகிற விதத்தில் மேலுயர்ந்து செல்வதற்கு, பதியிலார்களின் வரையறுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையும், செல்வாக்குமே காரணமாகும். எப்படியிருப்பினும், பாண்டியராட்சியின் கீழ் இந்த அதிகாரத்துவப் படிநிலை அரசுக்குச் சில பிரச்சனைகளை உருவாக்கியது.

இருந்த போதிலும், இதே பாண்டிய அரசரின் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு முடிவின்படி, திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் பதியிலார் சிலர் நியமனம் செய்யப்பட்டனர் என்ற தகவலை கி.பி.1343-44-ம் ஆண்டினதான சாசனம்¹²⁵ தெரிவித்துள்ளது. அதன்படி, விக்கிரகத்துக்குக் குறித்த நேரந்தவறாமல் அந்தப் பதியிலார்கள் சேவை செய்து வந்துள்ளனர். ஆனால், தொடர்ந்து வந்த நாட்களில், பதியிலார்கள், ஒன்றில்

இறந்து போயிருந்தனர்; அல்லது, வாழ்க்கையில் மிகுந்த துயர அழுத்தங்கள் நிறைந்த சூழ்நிலைகளுக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். ஆகவே, அரசின் அதிகாரிகளும், ஆலய நிர்வாகிகளும் சில முடிவுகளை எடுத்துள்ளனர். அதன்படி சில குறிப்பிட்ட கடமைகளை ஆற்றும் போது பதியிலாருக்குத் துணையாகச் சேவைபுரிய ரிஷபத்தளியிலார் சிலரை அவர்கள் நியமனம் செய்துள்ளனர். அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளின் நேர நிர்ணயம்-பணிமுறை நிரல் நிர்ணயம் போன்றவற்றைத் தீர்க்கமாக வரையறுத்தும் உள்ளனர். ஆனால், இந்த மூன்றாம் பிரிவினருக்கான மதிப்பூதியத்தை நிர்ணயித்து வழங்குவதில் அவர்கள் தவறிவிட்டிருந்தனர். அன்றைய சூழலில் நடப்பிலிருந்த பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குப் பதிலாக, இந்த ஏற்பாடு மேலதிகப் பிரச்சனைகளை உருவாக்கி விட்டிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

பிற்காலச் சோழர்கள் மற்றும் பிற்காலப் பாண்டியர்களின் ஆட்சியின் கீழ், தேவதாசி முறையானது ஆலயங்களில் மென்மேலும் விரிவாக்கம் பெற்று வந்துள்ளது. இந்த முறையானது, அரசுக்கு வருவாய் ஈட்டித் தருகிற ஒரு மூலவளமாக இருந்தது என்பதால் அரசு செலுத்திய தனிச்சிறப்பு மிக்க கவனம், அதனுடைய மேலதிக விரிவாக்கத்திற்கு உதவுவதாக அமைந்தது. ஆனால், இந்த முறை ஒரு தொழில் என்கிற வகையில் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகிய போது அதனை

எதிர்கொண்டு தாக்குப்பிடித்து நிற்க முடியவில்லை. எனவே, ஒரு சோதனையான காலகட்டத்தைக் கடந்து அதனூடே பயணித்தாக வேண்டிய நிலைக்கு அது ஆளாகியது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஜடாவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி.1190-1218) - திருப்புவனநாதர் கோயிலின் இறைவனுக்கு பிரம்மதேயங்களை (பிராமணர்கட்டு வரியிலி நில மானியங்கள்) வழங்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறவன். (எ.இ., தொ.XXV. எண்.11)
2. க.ஆ.-1923, எண்.396; தெ.சா., தொ.8, எண்.485.
3. க.ஆ., 1912, எண்.120.
4. மேலது, 1912, எண். 122.
5. மேலது, 1911, எண்.368.
6. மேலது, 1912, எண்.211.
7. இந்த கிராமம், முந்தைய காலத்தில் உறவாக்கிய நல்லூர் என்று வழங்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் பொருள், இக்கிராமம்தான் உறவை ஏற்படுத்தியது என்பதாக இருக்கலாம்.
8. ஆச்சார்ய ஹிருதயம், பகு.1,2, ப.295, குறிப்பு-9.
9. இ.தொ.க., தொ.XXXIV, (1905), ப-ள்: 282-83.

10. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, (ப-ர்) தென்னிந்தியாவின் அயல்நாட்டுக் குறிப்புகள், ப-171.
11. க.ஆ., 1935-36, எண்.190.
12. கே.கே.பிள்ளை, சுசீந்திரம் ஆலயம், ப-ள் : 287-89.
13. தெ.சா., தொ.12, பகு.1, எண்.180.
14. இது 'தேவதாசிகளின் நடனம்' என்பதைக் குறிக்கிறது. இதனுடைய அடிப்படை பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. (ரீனா சிங்கா மற்றும் ரெஜினால்ட் மாஸ்ஸே, இந்திய நடனங்கள் : அவற்றின் வரலாறும், வளர்ச்சியும், லண்டன், 1967, ப.31.) சிலர் தாசி ஆட்டத்தை சதிர் ஆடலுடன் சமன்படுத்துகின்றனர்.
15. க.ஆ.-1914, ப-ள்: 74-83, ஓவியங்கள்-1-4.
16. ஃப்ரடெரிக் அப்ஃபெல் மார்க்லீன், மு.கு.நூ., ப.ள்: 90-108.
17. எலியட் மற்றும் டோவ்ஸன், மு.கு.நூ., தொ.3, (1871), ப.33.
18. டாமிலிகா, பகு.2, எண்.8, ப.37.
19. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.520.
20. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, மு.கு.நூ., ப.171.
21. ஃப்ரடெரிக் அப்ஃபெல் மார்க்லீன், மு.கு.நூ., ப.95. உருச்சிதைந்த

வடிவில் இந்த நடனம் இன்றைய நூற்றாண்டில் 'Nautch' என அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு 'Nautch' என்பது, நடனம் மற்றும் விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ள ஒரு குழு என்ற பொருள்படும்.

22. க.ஆ.-1929-30, எண்.269; மேலும் பார்க்க: எஸ்.இராஜகோபால், திருவையாறு (தமிழ்), சென்னை, 1976. ப-86.

23. இ.தொ.க., தொ.XLIII, (1914), ப.10.

24. இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமஸ்வாமி, ராமநாதபுரம், ப.122.

25. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, மு.கு.நூ. ப.171.

26. நன்னிலம் கல்வெட்டுகள், எண்.145/1977.

27. இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமஸ்வாமி, மு.கு.நூ.ப.119.

28. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, மு.கு.நூ., ப.171. பூரி-யில் வழக்குகிற ஒரு பிரபலமான கதை நமக்குத் தெரிவிப்பது இது: கடவுளர், ஆலயங்களின் பிரகாரங்களில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மைதுன (பாலுறவு)க் காட்சிகளைக் காண்பதில் மகிழ்ச்சிடைவதாகவும், அதனால் அதிக மழை பொழியச் செய்வதாகவும் இக்கதை கூறுகிறது. விவரங்களுக்கு,

காண்க: :பிரடெரிக் அப்ஃபெல் மார்க்லின்,
மு.கு.நூ., ப.97.

29. ஆச்சார்ய ஹிருதயம், பகு.1,2, ப.295; குறிப்பு-
திருவாய்மொழி, 10:9:10:, பு.ச.சா., எண். 870;
தெ.சா., தொ.8, எண்.333.

30. சூத்திரம் 8, அதிகாரம் 2, செய்யுள்.19.

31. மார்க்கோ போலோ, பயணங்கள், 2, ப-ள் : 345-46.

32. தெ.சா., தொ.8, எண்.333.

33. குலோத்துங்க சோழன் உலா, II, 107-108.

34. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாச அய்யர், மு.கு.நூ., பகு-2, எண்.162.

35. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.525.

36. எம்.சந்திரமூர்த்தி மற்றும் வி.வேதாச்சலம்,
மு.கு.நூ., (ப.ப.கை.எ.பி.), (இந்த சாசனம், கோயம்புத்தூர்
தமிழ்த்துறைத் துணைப்
பேராசிரியர், திரு.கணேசனால்
படியெடுக்கப்பட்டது.)

37. பிச்சாண்டியின் வடிவத்தை எடுத்ததன் மூலம்
தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் கர்வத்தை சிவன்
அடக்கினார்.

38. தெ.சா., தொ.5, எண்.418.

39. மேலது, எண்.293; மேலும், மேலது: எண்.724;
க.ஆ.-1921, எண்.346.

40. பு.ச.சா., எண்.561.

41. க.ஆ., 1916, எண்.468; மேலும், பார்க்க : மேலது, 1929-30, எண்:364.

42. இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமஸ்வாமி, மு.கு.நூ., ப.127.

43. க.ஆ.: 1932-33, எண்.230; மேலது, எண்.231; மேலது, 1916, எண்.345; மேலது-1911, எண்.94; பு.ச.சா.எண்.366; தெ.சா.தொ.எண்.430; இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமஸ்வாமி, மு.கு.நூ., ப-ள்:127-129; க.ஆ.1932-33,எண்.242; ஒரு தேவதாசி, கோயில்

ஒன்றிலிருந்த விக்கிரகங்களுக்குத் தங்கமுலாம் பூசச் செய்ததாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (பார்க்க : க.அ.1932-30, எண்.16)

44. மேலது, எண்.230; மேலது-1916, எண்.345; திருத்துறைப்பூண்டி கல்வெட்டுகள், எண். 197/1976.

45. தெ.சா., தொ.5, எண்.430.

46. மேலது.,எண்.442.

47. க.ஆ.1908, எண்.187; அனேகமாக 1220-21-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கக் கூடிய ஒரு பதிவு, ஒரு விளக்கிற்கு ஆறரை அச்சு என்றொரு குறிப்பைத் தருகிறது.

(தெ.சா.தொ.XXIII, எண்.102)

48. க.ஆ.1932-33, எண்.240; ஓர் அணையா விளக்கை எரியச் செய்வதற்குத் தேவையான நெய்யை வழங்குவதற்கென ஐம்பது ஆண்டுகள் கொடையளிக்கப்பட்டதாக மற்றொரு பதிவு கூறுகிறது. (பார்க்க. தெ.சா.தொ.XIV, எண்.222; மேலது, தொ.5, எண்.1364; மேலது, தொ.XXIII, எண்.422) மற்றோர் அணையா விளக்கை எரிக்கத் தேவையான நெய்யை வழங்க, 12 பசுக்களும், ஒரு கன்றுமாக கொடையளிக்கப் பட்டதாக (12 1/2 என எண்ணிக்கை குறிக்கப்பட்டுள்ளது) குறிப்பு உள்ளது. (பார்க்க: தெ.சா., தொ.XIV, எண்.18)

49. க.ஆ.1920-21, எண்.752.

50. எம்.சந்திரமூர்த்தி மற்றும் வி.வேதாச்சலம், மு.கு.நூ., ப.6.

51. தெ.சா., தொ.XXIII, எண்.423.

52. க.ஆ.1928-29, எண்.306.

53. மேலது, 1924, எண்.33.

54. பு.ச.சா.எண். 602.

55. க.இ.ஆ.-1911, பகு.2, பத்தி-15; க.ஆ.1932-33, எண்.242.

56. மேலது, 1932-33, எண்கள்.230, 231.

57. மேலது, 1916, எண். 468.
58. தெ.சா., தொ.5, எண்.442.
59. நன்னிலம் கல்வெட்டுகள், எண்.134/1977.
60. க.ஆ., 1917, எண்.557; க.இ.ஆ.1917, பகு.2, பத்தி-ஐஐ
61. தெ.சா., தொ.7, எண்.765.
62. இரா.நாகசாமி மற்றும் என்.எஸ்.ராமஸ்வாமி, மு.கு.நூ., ப.91.
63. இரா.நாகசாமி, 'யாவரும் கேளிர்', ப.159.
64. தெ.சா., தொ.8, எண்.1691.
65. க.இ.ஆ., 1924, பகு.2, பத்தி, 26.
66. க.ஆ., 1928-29, எண்.306.
67. மேலது, 1935-36, எண்.190-என்.சேதுராமன், மு.கு.நூ.; ப.191.
68. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்தல புராணம், (1980), ப.51.
69. தெ.சா., தொ.XIV, எண்.83.
70. நடன.காசிநாதன் மற்றும் கே.தாமோதரன், மு.கு.நூ.; ப.38.
71. தெ.சா., தொ.XIV, எண்.16.
72. தமிழ் அகராதி, தொ.2, பகுதி-1, ப.903.
73. மதுரைக் காஞ்சி, 1.499, கழக உரை, 1977, ப-128.

74. தெ.சா., தொ.2, எண்.277; மேலும் நற்றிணையில் உள்ள ஒரு பாடலின்

ஆசிரியர் இளம்புலவர் காவிதி-
(நற்றிணை, 89 -முல்லை)

75. தெ.சா., தொ.2 எண்.66.

76. சி.கோவிந்தராஜனார், மு.கு-நூ., ப.131.

77. தெ.சா., தொ.XIX, எண்.63.

78. எம்.சந்திரமூர்த்தி மற்றும் வி.வேதாச்சலம்,
மு.கு.நூ., ப.6; தெ.சா., தொ.4,

எண்.346.

79. மேலது, தொ.5, எண்.724; மேலும், பார்க்க;
திருமுருகன் பூண்டி, முருக நாதர் கோயிலில்
இருந்து எஸ்.கணேசனால் பிரதியெடுக்கப்பட்டு,
பதிப்பிக்கப்படாத சாசனம். முந்தைய ஆவணம்,
ஒரு பெண்ணுக்கு ஆண்டொன்றுக்கு 15 கலம் நெல்
மொத்தம் கொடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிற
அதேசமயம், மற்றோர் ஆவணம், (தெ.இ.கோ.சா.)
ஒரு பதியிலார் பெண்ணுக்கு ஆண்டொன்றுக்கு 30
காலம் நெல் தரப்பட்டதெனக் கூறுகிறது.
கங்கைகொண்டான் கோயில் ஆவணம், மொத்தம்
375 கலம், 5 குறுணி, ஏழு நாழி நெல், அனைத்து
கோயிற் பெண்களுக்கும் ஊதியமாகத்
தரப்பட்டிருத்தைப் பதிவு செய்கிறது.

80. தெ.சா., தொ.XXIII. எண்.428.
81. க.ஆ., 1929-30, எண்.443. தேவதாசிகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நாழி சமைத்த உணவைப் பெற்று வந்தனர் என மற்றொரு சாசனம் கூறுகிறது. (தெ.இ.கோ.சா., தொ.எண்.525.)
82. க.ஆ., 1931-32, எண்.52; க.இ.ஆ., 1931-32, பகு-2, பத்தி-23.
83. தெ.சா., தொ.5, எண்.278; தென்கரை கோயிலின் நட்டுவனாருக்கு, அவருடைய 'சின்ன மேளம்' (இசைக் கலைஞர்களின் சிறிய குழு ஒன்று) குழுவுக்கான சன்மானமாக ஓர் ஏக்கர்-எழுபத்தியோரு சென்ட் அளவுள்ள நிலம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.
84. நன்னிலம் கல்வெட்டுகள், பகு-1, எண்.124/1977.
85. பு.ச.சா., எண்கள். 340, 341; ஆழி என்பது புனிதப் பாற்கடலைக் குறிக்கிறது-(கடல்).
86. மேலது, எண்.553.
87. மேலது, எண்.367.
88. தெ.சா., தொ-5, எண்.419.
89. மேலது, தொ.XVII, எண்.393; பு.ச.சா., எண்.621;

ஆலத்தூர், அகஸ்தீஸ்வரர் கோயிலின் மற்றோர்
ஆவணம், ஒரு
தேவதாசிக்கு பன்னிரண்டு மா நிலம்,
14,000 புதுக்காசுக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டதைப்
பதிவு செய்கிறது. விற்பனை செய்யப்பட்ட
நிலத்தின் மேற்கெல்லை, மற்றொரு தேவதாசியின்
நிலத்தைக் கொண்டதாயிருக்கிறது. எனவே,
இப்போதைய நிலம், மற்றதனுடைய கிழக்காக
அமைகிறது. (பு.ச.சா., எண்.666)

90. தெ.சா., தொ.XXIII, எண்கள் : 95, 121, 369, 392, 416,
432, 483, 495.

91. மேலது, எண்.504. பார்க்க: பி.ஏ.சுப்பிரமணிய
முதலியார், மீனெந்தியப்பர் கோயில் வரலாறு,
(தமிழ்), சென்னை, 1943, ப.16.

92. தெ.சா., தொ.XXIII, எண்.504.

93. க.ஆ. 1727, எண்.36.

94. மேலது, 1917, எண்.520.

95. என்.ராமராவ், தேர்வு செய்யப்பட்ட காகதீய
கோயில்கள், திருப்பதி, 1966,

(ப-ள்) 27-29.

96. தெ.சா., தொ.XXIII, எண்.121.

97. பு.ச.சா., எண்.367.

98. மேலது, எண்.442.
99. தெ.சா., தொ.7, எண்.162.
100. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., (1817), ப.33.
101. டாமிலிகா, பகு.2, எண்.8, ப.31.
102. க.இ.ஆ., 1911, பகு.2, பத்தி-4.
103. எம்.சந்திரமூர்த்தி மற்றும் வி.வேதாச்சலம், மு.கு.நூ., ப.6; மேலும் பார்க்க: தெ.சா., தொ.XIV, எண்.83.
104. மேலது, எண்.33.
105. பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸினால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது; 'குடும்பம்-தனிச் சொத்து-அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்', மாஸ்கோ, 1977, ப.10.
106. தெ.சா., தொகு.XVI, எண்.83.
107. எ.இ., தொகு-XXXIII, ப.363; மேலும் பார்க்க : பு.ச.சா., எண்.718.
108. தெ.சா., தொ.XIV. எண்.222.
109. டி.சி.சர்க்கார், 'தொன்மைக்கால, மத்திய கால இந்தியாவின் மதம் சார்ந்த வாழ்க்கையில் ஆய்வுகள்', டெல்லி, 1917. இதே போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு பார்க்க: இ.தொ.க., தொ.10, ப.103; மேலது, தொ.11, ப.125.

110. க.ஆ., 1936-37, எண்.151.
111. டக்கன் எம்.டெர்ரெட், 'இந்தியாவில் மதச் சட்டமும்'-அரசும்; லண்டன், 1968, ப.208.
112. க.ஆ.,1929-30, எண்.109; பார்க்க, மற்றொரு பெயர்-'பொல்லாத பிள்ளை' (நன்னிலம் கல்வெட்டுகள், எண்.157/1977.)
113. விஜய ராமஸ்வாமி மூலமாக, மு.கு.நூ., ப-ள்: 55-56.
114. எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., ப.127.
115. ஆர்.என்.நந்தி, 'தக்காணத்தில் மதஞ்சார்ந்த நிறுவனங்களும்', வழிபாடுகளும், டெல்லி, 1973, ப.27; ஆனால், இரா.நாகசாமி பரந்த அடிப்படையில் அவர்களை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார் : (I) பொதுவான நிர்வாகிகள், (II) சடங்கியலாளர்கள், (III) பொது ஊழியர்கள். தொன்மையான தமிழர் சட்டமும்-சமூகமும்- ஆய்வுகள், ப.63)
116. ஆர்.என்.நந்தி, மு.கு.நூ., ப.28.
117. க.ஆ., 1912, எண். 128.
118. கே.எம். வெங்கடராமய்யா, மு.கு.நூ., ப.36.
119. தெ.சா., தொ.8, எண்.525.
120. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.525.
121. கே.எம்.வெங்கடராமய்யா, மு.கு.நூ., ப.36.

122. தெ.சா., தொ.8, எண்.333.
123. க.இ.ஆ., 1913, பகு.2, பத்தி-67.
124. க.ஆ., 1912, எண்.212 (பின்னிணைப்பு-III-7)
125. மேலது.
126. கே.சதாசிவன், தேவதாசி வேலை நிறுத்தம்,
ஹிஸ்டோரியா, தொ.1,
ப-ள்: 113-114.

தேவதாசி முறையின் வீழ்ச்சி (கி.பி.1310-1378)

தேவதாசி முறையின் உள்ளூறறந்து வளர்ந்து வந்த பலவீனத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுவதாக முஸ்லிம் இடையீடு அமைந்தது. முந்தைய காலத்தில் அது அரச ஆதரவைப் பெற்று ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டம் வரை கிளைத்துத் தழைத்து வளர்ந்தோங்கியிருந்தது. ஆனால், இப்போது அது அந்த ஆதரவை இழந்ததோடு, சரிவையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. கி.பி.1310 முதல் 13781 வரையிலான சுமார் அறுபத்தியெட்டு ஆண்டுக்காலம், அரசியல் ரீதியான வன்முறைமிக்க இழுபறிகளால் தமிழ்நாடு துயரப்பட நேர்ந்தது. இத்துயரச் சுமையின் தாக்கத்தை தேவதாசி முறையும்கூட உணர்ந்தது. இப்போது, அச்சமூட்டும் நிலைக்கு ஆளாகி விட்ட இந்த முறை, நாசகரமான தகர்வை நோக்கி இட்டுச் செல்லப்பட்டது.

இக்கால கட்டத்திய சாசனங்களும், காலவரிசையிலான வரலாற்று ஆவணங்களும்² துலுக்கர்³ கலகம், துலுக்கர் கலகமாய், துலுக்காணியம் மற்றும் துலுக்காவணம் என்றெல்லாம் வேறுபாடில்லாமல் ஒரே விதமாக இக்காலத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. 'முஸ்லிம் அச்சுறுத்தல், முஸ்லிம்களின் கலகம், அல்லது முஸ்லிம் ஆட்சி' என்பவையாகப் பொருள் தருவனவாக இவை

அமைந்திருக்கலாம். குமார கம்பணன் காலத்திய சாசனம் ஒன்று அன்றைய நாட்களைத் 'துலுக்கன்' காலங்கள்4 என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது. பாண்டிய நாட்டில்5 அவர்களுடைய தவறான ஆட்சி மற்றும் நிகழ்வுகளைத் தவறான முறையில் கையாளுதல் பற்றி இன்னோர் ஆவணம் கூறுகிறது. கிராமங்களைக் காவல் காத்து மேற்பார்வையிடும் படிக்காவல் உரிமைகளின்6 விற்பனை குறித்து பல ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தங்களுடைய ஆக்கிரமிப்பையடுத்து முஸ்லிம்கள், உடனடியாகத் தமது கவனத்தைத் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களின்பால் திருப்பினர். விக்கிரக வழிபாடு, கவர்ந்து ஈர்க்கிற பெண்கள், சேர்த்து வைத்திருந்ததால் குவிந்து கிடந்த செல்வம் என்பன போன்ற செய்திகளை ஏற்கெனவே அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். கோயில்களுக்குள் தமது அதிகாரக் கரங்களை நீட்டி அவற்றிலிருந்த பொக்கிஷ அறைகளை வலுக்கட்டாயமாகத் திறக்கச் செய்து, செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தனர். பெர்ஷிய மொழி இலக்கியங்கள், பயண இலக்கியங்கள், மற்றும் உள்நாட்டு சாசனங்கள்7 போன்ற இக்காலகட்டத்திய ஆவணங்கள் ஆலயங்களில் அவர்களுடைய அத்துமீறல் நடவடிக்கைகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. பெரும் அளவிலான செல்வக் குவியல்களும், நகைகளும் வடக்கே8 எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாக அமீர் குஸ்ரு என்ற முஸ்லிம் வரலாற்றாளர் கூறுகிறார். போர்களின் போது,

நிலங்களின் விளைச்சல்கள் பெருஞ் செல்வமாகக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுள்ளன. பல இந்து ஆலயங்களை அவர்கள் தகர்த்து நாசமாக்கினர்; அவற்றிலிருந்த விக்கிரகங்கள் உடைத்தெறியப்பட்டன அல்லது அப்புறப்படுத்தப்பட்டன; அவற்றில் நிகழ்ந்து வந்த வழிபாடு இடையூறுக்குள்ளாக்கப்பட்டது.⁹

பல ஆலயங்கள், மசூதிகளாக மாற்றியமைக்கப்பட்டன.¹⁰ மேலதிகமாக, தங்களின் மதத்தினுடைய பெயரால் பெருமளவு படுகொலைகளை நிகழ்த்தினர். மக்களின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைத் தாக்குதல்களை மூரிஷின் பயணியான இபின் பதூதா¹¹வும், முஸ்லிம் வரலாற்றாளரான ஃபெரிஷ்டாவும்¹² பதிவுகளைக்கிச் சென்றுள்ளனர். இதோடு கூட, கோயில்களுக்கென தானமளிக்கப்பட்டிருந்த புனித நிலங்களின் மீது பெரும் வரிவிதிப்புக்கு உத்தரவிட்டனர். ஆகவே, பெருமளவு நிலங்கள் பயிரிடப்படாமல் தரிசாக விடப்பட்டிருந்தன¹³. புரவலர்களின் ஆதரவு இல்லாமற் போன காரணத்தினால்,¹⁴ இவ்வாறாக, பொருளாதாரம், மதம் மற்றும் மக்களின் மீதான முஸ்லிம் ஆட்சியின் தாக்கம் ஆகப்பெரும் நாசகரமானதாக அமைந்தது.

எவ்வாறாயினும், இத்தகைய தரவுகள், தேவதாசிகளுடைய நிலைமைகளின் மீது பெரிய அளவுக்கு வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகிறவையாக இல்லை. முஸ்லிம்களின் நாசகரமான தாக்குதல்களால் பல

கோயில்கள் பாதிப்புக்கு ஆளான நிலையில், அவர்களுடைய கொள்ளைகள் மற்றும் படையெடுப்புகளுக்குப் பல தேவதாசிகள் பலிகடாக்களாகியிருக்கலாம் என்பது பெறப்படுகிறது. இவையெல்லாமாக, தேவதாசிகளை மிகமிக மகிழ்ச்சியற்ற- துரதிருஷ்டவசமான ஒரு நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டிருந்தன. முந்தைய காலகட்டத்தின் பெரும் செல்வாக்கும், உடைமைகளுமிக்க நிலையிலிருந்து தேவதாசிகள் சீர்குலைவுகள் மிக்க நாசகரமான வெவ்வேறு எல்லைகளுக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். ஆரம்ப கால முகம்மதிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களின்¹⁵ கரங்களில் மத்திய காலத்தின் தேவதாசிகள் நாசங்களால் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததாக ஆர். சத்தியநாதய்யர் கூறுகிறார். முஸ்லிம் ஆட்சியின்¹⁶ வருகையை அடுத்து, குறிப்பாக வட இந்தியாவில் தேவதாசி முறை பயன்படுத்தப்படாத, புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒன்றாக வீழ்ச்சியடைந்ததாக ஹெச்.டி.சங்காலியாவின் கூற்றுப்படி தெரியவருகிறது. தென்னிந்தியாவிலும் அவர்களுடைய சக தேவதாசிகளுக்கும்கூட ஒரு வேளை இதே போன்ற ஒரு வேதனைமிக்க சரிவு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்.

திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்ட சாசனம்¹⁷ ஒன்று, அந்தக் கோயில் கொள்ளையிடப்பட்டதாகவும், அதன் அதிகாரிகள் மிரட்டப்பட்டனரென்றும் பதிவு செய்திருக்கிறது. இந்தத்

துயர நிகழ்வின் பின் விளைவாக, ஆலய நிறுவனத்தின் நடுவே மிகப்பெரும் குழப்பம் நிலவியது. தொடர் விளைவாக, சில பதியிலார் (தேவதாசிகள்) உணவுப் பொருட்கள் கிடைக்காமையாலும், ஆதரவின்மையாலும் இறந்திருக்கவும் கூடும்.¹⁸ நிருவாம்பூர்¹⁹ என்ற இடத்திலிருந்து கிடைத்துள்ள கல்வெட்டின்படி, கோயிலைச் சூழ அமைந்திருந்த திருமடவிளாகக் குடியிருப்புகளில் வசித்து வந்தவர்கள், அங்கு உடன் வாழ்ந்த நெசவாளர்கள் உட்பட வெவ்வேறு கிராமங்களுக்கு ஓடிச்சென்று விட்டனரென்று தெரிகிறது.

வட தமிழ்நாட்டினரான கைக்கோள முதலிகளே பெரும்பான்மையான நெசவாளர் சமூகத்தினரை உள்ளடக்கியவர் களாயிருந்தனர். அன்றைய நாட்களைச் சேர்ந்த மிகப் பல தேவதாசிகள் இந்தக் குறிப்பிட்ட சமூகத்திலிருந்து வந்தவர்களாயிருந்தனர். ஆலய வளாகத்தை விட்டு வெளியேறிச் செல்ல நேர்ந்ததானது அனேகமாக அவர்களைத் தார்மிக ரீதியில் மிகத் தீவிரமான அறச்சீரழிவுக்கு உள்ளாக்கியிருக்க வேண்டும். முஸ்லிம் ஆட்சியால் அவ்வளவாகப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகாத வட தமிழ்நாட்டுத் தேவதாசிகளின் நிலைமையே இப்படியானதென்றால், நேரடியாக முஸ்லிம் மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழிருந்த தென்தமிழகத்துத் தேவதாசிகளின் நிலைமை ஒரு வேளை படுமோசமானதாக ஆகியிருக்கக்கூடும்.

டெல்லியின் சுல்தானாக இருந்த அலாவுதீன்

கில்ஜி, தென் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் நடனப் பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதை ஒரு போதும் அனுமதித்ததில்லை என்று எஸ்.எம்.ஜாஃபர் கூறுகிறார். அவர்கள் பொது விலைமகளிராக உருவாகி வருவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவராக அவர் இருந்திருக்கிறார். ஆகவேதான் இத்தகைய பெண்களைப் பிடித்து அவர்களுக்கு வலுக்கட்டாயமாகத் திருமணம் செய்து வைக்குமாறு அவர் உத்தரவிட்டிருக்க வேண்டும்.20

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தென்னிந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்த மாலிக்காபூர், பணயக் கைதிகளாக இசைக்கலைஞர்கள், நடனப் பெண்கள், நடன மங்கையரின் ஆசிரியர்களான பிராமணர்கள் ஆகியோரை பத்தாயிரம் பேர் வரை தன்னுடன் கொண்டு சென்றதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சுல்தானை மகிழ்விப்பதற்காக இவர்களனைவரையும் ஒருவேளை அவன் கொண்டு சென்றிருக்கலாம்.21 பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் விஜயநகரத்து அரசரை ஃபெரோஸ்ஷா தோற்கடித்தபோது, நடனக் கலைஞர்கள்- இசைக்கலைஞர்களான இரண்டாயிரம் ஆண் - பெண்களை அளிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறான்.22

இதற்குச் சிறிது காலம் கழித்து, தென்னிந்தியக் கோயில்களில் இருந்து ஓர் ஆயிரம் பாடகர்களை

இரண்டாம் அலாவுதீன் கொண்டு சென்றிருக்கிறான்.23 தக்காணத்தில் சுல்தான்கள் இசை மற்றும் நடனக்கலைஞர்களின் பட்டாளம் ஒன்றையே பராமரித்து வந்துள்ளனர். கோல்கொண்டாவில் 20,000 இசைக்கலைஞர்கள் வரை இருந்திருக்கின்றனர்.24 அரண்மனைகளில் பணியமர்த்தப்படுவதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பல நடனப் பெண்கள், நாளடைவில் ராஜதாசிகளாக ஆகியுள்ளனர். தேவதாசி முறையின் சீரழிவைக் குறிக்கும் முதல் நிலையை இது அடையாளப் படுத்தியது என்பதாக பிரஜேஷ் பானர்ஜி கருதுகிறார்.25 இவ்வாறாக முஸ்லிம்களின் குறுக்கீடு, தேவதாசி முறையின் கீழ்க்காணும் குறைபாடுகளை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியது: அவை (1) இந்த முறை சுயசார்புத் தன்மை கொண்டதாக இல்லை, (2) முஸ்லிம்களின் ஆட்சியின் கீழ், ஆதரவளித்து வந்த மூலவளங்கள் மறைந்து போயின, (3) இந்துயிஸத்தின் மீது முஸ்லிம்கள் எவ்வித மதிப்பும் கொண்டிருக்கவில்லை, (4) ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் செல்வத்தையும், பெண்களையும் தேவைகளாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சம்புவராயர்களின் பணி

தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்த படைவீட்டின் அரசு பரம்பரையான சம்புவராயர்களின் அரசு ஒன்று மட்டுமே இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் போது தாக்குப்பிடித்துத் தப்பிப் பிழைத்த ஒரே

பிரதேசமாக ஒருக்கால் இருக்கக்கூடும். வீர சம்பா அதனுடைய அரசனாக இருந்த போதுதான் தமிழ்நாட்டின் மீது முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஆகவே, நிகழ்வுகளின் வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு அவன் ஒரு நேரடி சாட்சியாவான். மதுரையில் தங்களுடைய அரசுப் பிரதிநிதித்துவ அமைப்பாக 'சுல்தானித்தை' நிறுவும் பணியில் முஸ்லிம்கள் ஏற்கனவே ஈடுபட்டிருந்த காரணத்தினால், வீரசம்பாவுக்கு அடுத்து பட்டத்திற்கு வந்த வென்றுமண்கொண்டான் (கி.பி.1335-1336) அரசு தொந்தரவுகட்கு உள்ளாகவில்லை.26

ஆனால், முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பால் ஏற்கெனவே நடந்தேறியிருந்த நாசங்களைச் சரி செய்து மீள்கட்டமைப்புச் செய்தாக வேண்டிய கடமை இராஜநாராயண சம்புவரையனுக்குரியதாக (கி.பி.1339-1340) விடப்பட்டிருந்தது. அவன் தனது அரசுக்குட்பட்ட பகுதியில் மேற்கொண்ட மறுசீரமைப்புப் பணியின் தன்மை மீது கல்வெட்டுகளின் சாசன ஆதாரங்கள் மிகுந்த வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகிறவையாக உள்ளன. ஆலயங்களில் வழிபாடுகள் நிகழ்த்துவதை அவன் மீளவும் உயிர்ப்பித்ததுடன், கோயில் நிர்வாகத்தையும் மறுசீரமைப்புச் செய்திருப்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்களால் கைவிடப்பட்டு நலிவுற்றிருந்த ஆலயங்களுள் சிலவற்றை பழுதுபார்த்தும், மறுகட்டுமானம் செய்வித்தும் அவன் பணியாற்றியிருப்பதாகவும் சொல்லப் பட்டுள்ளது. இந்த

அரசனின் 12வது (கி.பி.1351-1352) ஆண்டு ஆவணம்27 மடம் என்ற ஊர்க்கோயிலில் இருந்து கண்டறியப்பட்டது. குழந்தையாண்டார் கோயிலைச் சேர்ந்த ஒரு நடன மங்கையால் மேற்கண்ட கோயிலின் கல்யாண மண்டபம் கட்டுவிக்கப்பட்டது என்ற தகவலை அந்த ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளது.

இவனுடைய 17-வது ஆண்டைச் சேர்ந்த சாசனமொன்று (கி.பி.1356-1357)28, காஞ்சி நகர வீதிகளில் தெருக் கூத்து நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன என்று குறிப்பிடுகிறது. ஒரு நாடகக் குழு, இந்த நாடகங்களை நிகழ்த்துவதற்குரிய அனுமதியை அரசனிடமிருந்து பெற்றிருந்த தகவலை நமக்குச் சொல்லுகிறது. முந்தைய நாட்களில், அதனுடைய குடியிருப்புவாசிகளாலேயே கைவிடப் பெற்றிருந்த திருமட விளாகம் ஒன்றை மீண்டும் குடித்தனக்காரர்களைக் கொண்டு அவன் நிரப்பியதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக சில தேவதாசிகள், உயிர் வாழ்வதற்கான குறைந்தபட்ச வாழ்வாதாரங் களோடு மட்டுமே ஜீவித்திருந்ததற்குரிய மூலத்தரவுகளை பெறுவதற்கு முடிந்துள்ளது.

தேவதாசிகளுக்குள் தகராறுகள்

திருவொற்றியூர் ஆலயத்தின் தேவதாசிகளுக்கு இடையிலான தகராறுகள் இந்த நாட்களில் மீண்டும் நிகழத் தொடங்கியிருந்தன. தேவதாசிகளின் வெவ்வேறு பிரிவினரான ரிஷபத் தளியிலார், தேவரடியார் மற்றும் பதியிலார் ஆகியோர் இந்தத் தடவை கோயிலில் பணி

செய்வதை நிறுத்தினார்கள். கி.பி.1350-ம் ஆண்டின் சாசனம் ஒன்றின்படி அவர்களுக்குள் ஒரு வகையான உடன்பாடின்மை உருவாகி வளர்ந்ததற்குப் பிரதான காரணமாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுவது, கோயிலுக்கு அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய சேவையில் முன்னுரிமை ஒழுங்கு தொடர்பானதாகும். மிக மோசமான பணி நிலைமைகளும்-மிக சொற்பமான மதிப்பூதியம் உள்ளிட்டு-எரிகிற கொள்ளியில் எண்ணெய் வார்ப்பது போன்ற நிலையை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். தேவதாசிகளுக்கிடையிலான இத்தகைய தகராறுகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கே இராஜநாராயணனின் காலத்தில் மிகக் கணிசமான பகுதியை ஒதுக்கியிருந்திருக்க நேர்ந்திருக்கும். அவர்களுக்கு நடுவே எழுந்திருக்கக்கூடிய உயர்நிலைப் படிவரிசை சார்ந்த கருத்து வேற்றுமைகளைத் தீர்த்து வைத்தாக வேண்டியது அவனுடைய பொறுப்பாகும். முந்தைய முடிவின்படி, தேவரடியார் மற்றும் ரிஷபத் தளியிலார் ஆகியோரைக் காட்டிலும் கோயிலின் பதியிலார் உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்து கிடைக்கப் பெற்றவர் களாயிருந்தார்கள்.

கல்வெட்டுப் பொறிப்பாளர் எழுதியிருக்கிறார்: “பணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருந்த விதம் நடைமுறைப் படுத்தப் பட்டதிலிருந்து, தேவரடியாருடையதைக் காட்டிலும் பதியிலாரின் சமூக அந்தஸ்து உயர்ந்த மட்டத்திலிருந்திருக்கவேண்டும்; அதே போல்

ரிஷபத்தளியாருடையதைக் காட்டிலும் தேவரடியாரின் சமூக அந்தஸ்து உயர்ந்த மட்டத்திலிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரியவருகிறது..”29 இவ்வாறு உயர்நிலைப் படிவரிசையில் பதியிலாருக்கும், அவர்களுக்கு அடுத்து தேவரடியாருக்கும் மேநிலை அளிக்கப்பட்டதானது தகராறுகளை உருவாக்குவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருந்ததென்று தோன்றுகிறது.

வேலைநிறுத்தத்தில் தேவதாசிகள்

இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகள் காலகட்டத்திற்குள்ளாகவே தகராறுகளும் வேலை நிறுத்தங்களும் நடந்தே தீர வேண்டியவையாகியிருந்தன. குமார கம்பணன் காலத்தியதான ஒரு சாசனம்³⁰, கோயில்களின் நடன மங்கையரிற் சிலர் இறந்து போய்விட்டனர்; வேறு சிலர் மிகவும் ஏழைகளாகிவிட்டிருந்தனர்; பலர் வேறு இடங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்து போவதற்குத் தயாராக இருந்தனர்-என்று பதிவு செய்திருக்கிறது.

எவ்வாறு இருப்பினும், இந்த ஆவணம் அவர்களின் மரணத்திற்கும், பெருந்துயர் நிறைந்த அபாயகரமான நிலைமைக்குமான காரணங்களைப் பதிவு செய்திருக்கவில்லை. முஸ்லிம்களால் இழைக்கப்பட்ட நாசகரமான தாக்குதல்களுக்குப் பலியானவர்களாக அவர்கள் இருந்திருக்கலாம் என்று அந்த ஆவணத்தின் முன்பகுதியின் அடிப்படையில் நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். ஓர் அந்நிய ஆதிக்க அதிகாரத்தினால்,

கோயில்களில் நடைபெற்று வந்த முறைப்படியான தொடர்ச்சைவர்கள் ரத்து செய்யப்படும்போது, அவர்கள் தமது அன்றாட வயிற்றுப் பாட்டிற்கே வழியில்லாமல் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது. ஒரு வேளை அவர்கள் வறுமை நிலையாலோ அல்லது உடல்நலக் குறைவினாலோ மரணமடைந்திருக்கலாம்; அரசு மற்றும் ஆலய அதிகாரிகள் ஆகிய இரு தரப்புமே மேற்கண்ட பிரச்சனைகள் குறித்து முறையான கவனம் செலுத்தாமலிருந்திருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

ஏற்கெனவே பார்த்தது போல, அடிப்படைத் தேவைகளுக்கான குறைந்தபட்ச உணவுப் பாதுகாப்பு, உதவித் தொகை கூட நிறுத்தப்பட்டு விட்டநிலையில், அவர்கள் மிகுந்த சிரமத்திற்குள்ளான சூழ்நிலைகளுக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்புகளும், ஆலயங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட கொள்ளைகளும் அவர்களுடைய தொழிலையும், சொந்த உடைமைகளையும் மட்டும் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாக்கவில்லை; ஆனால், அவர்களுடைய ஆட்களையும் அச்சுறுத்தின. முஸ்லிம்களிடமிருந்து ஆலயங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தங்களின் உயிர்களையே சிலர் தியாகம் செய்யவும் நேர்ந்தது. ஒரு முஸ்லிமின் நம்பிக்கைக்குரியவளாக ஒரு தேவதாசி எப்படித் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டாள் என்ற எடுத்துக்காட்டை ஆச்சார்ய சூக்திமுக்தாவளி³¹ என்ற தெலுங்கு இலக்கியம் நமக்குத் தருகிறது. தன்னுடைய

காதலை அவனுக்கு அவள் அர்ப்பணித்ததற்குப் பின்னர்தான் கோயிலை அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற அவளால் முடிந்துள்ளது.

படிநிலை வேறுபடுத்தல்கள், அதிகாரத்துவப் புறக்கணிப்பு மற்றும் முஸ்லிம் அச்சுறுத்தல் ஆகிய காரணங்களினால், அரசின் செயலற்ற தன்மைக்கு எதிராகத் தங்களின் எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்யும் வகையில் சில சாத்விகமான வழிகளில் தேவதாசிகள் போராடியுள்ளனர். முஸ்லிம் அச்சுறுத்தல் குறித்து ராபர்ட் ஸ்வெல் குறிப்பிடுகிறார்: “ஹிந்துக்களின் மீது இப்போது தாக்குதல் தொடுத்திருக்கிற கொள்ளையர்களான அந்நியர்கள் நகரங்களை உலுக்கி அதிரச் செய்தார்கள்; மக்களைக் கொன்று குவித்தார்கள்; தொன்மைவாய்ந்த கலைச் சின்னங்களை நாசப்படுத்தினார்கள்; பிராமணர்களைக் கொன்றார்கள்; இவையனைத்தும் கடவுளின் பெயராலும், கடவுளின் புகழுக்காகவும் என்று மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள்.

இந்த அம்சம் இதுவரை கேள்விப்பட்டிராத அளவுக்கு மோசமானதாக நாசகரமாக அமைந்திருந்தது. இந்தப் பேரிடரால் தென்னிந்தியா முழுமையும் வலிந்து இழுக்கப்பட்ட நிலைக்கு ஆளாகியது; மக்களின் மனதில் ஒரு நம்பிக்கை எழுந்தது; அது, எதிர்காலத்தில் இத்தகைய எந்த ஒரு பேரழிவிலிருந்தும் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கு வல்லமையுள்ள இந்து அதிகாரம்

தோன்றி உயர்ந்தெழுந்து வரும் என்பதுதான்...”³²

‘தற்காலிகமாக நீக்கப்பட்ட’ இந்த அதிகாரத்தின் உயிர்ப்புத் தன்மை மற்றும் தீவிரத்தின் கீழ், தேவதாசி முறை கிரகணம் பிடித்த நிலையை அடைந்தது. அர்னால்ட் ஜே.டாய்ன்பீயின் பார்வையில் அணுகும் போது, ஒருக்கால் இது சவாலுக்குட்பட்ட காலப்பகுதியாக இருந்திருக்கலாம். வலிமைமிக்க எதிர்வினையாற்றுவதன் மூலம் அந்த சவாலை எதிர்கொண்டு சமாளிப்பதற்கு தேவதாசி முறையால் இயலாத போது, அது பின்வாங்கிச் சென்று, மீண்டும் சமூக அரங்கில் வெளிப்பட்டு தெரிவதற்குரிய ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காக காத்திருந்தது.³³

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஏ.கிருஷ்ணஸ்வாமி பிள்ளை, ‘தமிழ்நாட்டில் குமாரசம்பணன்’, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆய்விதழ், தொ.XVIII, அண்ணாலை நகர், 1953, ப.57.
2. பு.ச.சா., எண்கள்: 454, 669, 670; க.ஆ., 1908, எண்கள்:119, 120; மேலது-1916, எண்கள் 60,64; மேலும் பார்க்க : ஆர்.சத்தியநாதய்யர், மதுரை நாயக்கர்களின் வரலாறு நூலில் ‘மதுரைத் தல வரலாறு’, ப.228.
3. ‘துருக்கியர்’ என்ற வார்த்தையின் திரிபடைந்த தமிழ் வடிவமாக ‘துலுக்கன்’ என்ற வார்த்தை

இருக்கலாம். இந்தியாவில் துருக்கியர் ஆட்சி என்பது, 'டெல்லி சுல்தானியம்' என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படுகிறது. 'துர்குஷா' போன்ற வார்த்தைகளும் இந்தியாவில் துருக்கியர் ஆட்சியை இனங்காண்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. (எம்.சோமசேகர சர்மா, 'ஆந்திர வரலாற்றின் மறக்கப்பட்ட ஓர் அத்தியாயம்'; ப.18) இவர்கள் தொடக்க நிலையில், மொகலாயர்களுக்கோ அல்லது மங்கோலியர்களுக்கோ எந்த வகையிலும் உறவுடையவர்கள் அல்லர். தமிழ்நாட்டில், 'துலுக்கன்' என்ற வார்த்தை மக்களிடையே மிகமிகப் பரிச்சயமுள்தாகவே தோன்றுகிறது. (பார்க்க: க.ஆ., 1913, எண்.412)

4. க.ஆ., 1916, எண்.64.
5. பு.ச.சா., எண்.670.
6. மேலது, எண்கள்: 454, 669; க.ஆ.1906, எண்.293, மேலது, 1908, எண்.122.
7. மேலது, 1936-37, எண்.162; க.இ.ஆ.; 1903-04, பகுதி-2, பத்தி-27; மேலது, 1908-09, பகுதி-2, பத்தி-27.
8. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.3, ப-ள்: 550-51; மேலும் பார்க்க : க.ஆ., தொ.1, 1912, எண்.203, கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி (ப-ர்), தெ.அ.கு., ப.277.
9. ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரி மற்றும் ஹரிகர சாஸ்திரி,

(மொ-ர், ப-ர்.) கங்காதேவி, 'மதுரா விஜயம்',
திருவானந்தபுரம், அறிமுகம்; மேலும், பார்க்க;
க.இ.ஆ.; 1908, பகு.2, பத்தி-27.

10. க.ஆ., 1936-37, எண்.162.
11. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, மு.கு.நூ., ப-ள்: 277-79.
12. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., ப-ள்; 184-85.
13. க.ஆ.1916, எண்.64; மேலது-1903, எண்கள். 286-287, 298;
க.இ.ஆ., 1903-1904, பகு.2, பத்தி-27; க.ஆ.1912, எண்.203.
14. எஸ்.திருவேங்கடாச்சாரி, மு.கு.நூ., ப.171; மேலதிக
விவரங்கட்டுகு, பார்க்க: ஆர்.சத்தியநாதய்யரின்
மு.கு.நூலில் (ப-289) 'மதுரைத் தல வரலாறு',
மற்றும் மதுரா விஜயம், காண்டம்-8.
15. ஆர்.சத்திய நாதய்யர், இந்தியாவின் வரலாறு,
தொகுதி-1, சென்னை-1972, ப-395
16. ஹெச்.டி.சங்காலியா, 'இந்திய வரலாறு மற்றும்
தொல்லியலின் அம்சங்கள்'; டெல்லி, 1977,
முன்னுரை,XII.
17. க.இ.ஆ., 1913, பகு.2, பத்தி-68; எண்.203
பின்னிணைப்பு B.
18. கே.சதாசிவன், 'தேவதாசி வேலை நிறுத்தம்',
ஹிஸ்டோரியா, தொகுதி-1, (ப-ர்), ஓய்.சுப்பராயலு,

மதுரை, 1981, ப.114.

19. க.ஆ., 1912, எண்.276.

20. எஸ்.எம்.ஜாஃபர், 'இந்தியாவில் முஸ்லிம் ஆட்சியின் சில கலாச்சாரப் பிரச்சனைகள்', டெல்லி, 1972, ப.184.

21. சுனீதிசுமார் சட்டர்ஜி, பிகான் ஆத்ரேயா மற்றும் அலெய்ன் டானியெலோவ், 'இந்திய கலாச்சாரம்', 1966, ப.77.

22. மேலது.

23. மேலது.

24. ஆ.ஷேக்அலி, 'தென் இந்தியாவில் சமூக-கலாச்சார நிறுவனங்களின் மீது இஸ்லாமின் தாக்கம்', -12-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 20-ம் நூற்றாண்டு வரை தென்னிந்தியாவின் சமூக, கலாச்சார வரலாறு-ஆய்வுக் கருத்தரங்கம்-பிப்.24 முதல் 26 வரை, 1983, பெங்களூர். (பதிப்பிக்கப்படாத ஆய்வுக் கட்டுரை.)

25. பிரிஜேஷ் பானர்ஜி, (மு.கு.நூல், ப-ள் : 116-117) தேவதாசி முறையின் வரலாற்றில் மூன்று நிலைகளை இனம் காண்கிறார்; முதல் நிலை என்பது- இறைத் திருமேனிக்கு அவர்களின் சுய அர்ப்பணிப்பு; இரண்டாவது நிலை, அரசர்கள் பூசாரிகளின் இன்பத் துய்ப்பிற்கு அவர்கள் ஆளாக நேர்ந்தது; மூன்றாவது நிலை, பொது

மனிதர்களுக்கு என்று அவர்கள் ஆனது. அவர்களின் சீர்குலைவு நிலையை இரண்டாவது கட்டமே சுட்டிக்காட்டுவதாக இவர் கருதுகிறார்.

26. எஸ்.திருவேங்கடாச்சாரி, மு.கு.நூ., ப-ள்: 13-17.
27. க.ஆ., 1919, எண்.265.
28. மேலது, 1921, எண்.42.
29. தெ.இ.கோ.சா., தொகு-1, எண்.525, ப-513.
30. க.ஆ., 1916, பகு.2, பத்தி-33; தெ.சா.: தொ.4, எண்.318.
31. எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், (ப-ர்.), விஜயநகர வரலாற்றின் மூலாதாரங்கள்; தொ.1, 1919, ப.40-41.
32. ராபர்ட் ஸ்வெல், தென் இந்தியாவின் வரலாற்றியல் சாசனங்கள், ப.177.
33. அர்னால்ட் ஜே.டோய்ன்பீ, 'வரலாற்றின் ஓர் ஆய்வுடி.சி.சோமெர்வெல்-லின் சுருக்கப்பட்ட தொகுதிகள், தொ-1, நியூயார்க், 1969, ப-ள்; 134-138, ப-ள்: 256-271 மற்றும் 418.

தேவதாசி முறையின் மீள்வருகை (கி.பி. 1352 - 1565)

தமிழ்நாட்டில் விஜயநகரப் பேரரசின் விரிவாக்கத்துடன் தேவதாசி முறையின் மீட்டுருவாக்கம் ஒன்றாக ஒரு புள்ளியில் சங்கமித்தது. கங்காதேவி இயற்றிய மதுரா விஜயத்தின் நாயகனான குமார கம்பணன் இதற்கான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தவன் ஆவான்.¹ தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்றிய உடனேயே, கோயில்களில் தேவதாசிகளின் உண்மையான அந்தஸ்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்தான்.² மற்ற விவரங்களுடன் கூட, பின்வரும் விவரங்களையும் அதே ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது: பத்து நடனமங்கையரைப் பராமரிப்பதற்குத் தேவையான உணவு, வெற்றிலை-பாக்கு, துணிமணிகள் மற்றும் வீடுகள் ஆகியவை உள்ளிட்ட அனைத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்து அவற்றை வழங்கி பவநங்கை கரந்திருவீதி³ என்ற தெருவில் அவர்களைக் குடியமர்த்தியிருக்கிறான். எவ்வாறாயினும், தேவதாசி முறையின் மீட்டுருவாக்கம் என்பது ஓர் அணையப் போகிற நெருப்பின் கடைசிக் கொழுந்துச் சுடர் என்று பிற்காலத்திய சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

திருவொற்றியூர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த
தேவதாசிகளின் வெவ்வேறு பிரிவினர் நடுவே நிலவி
வந்த நடைமுறைத் தகராறுகளுக்குத் தீர்வு

காண்பதற்கான சில நடவடிக்கைகளை அவன் எடுத்திருக்கிறான். கி.பி.1368-ம் ஆண்டின் ஆவணம்4, விட்டப்பர் என்றோர் அதிகாரியைக் குமார கம்பணன் நியமனம் செய்து, இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்கான உண்மையான காரணங்களை விசாரித்தறிந்து கொள்ளவும், அவற்றைச் சுமுகமான முறையில் தீர்த்து வைக்கவும் அவரைப் பணித்த தகவலைப் பதிவு செய்துள்ளது. மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணைகளின் விவரங்களையும், அவற்றுக்கேற்ப செய்யப்பட்ட மாற்றங்களின் விவரங்களையும் முற்றுப்பெறாத அந்த ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது. அந்த ஆவணம் பின்வருமாறு கூறுகிறது: “அந்தக் கோயிலின் பதியிலார், ரிஷபத்தளியிலார் மற்றும் தேவரடியார் ஆகியோர் தங்களின் பணிகளைச் செய்யாமல் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர் என்று விட்டப்பர் கண்டறிந்தார். இவர்களுக்கிடையில் நிலவிய வேற்றுமைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முந்தைய இரு நடவடிக்கைகளும் பலனளிக்காமல் அற்பாயுளில் முடிந்தன.

இராஜநாராயண சம்புவராயரின் காலத்தில், அவரது ஐந்தாம் ஆண்டு ஆட்சியின் போது பெரும்பற்றபுலியூரின் (சிதம்பரம்) முதலியாரும், அவரையடுத்து தொடர்ந்து கோயில் தர்மகர்த்தாக்களும் மேற்கண்டவாறு முயற்சிகள் செய்தவர்களாவர். வேலை நிறுத்தத்துக்கான காரணத்தை இத்தருணத்தில் விட்டப்பர் விசாரித்தார்.

வீரசோழ அணுக்கர், கைக்கோளர் ஆகியோரை இது தொடர்பாக விசாரித்ததுடன், திருவொற்றியூர்க் கோயிலிலுள்ள வியாகர்ணானந்தன மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்தார். மேற்கண்டவர்களோடு சேர்ந்து ஸ்ரீருத்ரர்கள், சிங்கேஸ்வரர்கள், ரிஷபத்தளியிலார் மற்றும் தேவரடியார் ஆகியோரையும் ஒருங்கிணைத்து நடத்தப்பெற்ற அக்கூட்டத்தில், ஆலய சேவையில் அவர்களால் பின்பற்றப்படவேண்டிய வரிசையொழுங்கு முறை குறித்து ஒரு நடைமுறை வகுத்துத் தீர்வு காணப்பட்டது⁵. இந்த இடத்தில் ஆவணம் திடுதிப்பென்று முடிவுற்று விடுவதால், எட்டப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் இயல்பு குறித்து முழு விவரங்களையும் கண்டறிய முடியாமற் போய் விடுகிறது.

எப்படியாயினும், இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒட்டு மொத்தமான ஒரு தீர்வு காணப்பட்டு விட்டதாகத் தோன்றவில்லை. கி.பி.1371-ல் அது மீண்டும் தலைகாட்டியது. இந்தத் தடவையும் அதே மண்டபத்தில்தான் சமரசக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அரசின் பிரதிநிதியாகக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் துணையிருந்தான் நம்பி கோனகராயர்⁶ என்ற ஓர் அதிகாரியாவார். இக்கூட்டத்தில், தர்மகர்த்தாக்களும், நாடு என்றழைக்கப்பட்ட சபையின் உறுப்பினர்களான நாட்டார்கள் உள்ளிட்ட மேலதிக பிரதிநிதிகள் பங்கேற்றிருந்தனர். கோயில் நிறுவனத்துடன் இணைப்புக்

கொண்டிருந்தவர்களான எல்லாவகை ஊழியர்களும்- அதாவது அகத்தளியிலார், முட்டுக்காரர், வீரணுக்கர் மற்றும் கைக்கோளர் ஆகியோர்-மற்றும் ரிஷபத்தளியிலார்-தேவரடியார் இரு தரப்பினரும்-ஆக அனைவருக்குமிடையே நிலவி வந்த பிரச்சனைகளுக்கு மேற்கண்ட கூட்டத்தில் தீர்வு காணப்பட்டது.⁷ “கோயிலுக்குள் கொண்டாடப்படுகிற திருவிழாக் காலங்களில், இறைவனின் சந்நிதானத்தில் ரிஷபத்தளியிலார் சேவைபுரிய வேண்டியவர்கள்; அதே போன்று இறைவியின் சன்னிதியில் தேவரடியார் திருச்சேவை புரிய வேண்டும்”⁸ என்று மேற்கண்ட கூட்டத்தில் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இறைவனின் ஊழியர்களுக்கும், இறைவியின் ஊழியர்களுக்கும் நடுவே தேவதாசிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் நுழைக்கப்பட்டதானது, மேலும் கூடுதல் பிரிவுகள் ஏற்படுவதற்கு இட்டுச் சென்றது.

ஆனால், மறுபடியும் இந்தப் பிரச்சனை தொடர்ந்த காலகட்டத்தில் தலை தூக்கவே செய்தது. முந்தைய சந்தர்ப்பங்களில் தீர்வு காணப்படாமலிருந்தவையான அதே கருத்து வேறுபாடுகள், இந்தத் தடவை தேவரடியாரின் மிக முக்கிய கவனத்திற்குரியனவாக அமைந்தன. இரண்டாம் ஹரிகரன் காலத்திய (கி.பி.1377-1401)⁹ சாசனம் ஒன்றின்படி, முதலியார் அமரகோனார் என்பவரின் தலைமையின் கீழ் இந்தத் தடவை ஒரு கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. கி.பி.1371-ல் மேற்கொள்ளப்பட்டது

போன்ற ஓர் ஒப்பந்தம் இம்முறையும் செய்து கொள்ளப்பட்டது.

தேவதாசிகளின் பிரச்சனைகள் தொடர்பாகச் செய்யப்பட்ட தீர்வு ஒப்பந்தங்களில் கடைசியானதும், முடிவானதுமான ஒப்பந்தம் இதுதானா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளப் பயன்படுகிற வகையில் கூடுதல் தரவு ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இந்தக் கேள்வி தொடர்பாக இரா. நாகசாமி இவ்வாறு அவதானிக்கிறார்: “இப்பிரச்சனை முழுமைக்கும் கண்டறியப்பட்ட தீர்வு என்பது, கோயில் ஊழியர்கட்கு நடுவே நிலவி வந்த இத்தகைய தகராறுகளுக்குச் சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமே தீர்வு காணும் அணுகுமுறை நிலவி வந்ததையே நிரூபிக்கிறது...”¹⁰ ஆலய சடங்காசாரத்தின்¹¹ மிக அத்தியாவசியப் பகுதி என்ற அரச அங்கீகாரம் அவர்களுடைய சேவைகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பதை இப்பிரச்சனை சுட்டிக்காட்டுகிறது.”

தேவதாசி முறையின் மீள்வருகை

இருந்த போதிலும், விஜயநகரப் பேரரசின் கீழ் தேவதாசி முறையின் மீள்வருகை என்பது, ஆலய நிர்மாணத்திற்குப் புத்தம் புதிதான ஓர் அழுத்தம் தரப்பட்டதிலிருந்தே புலனாகும்.¹² நிருத்தம் (நடனம்), கீதம் (பாட்டு), மகாவாத்தியம் (கருவியிசை) போன்றவற்றை நிகழ்த்துவதற்கென்று (நாகலாபுரம்) நாலாபுறம் என்ற இடத்தில் திருமாலுக்காக புதிதாக எழுப்பப்பட்ட கோயிலில் தேவையான ஏற்பாடுகளை

கிருஷ்ணதேவராயர் செய்து தந்திருக்கிறார்.13 மகாநவமி போன்ற திருவிழாக்கள், நடன நிகழ்வுகள், இசைக் கச்சேரிகள் மற்றும் நாடகக் காட்சிகள் போன்ற அம்சங்களுடன் பிரம்மாண்டமான வகையில் கொண்டாடப் பட்டுள்ளன.

பொறிக்கப்பட்ட தேதி இன்னதென்று தெளிவாக அறிய முடியாத வகையில் உள்ள ஒரு சாசனம், குமார கம்பணன்¹⁴ காலத்திய தகவல் ஒன்றைப் பதிவு செய்துள்ளது. மடம் என்ற கிராமத்திலிருந்த குளம் கிராமத்துக் கோயிலுக்குரிய தேவதாசி ஒருத்தியால் ஆழப்படுத்தித் தரப்பட்டது என்பதே அத்தகவல். திருமுதுக்குன்றத்துக் கோயிலில், புனித மறைப்பாடல்கள் ஓதப்படுகிற மண்டபமான திருக்கைக்கோட்டியில் செய்யப்பட்ட சேவைகளையும், அக்கோயில் இறைவனின் திருமுன் பாடலிசைக்கப்பட்டதையும், கி.பி.1367-ம்¹⁵ ஆண்டினதான மற்றொரு சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது. 520 பணம் (பொற்காசுகள்) மதிப்புக்கு வென்று மண்கொண்டான் தெருவிலிருந்த சில வீட்டுமனைகள், கைக்கோளர்கள் மற்றும் நடன மங்கையர் சிலருக்கு விற்கப்பட்டதைப் பற்றி கி.பி.1365-ம்¹⁶ ஆண்டின் ஆவணமொன்று குறிப்பிடுகிறது. தொந்தரவு நிறைந்த சந்தர்ப்பங்களின் போது அகற்றப்பட்டிருந்த நாயன்மார்களின் திருமேனிப் படிவங்களை மீளவும் பிரதிஷ்டை செய்வதற்கென்று அவ்வீட்டு மனைகள் விற்கப்பட்டிருந்தன.

கி.பி.1367-ம்17 ஆண்டின் மற்றொரு கல்வெட்டு, வேறொரு கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசியால் ஒரு வீட்டு மனை விற்கப்பட்ட விற்பனைப் பத்திரத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது. தேவதாசி முறைக்கு அரசு ஆதரவு இருந்ததை துருக்கியின் தூதுவரான அப்துர் ரஜாக் உறுதி செய்திருக்கிறார்.18 இரண்டாம் தேவராயர் காலத்தில் (கி.பி.1420) விஜயநகரத்தைப் பார்வையிட வந்தவரான நிக்கோலோ கோன்டி இந்துக் கடவுளர் விக்கிரகங்கள் பல ஆலயங்களில் இடம் பெற்றிருந்தன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.19

(1) அர்ப்பணித்தல்

விஜய நகரப் பேரரசர்களின் ஆட்சியின் கீழ், தேவதாசி முறை மீண்டும் நடைமுறைக்குத் திரும்பியது. அச்சமயம், முந்தைய காலகட்டங்களில் குறிப்பாக, சோழர்களின் காலத்தில் நிலவி வந்தவையான பழக்கங்கள் பல மீளவும் தோன்றின. அவர்களின் ஆதரவின் கீழ், இளம் பெண்கள் கோயிற் பணிகளுக்கென்றே அர்ப்பணிக்கப்பட்டு வந்தனர். இராங்கியம் என்ற ஊர்க் கோயிலான திருப்பூமீஸ்வரர் ஆலயத்திற்கென்று முந்தைய காலத்தில் தேவதாசிகள் எவருமில்ர். ஆனால் பெருமளவு சேதமடைந்த நிலையில் இருக்கும் ஆவணம் ஒன்று, கி.பி.1474-ம் ஆண்டினது; அதிற் கண்டுள்ளபடி, 20 உடையம்மை என்ற பெயரினளான ஒரு தேவதாசி, அக்கோயில் நிறுவனத்திற்குரிய முதல் தேவதாசியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாள். நடனமாடும் சேவையை முதலாவதாக நிகழ்த்தும் முன்னுரிமையான முதலடைவு மற்றும் திருவந்திக்காப்பு போன்ற முன்னுரிமைகள் அவளுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. நான்கு திசைகளையும் வெற்றி கொண்ட மாணிக்கம் என்ற பொருளில் 'நாலுதிக்கும் வென்ற மாணிக்கம்' என்ற சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைக்கப்படும் உரிமையை அவள் பெற்றிருந்தாள். அவள் உடலில் திரிசூலச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

தன்னார்வ அர்ப்பணிப்புச் செய்யும் நடைமுறையும்

கூட மீண்டும் புத்துயிர்ப்புப் பெற்றது. “திருமணமாகாத சில கன்னிப் பெண்கள், தமது சுதந்திரமான சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் தங்களை இவ்வாறு அர்ப்பணம் செய்து கொண்டனர்...” என்று பார்போசா கூறுகிறார்.²¹ இந்த முடிவை அவர்கள் வறுமையின் காரணமாக மேற்கொண்டார்களா அல்லது வாய்ப்புகளைத் தேடியடையும் முனைப்பினால் செய்தார்களா என்பதை உறுதிப்படுத்துவது இப்போது சாத்தியமானதல்ல. கும்பகோணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நட்டுவனாரின் மகளான ஓர் இளம்பெண் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தகவலை புவாலைக்குடியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு சாசனத்திலிருந்து அறியமுடிகிறது. அவளுடைய வாழ்வாதாரத்துக்காகச் சிறிது நிலம் அவளுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டிருந்தது.²²

விஜய நகர ஆட்சியாளர்களின் ஆளுகையின் கீழ் ஆலய சேவைக்கென தேவதாசிகள் நியமனம் செய்யப்பட்டுமிருந்துள்ளனர். திருவண்ணாமலைக் கோயிலுக்கென்று ஒரு தேவதாசியை, கிருஷ்ணதேவராயர் தாமே நேரடியாக நியமனம் செய்திருந்துள்ளார்.²³ ஒரு கோயிலுக்கென சில தேவதாசிகளை நியமித்துப் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஓர் அரசாணை குறித்து கி.பி.1460ம் ஆண்டின் சாசனம்²⁴ பதிவாக்கியுள்ளது. திருமலை நாயனாரின் கோயிலில் பல பெண் பணியாளர்களை ஈஸ்வர நாயக்கரின் கௌரவத்திற்குரிய அர்ப்பணமாக எட்டப்ப நாயக்கர்

என்றொருவர் 'தேவரடிமைகளாக' விட்டுச் சென்ற தகவலை கி.பி.147925-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் பதிவு செய்துள்ளனர். கொடும்பாளூர்க் கோயில் இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதற்கென்று மூன்று இளம் பெண்கள் அர்ப்பணிப்புச் செய்து கொண்டனர். அதை ஏற்று அங்கீகரித்ததை கி.பி.149826-ம் ஆண்டின் ஆவணம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

தன்னார்வமில்லாத அர்ப்பணிப்பின் கீழ், பரம்பரையாகச் சேவை செய்யும் நடைமுறையும் கூட விஜயநகரப் பேரரசின் ஆலயங்களில் புத்துயிர்ப் பெற்றது. விராலிமலையிலுள்ள ஸ்வாமி கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்ட ஓர் ஆவணம், தாய் ஒருத்தியும்-அவளுடைய மகளும்²⁷ தேவரடிமைகளாகச் சேவை புரிந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. மகளுடைய பெயர் 'வலயி திருவாதவூரரைத் -திருமேனி கொண்டாள்.' மாணிக்கவாசகரின் திருப்பெயர் சூடிக் கொண்டவள் அவள் என்பது இதன் பொருளாகும். தென் திருவேங்கட விண்ணகர எம்பெருமாள் கோயிலில் பரம்பரைச் சேவகம் புரிவதற்கென்று சில ஆண்களையும், பெண்களையும் சரண்புகச் செய்த தகவலை, அனேகமாக கி.பி.140228-ம் ஆண்டினதாயிருக்கக்கூடிய கரிசூழ்ந்த மங்கலத்திலிருந்து பெறப்பட்ட மற்றொரு கல்வெட்டுச் சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

கி.பி.1418-ல்²⁹ பெறப்பட்ட, அதே ஊர்ச் சாசனம் அவ்வூர்க் கோயிலில் பரம்பரைச் சேவகம் புரிவதற்காக

ஆண்களும்- பெண்களுமாக ஏழுபேர் நியமனம் செய்யப்பட்டனர் என்பதைப் பதிவாக்கியுள்ளது. ஒருவேளை, சமூக-பொருளாதார நிர்பந்தங்கள், கோயில்களில் அடைக்கலம் தேடிப் பெற வேண்டிய நிலைக்கு அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். அர்ப்பணிப்பு செய்தாக வேண்டிய நோக்கத்தின் பொருட்டு இளம் பெண்கள், விலைக்கும் கூட வாங்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இதே நோக்கத்துக்காக ஒரு தனி நபர், வேறு சில நபர்களிடமிருந்து இளம்பெண்கள் சிலரை விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறார் என்ற தகவலை கி.பி.1425-26-ம்30 ஆண்டின் சாசனம் கூறுகிறது.

திருச்செந்தூரில் உள்ள நரசிம்ஹேஸ்வரமுடைய நாயனார் கோயிலுக்கு இராமதேவி என்பவரும், அவரது மகள் செந்திவலை என்பவரும் தேவதாசிகளாகக் கொடையளிக்கப்பட்டனர் என்ற தகவலை அதே ஆவணம் மேலும் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய விலைக்கு வாங்குதல்களையும், அல்லது அர்ப்பணிப்புகளையும் தாவெர்னியர் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார். “முந்தைய பழம்பெரும் கணிகைகள் தங்களிடத்தில் குவிந்துள்ள பெருஞ்செல்வத்தைக் கொண்டு இளம் அடிமைகளை விலைக்கு வாங்குவார்கள். அந்த அடிமைகளுக்கு நடனங்களையும், வெளிப்படையான காமஇச்சை ததும்பும் பாடல்களையும், அவற்றுடன் கூட தமது இழிந்த தொழிலின் எல்லாத் தந்திரங்களையும் கற்றுத் தருவார்கள்...”³¹ என்கிறார் அவர். மேலும் தொடர்ந்து

அவர் கூறுவது: “இந்த இளம் பெண்களுக்குப் பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு வயதாகும் போது, அவர்களின் உரிமையாளர்கள் இப்பெண்களைப் பகோடா (கோயில்) வுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்...”³² இப்படியாக, விலைக்கு வாங்கப்பட்ட இப்பெண்கள் கோயிற் சேவைக் கலையில் பயிற்றுவிக்கப்படுவார்கள்.

சோழர்கள் காலத்தைப் போலவே விஜயநகர ஆட்சிக் காலத்திலும், கோயில்களுக்குத் தேவதாசிகள் விற்பனை செய்யப்பட்டதானது, அன்று நிலவிய பொருளாதார நெருக்கடிகளின் தீவிர வலியையும், பல பக்திமயமான குடும்பங்களின் இயலாமைகளையும் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. கி.பி. 1453-ம்³³ ஆண்டின் ஆவணமொன்றின்படி, தாய்மார்கள், மகள்கள், பேத்திகள் என்று ஆறு பெண்கள் பரம்பரை அடிப்படையில் ஆலய அடிமைத்தனத்திற்குள் நுழைந்திருக்கின்றனர். அத்தகைய ஒரு தீவிர முடிவிற்கு, அவர்களுடைய கடன்காரர்கள் அவர்களைத் தள்ளிவிட்டுள்ளனர். பெற்றோர்களால் கைவிடப்பெற்ற நிலையில், கடன் கொடுத்தோரின் இயந்திரத்தனமான நெருக்குதலுக்கு அவர்கள் பலிகடாக்களாகியுள்ளனர். இவர்களின் மீது இரக்கம் கொண்ட கோயில் அதிகாரிகள், இவர்கள் பட்ட கடன்களைத் தீர்த்து உதவுவதற்கு முன்வந்துள்ளனர்.

கல்வெட்டுச் சாசனத்தின் வரி இவ்வாறு செல்கிறது...’ ரட்சிப்பார் இல்லாமல் கலங்கி, கடன்காரர்களால் விதனமானது கொண்டு...’ (பாதுகாக்க

யாருமற்ற நிலையில் கடன்காரர்களின் தொந்தரவுகளுக்கு ஆளாகி மிகவும் துயருற்றுக் கலங்கி) மற்றொரு விநோதமான கோயில் அடிமைத் தனத்தை பார்போசா பதிவு செய்திருக்கிறார். கணவன்மார்கள் இறந்ததும் அவர்களின் சடலங்களோடு உடன்கட்டையேறும் 'சதி' வழக்கத்திற்கு உடன்பட மறுத்து ஆட்சேபணை செய்யும் பெண்கள், கோயிலுக்குச் சேவை புரிய அனுப்பப்பட்டு விடுவார்களாம்.³⁴ அனேகமாக, சில்லறை வேலைகள் செய்யும் கடைநிலை ஊழியர்களின் நிலையில் அவர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். விஜயநகர ஆட்சியின் போது, இவ்வாறாக எல்லாவகையான தேவதாசிகளின் எண்ணிக்கையும் உயர்ந்தபட்ச அளவை அடைந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. பார்போசா எழுதுகிறார்: "நூறு அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட நற்பிறப்புடைய பெண்களைக் கொண்டிருந்த சில கோயில்களும்³⁵ இருந்திருக்கின்றன." 'நற்பிறப்பு' என்கிற சொல்லாடலின் பொருள், அனேகமாக, முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்ட பெற்றோருக்குப் பிறந்த அல்லது கோயில்களின் பிராமண புரோகிதர்களுக்குப் பிறந்த-புதிதாகத் தேர்வு செய்யப் பட்டவர்களான இளம்பெண்களைக் குறிப்பதாக இருக்கக்கூடும்.

(2) அர்ப்பணித்தல் வழிமுறை

'பொட்டுக் கட்டுதல்' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டுள்ள மரபு ஒன்று உண்டு. கோயிற்

சேவைக்கெனத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்வோர் பின்பற்றிய இந்த வெகுமக்கள் வழிமுறையின் மீது இந்தக் காலகட்டத்தின் ஏராளமான தரவுகள் வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறவையாக உள்ளன. அருணகிரிநாதரின் சகோதரி திருமணமே இதற்கான சான்றினைக் கொண்டிருக்கிறது. திருவண்ணாமலைக் கோயிலின் மூலவருக்கு அவள் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தாள்.³⁶ தங்கத்தினால் ஆன ஒரு சிறிய ஆபரணம்தான் பொட்டுத் தாலி என்பது.³⁷ வேள்வித்தீயின் முன்பு நின்று, அந்தப் பெண்ணின் கழுத்தைச் சுற்றி இந்தத் தாலியைக் கோயிலின் குருக்கள் அணிவிப்பார்.³⁸ திருவண்ணாமலைக் கோயிலில் உள்ள கணேச விக்கிரகத்துக்குப் பொட்டுக் கட்டும் விநாயகர் என்று பெயர். காரணம், இத்தகைய திருமணங்கள் ஒருக்கால் அப்பிள்ளையார் சந்நிதி முன்பாக நடத்தப்பட்டு வந்திருப்பதால் இருக்கலாம்.

முன்பு எப்போதையும் விடவும் இந்தக் காலகட்டத்தில் திருமணம் என்பது முற்றிலும் சடங்காசாரமயமானதாக ஆகிவந்துள்ளது. துவார்தே பார்போஸா, அத்தகைய ஒரு சடங்கிற்கு நேரடியாய்க் கண்ணாற்கண்ட விவரங்களை நமக்கு அளிக்கிறார். அவர் கூறுகிறார்: “பல பெண்கள் தமது மூடநம்பிக்கைகளின் காரணமாக தங்கள் மகள்களுடைய கன்னிமையைத் தமது கடவுளர் விக்கிரகங்களுள் ஒன்றுக்குத் தாரை வார்த்துத் தந்து

அர்ப்பணிக்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண்ணுக்குப் பன்னிரண்டு வயது ஆன உடனேயே, அந்த விக்கிரகம் இடம் பெற்றுள்ள வழிபாட்டுத் தலம் அல்லது மடத்துக்கு அவளை அழைத்துக் கொண்டு சகலவிதமான அதிகபட்ச மரியாதைகளுடன் போவார்கள். அந்தப் பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்விக்கப்படுவதற்கு முந்தைய நாள் விழாவொன்றை அவளது உறவினர்கள்-குடும்பத்தினர் ஒன்று கூடி எடுக்கின்றனர்.

அவ்விடத்தின் கதவுக்கு வெளிப்பக்கமாக, மிகக் கடினமான கருங்கல்லால் ஆன ஒரு சதுரமான பீடம் ஓர் ஆள் உயரத்திற்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதைச் சுற்றிலும் மரப்பலகைகளால் ஆன தட்டிகள் வைக்கப்பட்டு அதனுள் பீடம் கண் மறைவாக இடம் பெற்றிருக்கும். இவற்றின் மீது பல எண்ணெய் விளக்குகள் வைக்கப்பட்டு அவை இரவில் எரிக்கப்படும். விழாவுக்காக அவர்கள் மரப்பலகைகளைப் பல பட்டுத் துணித் துண்டுகளால் அலங்கரித்திருப்பார்கள். வெளியே உள்ள மக்கள் உட்புறம் நடப்பவற்றைக் காணமுடியாதபடி அத்துணிகள் உட்புறம் செருகப்பட்டு மறைப்பாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மேலே சொல்லப்பட்ட கருங்கல்லின் மேல், குனிந்த நிலையிலிருக்கும் ஒரு மனிதனின் உயரத்திற்கு மற்றொரு கல் இருக்கும். அதன் நடுவேயுள்ள ஒரு துளையில் கூர்முனையுள்ள ஒரு குச்சி செருகிவைக்கப் பட்டிருக்கும்.

கன்னிப்பெண்ணின் தாயார், தனது மகளையும்- உறவுக்காரப் பெண்கள் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு மரப்பலகைகளால் ஆன அந்த இடத்திற்குள் போய்விடுவாள். பிரமாதமான பூசைகளுக்குப்பின் உள்ளே நடந்த நிகழ்வு பார்வையிடப்படாததால் அது பற்றி எனக்குச் சொற்பமான அறிவே உள்ளது; அந்தப் பெண், கல்துளையுள் செருகப்பட்டிருந்த கூர்முனையுள்ள குச்சியைக் கொண்டு தனது கன்னித்திரையைத் தானே கிழித்துக் கொள்வாள்; கசியும் குருதியை அந்தக் கற்களின் மேல் சிறிய துளிகளாகத் தெளித்து விடுவாள்; அதோடு அவர்களின் அந்த விக்கிரக ஆராதனை நிறைவடையும்...”³⁹ மேற்கண்ட அவரது கூற்று முழுவதையும் நுணுகி ஆராய்ந்தால், கடவுளான சிவனின் பிரதிநிதிக்கு, பூப்பெய்துவதற்கு முன்னரே அப்பெண் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்று நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. மற்றோர் இடத்தில் அவர் கூறுகிறார்: “இது வெளிப்படையாகவே லிங்க (ஆண்குறி) வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையதாக இருந்திருக்கிறது. கடவுளான சிவனுக்கு இத்தகைய பெண்களைத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்குச் சமமான ஒரு சடங்காக அனேகமாக இது கருத்திற் கொள்ளப்பட்டிருக்கக் கூடும்...”⁴⁰ என்பதாம்.

அர்ப்பணித்தல் சடங்கிற்கு ஒரு வேறுபட்ட சித்திரத்தை சமீபத்திய சேர்க்கைகளுடனான மரபு தருகிறது. அதன்படி, சமர்ப்பணம் செய்யப்படப் போகிற

பெண், தேவதாசி குலத்திற் பிறந்தவளாயிருப்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறு முதல் ஒன்பது வயதிற்குட்பட்டவளாகத்தான் அவள் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அவள் பூப்பெய்தி வயதுக்கு வருவதற்கு முன்பே சமர்ப்பணச் சடங்கு கட்டாயம் செய்விக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கோயில் அதிகாரிகளுக்கு அவளுடைய பெயர் கட்டாயமாக ஒரு தலைமைத் தேவதாசியால் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட சுபயோக சுபதினத்தில், இதர ஆலய ஊழியர்கள் அனைவரின் முன்னிலையிலும் அதற்கான சடங்கு நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென்பது கட்டாயமாகும். சமர்ப்பண நாளன்று, ஆலய இறைவனின் சன்னதியின் கருவறையில் வீற்றிருக்கும் மூலவருக்கு அருகில் அமருமாறு குறிப்பிட்ட அப்பெண்ணை கோயில் அர்ச்சகர் நெறிப்படுத்தவேண்டும். பிறகு, மூலவரின் பாதத்தில் ஏற்கெனவே தயாராக வைக்கப்பட்டிருக்கும் தாலி, கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற வகையில் அர்ச்சகரால் அப்பெண்ணின் கழுத்தைச் சுற்றி அணிவிக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

இவ்வாறு திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டபின் வெளியேயுள்ள மண்டபத்துக்கு அவள் வரவேண்டும். அங்கு வந்ததுமே உடனடியாக அவளுக்குப் பயிற்சியளிக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிற நட்டுவனார், கலைகளில் மிகக் கண்டிப்பான பயிற்சியை அவளுக்கு வழங்கத் தொடங்குகிறார். இவ்வாறாக, இந்த

விழா இரண்டு அல்லது முன்று நாட்களுக்குத் தொடருகிறது. இச்சடங்கு நிகழ்த்துதலுக்கு ஆகிய செலவு ஆலய கருவூலத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.⁴¹ கோயிற் சேவைக்கென்று அவர்கள் நுழைந்த கணத்திலிருந்து, அவர்கள் ஆலயத்தின் சொத்தாகி விடுகின்றனர். பயஸின் கூற்றுப்படி, அவர்கள் கோயிலுக்குச் சொந்தமாகி விடுவதோடு, இந்தப் பெண்களுக்குப் பிறக்கப் போகிற எல்லாப் பெண்களும் கூட கோயிலுக்கே உடைமையாகின்றனர்.⁴² இத்தகைய பெண்களின் மீது அடையாளச் சின்னமிடும் நடைமுறையும் கூட மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பெற்றது. இதைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுச் சாசன வாசகம் இவ்வாறு சொல்கிறது: “எம்பெருமான் அடிமை ஆகுமுன்பே திரு இலச்சினையும் சாத்தி விடுகையில்...⁴³ (கடவுளின் அடிமையாக வருவதற்கு முன்பே புனிதச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதால்)” “கி.பி.1474ன் மற்றொரு சாசனத்தின் வரி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது.” மேலே போட்டிருந்த சூலமும் பாதஞ்சூலமும் கண்ட பிறகு (சிவனின் அடையாளமான திரி சூல இலச்சினையைத் தங்களின் மேற்தோள்களில் பொறிக்கப்பட்ட பிறகு)⁴⁴ அதைத் தொடர்ந்து, அவர்களின் ஒவ்வொரு மேற்தோளிலும் சில பூச்சின்னங்களை சந்தனக் குழம்பினால் அடையாளமிடுவதும் நடைபெற்றுள்ளது.⁴⁵

குடியிருப்பு ஏற்பாடு

முந்தைய காலங்களில் இருந்தது போலவே,

தேவதாசிகள், கோயில்களைச் சுற்றி அமைந்திருந்த குடியிருப்புகளில் குடியமர்த்தப் பட்டிருந்தனர். வெவ்வேறு கோயில்களில், அவர்கள் குடியமர்வதற்கு இலவசக் குடியிருப்புகள் வழங்கப்பட்டதற்கான கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் போதுமான அளவிற்குச் சான்றாதாரங்களைத் தாங்கியுள்ளன. 15-ம் நூற்றாண்டின்⁴⁶ ஓர் ஆவணத்தின்படி, ஈஸ்வரன் கோயில் என்ற ஊர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசிக்கு, தெருவின் முதல் வீட்டில் வசிப்பதற்குரிய முழுமையான சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. சாசனத்தின் வாசகம் இவ்வாறு சொல்கிறது: “தேவரடிமை முதலனடைப்பும்...” (புனித சேவகருக்கு முதல் இல்லம்) அவர்கள் வாழ்ந்த கோயிற் குடியிருப்புப் பகுதிக்கு மட விளாகம் என்பதாகப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். நாச்சியார் சந்நிதி ஒரு கோயிலின் திருமட விளாகத்திற்கு அருகில் அமைந்திருந்தது. சில அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பெண்கள் அச் சந்நிதியின் வடக்கு வீதியிலிருந்த வீடுகள் சிலவற்றில் வசிப்பதற்கு அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர்.

திருக்கோவிலூரில் இராஜகோபுரத்தை நோக்கினாற் போல் அருகே அமைந்திருந்த பெரிய தெருவில் இத்தகைய பெண்கள் சிலருக்கு வீட்டுமனைகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. போகராஜப் பெருந்தெருவு என்றழைக்கப்பட்ட அந்தப் புதிய தெருவின் இருபக்கங்களிலும் அந்த மனைகள் அமைந்திருந்தன என்று கி.பி. 1532-ம்⁴⁸ ஆண்டின் சாசனமொன்று பதிவு

செய்திருக்கிறது. தென்காசியிலுள்ள காசி விஸ்வநாதர் கோயிலில் புதிதாகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட பல தேவதாசிகளுக்கு வீட்டு மனைகள் கொடையாக வழங்கப்பட்டதென கி.பி.1494-95-ம்49 ஆண்டின் சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. சுசீந்திரம் கோயிலில், அவர்கள் தங்களின் குடியிருப்புகளை சன்னதித் தெருவிலும், கிழக்குத் தெரு மற்றும் நடுத்தெருவிலும் பெற்றிருந்தனர். சுசீந்திரத்தில் வசித்த பிராமணரல்லாத குடியிருப்பு வாசிகளில் இவர்களே அதிகபட்ச எண்ணிக்கையினராக இருந்துள்ளனர்.50

வீட்டுமனைகள் அவர்களுக்கு விற்கப்பட்டும் வந்துள்ளன. திருப்பதங்க உடைய நாயனார்கோயில் அதிகாரிகளால் ஆலயத்தைச் சுற்றிலுமிருந்த தெருக்களில் கைக்கோள தேவதாசிகளுக்கு வீட்டு மனைகள் விற்கப்பட்ட செய்தியை கி.பி.1444-ம் ஆண்டு சாசனம் பதிவு செய்திருக்கிறது.51

விநோதமான சேவைகள்

இந்த யுகத்திற்கு மிக விநோதமானவையாக இருக்கக்கூடிய சில சேவைகளை இந்தக் காலகட்டத்தின் தேவதாசிகள் ஆற்றிவந்துள்ளனர். அதிகாலை வேளையில், மூல விக்கிரகத்தை நோக்கி அடிமேலடி வைத்து நட்டுவனாரின் தாளத்திற்கேற்ப பாடியவாறு கும்ப ஆரத்தி52 யைச் சுமந்து கொண்டு அவர்கள் சென்றுள்ளனர்.53 நள்ளிரவில் அர்த்தயாமம் மற்றும் பள்ளியறைப் பூஜையின் போது அவர்கள் கோலாட்டம்,

கும்மி போன்ற நடனங்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர். அதே வேளையில் அவர்கள் தேவாரம் அல்லது திருவாசகத்திலிருந்து சில பதிகங்களை இசைப்பார்கள்.⁵⁴ கோலாட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இந்தப் பெண்கள், பிற பெண்கள் பின் தொடர ஆலயத்திற்குள் நுழைவதை பியெட்ரோ டெல்லா வல்லி கவனித்திருக்கிறார். அவரது கூற்றின்படி, ஒரு பெண், இசைக்கும் பாடலின் ஒரு குறிப்பிட்ட பாடலின் கண்ணியை நிறைவு செய்யும் போது அவர்கள் அனைவரும் ஏழு அல்லது எட்டுக் கட்டையளவு அவர்களுடைய குரலின் சுருதியில் எதிர்ப்பாட்டை 'சொல், சொல்' என்ற வார்த்தையுடன் பாடுவார்கள்.⁵⁵ மகோதகா (மகாதேவா)வின் மனைவி கவுரியின் சிறப்பைப் போற்றும் ஒரு வருடாந்திர உற்சவத்தின் கடைசி மூன்று நாட்களில் அவர்கள் கொண்டாடிய விழா அது என்றும், ஆகவே அது பெண்களால் கொண்டாடப்பட்டதாகவும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆனால், டி.வி. மகாலிங்கத்தின் கருத்துப்படி இந்தத் திருவிழா நன்கறியப்பட்ட கோபிபண்டுகா என்று தமிழர் மரபில் பொங்கல்⁵⁷ விழாவுக்கு இணையானதாகக் கூறப்படுகிறது. இராமேஸ்வரத்திலுள்ள இராமநாதசுவாமி கோயிலில், உற்சவர் விக்கிரகம் படுக்கையிலிடப்படுகிற பொழுது, அவர்கள் கதவருகே நின்றிருந்தவாறு தேவார ஊஞ்சலைத் திருப்பிப்பாடுவார்கள்; அல்லது சிவனைப் போற்றும் வேறு பதிகமொன்றைப் பாடுவார்களாம்.⁵⁸

அபிநயிக்கும் பொழுது, அவர்கள் சிவபுராணத்திலிருந்து சில கண்ணிகளை இசைப்பார்கள். மைலாப்பூரில் சில நாட்களில், ஒரு வகைத் திருவிழாவான அரைக்காட்டு உத்ஸவம் நிகழும் போது அவர்களில் பதினாறு பேர் கயிறுகளைப் பிடித்தபடி ஆடும் குழு நடனமான பின்னல் கோலாட்டத்தில் ஈடுபடுவார்கள். இந்த எல்லா நிகழ்த்துதல்களின் போதும், ஒரு முக்கியத்துவம் நிறைந்த பங்கு நட்டுவனாரால் ஆற்றப்பட வேண்டியதாக உள்ளது.59

திருவான்மியூரில் தேவதாசிகள், காமன் (மன்மதன்) என்ற மையப் பொருளின் அடிப்படையில் பிரபலமான நடனத்தை நிகழ்த்துவார்கள். அந்த நிகழ்வு காமன் கூத்து என அழைக்கப்படும். மன்மதனையும், ரதியையும் போன்று வேடமணிந்துக் கொண்டு, அவர்கள் மக்களால் போற்றிப் பாராட்டப்படுகிற அளவுக்குச் சிறப்பான நாடகத்தை நிகழ்த்துவார்கள்.60 சுபயோக-சுபமுகூர்த்த நாளன்று தேவதாசிகள் பலி (பூஜை)யை நிகழ்த்துவது ஒரிஸ்ஸாவில் நடந்துள்ளது. அந்தப் பூசையைக் காண வரும் பொதுமக்களுக்கு, வழிபாட்டின் வெவ்வேறு சடங்குகளை அவர்கள் தங்களின் நடனத்தின் மூலம் நிகழ்த்திக் காட்டுவார்கள்.61

விஜய நகரப் பேரரசின் காலத்தின் தேவதாசிகள் ஆற்றிய வழக்கமான சேவைகளை மார்க்கோ போலோ அவதானித்துள்ளவாறு, பயஸ் பின்வரும் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்: “விக்கிரகம் திருவமுதை உண்கையில்,

அந்தக் கோயிலைச் சேர்ந்த பெண்கள் அக்கடவுளின் முன்பாக நடனமாடுவார்கள்.”⁶² பார்போசா இவ்வாறு எழுதுகிறார்: ஒவ்வொரு நாளும் மூல விக்கிரகத்தின் முன்னால் சில மணி நேரங்கள் நாடகமாடவும்- பாடவும் அவர்கள் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுவார்கள்.⁶³ திருவிளையாடற் புராணத்தின்படி,⁶⁴ பொன்னணையாள் என்கிற ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதாசி கடவுளின் முன்பாகத் தினசரி சுத்த நிருத்தம் (தூய நடனம்) ஆடுவது வழக்கம் என்று தெரிகிறது. அவளுடைய முழு உருவக் கற்சிலையும், செப்புச்சிலையும், கோயிலின் மகாமண்டபத்தையும், உற்சவநாயகர் சன்னதியையும் முறையே அலங்கரித்து நிற்கின்றன.

இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள், கோலம் அல்லது ரங்கோலி போன்ற மிக அழகு நிறைந்த வடிவ ஓவியங்களைக் கோயிலின் முன்னிலையில் வரைவதில் மிக உயர்ந்தபட்சத் திறன் படைத்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். நடனமாடும் போதே வண்ணப் பொடிகளைக் கொண்டு தரையில் கோலங்களைப் போடுகிறவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர்.⁶⁵ ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் தேவதாசிகள், வைகறை நேரங்களில் கோயில் முன்முற்றத்தில் இத்தகைய கோலங்களை⁶⁶ வரைவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மகா நவமி திருவிழா

ஒவ்வோர் ஆண்டும், செப்டம்பர்-அக்டோபர்⁶⁷

மாதத்தில் வரும் மகாநவமி திருவிழாவின் போது அவர்கள் தங்களின் செயற்திறன் மிக்க பங்கினை ஆற்றுவார்கள். கி.பி.1420-ல் இந்த விழாவின் சீர்மிகு பிரம்மாண்டப் பொலிவு மிக்க அழகை நிக்கோலோ கோன்டி விவரிக்கிறார். ஆடல், பாடல் மற்றும் விருந்துகள் முதலான கேளிக்கைகளில் ஆண்களும்-பெண்களும் மூன்று முழுமையான) நாட்களைச் செலவழிப்பார்கள்⁶⁸ என்கிறார். பைஜீங்காலியாவிலும் கூட, ஆண்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், நகரத்தினூடாக கடவுளின் விக்கிரகம் நகர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படும். அலங்கரிக்கப்பட்ட இரண்டு தேர்களுக்கு இடைப்பட்ட பகுதியில்- அதியற்புதமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு கடவுளுக்குரிய புனித மறைப்பாடல்களை இசைத்தபடி வருவார்கள். பெருந்திரளான மக்கள் அந்த ஊர்வலத்துடன் வருவார்கள்...” என்று மேலும் கூறுகிறார்.⁶⁹

கடவுள் விக்கிரக நகர்வலத்துடன் கூடவே தேவதாசிகளும் அந்த ஊர்வலத்தில் வருவதுண்டு என்பதை வேறு வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகளும் கூட உறுதிப்படுத்துகின்றன. எந்த ஒரு கோயிலிலும் எப்போதெல்லாம் தேர் நகர்வலத்தையொட்டி வெளியே கொண்டு வரப்படுகிறதோ அப்போதெல்லாம் அதைத் தொடர்ந்து நடனப் பெண் ஒருத்தியும், இசையொழுங்குடன் மற்ற பெண்களும் சேர்ந்து கோயிலுக்கு விக்கிரக ஆராதனையுடன் பெரும் ஆரவார

அணியலங்காரங்களுடன் குறிப்பிட்ட தெருவின் வழியாகச் சென்றார்கள் என்று பயஸ் பதிவு செய்திருக்கிறார்.70 தேர் நகர்வலம் வருகிற போது நடனப் பெண்கள் அந்த ஊர்வலத்துடன் இணைந்து பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் வருகிற நடைமுறையைப் பியெட்ரோ டெல்லா வல்லியும் கூட அவதானித்திருக்கிறார்.71 நரசிம்ஹனின் ஆட்சியின் கீழ், கோர மண்டல் கடற்கரையிலிருந்த கோயில் ஒன்றில் நடைபெற்ற தேர்த்திருவிழா ஊர்வலத்தின் போது தேவதாசிகள் ஆற்றிய செயற்திறன் மிக்க பங்களிப்பினை லின்ஸ்சோடென் (கி.பி.1583) வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் கூறுகிறார்: “இந்தத் தேரில், தூய பக்தி நிறைந்தவர்களான ஆண்களும், பெண்களும் மிகுந்த வலிமையுடன் தேரை இழுக்கிறார்கள். இந்தத் தேரின் மேல்பகுதியில் ஓர் உயரிய ஆசனம் இருக்கிறது. அதில் விக்கிரகம் அமர்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் கீழே அரசனின் மனைவியர் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். எல்லா விதமான இசைக்கருவிகளிலும் ஆகச் சிறந்த இனிமையான மெல்லிசை இசைக்கப்பட்டதற்குப் பின்னர், இந்த வகையில் தேர் முன்பக்கமாக இழுக்கப்பட்டு நகர ஆரம்பித்தது...”72

மகாநவமி திருவிழாவின் போது, தற்காலிக மேடைகள் அமைக்கப்பட்டு தேவதாசிகள் சதுரவடிவ மேடையின் மீது ஆடினர்.73 அவர்கள் மணிக்கணக்கில் நடனமாடியதைக் காணமுடிந்தது. “கணிகையரும்,

தேவதாசிகளும்⁷⁴ கோயிலின் முன்பாகவும், தெய்வ
 விக்கிரகத்தின் முன்பாகவும் நீண்ட நேரம் வரையிலும்
 நடனமாடிக் கொண்டிருந்தனர். இந்த ஒன்பது
 நாட்களிலும்⁷⁵, ஒவ்வொரு நாட் காலையிலும்
 நிகழ்த்தப்பட்டது இதுதான்... “திருவாரூரில் நடைபெற்ற
 ஒரு தேர்த்திருவிழாவைப் பார்வையிட்டவரான
 இம்மானுவேல் டி வெய்கா, அந்தத் தேருக்கு முன்னால்
 முப்பது பெண் நடனக் கலைஞர்கள் நடனமாடியவாறு
 சென்றனர் என்று கூறுகிறார். அவரின் கூற்றுப்படி,
 அவர்கள் அனைவருமே தங்களின் தெய்வ
 விக்கிரகங்களுக்கு முற்று முழுமையான சேவைக்கென
 அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தவர்களாவர்.⁷⁶ மகாநவமி
 திருவிழாவின் போது தெய்வ விக்கிரகத்தின் முன்பாக
 அவர்கள் நிகழ்த்திக் காட்டிய நடனங்களை அப்துர்
 ரஸாக் பார்வையிட்டிருக்கிறார். மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில்
 திளைத்த அவர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்: “அந்தப்
 பெண்கள் தங்கள் பாதங்களைப் பெயர்த்து எடுத்து ஆடிய
 விதத்தில் எத்தகைய ஒரு பேரழகு வெளிப்பட்டது
 என்றால், அறிவு முற்றிலுமாகத் தனது புலன்களின்
 கட்டுப்பாட்டை இழந்தது: ஆன்மா பேரானந்தத்தில்
 திளைத்துக் கிறங்கிப் போனது...”⁷⁷

சில தேவதாசிகள் கோயில்களில் மட்டுமின்றி,,
 கோயில்களோடு இணைந்திருந்த மடங்களிலும் தமது
 பணிகளை ஆற்றியிருந்துள்ளனர். தென்
 திருவேங்கடத்துக் கோயில் மடங்களில் சில

இளம்பெண்கள் சில பணிகளை நிறைவேற்றி வந்தனர் என்று கி.பி.1402-ம்78 ஆண்டு சாசனம் ஒன்று பதிவு செய்திருக்கிறது. கி.பி.1418-ம் ஆண்டினுடைய மற்றொரு ஆவணம் மேற்கண்ட கூற்றுக்கு ஆதரவு சேர்க்கிறது.79 அவர்கள் சில கோயில்களில் இசைக்கலைஞர்கள் என்ற நிலையிலும்சேவை புரிந்திருக்கின்றனர். கரி சூழ்ந்த மாங்கலத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற, தேதியும்-முழுமையும் அற்ற ஓர் ஆவணம்80, அக்கோயிலுக்கு ஒரு தேவதாசி, இசைக்கலைஞராக நியமிக்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்துள்ளது. அவளும், அவளது இரண்டு சகோதரர்களும் கோயிலின் பரம்பரை ஊழியர்களென்று தெரிவிக்கிறது.

சமூக சேவை

இக்காலகட்டத்தின் தேவதாசிகள் ஆற்றிய சேவைகளுள் தேவை உடையவர்களுக்கு உணவளித்துப் பராமரித்து வந்ததும் ஒன்றாகும். எல்லுருவிலிருந்த விஸ்வநாதர் ஒருவருக்கு உணவளித்து வருவதற்காக ஒரு தேவதாசி நிலமொன்றை விலைக்கு வாங்கித் தானமளித்திருப்பதை கி.பி.1487-ம்81 ஆண்டின் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. திருப்புவனநாதர் கோயிலின் தேவதாசியான பொன்னணையாள், அன்றாடம் ஆலயத்துக்கு வருகிற பக்தர்களுக்கு உணவளிப்பதில் மகிழ்ச்சியையும், மனநிறைவையும் அடைந்தாள் என்று திருவிளையாடற் புராணம்82 பதிவு செய்கிறது. இந்தப் பணியை நிறைவேற்றும் இடமாக கோயிலின் சத்திரம்

பயன்பட்டதாக மரபு கொள்ளுகிறது.

பொதுப்பணிகளுக்காக அவர்கள் நிதியைக் கொடையளித்துள்ளனர். குளம் ஒன்றின் மதகைப் பழுது பார்ப்பதற்கு, ஒரு தலைக்கோலி மற்றொரு தளியிலாளிடமிருந்து நிலத்தை வாங்கி தானமாக வழங்கினாள் என்று ஓர் ஆவணம் கூறுகிறது.⁸³ கடவுளுக்குத் தங்களின் காணிக்கையாக 330 தூய தங்க நாணயங்கள் கொண்ட நற்பணத்தைக் கோயிற் கருவூலத்திற்குச் சில தேவதாசிகள் சமர்ப்பித்தனர் என்று கி.பி.1533-ம் ஆண்டு சாசனம் பதிவு செய்துள்ளது.⁸⁴ கோயிலைச் சார்ந்த கிராமங்களில் குளங்களையும், வாய்க்கால்களையும் சீரமைத்துப் பராமரித்து அதன்மூலம் வேளாண் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக இந்த நிதி முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நன்கொடைகளை வழங்கிய தேவதாசிகளுக்கு, வழங்கப்பட வேண்டிய பிரசாதமாக பதின்மூன்று தோசை பேர் பாதி அளவு பெறுவற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இக் காலகட்டத்தில், தேவதாசிகளால் கொடையளிக்கப்பட்ட இந்த வகையான சேவைகளை எண்ணற்ற கல்வெட்டு⁸⁵ ஆவணங்கள் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

நிலங்களையும், பிற விலைமதிப்புள்ள பொருட்களையும் விருப்பத்துடன் முன்வந்து அவர்கள் கடவுள்களுக்குக் காணிக்கையாக்கி வந்துள்ளனர். அவ்வாறு கொடைகளை வழங்குவதன் மூலம்

தாங்களும், தங்களுடைய வாரிசுகளும் கடவுளின் வீடு பேற்றைப் பெறமுடியும் என்று அவர்கள் நம்பியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.⁸⁶ இத்தகைய அறக்கொடைகள் பெரும்பாலும் நில உடைமைசார் சொத்துக்களின் வடிவத்திலேயே இருந்துள்ளன. பணமும் கூட நன்கொடையாக⁸⁷ கோயில்களின் நட்டுவனார்களால்⁸⁸ வழங்கப்பட்டுள்ளது. பெரிய மற்றும் பிரபலமான கோயில்களே அவர்களின் பெரும்பாலான அறக்கொடைகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. திருப்பதி கோயிலுக்கு நற்பணம் ஆக 300 தூய தங்க நாணயங்களை ஒரு தேவதாசி வழங்கியிருந்தாள் என்று கி.பி.1486-ம் ஆண்டு சாசனம்⁸⁹ பதிவு செய்திருக்கிறது. திருப்பதியில் உள்ள பெரிய ஏரியைப் பழுது பார்த்துப் புனரமைப்பதற்குத் தங்களால் முடிந்த நிதி உதவியையும் அவர்கள் கொடையாக வழங்கியுள்ளனர். ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதாசி, கி.பி.1457 மற்றும் கி.பி.1458 ஆகிய இரு ஆண்டுகளிலும் திருப்பதி கோயிலுக்குத் தலா 1000 நற்பணம் கொடையளித் திருப்பதாக இரண்டு ஆவணங்களிலிருந்து⁹⁰ தெரிய வருகிறது. திருப்பதி ஆலயத்தின் கருவூலத்தில் தேவதாசிகள் குவித்திருந்த செல்வத்தின் அளவு மிகப் பரந்ததாகும்.

கடவுளுக்கு என்று அவர்கள் பல ஆபரணங்களை வழங்கி இருக்கின்றனர். 360 வராகன் மதிப்புள்ள, தூய தங்கத்தினாலான கோல்கை என்ற ஓர் ஆபரணத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதாசி கடவுளுக்கென

நன்கொடையாக வழங்கினாள் என்று ஓர் ஆவணம் கூறுகிறது.⁹¹ ஒரு கோயிலில் மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டுவதற்குத் தங்களுடைய பங்கையும் அவர்கள் அளித்தார்கள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்ட, கி.பி.1468-88ம் ஆண்டுகளுடையதான பதிப்பிக்கப்படாத சாசனம் ஒன்று இதனை உறுதி செய்கிறது.⁹² மற்றொரு முழுமை பெறாத ஆவணம், ஒரு தேவதாசி கோயில் ஒன்றைப் பழுதுபார்த்து மறுகட்டுமானம் செய்தாள் என்று தெரிவிக்கிறது.⁹³

கோயில்களிலிருந்து திருடப்பட்ட சில பொருட்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதிலும் கூட கோயில் அதிகாரிகளுக்குத் தேவதாசிகள் உதவி புரிந்துள்ளனர். கைக்கோளன் ஒருவன், கோயில் ஒன்றிலிருந்த பெண் தெய்வத்திற்கு அணிவிக்கப்பட்டிருந்த பட்டைக் கரை என்ற தங்க ஆபரணத்தைத் திருடிச் சென்று விட்டான். அதற்கு அபராதமாகப் பத்து சவரன் தங்க நாணயங்களை அவன் செலுத்தியாக வேண்டி வந்தது. அவனால் அந்த அபராதத்தைக் கட்ட முடியாமற் போனதால், அவனுக்குப் பதிலாக ஒரு தேவதாசி கோயிற் கருவூலத்தில் அதைச் செலுத்தியிருக்கிறாள் என்று ஓர் ஆவணத்திலிருந்து தெரிய வருகிறது⁹⁴. கோயில்களில் அணையா மணி விளக்குகளைப் பராமரிப்பதற்காகவும் தேவதாசிகள் நன்கொடைகளைத் தானமளித்திருக்கின்றனர். எல்லாரு கோயிலில் இவ்வாறு ஓர் அணையா விளக்கை பராமரிப்பதற்கென நிலமொன்றை விலைக்கு வாங்கித்

தானமளித்த ஒரு தேவதாசி பற்றி கி.பி.1487-ம் ஆண்டு ஆவணம் பதிவு செய்திருக்கிறது.95

முஸ்லிம் தளபதியால் ஸ்ரீரங்கம் கோயில் தகர்க்கப்பட இருந்த சமயம், ஒரு தேவதாசி, கோயிலைப் பாதுகாப்பதற்குச் சபதமேற்கொண்டிருக்கிறாள். அவனிடம் ஒரு காதலியைப் போல சரசமாடிக் கவர்ந்திழுத்த பின், மிகத் தந்திரமான வகையில் அவனை ஏமாற்றி கோயில் கோபுரம் ஒன்றின் மேலிருந்து தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு விடுகிறாள். மற்றொரு கோபுரத்திலிருந்து தானும் கீழே விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். ஆச்சார்ய சூக்திமுக்தாவளி96 இத்தகவலைத் தெரிவித்திருக்கிறது. அந்தத் தேவதாசியின் வழிவந்தவர்களுக்கு ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் சில சலுகைகளை அனுபவிக்கும் உரிமை 149597-ம் ஆண்டு வரையிலும் இருந்திருக்கிறது. ஆன்மிக ரீதியான மத விஷயங்களில் அவர்கள் மிக உணர்வுமயமானவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை இவை காட்டுகின்றன.

அரசு, ஆலயங்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் ஆகியோருக்கு அவர்கள் ஆற்றிவந்துள்ள சேவைகளை அங்கீகரிக்கிற விதத்தில், அவர்களுக்கென்று மானியங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு தேவதாசி, ஸ்ரீரங்கம் கோயிற் சன்னதியில் கந்தாடை இராமானு ஜய்யங்கார் இயற்றிய உலாப்பாடல் ஒன்றைப் பாடியதற்காக அவளுக்குக் கோயில் மரியாதையான நான்கு பட்டுத்துணிப் பரிவட்டம் கட்டுவதற்கான

மானியம் வழங்கப்பட்டது. ஆண்டாளின் பெயரால் கொண்டாடப்பெறும் கோதைத் திருநாளின் போது, உற்சவமூர்த்திகளின் திருமேனிகள் மெதுவாகவும்- அமைதியாகவும் நகருலாவாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட சமயம் இது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கி.பி.1496-ம்98 ஆண்டின் மற்றோர் ஆவணம், திருமலையில் உள்ள கோயிலில் ஒரு தேவதாசி ஆற்றிய சேவைகளுக்காக அவளுக்கு இரண்டு பணம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது.

தேவரடிமைகளாக இருந்து அவர்கள் செய்த சேவைகளுக்காக அவர்களின் சிலருக்கு வரியிலி நிலங்களும், வீட்டு மனைகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.99 ஒரு தேவதாசிக்கு முதலடைவு கௌரவமும் (நடனத்தில் முதலாவது வரிசையொழுங்கு) புதுவூர் நிலத்தில் ஒருமா அளவுக்கு வரியிலி (வரிவிலக்கு) நிலமும் உரிமைகளாக அளிக்கப்பெற்றன.100 அவர்களுடைய புனிதச் சேவைக்கென வழங்கப்பட்ட மதிப்பூதியங்கள் வெவ்வேறு விதமாக அறியப்பட்டுள்ளன. கி.பி.1478-ம்101 ஆண்டினதான சாசனம் ஒன்று அதை தேவரடிமைக் காணி (அரசனைச் சந்தித்ததற்கான மதிப்பூதியம்) என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு கோயிலில் நித்திய வழிபாட்டை நடத்திச் சென்றதற்காக ஒரு தேவதாசிக்குப் பரிசளிக்கப்பட்ட செய்தியை கி.பி.1370-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு102 பதிவு செய்துள்ளது. பூஜைக்குப் பின், சமைக்கப்பட்ட அரிசிச்

சோறு சில பதக்கு அளவுக்கு ஒரு தேவதாசிக்கு வழங்கப்பட்டது.103

சிறப்பு உரிமைகள்

மற்றவர்கள் பெற்று அநுபவிக்க முடியாத சில சிறப்புரிமைகளைப் பெறவும் அநுபவிக்கவும் தேவதாசிகளுக்கு அரசு அனுமதியளித்திருந்தது. அவர்களின் வருகையை முன்னறிவித்துச் செல்கிற முரசு கொட்டும் ஏற்பாடும், சிறப்புத் தருணங்களுக்கான பிற கௌரவச் சின்னங்களை அணிந்து கொள்ளவும், தாங்கள் சவாரி செய்து போவதற்கான குதிரையைத் தேர்வு செய்து சவாரி போகவும், அவர்களுக்கென சொந்தமான தனிக் கொடியைப் பயன்படுத்தவுமான சிறப்புரிமைகளை அநுபவிக்கும் வசதியும் அவர்களுக்காகச் செய்து தரப்பட்டிருந்தன.104 பாதிக்கப்பட்டவர்களான சில தேவதாசிகளுக்குப் பொருளாதார ரீதியான பாதுகாப்பு அளிக்குமாறு குமார கம்பணன்¹⁰⁵ தனது சார்நிலை அலுவலர்களுள் ஒருவனுக்கு உத்தரவிட்டதாக அந்தக் காலத்திய ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளது.

தேவதாசிகளின் மீதான மரியாதையின் அடையாளமாகவும், அவர்களிடத்தில் பால் இரக்கத்தைக் காட்டுகிற வகையிலும் அவர்களுக்கு அரசர்களின் நேர்காணல்களும் கூட வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவராயப் பேரரசர், அத்தகைய ஒரு நேர்காணலை (திருமுகக்-காணி) ஒரு தேவதாசிக்கு வழங்கியதாக

கி.பி.1433-ம்106 ஆண்டுப் பதிவொன்றின்படி தெரிய வருகிறது. பேரரசரிடமே தனது குறைகளை நேர்முகமாகத் தெரிவிக்க அவளால் முடிந்திருக்கிறது. அவளுடைய வேண்டுகோளின் நியாயத்தை உணரமுடிந்த பேரரசர் சில சிறப்புரிமைகளை அவளுக்கு மானியமளித்திருக்கிறார். கோயிலின் சார்பில் ஒரு முழு கிராமத்தை ஒட்டு மொத்த மானியமாக (சர்வமான்யம்)க் கொடையளித்து உத்தரவான ஒரு செப்புப்பட்டயக் கொடையை அரசரிடமிருந்து பெறுவதற்கு அவளால் முடிந்திருக்கிறது. அவளுடைய சேவைகளுக்கான பிரதியுரிமையாக, கோயிலின் பூசாரிகளான ருத்ரமகேஸ்வரர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பதக்கு அளவு தானியத்தையும், ஒவ்வொரு மாதமும் இரண்டு பணமும் அவளுக்கு ஆலய மானியமாக வழங்கி உத்திரவிட்டுள்ளனர். மடம் கோயிலின் கைக்கோளரின் மூத்த சகோதரியான அறம் வளர்த்த நாச்சியார் என்பவளே அந்தத் தேவதாசி.

திருப்புவனநாதர் ஆலயத்துத் தேவதாசியான பொன்னணையாள் தனது ஆழ்ந்த இறையுணர்வின் வெளிப்பாடாக, கடவுளின் திருமேனியுருவைத் தங்கத்தினாற் செய்யப்பட்ட படிமமாகக் காண்பதற்கு விரும்புகிறாள். மிகத் தீவிரமான பக்தியுணர்வோடு இறைவனிடம் அவள் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறாள். அவளுடைய பிரார்த்தனையால் மனமிரங்கிய திருப்புவனநாதர், ஒரு சித்தர் வடிவில் அவள் முன்

தோன்றுகிறார். கடவுளின் உருவைச் சமைப்பதற்குத் தேவையான அளவு தங்கத்தைக் கொண்டு வருமாறு கேட்கிறார். சில வெள்ளி மற்றும் செப்புப் பாத்திரங்களை மட்டுமே வாங்கிக் கொண்டுவர அவளால் முடிந்தது. அவற்றை உருக்குகிற சித்தர், தங்கப் படிமமாக இறையுருவைச் செய்து முடித்ததுமே அங்கிருந்து மறைந்து விடுகிறார்.¹⁰⁷ தன்னுடைய எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளமுடியாத அவள், கடவுளின் கன்னத்தைக் கிள்ளியதுடன் அவரை முத்தமிட்டுக் கொஞ்சவும் செய்கிறாள்.¹⁰⁸ திருப்புவனம் கோயிலின் மகாமண்டபத்திலுள்ள முதற்தூணின் வலதுபக்கத்தில் உள்ள கற்பலகையில் இந்தக் காட்சி அதியற்புத அழகுடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

தேவதாசிகளின் நிலங்களின் மீதான வரிவிதிப்புகளும் கூட ரத்து செய்யப்பட்டதும் நடந்துள்ளது. கோலியநல்லூர்ச் சீமையில் உள்ளிடப்படாத சில வரிகளை அவர்கள் செலுத்துவதிலிருந்தும் விலக்களித்து நரச நாயக்கன் பிறப்பித்த ஓர் உத்தரவை கி.பி.1483-ம்¹⁰⁹ ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று பதிவு செய்துள்ளது. திருவெண்ணைநல்லூர்க் கோயிலுக்குரிய தேவதாசிகள் மற்றும் கைக்கோளர்களுடைய நிலங்கள் சிலவற்றின் மீது விதிக்கப்பட்ட சில வரிகளை ரத்து செய்த ஒரு நிகழ்வை ஸ்ரீரங்கராயர் காலத்தியதான மற்றோர் ஆவணம்¹¹⁰ குறிப்பிடுகிறது. நடன ஆசிரியர்களும்,

இசைக் கலைஞர்களும் கூட, அவர்கள் ஆற்றிவந்த சேவைகளுக்கான அங்கீகாரமாக சில சிறப்புரிமைகளை வழங்கப் பெற்றுள்ளனர். (மேல்)சித்தாமூரில் சிம்ஹபுத்ரிநாதஸ்வாமியின் கோயில் நட்டுவனாருக்கும், நாகஸ்வரம் போன்ற இசைக் கருவிகளை வாசிப்பவர்களான ஐந்து இசைக்கலைஞர்களுக்கும் வாழ்வாதாரமாக படிஜீவிதம் என்ற முறையில் வடக்குக் குளத்தால் (தங்கால்) நீர்ப்பாசனம் பெறும் எல்லா வளமான மற்றும் தரிசு நிலங்கள் கொடையளிக்கப்பட்டதை அனேகமாக கி.பி.1582-ம் ஆண்டின்111 ஆவணம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

இக்கால கட்டத்தின் தேவதாசிகள் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாகவும் கருதப்பட்டு வந்துள்ளனர். அவர்களுக்குச் சில பொறுப்புகளும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெருமாள் ராயர் என்ற ஒரு தேவதாசி மிக உயர்ந்த நிலையில் மதிக்கப்பட்டிருந்த பெண். அவளுக்குத் தரப்பட்ட ஒரு பொறுப்பை ஆலய அதிகாரிகளின் முற்றுமுழுதான, ஆகச்சிறந்த திருப்திக்கேற்ற வகையில் நிறைவேற்றித்தந்ததாக கி.பி.1490-ம்112 ஆண்டின் ஆவணம் பதிவு செய்திருப்பதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. இராமேஸ்வரம் கோயிலின் மகாமண்டபத்திற்குச் செல்லுகிற பாதையின் எல்லாக் கதவுகளையும் ஆலய நிர்வாகிகளான ஸ்தானிகர்களுடனும், பூசாரிகளான பட்டர்களுடனும் சேர்ந்து திறப்பதற்குரிய சிறப்புரிமையை அக்கோயில்

தேவதாசிகள் அனுபவித்து வந்துள்ளனர். அந்தந்த நாளுக்கென்று அதிகாரப் பூர்வ பொறுப்பளிக்கப்பட்டு, வரிசையொழுங்கின்படி வரவேண்டியவளான நடனமங்கை 'முறைக்காரி' என்று அழைக்கப்பட்டாள். அவள் மேற்கண்ட பெருஞ்சேவையை கோயில் கண்காணிப்பாளரான தர்மகர்த்தாவின் சேவகர்களுடனும், கடைநிலை ஊழியர்களுடனும் சேர்ந்து நிறைவேற்றி வந்திருந்தாள். அவ்வப்போது அவள் ஆலய விளக்குகளையும் ஏற்றி வைப்பதுமுண்டு.¹¹³ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நாச்சியார் கோயிலில், தலைமைத் தேவதாசியிடமே அர்த்தஜாமப் பூஜை முடிவடைந்தபின் கோயிற் சாவி தரப்பட்டிருக்கும். இந்த நடைமுறை 1930-ம் ஆண்டு வரையிலும் அங்கு பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. அவர்கள் இந்த உரிமையைத் 'திறவுக் கோல்'¹¹⁴ (கதவைத் திறக்கும் உரிமை) என்று அழைத்தனர்.

மல்லிகார்ஜுனதேவ¹¹⁵ மகாராயர் காலத்துக்குரிய ஒரு சாசனம், ஒரு தேவதாசிக்கு முழுமையான 'தேவரடிமை ஸ்வதந்திரத்'தின், சிறிது நிலங்களையும், மேலும் பிற உரிமைகளையும் மானியமாக வழங்கியிருந்தது பற்றிய குறிப்பைத் தருகிறது. இருநூறு குழி அளவு நிலத்தையும், அருகில் உள்ள கிணற்றிலிருந்து பாசனத்திற்குரிய நீரையும் உரிமையாக வைத்துக் கொள்வதற்கு அவள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள். மேற்கண்டவாறு நிலத்தை

உடைமை கொள்ளுவதற்கான சுதந்திரம், ஒரு குறிப்பிட்ட வீட்டில் வசிப்பதற்கு உரிமை மற்றும் அந்த கிராமத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்வருவதற்கான உரிமை ஆகியவற்றுக்கான சுதந்திரம் போன்றவற்றை அவள் பெற்றிருந்ததை அந்த ஆவணம் பதிவு செய்கிறது. மூன்று தேவதாசிகளுக்குக் கோயில் அதிகாரிகள் இரண்டு மா அளவுக்கு வரியிலி நிலங்கள், கூத்தக்குடியில் ஒரு மா அளவு நிலம், அரிசியும், குறுணி நெல்லுமாக அனைத்தின் மீதும் முழு உரிமை வழங்கி மானியமாகத் தந்தனர் என்று கி.பி.1498-ம்116 ஆண்டு ஆவணம் கூறுகிறது.

வழிபாட்டை நெறிப்படுத்தி நடத்தவும் கூட தேவதாசிகள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். சின்னதாசரிபள்ளியில் நரசிம்மர் ஆலயத்தில் கடவுளின் அன்றாட வழிபாட்டை நடத்தித் தருமாறு ஒரு தேவதாசிக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டதாக கி.பி.1376-ம்117 ஆண்டு ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது. சிறப்பு வழிபாட்டுச் சேவை தனது பெயரில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு தேவதாசி, நிலமொன்றைத் தானம் செய்திருந்ததை இக்காலகட்டத்தின்¹¹⁸ சாசனமொன்று பதிவு செய்கிறது. ஒரு தேவதாசி தனது பெயரை 'பெரிய நாட்டு மாணிக்கம்' என்று மாற்றிக் கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது குறித்து கி.பி.1558-ம்119 ஆண்டு பதிவு குறிப்பிடுகிறது. கிராமத்து மக்களால் 'நாட்டு மாணிக்கம்' என்ற விருதுப்பெயர் ஒரு

தேவதாசிக்கு வழங்கப்பட்டதாக கி.பி.1474-ம்120 ஆண்டுக் கல்வெட்டுச் சாசனம் பதிவு செய்கிறது. ஈரோட்டில் உள்ள ஒரு கோயிலின் அரங்கிற்கு 'ஸ்ரீபாத மண்டபம்' என்ற பெயரை கி.பி.1460-ம்121 ஆண்டுச் சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. அதற்கு நன்கொடையளித்த ஒரு தாசியின் பெயரால் 'தாசி உபய மண்டபம்' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. மண்டபத்தின் பராமரிப்புப் பாதுகாப்புக்காக நிலம் மானியமாக வழங்கப்பட்டது. தேவதாசிகளின்¹²² பெயர்களால் நகரங்களே கூட அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அரசவை அமைப்பில் அவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கை இவை சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளன.

இத்தகைய நன்கொடைகள் தவிர, கூடுதலாக, ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த அரச பரம்பரையினரிடம் அவர்களுக்கு இருந்த தனிப்பட்ட செல்வாக்கு அவர்களுக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்தைக் கொணர்ந்து சேர்த்தது. (ந்) யுனிஸின் கருத்துப்படி, கிருஷ்ணதேவராயர், சின்னா தேவி என்கிற தேவதாசியின் மீது காதல் கொண்டு அவளைத் திருமணமும் செய்து கொண்டார்.¹²³ பிற்பாடு, அவருடைய இதயத்திற்கு மிக நெருக்கமானவளாக அவள் உயர்ந்தாள். திருமலை ஆலயத்தில் ராயரின் வெண்கலச் சிலைக்கு வலது பக்கத்தில் அவளுடைய சிலை உருவம் நிற்கிறது.¹²⁴ சமூகத்தில் மிக மரியாதைக்குரிய ஓர் அந்தஸ்தைத் தேவதாசிகளுக்குப்

பயஸின் குறிப்புகள் தருகின்றன.125 முதன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்த திருவிழாக்களின் போது நிகழும் பெரு விருந்துகளில் பங்கேற்பதற்கு அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

‘இந்த விருந்துகளில் பங்கேற்பதற்கு, அரசாங்கத்தின் எல்லா நடன மங்கையரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவரவர் நிலைக்கேற்ப வரிசையொழுங்கில் அவர்கள் பங்கேற்றிருக்க வேண்டும்...” என்று அவர் கூறுகிறார்.126 பேரரசரின் பட்டத்து அரசியருடன் அவர்கள் சமதையாக இருப்பதற்கும், அவர்களுடன் தங்கியிருக்கவும், சேர்ந்து தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளவும் அவர்கள் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர். “இந்த உரிமை, வேறு எந்த நபருக்கும், அவர் எத்தகைய ஓர் உயர்நிலையில் இருப்பவராக இருந்தாலும் கிடைப்பதற்கு எந்த விதத்திலும் வாய்ப்பே கிடையாது” என்று பயஸ் கூறுகிறார்.127

தேவதாசி முறையின் மீள்வருகைக்கு மிகவும் குறுகிய கால ஆயுளே இருந்தது என்று தோன்றுகிறது. அது ஒரு தொழில் என்று ஆன சமயத்திலிருந்து, அதன் விளைவாகப் பல மோசமான அம்சங்கள் அத்தொழிலின் உள்ளார்ந்த சவால்களாக எழுந்து நின்றன. இந்த முறையின் சீரழிவை அவை உள்ளிருந்தே விரைவுபடுத்தின. அவற்றுள், தொழில் ரீதியாகப் பரம்பரையாக இதைச் சுவீகரித்துக் கொள்கிற உரிமைகள், சொத்து, அர்ப்பணித்துக் கொள்ளுதல்

மற்றும் அவர்களின் மீது வரிகளை விதிப்பதற்கு அரசின் உரிமை இவை அடங்கும். அவர்களுக்குள் நிலவி வந்த வேற்றுமைகளும், அவர்களின் வெவ்வேறு நிலைகளில் இருந்தவர்களுக்கிடையிலான தகராறுகளும் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக நாசத்தை தேவதாசி முறைக்கு ஏற்படுத்தின.

தொழிலை வாரிசுபூர்வமாக ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளுதல்

முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைப் போல, தேவதாசிகளின் புதல்வியர் தங்களின் தாய்மார்களிடமிருந்து இத்தொழிலை வாரிசுப் பூர்வமாக ஸ்வீகரித்துக் கொண்டு வந்துள்ளனர். கி.பி.1498-ம்128 ஆண்டின் ஆவணமொன்று தேவதாசி ஒருத்திக்கு அடுத்து அவளுடைய தொழிலை மேற்கொண்ட வாரிசுகளைப் பட்டியலிட்டுள்ளது. முதலில் தாயார், அடுத்து அவருடைய மகள், அதன்பிறகு அவருடைய சகோதரிகள் என அது வரிசைப்படுத்தியிருக்கிறது. முந்தைய ஆவணம்129 ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, அடைக்கலம்காத்தாள் என்பவர்தான் அவர்களுடைய தாயார், ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மகள்கள் பின்வருபவர்கள் ஆவர்: வழித்துணைப் பெருமாள்பிள்ளை, மெய்யாரை மற்றும் வழித்துணை.

தேவதாசி சாதியைச் சேர்ந்த ஆண் உறுப்பினர்கள் தங்களைத் தாங்களே முதலிகள் மற்றும் பிள்ளைகள் என அழைத்துக் கொள்வர். சமூகத்தில் தமக்கென்று ஒரு

முறையான அந்தஸ்தைப் பெறுவதில் அவர்களுக்கு சிரமம் ஏதும் இல்லாதிருக்கும் பட்சத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ள அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதுண்டு.¹³⁰ பெரும்பாலும் கைக்கோளர் சமூகத்திலிருந்தே வருகிறவர்களான அவர்கள்¹³¹, பொதுவாக நடன ஆசிரியர்களான நட்டுவனார் தொழிலையே மேற்கொள்ளுவது வழக்கம். புதியவர்களுக்கு பாடலிலும்-ஆடலிலும் அவர்கள் பயிற்சியளிப்பவர்களாவர். மேளக்காரனர் அல்லது தொழில் நுணுக்கத் தேர்ச்சி பெற்ற இசைக்கலைஞர்களும் அதே கைக்கோள சமூகத்திலிருந்துதான் வருவார்கள்.¹³² தேதியும், ஆண்ட அரச பரம்பரையும் அறிய இயலாத வகையில் உள்ள, பதங்கீஸ்வரர் ஆலயத்திலிருந்து¹³³ பெறப்பட்ட ஓர் ஆவணம், கோயிலில் பழுதுபார்க்கும் பணியை மேற்கொள்ளவும், கோயிலின் நடன ஆசிரியர்களையும்-வாத்தியம் இசைப்பவர்களையும் பராமரிப்பதற்காகவும் ஸ்ரீராமன் என்பவரால் வழங்கப்பட்ட ஒரு நிலக்கொடையைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. திருக்கச்சியூர்க் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்டதான கி.பி.1456¹³⁴-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த மற்றோர் ஆவணம், கோயிலின் நடன ஆசிரியர்களுடைய உரிமைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிற தரவு என்று தோன்றுகிறது. நட்டுவனார்களுக்குத் தரப்பட்ட மதிப்பூதியம் பற்றி திருப்பதி கோயிலில் இருந்து கண்டறியப்பட்ட கி.பி.1512-ம்¹³⁵ ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று பேசுகிறது. இரண்டு காதி, இரண்டு அப்பம், மற்றும் இரண்டு நாழி அளவு பிரசாதம்

மற்றும் நட்டுவனாருக்கும், நடனக் கலைஞர்களின் உதவியாளரான முட்டுக்காரருக்கு ஓர் அப்பமும், இரண்டு பணமும் என்று மதிப்பூதியம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. தொழிலில் வாரிசுரிமை அடிப்படையில் ஸ்வீகரித்துக் கொள்கிற போது அடிப்படைத் தகுதிகளைக் கண்டிப்பான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட இயலாது. இந்தக் காரணத்தால் கீழ்நிலைத் தகுதிகள் உள்ள தேவதாசிகளும், நட்டுவனார்களும் தோன்றுவது என்பது நடைபெறத் தொடங்கியது.

தத்தெடுத்தல்

ஒரு நடன மங்கை, அவள் எந்தக் கோயிலைச் சார்ந்திருக்கிறாளோ அதனுடைய அதிகாரிகளின் அனுமதியுடன் ஒரு மகளைத் தத்தெடுத்துக் கொள்ள முடியும்.¹³⁶ அனேகமாக பிராமணரல்லாத சாதிகளைச் சேர்ந்த ஓர் இளம்பெண்ணை அவள் தத்தெடுக்கவோ அல்லது விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளவோ முடியும். இத்தகைய தத்தெடுத்தல்களின்போது பையன்களைத் தத்துக் கொடுக்கும்போது என்னென்ன நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுவார்களோ அவையேதான் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. ஆனால், பெண்களைக் கைமாற்றித் தரும்போது சடங்குகள் எனவையும் செய்யப்படுவதில்லை. இந்த நடைமுறைக்கு வளர்ப்பு¹³⁷ என்று பெயர். ஆனால், சொத்துக்களைக் கைமாற்றித் தருவதற்கு அவள் மகன்களைத் தத்தெடுத்துக்கொள்ள இயலாது. தத்து

எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு பெண், வாழ்க்கைக் காலம் முழுமைக்கும் தனது வளர்ப்புத் தாயின் சொத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள முடியாது. வாரிசு உரிமை படைத்தவளாக அவள் இருந்த போதிலுங்கூட, அவளுடைய சகோதரரின் விதவைகளை ஆதரித்தாக வேண்டுமென்ற சாதீயச் சட்டங்களுக்கு அவள் கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.¹³⁸

சில விதிவிலக்கான சமயங்களில், தத்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பெண், தனது வாழ்நாட் காலத்திலேயே அவளுடைய வளர்ப்புத் தாயின் சொத்துக்களில் சிறிதளவு வாரிசுரிமையாகப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடிந்துள்ளது. “குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து யாரை அவள் வளர்த்து வந்திருந்தாளோ அந்தப் பெண் அவளுடைய வீட்டுப் பணிப்பெண்களுள் ஒருத்தி. தனது வாழ்நாளில் சேமித்துத் தனியே எடுத்து வைத்திருந்த பணத்திலிருந்து மற்றொரு பன்னிரண்டாயிரம் தொகையளவுக்கு அப்பணிப்பெண்/வளர்ப்பு மகளுக்கென்று அவள் விட்டுச் சென்றாள்...”¹³⁹ என்று பார்போஸா கூறுகிறார்.

சொத்துக்களை வாரிசுரிமை கொள்ளுதல்

நடனப் பெண்களின் நடுவே, தொழிலைப் போலவே சொத்தைக் கைமாற்றித் தருவதிலும் பெறுவதிலும் பெண்களின் வரிசைதான் முதலில் இடம் பெறுகிறது. அதற்குப் பிறகுதான் ஆண்கள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவர். ஒரு தேவதாசிக்கு, அவளுடைய

சொத்துக்கு உரிமை கொண்டாட மகள் யாரும் இல்லாத போது இயல்பாகவே அந்தச் சொத்து அவள் எந்தக் கோயிலுக்கு உரியவளோ அந்தக் கோயிலுக்கே உரிமையாகிவிடும். எப்படியாயினும், ஒரு தேவதாசிக்கு சொத்துக்கான வாரிசு என்று யாருமில்லாத போதோ அல்லது அதை அவள் கோயிலுக்கு வழங்க விரும்பாத போதோ, அச்சொத்தை யாருக்கு வழங்குவது என்று தேர்வு செய்யும் உரிமையை முற்றுமுழுதாக அவள் மட்டுமே அனுபவித்து வந்திருக்கிறாள். ஓர் அரசனையே தனது வாரிசாகத் தத்தெடுத்துக் கொண்டவளான ஒரு தேவதாசி, எவ்வாறு தனது எல்லாச் சொத்துக்களையும் அரசனுக்கே உரிமையாக்கி விட்டுச் சென்றாள் என்ற ஓர் எடுத்துக்காட்டை பார்போஸா நமக்குத் தந்திருக்கிறார். “அவர்களுள் சிலர் மிகப் பெரும் செல்வம் படைத்தவர்களாயிருந்தனர்.

சமீப நாட்களுக்குச் சிறிது முன்னால், மகனோ அல்லது மகனோ யாருமற்றவளான ஒரு தேவதாசி இறந்து போனாள். தனது சொத்துகள் அனைத்துக்கும் அரசனே உரிமை படைத்த வாரிசு என்று அவள் தீர்மானம் செய்து விட்டுப் போயிருந்ததால், அவள் இறந்த பிறகு, அப்படி என்னதான் சொத்துகளை அவள் விட்டுச் சென்றிருக்கிறாள் என அறியவும், அவற்றை எடுத்துச் செல்லவும் அரசன் ஆட்களை அனுப்பி வைத்தான். அங்கு சுமார் எழுபதாயிரம் பகோடாக்கள் (தங்க நாணயங்கள்) இருந்தன என்று கண்டறிந்தார்கள்...”

என்று பார்போஸா கூறுகிறார். இதிலிருந்து மற்றோர் உண்மையும் தெளிவாகிறது: சில தனி நபர்களின் முன்னிலையில் ஒரு தேவதாசி ஒரு குழந்தையை அல்லது வேறு ஒருவரைத் தன்னுடைய வாரிசு என்று அங்கீகரித்து விட்டாலே கூட அவளுடைய தத்தெடுப்பதற்கான உரிமையை அது சட்டப்பூர்வமாக்கிவிட போதுமானது என்பதுதான்.¹⁴²

தேவதாசி முறை என்பது ஒரு தொழிலாக ஆன பொழுது, விஜயநகர அரசு தேவதாசிகளிடமிருந்து சில வரிகளை வசூலித்தது. அரசுக்கு வருவாய் ஈட்டித்தர உதவும் ஒரு மூலவளமாக தேவதாசிகள் இருந்தனர் என்ற வகையில், அரசும்-ஆலயங்களும் தேவதாசிகளைப் பராமரித்து வருவதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவையாக இருந்தன என்று அப்துர் ரஸாக் கூறுகிறார். அவ்வாறு அவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட வருவாய் முழுவதும் காவற்படையை நல்லமுறையில் பராமரித்து வருவதற்கென்றே சென்றது.¹⁴³ சில கைக்கோளர்களிடமிருந்தும், ஒரு தேவதாசியிடமிருந்தும் வசூலிக்கப்பட்ட அடிமைக்காசு என்றொரு வரி குறித்து கி.பி.1522-ம் ஆண்டு ஆவணம் குறிப்பிட்டுள்ளது.¹⁴⁴ நரசிம்ஹ சுவாமியின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் விதத்தில் அந்த தேவதாசியின் பராமரிப்புக்காக அத்தொகை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவள் கோயிலினுடைய நிரந்தர ஊழியர் என்ற வகையில், நிலம், வீட்டுமனை மற்றும் அரிசி ஆகியவை

அவளுக்குக் கோயிலிலிருந்தே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன.¹⁴⁵ தேவதாசி முறை மெல்லமெல்ல ஒரு தொழிலாக மாறிவரவர, அது பாலியல் தொழிலுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய ஒன்றாக ஆகி விட்டது. தேவதாசி முறையின் இந்த நிலைமைக்குக் கோயிலும், அரசும் சிறிய அளவிலும் கூட பொறுப்பு வகிக்கவில்லை.

உயர்நிலை வரிசையொழுங்கு

முந்தைய காலகட்டத்திற் போலவே படிநிலை வரிசையில் அமைந்த ஏற்றத்தாழ்வான வரிசையொழுங்கு தேவதாசிகளுக்கு நடுவே நிலவி வந்தது. அவர்களுக்கென்று குடியிருப்பு வசதியையும், நிலத்தையும் மானியங்களாக வழங்குகையில் பின்பற்றப்பட்ட முன்னுதாரண வரிசையொழுங்கு பற்றி பொன்னமராவதியிலிருந்து பெறப்பட்ட கி.பி.1446-ம்¹⁴⁶ ஆண்டின் ஆவணமொன்று குறிப்பிடுகிறது. ஸ்ரீரங்கநாயகி என்ற பெயருடைய ஒரு தேவதாசியால் அனுபவிக்கப்பட்ட முன்னுதாரண வரிசையொழுங்கான 'முதலடைவு' குறித்து அது விவரங்களைத் தருகிறது. இந்த முதல் அடைவு முன்னுரிமையைப் பெற்றிருப்பவர், தனது சேவையை முதலில் வழங்க வேண்டியவராவார். ஒருமா அளவு வரியிலி நிலமும், ஒரு வீடும் கூட இதர உரிமைகளுடன் அவளுக்கு மானியங்களாக வழங்கப்பட்டிருந்தன. கி.பி.1453-ல்¹⁴⁷ அதே இடத்திலிருந்து பெறப்பட்ட மற்றோர் ஆவணம் தேவதாசிகளின் இரண்டாவது, மூன்றாவது மற்றும்

நான்காவது வரிசையொழுங்குகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. கோயில் நிலமான திருநாமத்துக் காணியிலிருந்து ஒரு மா அளவு வரியிலி நிலமும், இரண்டு வீடுகளும் மானியமாகப் பெற்றிருந்தவளான ஒரு தேவதாசிக்கு இரண்டாவது வரிசை வழங்கப்பட்டிருந்தது. மூன்றாவது அடைவைப் பெற்றவர்கள் மூன்று தேவதாசிகளாவர். ஒவ்வொருவருக்கும் தலா ஒருமா அளவு வரியிலி நிலமும், இரண்டு வீடுகளும் வழங்கப்பட்டன. மற்றும் இரண்டு தேவதாசிகள் குழுவுக்கு நான்காவது அடைவு உரிமையை அனுபவிக்கிறதுடன், முறையே ஒரு மா மற்றும் அரை மா அளவு நிலமும், இரண்டு வீடுகளும் மானியமாக வழங்கப் பெற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறு வரிசையொழுங்குபடுத்துவதற்கு முறை என்று பெயர். இந்த முன்னோடி வரிசையொழுங்குக்குக் கீழ் வருகிற தேவதாசிகட்கு முறைக்காரிகள்¹⁴⁸ என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். சுசீந்திரம் கோயிலில் அவர்கள், பழைய குடும்பம் என்று பொருள்பட 'மூத்தகுடி' எனவும் சிறப்பு மரியாதை பெறும் குடும்பம் 'சிறப்புக்குடி' எனவும்¹⁴⁹ வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதேபோல, ஒரிஸ்ஸாவின் மகாரிகளும் கூட காவ்னி (பாடகர்), பாவ்னி (இசைக்கலைஞர்), மற்றும் நாச்சுனி (நடனக்கலைஞர்) என வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவர்களையும் மீண்டும் இரு பிரிவாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். கோயிலின் நடன மண்டபத்திலோ

அல்லது வேறு அரங்கிலோ மட்டுமே
நடனமாடுகிறவர்களும், பாடுகிறவர்களும், பாகிர்-
காப்னிகள் எனவும், கோயிலின் மூலஸ்தான
சன்னதியில்¹⁵⁰ இறைவன் முன்னிலையில் மட்டுமே
நிகழ்வுகளை அரங்கேற்றுபவர்கள் பித்ரகாவ்னிகள்
எனவும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

விஜயநகர மண்டலத்தில், அவர்கள் அனேகமாக
போகங்கள் மற்றும் சானிகள் எனப்
பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர்.¹⁵¹ இந்தக் காலகட்டத்தின்
தேவதாசிகளும் கூட வலங்கை (வலதுகை) மற்றும்
இடங்கை (இடதுகை) குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர்.
இத்தகைய வேறுபாடுகள் காஞ்சிபுரத்தில்¹⁵² அதிகபட்ச
அளவில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது.
வலங்கை, இடங்கை கோயில்களும், மண்டபங்களும்
அங்குள்ளன. இதன் விளைவாக குழுச்சண்டைகளும்
அவர்களுக்கு நடுவே ஏற்படலாயின. இத்தகைய
பிரிவுகள், தேவதாசி முறையின் தார்மீக அறங்கள்
கீழ்நிலையை அடைந்து வீழ்ச்சியடைவதற்கு இட்டுச்
சென்றன.

குமார கம்பணன், தேவதாசி முறையின்
மீள்வருகைக்கு உதவியிருந்தான். ஆலய சேவைக்கென
அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் நடைமுறையைப்
புதுப்பித்ததன் மூலமும், நடைமுறையில் வாழ்ந்து வந்த
தேவதாசிகளுக்கிடையே மூண்டிருந்த தகராறுகளுக்குத்
தீர்வு காண்பதன் மூலமும் அந்த மீள்வருகைக்கு அவன்

வழி சமைத்தான். இருந்த போதிலும்கூட, உள்ளார்ந்த பல சவால்களை அது சந்திக்க வேண்டி வந்தது. தேவதாசிகளால் அனுபவிக்கப்பட்ட உரிமைகளும், அவர்கள் அடைந்திருந்த சமூக அந்தஸ்தும் பெரும்பாலும் மிகக் குறுகிய காலத்திற்கே நீடித்த தற்காலிகமானவையாக அமைந்தன. எதார்த்தத்தில், அதனுடைய சீர்குலைவும், வீழ்ச்சியும், இக்கால கட்டத்தின் இறுதிப் பகுதியை நெருங்கும் போதே மிக வெளிப்படையான அடையாளங்களைப் புலப்படுத்தத் தொடங்கி விட்டன. ஆகவேதான், நாயக்கர்களின் ஆட்சியின்கீழ் அதனுடைய சீர்குலைவும், வீழ்ச்சியும் தவிர்க்க முடியாதவையாக நேர்ந்தன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழ்நாட்டின் மீதான வெற்றி, குமாரகம்பணன், கி.பி.1352-ம் ஆண்டு வாக்கில் தொண்டை மண்டலத்தின் சம்புவராயர்களை வீழ்த்தியதிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது. (க.ஆ.,1919, எண்.297) கி.பி.1378-ம் ஆண்டு வாக்கில், மதுரை சுல்தானியத்தின் அழிவுடன் அது முடிவடைந்தது.
2. க.ஆ., 1916, எண்.64.
3. ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் ஒரு மகனான பராக்கிரம பாண்டிய மாவலி வாணாதிராயனின் பட்டப்பெயரான 'பாவனங்கா' என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுவதிலேயே இது புலனாகிறது.

(க.இ.ஆ., 1916, பகு.2, பத்தி-33.)

4. க.ஆ., 1912, எண்.208, (பின்னிணைப்பு-III-8)
5. க.இ.ஆ., 1913, பகு.2, பத்தி-51.
6. க.ஆ., 1912, எண்.195. (பின்னிணைப்பு-III-9)
7. இரா.நாகசாமி, தொ.த.வா.ச.ச.ஆ., ப.140.
8. க.ஆ., 1912, எண்.195.
9. மேலது, 196, (பின்னிணைப்பு-III-10)
10. இரா.நாகசாமி, மு.கு.நூ., ப.140
11. கே.சதாசிவன், ஹிஸ்டோரியா, தொ.1, ப-116.
12. என்.வெங்கடரமணய்யா, 'விஜயநகரத்தின் மூன்றாவது அரசு பரம்பரையின் வரலாற்றில் ஆய்வுகள்', சென்னை, 1935, ப-ள்: 328-329.
13. எம்.ராகவய்யங்கார், சாசனத் தமிழ்க் கவி சரித்திரம், மானாமதுரை, 1961, ப.146.
14. க.ஆ., 1919, எண்.284.
15. மேலது, எண்.266.
16. மேலது, எண்.1921, எண்.110.
17. தெ.சா., தொ.4, எண்.356.
18. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ-4, ப-

ள்: 111-112.

19. ராபர்ட் ஸீவெல், ஒரு மறக்கப்பட்ட பேரரசு, ப.80.

20. பு.ச.சா., எண்.814.

21. பார்போஸா, ஒரு நிகழ்வுச் சித்தரிப்பு, 1., ப.216.

22. பு.ச.சா., எண்.930.

23. 'சோமலே', (ப-ர்.), திருவண்ணாமலைக் கோயில்
கும்பாபிஷேக விழா மலர், சென்னை, 1976, ப.218

24. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.248.

25. க.ஆ., 1912, எண்.401.

26. பு.ச.சா., எண்.718; மேலும், பார்க்க: க.ஆ., 1916,
எண்.565.

27. பு.ச.சா.: விராலிமலைக் கோயிலில் தேவதாசி
மரபின் தொடர்ச்சி நிலவியதை, 'விராலிமலைக்
குறவஞ்சி' நாட்டிய நாடகம் மூலம்
நாம் பெற முடிகிறது. இதில், ஓர் இளம்
கன்னிகை, இக்கோயிலின் இறைவனைக்
கண்டு தீராத மையல் கொள்வதும்,
பிரிவாற்றாமையால் பசலை நோய் கண்டு
அவனுடன் மீளவும் ஐக்கியமாக
வேண்டுமென ஏங்கித் தவிப்பதும் இடம்
பெறுகின்றன. (ம.சா.க.நி.செ.ம.,
சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1971, ப.28)

28. க.ஆ., 1916, எண்.564.
29. மேலது, எண்.569.
30. மேலது, 1949-50, எண்.365.
31. பால், (ப-ர்.), பிரயாணங்கள், 1.ப.71., தொகு.LVIII, (1929), ப.169. 'மோசமான வணிகம்' என்ற சொல்லாடலால், அனேகமாக இவர் சுட்டிக் காட்டுவது பாலியல் தொழிலாயிருக்கலாம்.
32. மேலது, ப.169, இவ்விளம் பெண்கள், ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் பட்சத்தில், அவர்கள் தேவதாசிகளாகவும், பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருப்பவர்களாகவும் ஆகியிருப்பார்கள் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.
33. பு.ச.சா.:எண்.793, இப்பெண்களின் பெயர்கள்: உலகுடையநாச்சி-யின் மகள் மல்லாயி, பொன்னான், அழகப்பெருமாள், வேங்கடம் மற்றும் தாயுமான்.
34. பார்போஸா, மு.கு.நூ., ப.216.
35. மேலது, ப.216.
36. அருணகிரி அடிகள் புராணம், சருக்கம், 3, V.II.
37. மேலது, 3:24.
38. மேலது, 24-25.

39. பார்போஸா, ஒரு நிகழ்வு குறித்த சித்தரிப்பு, 1, ப-ள்: 222-23.

40. மேலது, குறிப்பு : மொழிபெயர்ப்பாளர், இந்தப் பழக்கத்துடன் உடன்படாத ஒருவராவார்.

41. இரா.நாகசாமி, 'யாவரும் கேளிர்', ப.258; வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளில், வேறுபட்ட ஒரு மரபு பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது.

அனேகமாகக் கடவுளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற ஒன்றாகக் கருதப்படும் ஒரு வாளுக்கு கன்னிப்பெண்கள் மணமுடிக்கப் பெறுகின்றனர். கொங்கண் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாவானி-கள், கடவுளின் ஆயுதமான காஞ்ஜிர் என்ற குறுவாளுக்கு மணமுடிக்கப் பெறுகின்றனர். இப் பெண்கள் தேவயோஷிடா (கடவுளின் விபசாரிகள்) என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். கர்நாடகாவில், பெரும் எண்ணிக்கையிலான இளம் பெண்கள், எல்லாம்மா என்கிற பெண்கடவுளுக்கு- கோயிலுக்கு- அர்ப்பணிக்கப்பட்டு வந்தனர். (எல்லார-அம்மா- அனைத்துயிர்களின் தாய், அல்லது எல்லை அம்மா=எல்லையின் கடவுள்.) இ.தொ.க., தொகுதி.XLIV, (1915), ப-ள்:73-75 - மற்றும் மரியா மியெஸ், 'இந்தியப் பெண்களும்-ஆணாதிக்கச் சமூகமும்'; புது டெல்லி, 1980, ப-70.) இந்த நடைமுறை, கர்நாடக மாநிலத்தின் பெல்காம் மாவட்டத்தில் உள்ள சோவாயுன்டாட்டி என்ற

ஊரில் இன்றளவும் கூட தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது.

42. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப-234
43. பு.ச.சா., எண்.793.
44. மேலது, எண்.841, மற்றும் எண்.817.
45. ரஜினி தேவி, 'இந்தியாவின் நடன வழக்கு மொழிகள்' டெல்லி, 1972, ப.45
46. பு.ச.சா., எண்.710.
47. மேலது, எண்.817.
48. க.ஆ., 1921, எண்.356.
49. மேலது, 1917, எண்.508.
50. கே.கே.பிள்ளை, 'சுசீந்திரம் கோயில்', ப.10.
51. க.ஆ., 1932-33, எண்.30.
52. கும்ப ஆரத்தி, கும்ப ஹாரத்தி, அல்லது குட விளக்கு என்று வெவ்வேறு விதமாக அழைக்கப்படுகிறது. கும்பாரத்தி என்பது, ஒரு குட வடிவத்திலமைந்த திருவிளக்கு. இசை மற்றும் நடனத்தின துணையுடன் நடன மங்கையர் கடவுளின் முன் வழிபாடு நடத்துகையில் இவ்விளக்கு ஆரத்தியாக அசைத்துக் காட்டப்படுகிறது.

(டி.என்.பாலசுப்ரமணியன்,

மு.கு.நூ.,

தொ.iii, பகு.2, கல்வெட்டியல் அருஞ்சொற்பொருள்
அகர முதலி, ப.xxix.)

53. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள், X ப-ள் : 220-21.
54. ஞான சம்பந்தர், தேவாரம், 221:1; திருவாசகம்,
திருச்சால், 1. (இந்தத் தகவல் திரு
எம்.வி.மணிஅய்யர் (கபாலீஸ்வரர் கோயில்,
மயிலாப்பூர்,
சென்னை) என்பவரால் தரப்பட்டது. நேர்காணல்
நாள்:11-10-1983.
55. பியெட்ரோ டெல்லா வெல்லெ, பிரயாணங்கள்-II, ப-
ள்:258-59.
56. மேலது, ப.259.
57. டி.வி.மகாலிங்கம், வி.கீ.நி.ச.வா., பகு-2, ப.73-353.
58. அருள்மிகு ராமநாதஸ்வாமி கும்பாபிஷேக விழா
மலர், ப.73.
59. நட்டுவாங்கம் (நட்டுவனாரின் தாளக்கட்டு)
இல்லாமல், ஒரு தேவதாசி தனது நடனத்தை
நிகழ்த்த முடியாது. இது பின்வரும்
பாடல்வரியிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படும்.
பாடலின் தொடக்க வரி இது. “நட்டுவனைக்
காண்கிலேன்”.
60. காஞ்சனமாலாவுடன் நேர்காணல்-நாள் : 25-03-1984.

61. ரீட்டா தேவி, மு.கு.நூ., (1970), ப.221.
62. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., (1970), ப.234.
63. பார்போஸா, மு.கு.நூ., ப.216.
64. பரஞ்சோதி, திருவிளையாடற் புராணம், 36:7.
65. மிர்ரர், தொகுதி-XVII, எண்.10, பம்பாய், 1978, ப-ள்: 49-50.
66. வி.எம்.கோபால கிருஷ்ணமாச்சார்யா, மு.கு.நூ., ப-49.
67. பி.ஏ.சாலேதோர், மு.கு.நூ., ப-ள்:372-73.
68. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப-83.
69. மேலது, ப.84.
70. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப.253.
71. பியெட்ரோ டெல்லா வெல்லெ, பிரயாணங்கள்-II, ப-ள்:259-60.
72. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள், X, ப-274.
73. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப.256.
74. பாயாடெரஸ் (ஒரு போர்த்துகீசிய வார்த்தை) என்போர், கோயில்களின்

நடனப் பெண்கள்-பின்-பாலியல் தொழிலாளர்கள் ஆனவர்கள். (பார்க்க:

பி.ஏ.சாலேதோர், மு.கு.நூ., ப.169.)

75. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூல், ப.258 மற்றும் பி.ஏ.சாலேதோர், மேலது, ப.169.
76. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள்,X, ப-ள்: 220-221.
77. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4, ப-ள்:117-18; பி.ஏ.சாலேதோர், மு.கு.நூ., ப-374.
78. க.ஆ., 1916, எண்.564.
79. மேலது, எண்.569, மற்றும் 566.
80. மேலது, எண்.565.
81. மேலது, 1927-28, எண்.394.
82. பரஞ்சோதி, திருவிளையாடற் புராணம், 36:7.
83. தென்னிந்திய சாசனங்கள், தொ.8, எண்.169.
84. தி.தி.தே.க.வ., தொ.4, எண்.21.
85. மேலது:எண்கள்:44, 146; தொ-5, எண்கள் 74, 104; தொ.2, எண்கள்-5,
86. எண்.வெங்கடரமணய்யா, மு.கு.நூ., ப-ள்: 401-406.
87. தி.தி.தே.க.வ., தொ.4, எண்.142; மேலும் எண்கள்:5, 33,39,49,116.
88. மேலது, தொ.2, எண்.10.
89. மேலது, எண்.86.

90. மேலது, எண்கள், 5 மற்றும் 8.
91. க.ஆ., 1928-29, எண்.100.
92. வி.வேதாச்சலம், பாண்டிய நாட்டில் வாணாதிராயர்கள் (தமிழ்), (பதிப்பிக்கப்படாத கையெழுத்துப் பிரதிகள்.) ப.163; பின்னிணைப்பு-III 11.)
93. பு.ச.சா. எண்.686.
94. மேலது, எண்.867.
95. க.ஆ., 1927-28, எண்.394.
96. டாய்லர், கீழ்த்திசை வரலாற்றியல் கையெழுத்துப் பிரதிகள், 1, ப-ள்:35-37; கோயில் ஒழுக்கு, ப-ள்: 130-33, (பார்க்க: பின்னிணைப்பு-IV)
97. தி.தி.தே.க.வ., தொ.2, எண்.134.
98. மேலது, எண்.135.
99. பு.ச.சா., எண்.814, 870.
100. மேலது, எண்.781; தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்கள் 30 மற்றும் 248.
101. பு.ச.சா, எண்.817.
102. க.ஆ., 1938-39, எண்.338.
103. க.க., பகு.2, எண்:1968/215.
104. டி.வி.மகாலிங்கம், தென் இந்திய ஆட்சியியல், சென்னை, ப.386.

105. க.இ.ஆ., 1916, பகு.2, பத்தி-38.
106. தெ.இ.கோ.சா., தொகுதி-1, எண்.128; க.ஆ., 1919, எண்.229; க.இ.ஆ., 1919, பகு.2, பத்தி-38.
107. பரஞ்சோதி, மு.கு.நூ-8; 36:1-28.
108. மேலது, 36:20-30, மேலும், கந்தசாமிப் புலவரின் திருப்புவனநாதர் உலா,
(ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1956, II, 377-99.
109. தெ.சா., தொ.XVII, எண்.220; க.ஆ., 1904, எண்.198.
110. மேலது, 1921, எண்.490; மேலும், தெ.இ.கோ.சா., தொ.ஐ, எண்.31; அவர்களுக்கான மானிய நிலங்களின் மீதான தண்ணீர்த் தீர்வையை ரத்து செய்வதற்காக.
111. மேலது, தொ-1, எண்.29.
112. கே.கே.பிள்ளை, சுசீந்திரம் கோயில், ப.288.
113. இ.தொ.க., தொ.12, (1883), ப-ள் : 315-326.
114. திருமதி.முத்துலக்ஷ்மிமியுடனான நேர்காணல், நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
115. பு.ச.சா., எண்.710.
116. மேலது, எண்.718, மேலும் பார்க்க, க.ஆ., 1927, எண்.86; மேலது-1924-35;

எண்.210.

117. மேலது, 1938-39, எண்.338.

118. மேலது, 1912, எண்.225.

119. மேலது, 1927, எண்.86, பெரிய-நாடு என்பது
அநேகமாக, பேரரசின் ஒரு

கோட்டம் அல்லது பிரிவாக இருக்கலாம்.

120. பு.ச.சா., எண்.814, சமீபத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட
ஒரு செப்பேட்டில், ஒரு

தேவதாசியை 'நாட்டு மாணிக்கம்' என அது
அழைப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அந்த ஆவணம்,
இப்போது புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள
மேலப்பனையூர் என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு முன்னாள்

தேவதாசியிடம் இருக்கிறது.

121. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.248.

122. (எ.கா.) இராமநாதபுரத்திலுள்ள தேவடியாப்பட்டணம்.
சூரத் நகரத்திற்கு அதனுடைய பெயர் பெறப்பட்டது,
கி.பி.1500-ம் ஆண்டில் நேவயாடாவின் உரிமையில்
இருந்த நடனப் பெண்களுள் ஒருத்தியான சூரஜ்
என்பவளின் பெயரிலிருந்தேயாகும்.
(பார்போஸா, மு.கு.நா., பின்னிணைப்பு (3), ப.238)

123. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நா., ப-ள்:344-45.

124. இந்தியாவின் தொல்லியல்

ஆய்வுத்துறை:ஆண்டறிக்கை, 1911-12.

125. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூல், ப.234.

126. மேலது, ப-ள்: 253, 258.

127. மேலது, ப-ள்: 254, 259.

128. பு.ச.சா., எண்.718; மேலும் பார்க்க: சென்னை மாகாணத்தன் நிர்வாகப் பதிவேடு (எம்ஏஎம்பி), தொ.3, (1893), ப.267.

129. பு.ச.சா., எண்.710.

130. செ.மா.நி.ப., தொ.3, ப.267; எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., ப.127.

131. எஸ்.டபிள்யூ. ஃப்ரான்சிஸ், இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கெடுப்பு, 1901, தொ.XV, (மெட்ராஸ்), ப.151.

132. எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., ப-ள்: 127-28

133. க.ஆ., 1932-33, எண்.38.

134. மேலது, எண்.68.

135. தி.தி.தே.க.வ., தொ.3, எண்.27.

136. செ.மா.நி.ப., ப.267.

137. எஃப்.ஆர்.ஹைமிங்வே, சென்னை மாவட்ட அரசிதழ், தொ.1, சென்னை, 1906, ப.65.

138. இ.தொ.க., தொ.XIII (1884), ப.177.

139. பார்போஸா, மு.கு.நூ., ப.226.
140. இ.தொ.க., தொ.XIII, ப.177.
141. பார்போஸா, மு.கு.நூ., ப.266. பகோடா என்பது ஒரு தங்க நாணயம். மூன்று (3) ரூபாய்களுக்கு ஒரு பகோடா பரிவர்த்தனை மதிப்புக் கொண்டது. அதே சமயம், ஒரு நட்சத்திர பகோடா, மூன்றரை ரூபாய்கள் தந்து மாற்றிக் கொள்ளப்படக் கூடியது. ஒரு ரூபாய் என்பது நான்கு சக்கரங்கள் தந்து மாற்றிக் கொள்ளப்பட முடிந்தது. ஒரு சக்கரம், 28 காசுகளுக்கு மாற்றப்படத்தக்கது.
142. இ.தொ.க., தொ.XIII, ப.177.
143. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4, ப-ள்:111-112.
144. க.ஆ., 1914, எண்.445.
145. க.ஆ., 1914, பகு.2, பத்தி-28
146. பு.ச.சா., எண்.781.
147. மேலது, எண்.793, (பார்க்க : பின்னிணைப்பு-III-12;) நாயக்கர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இந்த மரபின் தொடர்ச்சிக்காக.
148. இ.தொ.க., தொ.XIII, ப.316.
149. க.க., எண். 1968/203; மேலும், பார்க்க: மேலது, எண்: 1968/230.

150. ரீட்டாதேவி, மு.கு.நூ., ப.221.
151. எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., ப.128.
152. க.ஆ., 1921., பகு.2, பத்தி-47. இரா.நாகசாமி (தொ.த.வா.ச.ச.வா. - ஆய்வுகள்-ப.100)-யின் கருத்தில், இந்த வகைப்படுத்தல் என்பது, அனுலோமா-பிரதிலோமா பிரிவுகளை ஒத்தது.

சீர்குலைவும் வீழ்ச்சியும் (கி.பி.1565 - 1800)

மேன்மைமிக்கவையும், மிக உயரியவையுமான நோக்கங்களுடன் தொடங்கப்பட்டதான இந்த தேவதாசி முறை, நாளடைவில், மற்ற சமூக நிறுவனங்களையும் போலவே “மிகமிக ஆட்சேபகரமான ஒன்றாக உருத்திரிந்து சிதைந்து போய் விட்டது.”¹ பெரும் பிரம்மாண்ட நிறுவன அமைப்பாக மத்தியகால தமிழ்க் கோயில்கள் செழிப்புற்று வளர்ச்சியடைந்து வந்த அதே சமயத்தில், அதனுள் ஒரு நுண் நிறுவன அமைப்பாக தேவதாசிகள் முறையும் கூட செழிப்படைந்து வந்திருந்தது. எப்படியாயினும், ஆலய நிர்வாகக் கட்டமைப்பு வீழ்ச்சியின் அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கிய போதே, தேவதாசி முறையும் கூட வீழ்ச்சியை நோக்கி நகரத் தொடங்கிவிட்டது.

இந்த முறை வீழ்ச்சியடைய நேர்ந்ததற்கான காரணம், எது ஆன்மிக ரீதியானதோ அதனுள்ளும், எது உலகியல் ரீதியானதோ அதனுள்ளும் நிலவிக் கொண்டிருந்த உள்ளுறை முரண்பாடுகளே. “ஒரு கலை, பாலியல் வேட்கைகளின் குவிமையமாக மாறத் தொடங்குகிற தருணத்திலிருந்தே எப்போதும் அது தார்மீக அற விழுமியங்களைப் பற்றிய அக்கறைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளத் தொடங்குவதன் அடையாளம்;

சமூக, அரசியல் மற்றும் மதரீதியான ஊழலின் அடையாளம்; கலைத்தொழில் நுட்பத் திறன்களை வீணடித்தலும், நியாயமான பாதுகாப்பை மறத்தலும் ஆகிய இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அரசியல் ரீதியாகத் தவிர்க்கவே முடியாத வீழ்ச்சியின் அடையாளம் அது...”² என்பதாக ஜீயஸ் கே.தெமிஸ்டோக்கின்ஸ் அவதானித்துள்ளார். போதுமான அளவு உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுத் தரவுகளால் இந்தக் குறிப்பிட்ட அம்சம் வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளது.

கி.பி.1565-1800-ம் ஆண்டுகளில், நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தின் போது, தேவதாசி முறையின் வீழ்ச்சியினுடைய அடையாளங்கள், தங்களுடைய தெள்ளத் தெளிவான- வெளிப்படையான தோற்றத்தைக் காட்டியிருந்தன. உள்ளார்ந்து உறைந்திருந்த பலவீனங்களின் நீண்ட மரபும், வேறு சில தொடர்பற்ற அம்சங்களும் இந்த வீழ்ச்சிக்குத் தமது பங்கினை ஆற்றின. அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில நிபுணர்களின் நிபுணத்துவமிக்க ஆய்வுத் தரவுகளின்படி, தேவதாசி முறையின் சீர்குலைவு கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டு³க்கு முன்பிருந்து அதனுள்ளிருந்தே தொடங்கியிருந்தது. பெரிய புராணத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, திருவாரூரின் பரவை நாச்சியாரையும், திருவொற்றியூரின் சங்கிலி நாச்சியாரையும் மணந்து கொண்ட சுந்தரரின் செயலிலிருந்தே இதை அனேகமாக வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கலாம்.⁴ சுந்தரரின் மீது

ஆற்றாத கோபம் கொண்டவரான ஆயர்கோன் கலிக்காம நாயனார், மதம் சார்ந்த விவாதங்களைத் தாங்கள் வழக்கமாக நிகழ்த்துகிற அரங்கான, மண்டபத்தினுள் நுழைய சுந்தரரை அனுமதிக்க மறுத்து விட்டார்.5

கி.பி.866-ம் ஆண்டினதாகிய பார்த்திபசேகரபுரம் செப்பேடுகளின்படி, கற்றல்-கற்பித்தல் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சாத்தர் கோயில் மடத்தின் பணிகளில் இளம் பெண் ஊழியர்களை- வெள்ளாட்டிகளை-அனுமதிப்பதற்கு எதிராகக் கண்டிப்பு நிறைந்த எச்சரிக்கை6 செய்திருக்கிறார். இவ்வாறு எச்சரிக்கை கொடுக்கப் பட்டிருந்ததற்கு, அனேகமாக அவர்களுடைய முறையற்ற நடத்தை காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு நடன மங்கைக்காக தனது சொத்துகள் அனைத்தையும் வீணாகச் செலவழித்து அழித்த ஒரு பிராமணர், தனது மனைவியைப் புறக்கணித்து வாழ்ந்ததைப் பற்றிய ஒரு பிரபலமான கதை இதை உறுதிப்படுத்துகிறது.7 ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வடக்கே திருக்கரம்பூரின் உத்தமர் கோயிலைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசியுடன் முறையற்ற நெருக்கமான உறவு கொண்டிருந்ததை தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் கதை விவரிக்கிறது.8 மூன்றாம் இராஜராஜன்9 காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாசனத்தின்படி, திருச்சிற்றம்பலன் என்றொரு பட்டரும், அவரின் உதவியாளரும் கோயிலின் பெண் தெய்வத்திற்கு அணிவிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு நகையான திருமுத்துவளியை அக்கோயிலின் தேவதாசி

ஒருத்திக்குத் தந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரியவருகிறது.

இதோடு, தொடர்பற்ற சில அம்சங்களும் கூட இம்முறையின் சீர்குலைவைக் கொண்டு வர உதவியிருந்தன. ஒரு கோயிலில் இருந்து, நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் வேறொரு கோயிலுக்கு அடிக்கடி தேவதாசிகளை இடமாற்றம் செய்வது என்பது ஒருவேளை அவர்களுக்குள் பிளவுகளை உண்டு பண்ணியிருக்கக்கூடும். அரச குடும்பத்து இருப்பிடங்களுக்கு அவர்களை இடமாற்றம் செய்தது மிகத் தீவிரமான வகையில் பார்க்கப்பட்டது;10 அது புனித அர்ப்பணிப்புச் செய்து கொள்வதன் அடிப்படைத் தத்துவத்தையே தகர்த்தெறிவதாக அமைந்திருந்தது. மிக உயர்நிலைச் செல்வாக்குப் படைத் திருந்தவர்களான சில தேவதாசிகளைத் தவிர அவர்களிற் பெரும்பான்மையானவர்கள் மிக வரையறுக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தையே அனுபவிக்க முடிந்தது; மேலும் வறுமையின் விளிம்பு நிலையில் வாழ்ந்திருந்தவர்கள்தான் அவர்கள். அவர்கள் அனைவரும் எப்போதும் இடையறாத கண்காணிப்பின் கீழேதான் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.11

ஒருக்கால், தீவிர அதிகாரத்துவக் கண்டிப்பும்கடுமையும், புறக்கணிப்புமாகச் சேர்ந்து அவர்களை ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளிச் சென்றிருக்கக்கூடும்; சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததுமே அவர்கள் கோயிற் சேவைகளைக் கைவிட்டு விட்டு வெளியேறிப்

போயிருக்கவும் அத்தகைய நிலைமைகளே காரணமாயிருந்திருக்கவும் கூடும். இவ்வாறு வெளியேறிப் போனவர்களை, 'பிழைத்துப் போகட்டும்' என்று விட்டு விடாமல் அரச ஆணைகளின்படி பிடித்து வந்து, தண்டித்ததுடன் மீளவும் நெருக்கடிகளின் கீழ் நசுக்கி வந்துள்ளனர். அவர்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்டிருந்த கடமைகளைச் செய்தே தீர வேண்டுமென்ற அதிகாரத்துவக் கட்டாயப்படுத்துதலை, அவர்கள் அவமானப்பட்டுக் கூனிக் குறுகும் வகையில் செய்துள்ளனர்.¹² சந்தர்ப்பவசங்களால் அவர்கள் உந்தித் தள்ளப்பட்ட நிலையில், பணத்தேவைகளுக்காகத் தங்களிடமிருந்த அனைத்தையும் அவர்கள் விற்றுத் தீர்க்குமாறு நேர்ந்திருந்தது. தேவதாசிகளின் இந்தத் தொடர் விளைவான அதிருப்திகளாலும், விழுமியப் பிறழ்வுகளினாலும் இந்த முறையின் அறம் சிதைந்து தகர்ந்து போக நேர்ந்திருந்தது.

இதோடு கூட, படிநிலைகளினால் உருவான ஏற்றத்தாழ்வு அவர்களிடையே நிலவி வந்த சூழலினாலும் தேவதாசி முறைக்கு அதிகபட்ச நாசம் விளைந்தது. மத்திய காலத்திய சாசனங்களும், இலக்கியச்சான்றுகளும் அவர்களுக்குள் மூன்று படி நிலைகளைப் பதிவு செய்திருக்கின்றன: அவை பின் வருவன: ஆகச்சிறந்த (உத்தமம்), நடுத்தரமான (மத்யமம்) மற்றும் கடைத்தரமான (அதமம்) தேவதாசிகள்.¹³ காமிக ஆகமத்தின்படி அவர்கள் ருத்ர கணிகை, ருத்ரகன்னிகை

மற்றும் ருத்ர தாசிகள் என அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்.¹⁴ ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலைச் சார்ந்திராத அல்லது கணவரில்லாதவர்களைப் பதியிலார் எனவும், கடவுளின் சேவகர்களைத் தேவரடியார் என்றும், சிவாலயங்களுக்கு¹⁵ உரியவர்களை ரிஷபத்தளியிலார் என்றும் மூன்று வகையினராக திருவொற்றியூர் ஆலயத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கி.பி.1343-44ம் ஆண்டினதான ஓர் ஆவணம் வகைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது.

அவர்களையே அரசனின் அடிமைகள் (ராஜதாசிகள்), கடவுளின் அடிமைகள் (தேவதாசிகள்), சிவனின் அடிமைகள் (சிவதாசிகள்) என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.¹⁶ தீப வழிபாட்டின் போது, ஆலயத்தின் மகா மண்டப அரங்கு வரை வந்து தூய நடனமான சுத்த நிருத்தத்தை நிகழ்த்துவதற்கு பதியிலாராகிய ருத்ர கணிகை அனுமதிக்கப்பட்ட அதேசமயம், ருத்ர தாசி கோயிலினுடைய தலைவாயில் வரை மட்டுமே வந்து செல்ல அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தாள். பதியிலாருக்கான மதிப்பூதியமாக நெல் வழங்கப்பட்ட அதே வேளையில், தேவரடியாருக்கு, சமைத்த அரிசிச்சோற்று உருண்டைகள் சிலவே கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. இந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், படிநிலை வரிசையொழுங்கில் ஒரு விரும்பத்தக்க உயர்நிலையை பதியிலார் அனுபவித்து வந்திருந்தனர்.¹⁷

சமூகத்திற்கு ஓர் ஒழுங்கையும், வர்க்கங்களின் ஸ்திரத்தன்மையையும் படிநிலை வரிசையொழுங்கு உருவாக்குவதாக சமூக அறிவியலாளர்கள் பொதுவாகக் கருதுகின்றனர்.18 ஆனால், இது எல்லாக் காலங்களிலும் உண்மையாக இருப்பதில்லை. தேவதாசிகள் நடுவே நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வு, அவர்களுக்கிடையே நல்லிணக்கம் அற்ற, அதிருப்தி நிறைந்த மனமாச்சரியங்களின் ஆதார அடையாளமாகத் தோற்றமளித்தது. அவர்களின் வயது வித்தியாசங்களும், அவர்களுடைய பணி நிலைமைகளில் காட்டப்பட்ட பாரபட்சங்களும்தான் அவர்களுக்கிடையிலான தகராறுகளுக்கு இட்டுச் செல்கிற காரணங்களாயிருந்தன. கடைநிலையினரைப் பொறுத்தவரை, அன்றாட வயிற்றுப் பாட்டுக்குக்கூட போதுமான அளவு அவர்களுக்கு வருமானம் கிடைக்க வழிவகை செய்யப்படவில்லை. நீடித்து நிலவி வந்த உள்ளார்ந்த தகராறுகள் மற்றும் அதிகாரிகளின் நுண்ணுணர்வில்லாத குரூரத்தன்மை போன்றவை வேலைநிறுத்தங்களிற் போய் முடிந்தன.19 இந்த நிலைமைக்கு மேலும் அழுத்தம் தருவது போல் அமைந்த முஸ்லிம் படையெடுப்புகள், ஆக்கிரமிப்புகள் மற்றும் ஆலயங்களைத் தகர்த்தல் போன்றவை தேவதாசி முறையின் சீரழிவைத் துரிதப்படுத்தின.20

தேவதாசி முறையின் சீர்குலைவைத் தவிர்ப்பதற்குக் குமார கம்பணன் தீவிரமாக முயன்ற போதிலும்21, மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் அது மீண்டும்

முன்னுக்கு வரத்தான் செய்தது. இந்தத் தடவை அது முழுமையான சீர்குலைவாக நடந்து முடிந்தது. நாயக்கர் காலத்தில் அதன் முழுமையான வீழ்ச்சியே மேற்கண்ட அம்சங்களின் ஒட்டுமொத்த விளைவாகும். பல்லவர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் விஜய நகர ஆட்சியாளர்கள் ஆகியோருடன் ஒப்பிடுகையில், சிறிய அளவிலான பிரதேசங்களையே நாயக்கர்கள் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தனர். அவர்களுடைய வருவாய் இனங்களும் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக இருந்ததுடன், அந்தப் பற்றாக்குறை வருமானமும் கூட போரிடுவதற்கான செலவினங்களுக்காக மடை திருப்பப்பட்டு விட்டது.

மிக வரையறைக்குட்பட்ட மூலவளங்களை மட்டுமே கொண்டிருந்த அவர்களுள், ஒரு சிலரைத் தவிர, மற்றவர்கள் தேவதாசி முறைக்குக் குறைந்த அளவு முக்கியத்துவத்தையே ஒப்பீட்டளவில் அளித்து வந்தனர். இந்த காலகட்டத்தில், ஆண்-பெண் உடலுறவு வேட்கைகளின் வெளிப்பாடான பிளாஸ்டர் சிற்பங்கள் கலைத்துறையில் தமது தோற்றத்தை வெளிக்காட்டத் தொடங்கின. கே.கே.பிள்ளை, ஏ.எல்.பாஷாம் போன்ற வரலாற்றாளர்களும், பிரபலமான பரதநாட்டியக் கலைஞரான பத்மா சுப்ரமணியம் போன்ற கலை விமர்சகர்களும் தேவதாசி முறையின் சரிவு கி.பி.16 மற்றும் 17-ம் நூற்றாண்டுகளின் போது நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.²² தமிழ்நாட்டில் தேவதாசி

முறையின் சரிவுக்கும், சீரழிவுக்கும் நாயக்கர்களும்-
பிற்கால விஜயநகர ஆட்சியாளர்களும் எந்த அளவுக்குப்
பொறுப்பாளர் களாயிருந்தார்கள் என்பதைப் பகுப்பாய்வு
செய்வதற்கு ஓர் ஆய்வு இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

புரவலரை இழந்த நிலை

தேவதாசி முறையின் சீர்குலைவுக்கு, அது தன்னுடைய புரவலர்களை இழந்ததுதான் காரணமென்று எம்.ஏ.அருணாச்சலம் மற்றும் ராகினி தேவியைப் போன்ற பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.²³ பேரரசு எவ்வளவு காலம் வரை வளமைமிக்கதாக, செழிப்பு நிறைந்ததாக விளங்கியதோ அவ்வளவு காலத்திற்குக் கோயில்களும், தேவதாசி முறையும் வளமிக்கவையாக-செழிப்புடன் விளங்கி வந்தன. பேரரசின் ஆட்சியாளர்களுக்குக் கீழ், வரியிலி நிலங்களைத் தானமாக வழங்கும் தேவதானங்கள் மற்றும் தாராளமான அறக்கொடைகளை ஆலயங்கள் பெற்று வந்திருந்தன. குறைந்தபட்சம், கிடைத்து வந்த வருமானத்தின் ஒரு பகுதியாவது தேவதாசிகளைப் பராமரித்து வருவதற்கென்று செலவழிக்கப்பட்டது; இந்த ஆண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலிருக்கும் இவர்கள் அடுத்தடுத்த வருடங்களில் இரண்டு மடங்கு அதிகமாகி விடுவதுண்டு.

மத்திய கால ஐரோப்பாவின் தேவாலயங்களைப் போன்றே அதே விதமான, அமைப்பு ரீதியான குறைபாடுகள் அடித்தளத்தில் நிலவிவந்த தன்மையுடன், பேரரசுகளால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த கோயில்கள், அப்பேரரசுகள் சரிவின் அடையாளங்களைக் காட்டத் தொடங்கியதுமே அவையும் வீழ்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியிருந்தன.²⁴ மத்தியகால தமிழ்நாட்டின்

கோயில்கள் சமகால ஐரோப்பிய தேவாலயங்களைப் போன்றே மேற்கண்டவாறு சீரழிவையும், வீழ்ச்சியையும் நோக்கிச் சென்றன. தேவாலயங்களின் சீரழிவைத் தொடர்ந்து அதன் தொடர் விளைவாகக் கன்னிமாடங்கள் வீழ்ச்சியைச் சந்திக்கத் தொடங்கின. அதே போன்று, தமிழ்நாட்டிலுள்ள கோயில்களின் நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் சரிவையும், மதம் வெறுமனே ஒரு சடங்கின் அளவிலேயே தேங்கி நிற்கும் நிலையையும் பொறுத்து, தேவதாசி முறையின் இறுதி வீழ்ச்சி நிகழ்ந்தது.

புரவலர்களின் ஆதரவில்லாமற் போனது அவர்களுட் பலரை ஆதரவற்றுக் கைவிடப்பட்டோரின் நிலைக்கு ஆளாக்கியது. ஆகவே, அவர்கள் மற்றவர்களின் ஆதரவைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டி வந்தது. கூளப்ப நாயக்கன் விறலிவிடுதூது²⁵, எப்படி ஒரு தேவதாசி உள்ளூர்த் தலைவனின் ஆதரவைக் கோரி நிற்கும் நிலைக்கு விரட்டப்பட்டாள் என்பதை விவரிக்கிறது. அவர்கள் தமது சிறப்புரிமைகளை இழந்து நின்ற நிலை, சமூகத்திலும் அவர்களுக்கிருந்த சமூகப் பொருளாதார அந்தஸ்தையும் கீழிறக்கி விடச் செய்வதாக அமைந்திருக்கக் கூடும்.

தேவதாசிகளுள் ஆகப் பெரும்பான்மையோரின் வாழ்க்கை, குறிப்பாக கடைத்தரத்தினரின் வாழ்க்கை, முற்றிலுமாகப் பிறரைச் சார்ந்திருந்த 'இரந்துண்ணும்' ஒரு வாழ்க்கையாகவே இருந்தது; அவர்களுட் சிலர்

ஏதோ கொஞ்சம் மதிப்பூதியம் பெற்றுவந்த போதிலுங்கூட, எப்படியாயினும், அவர்களுடைய சம்பளங்கள் அவர்கள் சார்ந்திருந்த கோயில்களின் முக்கியத்துவம், அவற்றின் பிரபலத் தன்மை, வருமானம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தவையாகவே இருந்து வந்தன. விஜயநகரப் பேரரசின் இறுதிக்காலத்தை நோக்கிய நாட்களில், அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட சம்பளம் மிகச் சொற்பமாக, எப்போதேனும் சில நாணயங்களைத் தாண்டாத அளவுக்கே இருந்துள்ளது.²⁶ அவர்களுட்பலரும் தமது அன்றாட உணவிற்குக்கூட கோயில்களைச் சார்ந்தேதான் வாழ வேண்டியிருந்தது.

பெரும்பாலானவர்கள் விஷயத்தில், அவர்களுக்கு சமைக்கப்பட்ட உணவும், உடையும் கோயிலில் இருந்தே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன.²⁷ ஆனால், தேவை எழுந்த சில சமயங்களில், அவர்கள் தமது அடிப்படைத் தேவைகளுக்காகச் சம்பாதித்தே தீர வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாக நேர்ந்த போது, அது இறுதிக் கட்டத்தில் அவர்களுடைய அற விழுமிய நிலையைத் தகர்த்து நாசமாக்குவதாயிருந்தது. “விழுமிய நெறி நின்று வாழ்வது என்பது ஒரு தனி நபரிடத்து இருக்கவேண்டிய விரும்பத் தக்க சிறந்த பண்பு. தேவரடியாரின் வாழ்க்கையில் அதைப் பொருத்திப் பார்க்கையில், பெரும்பாலும் அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையின் அடிப்படையிலிருந்துதான் கட்டாயமாக மதிப்பிட்டு உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்.

அவர்களுடைய நிலைமை என்பது பொதுவாக அடிமைகளுடையதைப் போன்றேதான் அளவுக்கு மீறி அடிபணிந்து வாழ நேரும் அடிமை வாழ்க்கையாக இருந்து வந்தது” என்று ஏ.அப்பாதுரை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.28

இந்தப் பொருளாதார ரீதியான அடிமைத்தனத்துக்கு மேலும் பளு சேர்ப்பதாக தேவதாசிகளின் மீது விதிக்கப்பட்ட பெரும் வரிச் சுமை இருந்தது. முந்தைய சந்தர்ப்பத்தில், மேல்தட்டு நிலையைச் சேர்ந்த வெகுசில தேவதாசிகள் வரியிலி நில மானியங்கள், வரி விலக்குகள், மற்றும் உயிர் வாழ்வதற்குரிய ஜீவித உதவித்தொகைகள் உட்பட பல சிறப்புரிமைகளை அனுபவித்து வந்திருந்தனர். இருந்தபோதிலும், பாண்டியர்கள் மற்றும் விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் கீழ் அவர்கள் பெரும் வரிவிதிப்புக்கு ஆட்பட்டு தாள முடியாத சுமைக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. விருபாக்ஷதேவ மகாராயர்²⁹ காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாசனம் இதை உறுதி செய்வதாக இருக்கிறது. தேவதாசிகளும், கைக்கோள முதலிகளும் மிக அதிகபட்சமாக வரிவிதிப்புக்கு ஆளானார்கள் என்று அது பதிவு செய்துள்ளது.

சிறிய பழத் தோப்புகளின் மீதான பழ வரி, கிராமத்தவருக்கு இரவில் வழங்கப்படும் இலவச உணவு மீதான ராச் சோறு வரி போன்ற வரிகளை அவர்கள் செலுத்தியாக வேண்டும். இத்தகைய வரிகளைச்

செலுத்த முடியாமற் போனவர்களாக அவர்கள் புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி கிராமங்களை விட்டு வெளியேறிப் போயாக வேண்டியிருக்கும். அவர்களுடைய செலவழிக்கும் தகுதி வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிற உண்மையாகும். இந்தக் கல்வெட்டுச் சான்றாதாரம் வரிவிதிப்பு குறித்துப் பதிவு செய்திருப்பதை வெளிநாட்டவரின் குறிப்புரைகள் மேற்கொண்டு உறுதி செய்கின்றன. துருக்கி நாட்டின் தூதுவரான அப்துர் ரஸாக் கூறுகையில், இந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள், அரசு கட்டுப்பாட்டிலிருக்கிற குடியிருப்புகளில் பெரும்பாலும் விலைமகளிராகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்கிறார். தேவதாசிகளின் மீது விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்பட்டுச் சேர்ந்த வரி வருவாய் முழுவதும் காவல்படையைப் பராமரிப்பதற்கென்றே சென்று சேர்ந்தது³⁰ என்று அவரது குறிப்பின்படி தெரிகிறது. நாயக்கர்களின் ஆட்சியின் கீழும் இந்த வரிச்சுமை அனேகமாக எவ்விதத்திலும் குறைக்கப்படாமல் அதே தீவிரத்துடன் தொடர்ந்தது; காரணம், அந்தவரி வருவாய் என்பது அரசுக்கு வருமானத்தைத் தரக்கூடிய ஒரு மூல வளமாக இருந்தது என்பதே.

இதற்கு மேலும் கூடுதலாக, விஜயநகர ஆட்சிக் காலத்தின் நிறைவை நோக்கிய நாட்களில், மிக அதிகபட்ச அதிகாரத்துவ அடக்குமுறை நிலவி வந்திருந்தது. விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தைச் சேர்ந்த சில

சாசனங்கள்³¹ இந்த அடக்குமுறை குறித்துப் பேசுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஏதேனும் ஓர் அதிகாரத்தின் கீழ் தனது உயிர்வாழ்க்கைக்காகக் கொஞ்சம் நிலங்களை வைத்திருப்பவர்களான ஜீவிதக்காரர்களின் நிலங்களில் கை வைப்பவர்களாக அதிகாரிகள் ஆகத் தொடங்கினரென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. தங்களுடைய வாழ்க்கைக்காக என சிறிது நிலங்களைக் கொடையாகப் பெற்றவர்களான தேவதாசிகள் ஜீவிதக்காரர்³² என்று குறிப்பிடப்பட்டு வந்தனர். இவ்வாறாக, நாயக்கர்கள் காலத்தில் அவர்கள்மீது செலுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதாகத் தோன்றும் இடைவிடாத நிர்ப்பந்தங்களைப் போன்றே இப்போதும் தேவதாசிகள் அதிகாரத்துவ அடக்குமுறையின் கீழ் தொல்லைக்கு ஆளாகினர்.

இதன் விளைவாக, பொதுமக்களிடமிருந்து தங்களின் அடிப்படைத் தேவைகளைக் கோரிப்பெற வேண்டியவர்களாக தேவதாசிகள் நெருக்குதலுக்கு ஆளானார்கள். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது பாதி வரையிலும், தேவதாசிகள் தமது நுண்கலை வெளிப்பாட்டு நிகழ்வுகளைக் கோயில் வளாகங்கட்கு உட்புறங்களில் மட்டுமே நிகழ்த்தி வந்திருந்தனர். கோயில் மதிற்சுவர்களால் சூழப்பட்ட சில இடங்களில் தவிர வெளிப்பகுதிகளில் எங்கும் பொதுமக்களைச் சந்திப்பதினின்றும் அவர்கள் ஆகப்பெரும்பாலும் தடுக்கப்பட்டே வந்திருந்தனர். கோயில்களைச் சூழ்ந்த

வீதிகளில், உற்சவ மூர்த்திகளின் நகருலா ஊர்வலங்களில் மட்டுமே அதிகபட்சம் அவர்கள் பங்கேற்க முடியும். அதைத் தொடர்ந்து, காலப்போக்கில், கோயில்களை விட்டு அவர்கள் மகாநவமி திருவிழாவில் பங்கேற்பதற்காக வெளியே வந்தார்கள்.³³ அவர்கள் உயர்மட்டத்துக் கணிகையருடன் சுதந்திரமாகக் கலந்து பழகியதுடன், பொதுமக்களுக்கென்று பொழுதுபோக்கான கலைநிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தினர். கணிகையரும், தேவதாசிகளும் பின் தொடர நடைபெற்ற திருவிழா ஊர்வலங்கள் குறித்து அயல்நாட்டவர் (பயணக் குறிப்புகளின் மூலம்) உறுதிப் படுத்தியுள்ளனர். தஞ்சாவூரின் நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் திருவாரூரில்³⁴ நடைபெற்ற அத்தகைய ஒரு திருவிழா ஊர்வலத்தை இம்மானுவேல் தெ வேய்கா பார்வையிட்டிருக்கிறார். தேவதாசிகள், படிப்படியாகத் தமக்கு வாய்த்திருந்த அரச ஆதரவை இழந்ததுடன், பாலியல் தொழிலை நோக்கிய திசையில் மெது மெதுவே செல்லத் தொடங்கினர்.

கடமைகளிலிருந்து தவற நேர்தல்

மிகக் கண்டிப்பான விதத்தில் கன்னித்தன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டும், மிகுந்த தூய மனநிறைவுடனும் வாழவேண்டும் என்று தேவதாசிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகமங்களில்³⁵ இருந்து பெறப்பட்ட விதிகளின்படி, அவர்கள் வெண்ணிற ஆடைகளையே உடுத்த வேண்டுமெனவும், வெண்ணிற

மலர்களைச் சூடியிருக்க வேண்டுமெனவும் அவர்கள் உடலையும், மனதையும் தூய்மையுடனும், நலமாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் அவர்கள் நெறிப்படுத்தப்பட்டிருந்தனரென்று அறிய முடிகிறது. எல்லாப் புனித நாட்களின் போதும் அவர்கள் அந்த நாட்களுக்கான நோன்புகள், விரதங்களை அனுசரித்து வர வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தனர். வைகறைப் பொழுதிலேயே உதயத்துக்கு முன் எழுந்து குளிர்ந்த நீரில் குளித்து விட்டுக் கடவுளைப் பிரார்த்திக்க வேண்டுமென அவர்கள் கோரப்பட்டிருந்தனர்.³⁶

ஆனால், மிக வலிமையான, இள வயதுக்குரிய அவர்களின் வேட்கைகளும், கோயில்களின் ஆடம்பரமிக்க சுற்றுப்புறங்களில் கிடைப்பதற்கிருந்த உல்லாச மகிழ்ச்சிகளும், கோயில் பூசாரிகள் மற்றும் பணியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட காமத் தூண்டுதல்களும் அவர்களைக் கிளர்ச்சியடையச் செய்து வரவே, தமது கன்னித்தன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதென்பது அவர்களுக்கு மிகுந்த சிரமத்தைத் தருவதாக அமைந்து விட்டது. சமூகத்தின் தீமைகளுக்கு அவர்கள் மிக எளிதாக இரையாக வீழ்ந்ததுடன், ஒரு துண்டிக்கப்பட்ட வாழ்வை நடத்துவதற்கு அவர்களால் இயலவில்லை.³⁷ அவர்களுடைய சிரமங்களுடன் வறுமை கூடுதல் சுமையாயிற்று.

வறுமையின் துயர்மிகு அழுத்தங்களிலிருந்து மீண்டு தம்மை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்காக, அவர்கள்

பாலியல் தொழிலை நோக்கி திசைமாற நேர்ந்தது. அவர்கள் தமது நிலை திரிந்து பொது மகளிராக மாறத் தொடங்கிய போதிருந்தே அவர்களின் உடையலங்காரப் பழக்கங்களும் கூட மாறத் தொடங்கின. கோயில்களை விட்டு வெளியேறி, பொது விழாக்களிலும் நிகழ்வுகளிலும் பங்கேற்பதற்கு வரும்போது, அவர்கள் மிகக் கவர்ச்சிகரமாகவும், பாலியல் வேட்கையைத் தூண்டும் விதத்திலும் தங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான உடையலங்காரங்களையும்- விலையுயர்ந்த நகைகளையும் அணிந்து அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர். 13-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரான மார்க்கோ போலோவின் கவனத்தில், அவர்கள் உடல்பாகங்கள் எதையும் மறைக்காமல் வெளிப்படையாகக் காட்டுகிற வகையிலமைந்த மெல்லிய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு கிட்டத்தட்ட நிர்வாண நிலையிலிருப்பதற்குச் சமமான தோற்றத்தில் நடனமாடுவார்கள் எனப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.38 அவர்களுடைய உடையலங்காரப் பழக்கங்கள் மேலும் தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டு வந்தன. இந்தத் தடவை ஒரு வேளை வட இந்தியாவில் புழக்கத்திற்கு வந்தவையாகிய39 புதிய வகை மாதிரி ஆடைகளால் அவர்கள் தாக்கத்திற்காட்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும்.

மத்திய காலத்தின் பிந்தைய நாட்களில், புதிய கலைவடிவங்கள் மற்றும் உடையலங்கார வடிவங்கள் ஆகியவற்றைத் தாங்கி வடிக்கப்பட்டிருக்கிற

சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் மேற்கண்ட புதிய வட இந்திய வகை மாதிரிகளைத் தேவதாசிகள் தாமும் நகலெடுத்துப் பின்பற்றியதற்கான உண்மைச் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. திருநெல்வேலியிலுள்ள நெல்லையப்பர் ஆலயத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு நடனமங்கையின் சிற்பம் மற்றும் திருவாரூர்க் கோயிலின் மாணிக்க நாச்சியார் ஓவியம் ஆகிய, நாயக்கர் காலத்தியவையான இவையனைத்தும் அவர்களுடைய உடையலங்காரத்தில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றத்தைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன.

அந்நிய நாட்டவரின் குறிப்புகள், தேவதாசிகளிற் பெரும்பாலானவர்கள் உடையலங்காரம், ஆபரணங்கள் அணிந்து கொள்ளுதல் மற்றும் வெளித் தோற்றத்திற்கு அதிகபட்ச அளவிற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து வந்திருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. (ந்யூனிஸ், அப்துர் ரஸாக் மற்றும் இம்மானுவேல் தெ வேய்கா போன்றோர் தேவதாசிகளின் அழகால் பிரமித்து மலைத்துப் போயிருந்துள்ளனர். தேவதாசிகளின் உடைகள் மற்றும் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றின் விலைகள் மிக அதிகமானவையாக இருந்திருக்க வேண்டுமென மதிப்பீடு செய்திருக்கிறார் பயஸ். “இந்தப் பெண்கள் அணிந்து கொண்டு வந்த தங்க ஆபரணங்களின் பேரழகை உங்களுக்கு யாரால் பொருத்தமாக விவரித்துச் சொல்ல முடியும்? அவர்கள் அணிந்து வந்த தங்க நகைகளில் ஏராளமான வைரங்கள்,

இரத்தினங்கள் மற்றும் முத்துகள் போன்றவை பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்களுடைய கைகளின் மேற்கோள்களில் பிரெஸ்லெட்டுகள், பாதங்களுக்கு அவசியமான கொலுசுகள் போன்ற பல வகையான நகைகளை அணிந்து வந்தார்கள் அவர்கள்.

இத்தகைய ஒரு தொழிலில் உள்ள ஒரு பெண் இவ்வளவு செல்வத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருப்பதுதான் ஒரு பெரும் அற்புதம்; ஆனால் அவர்களுள் சில பெண்களுக்கு நிலங்கள் சொந்தமாக இருந்தன. அவர்களுக்கென வழங்கப்பட்டிருந்த நிலங்கள் அவை. ஏராளமான பல நிலங்கள், பலவகைப் பொருட்கள் மற்றும் ஏராளமான பல பெண் ஊழியர்கள் என்று அவர்கள் சொந்தமாகக் கொண்டிருந்தவற்றை எண்ணுவதற்கு ஒருவரால் முடியாது. இந்த நகரத்தில் (விஜயநகரம்), ஒரு நூறாயிரம் பகோடாக்களை⁴⁰ உடைமையாகக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது; நான் பார்க்க நேர்ந்த இந்தப் பெண்களிடம் அப்படியான செல்வம் இருக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்...”⁴¹ என்ற அவரின் கூற்றை மேற்கோள் காட்டலாம்.

“அழகுமிகுந்த ஆடைகளால் அவர்கள் தங்களை மேலும் அழகாக அலங்கரித்துக் கொள்கிறார்கள்” என்று அப்துர் ரஸாக் குறிப்பிடுகிறார்.⁴² திருவாருரில் நடைபெற்ற ஓர் ஊர்வலத்தைக் கண்டவரான இம்மானுவேல் தெ வேய்கா இவ்வாறு கூறுகிறார்:

“அவர்கள் எல்லாரும் சீரிய முறையிலும், மிக ஆடம்பரமாகவும் ஓர் ஒழுங்கமைந்த கண்கவர் வரிசையில் எரியும் விளக்குகளைத் தாங்கியவண்ணம் அணி அணியாகச் சென்றனர்..”⁴³ 18-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிச்சேரி இறைப்பணியைச் சேர்ந்த அப்பே துபாஷி, அவர்களுடைய ஆடையணிகளிலும், ஒழுக்கத்திலும் ஏற்பட்டிருந்த சீர்குலைவை உறுதி செய்கிறார்: “மேலதிகமான, கூரிய அழகோடு தூண்டியிழுத்து வேட்கையை அதிகரிக்கும் வகையில் அவர்களுடைய பாலியல் தொழிலின் மூலம் தமது விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு அவர்கள் முயன்றனர். தமது பாலினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பயன்படுத்தியதைப் போன்ற அதே அர்ப்பணிப்புச் சாதனங்களை மேலும் மறுசீரமைப்புச் செய்து கொண்டனர்: வேற்று நாட்டு வாசனைத் திரவியங்களை வரவழைத்துப் பூசியிருந்தனர். அழகுமயமான, கவர்ந்திழுக்கும் ஆடையலங்காரங்களுடன் குறிப்பாகத் தங்கள் தலையலங்காரத்தில் கவனம் செலுத்தியவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய அழகுபொலியும் கூந்தலில் இனிய நறுமணம் கமழும் மலர்களை ஆரங்களாகக் கோர்த்து மிகநேர்த்தியான முறையில் சூடிக் காட்சி தந்தார்கள். உடலின் வெவ்வேறு பகுதிகளை எல்லாம் அவற்றின் அளவுகளுக்கேற்ப எண்ணற்ற ஆபரண நகைகளால் அலங்கரித்திருந்தனர்.

மொத்தத்தில் பேரழகுப் பதுமைகளாகத் திகழ்ந்த

அவர்கள், ஆடம்பர மனநிறைவைக் குறிக்கும் சிற்றடி எடுத்து வைத்து அளந்து நடந்தார்கள். இத்தகைய கவர்ச்சிமிக்க, வேட்கையைத் தூண்டுகிற அழகு சாதனப் பொருட்களின் துணையுடன் எழில் ததும்பச் சென்ற அவர்கள் தங்களின் சுண்டியிழுத்துக் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் வடிவமைப்புகளைக் காட்சிப்படுத்தியவாறு அணிவகுத்து நடந்தனர்.”⁴⁴ என்று எழுதுகிறார்.

இத்தகையவர்களின் கூற்றுகளில் மிகைப்படுத்தப்பட்ட வர்ணனைகளுக்கென்று சிறிது இடமளித்து அவற்றை விட்டுவிடலாம் என்ற போதிலுங் கூட அவர்களனைவரும் ஒரே குரலில் கூறும் ஓர் உண்மையை எவரும் மறுக்க இயலாது: ‘அவர்களுடைய ஆடையலங்காரங்கள் மிக விலையுயர்ந்த வையாகவும், பெரும்பாலும் பாலியல் வேட்கையைக் கிளர்த்தும் விதத்திலுமே அமைந்திருந்தன’ என்பது தான் அது. “மாபெரும் பாலியல் வேட்கைத் தூண்டுதல், அவர்களுடைய ஆடையணியும் பாங்கிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பரவிக் கிளைத்தது”⁴⁵ என்று இராபர்ட் பர்ட்டன் கூறுகிறார். பொதுவாக வேறு எந்த ஓர் ஆர்வத்தைக் காட்டிலும் பாலுறவு விழைவுத் தளத்தில் மேலதிகம் அது பயன்படுவதாக இருந்தது என்று எஸ்.என்.தர் கருதுகிறார்.⁴⁶

நாகரிகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து, மனித இனத்திற்கு ஒரு முடிவேயில்லாத போராட்டம் இருவேறு சக்திகளுக்கிடையே நடைபெற்றுக் கொண்டே

உள்ளது. எதையும் வெளிக்காட்டாமல் மூடி மறைத்தே தோன்றும் இயல்புக்கும் - எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகக் காட்சிப்படுத்தும் இயல்புக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டம் அது. குறிப்பாகப் பெண்மையின் அணி - ஆடையலங்காரப் போக்கின் இயல்பு- கலாச்சாரம் சார்ந்த துறையில் இவ்விரு இயல்புகளும் - மூடி மறைத்தல் - காட்சிப்படுத்துதல் ஆகியவை- இடைவிடாமல் ஒன்றோடொன்று போராடி வருகின்றன. பாலியல் வேட்கையைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்வதில், ஆடைகளற்ற நிலையை விட (அரைகுறை) ஆடையணிந்திருப்பதன் விளைவுகள் மிக வலிமையும் - தீவிரமும் உடையவை. ஜார்ஜ் மூர் ஒரு சமயம் எழுதியிருந்தது போல, “வாசனைத் திரவியமான சென்ட்ரம், பட்டும், மேனாமினுக்கியழகுகளும் மட்டுமே மனித உள்ளுறைப் பண்பான ஆடையலங்காரப் போக்கிலிருந்து நம் காதலை எழுச்செய்வதற்கு உதவுபவை...” என்பது ஒரு சான்றாகும்.47

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின்48 காலகட்டத்தின் போது, நடனப் பெண்கள் தமது பிறப்புறுப்பை மறைக்குமளவு சிறு துண்டுத் துணியைக் கூட அணியாமலேதான் சென்றுள்ளனர்.

இராமாயணத்தில் வால்மீகி, சொர்க்க உலகின் எழில்மிகு தேவதையான மேனகை49-யின் ஒளிவுமறைவற்ற பேரழகை விவரித்திருக்கிறார். தாமோதர குப்தா என்ற காஷ்மீரத்து அரசவை அமைச்சர்

எழுதிய 'குட்டினி மடம்' அல்லது 'ஒரு நடுவரின் அபிப்பிராயங்கள்' நூலிலும் மேற்கண்ட சித்திரத்துடன் ஒத்திசைந்து போகிற விதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பற்பல கோயில்களில் சிற்பங்களின் வடிவிலிருப்பதைப் போல, அக்கால கட்டத்தின் தாந்திரீக இலக்கியத்தில் சில எல்லை மீறிய ஆபாசத்தன்மையுள்ள பாலியல் சித்தரிப்புகளும் கூட இதே கதையை - சிற்பவடிவங்களுக்கான கலைமாதிரிக் காட்சி தருதலிலும் வெளிப்படுத்துதலிலும் துல்லிய முழுமையிருந்த போதிலும் கூட - வெளிப்படுத்துகிற விதத்தில் அமைந்துள்ளன.50 பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டினரான சேக்கிழார், திருவாரூர் ஆலய ருத்ர - கணிகையான பரவை நாச்சியாரின் பரவசமான நிறைவையளிக்கும் எழிலார்ந்த ஆடையலங்காரம் குறித்து விவரிக்கிறார்.51 இதே நூற்றாண்டின் ஜாயசேனாபதியும் தேவதாசிகளின் கவர்ந்து ஈர்க்கும் - பாலியல் வேட்கை கிளர்த்தும் தோற்றம் பற்றி பதிவு செய்திருக்கிறார்.52 கி.பி.15-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மணிப்பிரவாள இலக்கியமான 'சந்திரோத்ஸவா'53 நூலில் தேவதாசிகள் குறித்து இத்தகைய பாலியல் வேட்கை நிரம்பிய சித்தரிப்பு காணப்படுகிறது.

தேவதாசிகளின் ஆடையலங்காரப் பழக்கங்கள், மங்கலான, பிறர் கவனத்தை ஈர்க்காத அடக்கமான தன்மையிலிருந்து உருச்சிதைந்து மிகப்பிரகாசமான - கவர்ந்திழுத்துக் காட்சிப்படுத்துகிற தன்மையை நோக்கி

மாறிப்போய் விட்டது. தமிழ்நாட்டுத் தேவதாசிகளின் முழுக்க முடியிருக்கும் உடைகள், இந்தியாவில் பிரயாணம் செய்த ஐரோப்பிய யாத்ரிகர்களுக்கு மிகவும் விநோதமானவையாகவே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இந்த நாட்டில், பொதுவாக மரியாதைக்குரிய பெண்களின் மிகக்குறைந்த அளவு ஆடையலங்காரங்களுடன் இது நம்புவதற்கு இயலாத - ஆனால் உண்மையான ஒரு முரணின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருந்தது. பாலியல் வேட்கையைத் தூண்டிவிடுகிற வேலையைச் செய்ய வல்லவை உடைகள் என்பதற்கு இவையெல்லாமே வரலாற்றுப்பூர்வமான ஆதாரங்களாகும்.54 இவற்றிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படுவது என்ன எனில், தேவதாசிகளின் அணுகுமுறையில், ஆன்மிகப்பூர்வமான பண்பு பாதை மாறிய நிலையில் பாலியல் வேட்கை கிளர்த்தும் பண்பாகியுள்ளது என்பது தான்.

பாலியல் வேட்கை எழுப்புதலும் விபச்சாரமும்

செல்வம் குவிக்க வேண்டுமென நீண்ட காலத் தேடல், புற உலகக் கவர்ச்சிகளால் மதிமயங்கிய நிலை, பாலியல் வேட்கையைக் கிளர்த்தும் அழகுத் தோற்றம் போன்ற தன்மைகள் அவர்களைப் பொது மகளிர் என்கிற நிலைக்குக் குறுகச் செய்தவையாகும். அவர்களுடைய பாலியல் பூர்வமான நடத்தைகள் குறித்த சான்றுகளைப் பல அயல்நாட்டவர் பதிவாகத் தாங்கியுள்ளனர். துவார்தே பார்போஸா, இந்த அர்ப்பணிப்புச் செய்து கொண்ட பெண்கள் தங்களுடைய உடல்களை விற்றதன்

மூலமே அவர்களுக்கான அன்றாட உணவுத்
 தேவைகளுக்கான வருமான மீட்டினர் என்று
 கூறியுள்ளார்: இந்தத் தார்மிக விழுமியத் திரிபு குறித்து
 அவர் கூறுகிறார் “அவர்கள் அங்கிருந்த கோயிலுக்கு
 அந்தப் பெண்களை அனுப்பினர். அவர்களுடைய
 உடல்களைக் கொண்டு அக்குறிப்பிட்ட கோயிலுக்கென
 பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவ்வாறு
 அவர்கள் அனுப்பப்பட்டனர்.”⁵⁵ பாலியல் தொழிலின்
 மூலம் ஈட்டப்பட்ட வருவாய் இனங்கள், கோயில்களைப்
 பராமரிக்கும் பணிக்காகச் செலுத்தப்பட்ட போது,
 கோயில்களின் உண்டியல்களை நிரப்பியாக வேண்டிய
 நோக்கத்துக்காக ஆலயப் பூசாரிகள் அந்த வருமானத்தை
 அனுமதித்திருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தமாகிறது.
 இப்படியாக, பிற்கால விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் கீழ்,
 கோயில்கள் பாலியல் தொழில் மற்றும் குடி-போதை
 மருந்துகள் மையங்களாக ஆகி விட்டன. மீண்டும்
 பார்போஸா கூறுகையில், தேவதாசிகள் தங்களுக்கென
 ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கடமைகளை நிறைவேற்றியவுடன்,
 அவர்களுடைய நேரத்தின் பெரும்பான்மையான
 எஞ்சியிருந்த பகுதி முழுவதையும் அந்தக்
 கோயில்களுக்கு வருமானம் சம்பாதிப்பதற்கே
 பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர் என்கிறார்.⁵⁶

இம்மானுவேல் தெ வேய்கா, 1599-ம் ஆண்டு
 செப்டம்பர் மாதத்தில் எழுதும்போது, முப்பதுக்கு
 மேற்பட்ட எண்ணிக்கையிலான தேவதாசிகள்

திருவாரூர்க் கோயிலின் விக்கிரகங்களுக்கு முழுமையாகச் சேவை செய்வதற்கென்றே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனரென்று கூறுகிறார். ஆனால், இரவில் நடைபெறும் புனித உற்சவ ஊர்வலங்களைத் தொடர்ந்து வருகிறவர்களான இந்த நடனப் பெண்கள், தங்களுடைய அறவிழுமியங்களில் நல்ல முறையில் நடந்து கொள்பவர்களாக இல்லை. “அந்த தேவதாசிகள் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலிருக்கலாம்; ஆனால், பெரும்பகுதியான நேரம் தங்களை விபச்சாரித்துக் கொள்கிறார்கள்” என்று அவர் கூறுகிறார்.⁵⁷ பயஸ் எழுதுகிறார்: “இந்தப் பெண்கள் தளர்வான குணமுடையவர்கள்; நகரில் உள்ளவற்றில் ஆகச்சிறந்த தெருக்களில் வாழ்கிறவர்கள்; அவர்களுடைய எல்லா நகரங்களிலும் இதே போன்ற தன்மைதான் நிலவுகிறது; அவர்களுடைய தெருக்கள் ஆகச் சிறந்த வரிசைகளில் அமைந்த வீடுகளைக் கொண்டவையாகும்.”⁵⁸

ஒரு கிறிஸ்து சபை இறைப்பணியாளர், மதுரையில் 17-ம் நூற்றாண்டுக்கால கட்டத்தில், கடவுளின் பணியாளர்களான இவர்கள் (தேவதாசிகள்), “படுமோசமான, மகிழ்ச்சியற்ற ஆர்வப்போக்குகளின் வெட்ககரமான நிலைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட துரதிர்ஷ்டவசமான உயிரிகள்” என்று எழுதியுள்ளார்.⁵⁹ அப்பே தூபே, தனது பதிவில், இவர்கள் தங்களுக்கு யாரெல்லாம் ஆதரவளிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கெல்லாம் சாதகமான முறையில் நடந்து

கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.60 எல்லா இளம் பெண்களும் தார்மிக ரீதியில் உயர் விழுமிய நெறிகளைக் கைக் கொண்டவர்களாக சேவை வாழ்க்கையையும், அர்ப்பணிப்பு நெறியையும் முழுமையாகப் பின்பற்றிய வாழ்க்கை வாழ்பவர்களாக இருக்கவில்லை என்பதையே காட்டுகிறார்.

மத்திய கால தமிழ்நாட்டுக் கோயில்கள், பிராமண அர்ச்சகர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழேதான் இருந்தன என்பது மிக நன்கறியப்பட்ட உண்மை. ஒவ்வொரு அர்ச்சகரும் ஒரு புனிதராக இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு தேவதாசியும், மிகக் கண்டிப்பான முறையில் சுயகட்டுப்பாட்டை அனுசரித்தாக வேண்டுமென அறிவுறுத்தப்பட்டிருப்பவர்தான். எனினும், அவர்கள் ஒவ்வொருவருமே பிறரின் காமவெறிக்கு எவ்வித சுய விருப்பமுமின்றியே பலியானவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மூல விக்கிரகத்துக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தவர் என்ற போதிலும், கோயிலின் (தலைமை அர்ச்சகரான) ஆச்சார்யருடன் மட்டுமே அந்த ருத்ர கணிகை தனது உறவுகளை வைத்துக் கொண்டாக வேண்டுமென அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தார்.61

ஐரோப்பாவின் கிறித்துவ தேவாலயம் மற்றும் கன்னிமாடங்களைப் போன்றே மத்திய காலங்களின் இறுதிப்பகுதியை நோக்கிய சமயத்தில்,62 தமிழ்நாட்டின் கோயில்களும் மடங்களும் முறையற்ற பாலுறவு

மையங்களாகி விட்டிருந்தன. ஒப்பீட்டு அளவில் சமீப காலத்தியதான 'மகாநிர்வாண தந்திரம்' என்ற சமஸ்கிருத நூலில், அவர்கள் 'தேவவேசியர்கள்' (கடவுளின் விபசாரிகள்)⁶³ என அழைக்கப்பட்டிருப்பது இக்காரணத்தினால்தான். தேவதாசிகள், பிரமாணர்களின் பாலியல் வேட்கைகளை மட்டுமே திருப்திப்படுத்த வேண்டியவர்கள் என்பதாக அப்பே தூபே குறிப்பிடுகிறார்.⁶⁴ தென் கன்னர மாவட்டத்தின் துளுவ மண்டலத்தில் இத்தகைய பெண்கள் தங்கள் காம விழைவு வெளிப்பாடுகளைப் பிராமணர்களுடன் மட்டுமானவையாக வரம்பிட்டுக் கொண்டுள்ளனர்.⁶⁵ சாசனங்கள், இத்தகைய பாலுறவு வேட்கை வெளிப்பாடுகள் குறித்து மிக அரிதாகவே பதிவு செய்திருக்கின்றன.

இரண்டு சிவப் பிராமணர்கள், அவர்கள் சார்ந்திருந்த கோயிலின் தேவதாசிகளோடு முறையற்ற வகையில் பழகினர் என்ற ஒரு நிகழ்வைப்பற்றி சிவபுரம் கோயிலில் இருந்து பெறப்பட்ட கி.பி.1239-ம் ஆண்டின் ஆவணம் பதிவு செய்திருக்கிறது.⁶⁶ மலையடிப்பட்டி என்ற ஊரிலிருந்த வாகீஸ்வரர் கோயிலிலிருந்து பெறப்பட்ட அனேகமாக 17-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டு அவர்களின் தார்மிக அறம் திரிந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய சில சான்றுகளை நமக்குத் தருகிறது.⁶⁷ வடிவுளமங்கை என்ற தேவிடியாள் (தேவதாசி) ஒரு பிராமணருடன் நெருக்கமான நிலையில்

காணப்பட்டதாக அது குறிப்பிடுகிறது. அந்த ஆவணம் பின்வருமாறு செல்கிறது: “மறுபடியுமொரு பிராமணனை அழைச்சு வீட்டிலே இருந்தபடியினாலே..”

அவள் மறுபடியும் ஒரு பிராமணனுடன் காணப்பட்டாள் என்பதே அதன் பொருளாகும். ஆகவே அவ்விருவரின் தலைகளும் துண்டிக்கப்பட்டன. அவர்களுடைய தலைகளைத் துண்டித்த ஆள் தனது கண்பார்வையை இழந்தவனாகியிருக்கிறான். நடந்து விட்ட தவறுக்காக அவன் மனம் வருந்துகிறான். தனது சொத்து முழுவதையும் தானம் செய்ததன் மூலம் தனக்கு அந்தப் பாவத்திலிருந்து விமோசனம் கிடைக்க வேண்டுமென முயல்கிறான். இப்படிப் போகிறது கதை.

தேவதாசிகள் தங்களுடைய பாலுறவுத் தொடர்புகளைப் பெரும்பாலும் கோயில் அர்ச்சர்களுடன் மட்டுமே பகிர்ந்து வந்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கோயிலின் முன்னாள் தேவதாசி மிக வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொண்டபடி, அக்கோயில் அய்யங்கார் ஒருவரைத் தனது கணவராக ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்ந்ததாகவும், அவர் மூலம் குழந்தைகள் பெற்றுக் கொண்டதாகவும் தெரிய வந்தது.⁶⁸ இக்காரணத்தினால்தான் யஜ்னிகா மற்றும் ஸ்ரோத்ரிய இருவருக்கும் அடுத்த நிலையிலேயே அர்ச்சகர்கள் பொதுமக்களின் மதிப்பீட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர்⁶⁹ என்று கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுகிறார். உண்மையில், ‘கடவுளின் மனைவியரை’க் காமுறுவதிலோ, அவர்களைக் கிளர்ச்சியுறச்

செய்வதிலோ அர்ச்சகர்களுக்கு எவ்விதமான தயக்கமோ, மனச்சான்றின் உறுத்தலோ கிடையாது.

ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தில், விபசாரிகளும் - அடிமைகளும் செல்வப் பெருக்கின் அடையாளங்களே. ஆகவே, அன்றைய நாட்களின் அரசர்கள் பலரும் தங்களுடைய மனம் சார்ந்த, உடல் சார்ந்த, உணர்ச்சிகள் சார்ந்த தேவைகளை அடைந்து இன்புறுவதற்காக ஏராளமான தேவதாசிகளைத் தமது மனைவியராக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்த மரபைத் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துக் கொண்டு செல்வதில், அர்ச்சகர்களின் கபடத் தன்மையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அரசர்கள் தமது ஏழைப் பலியாடுகளைச் சுரண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியாக அரசர்களும், அவர்களின் அதிகாரிகளும் தேவதாசி முறை உருத்திரிந்து திசைமாறியதற்கு எந்தச் சிறு அளவிலும் காரணமானவர்கள் இல்லை.

விஜயநகர மற்றும் நாயக்கர் ஆட்சிக்காலங்களிலும் தேவதாசிகளைச் சுரண்டுவது என்பது கூடுதல் தீவிரத்துடன் தொடரவே செய்தது. மதுரையை ஆண்ட சொக்கநாத நாயக்கனின் ஒன்று விட்ட சகோதரனான முத்தாளகிரியினுடைய சபையில் அங்கம் வகித்த லிங்க நாமக்கி ஸ்ரீ காமேஸ்வர கவியால் எழுதப்பட்ட தெலுங்கு இலக்கியம் சத்யபாமா சாந்த வனமு.70 மதுரையில் நடைபெற்ற ஒரு வசந்தோற்சவம் குறித்த மிக விரிவான

ஒரு சித்திரத்தை அது தருகிறது. சீர்குலைந்த தேவதாசிகளுடன் அரசர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை அது வரைந்து காட்டுகிறது. கணபராப வெங்கடகவியால் எழுதப்பட்ட மற்றொரு தெலுங்கு இலக்கியமான வித்யாவதி தண்டகாமு, நடனமங்கை வித்யாவதியை முத்தாளகிரி காதலித்ததாகக் கூறுகிறது.⁷¹ கர்நாடக நவாப், அக்கால மெட்ராஸ் கவர்னருடன் இரவு விருந்துண்டதாகவும், விருந்துக்குப் பிறகு அவர்கள் இருவரும் நடனமங்கையரால் மகிழ்விக்கப் பட்டதாகவும் 1791-ல் நடந்த நிகழ்விலிருந்து தெரிய வருகிறது.⁷²

ஆரம்ப நாட்களில், இத்தகைய பாலியல் நடவடிக்கைகள் மிகக் கண்டிப்பான இரகசியமாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தன. கோயில் வளாகங்களுக்குள் என்னென்ன நடந்து கொண்டிருந்தனவோ அவை கடைத்தெருவில் அறியப்படாத இரகசியங்களாகவே இருந்தன. இவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுடைய அதிகாரம், அந்தஸ்து ஆகியவற்றைக் கண்டு மக்களும் கூட அஞ்சினர். மக்களை மென்மேலும் மூட நம்பிக்கைகளுக்குள் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தவர்களான அர்ச்சகர்களும், மக்களைத் தமது முழுமையான - நிரந்தரமான கட்டுப்பாட்டிற்குள், வைத்திருந்த அரசர்களும் மேற்கண்ட விஷயங்களை மக்கள் அறிவதற்கு இயலாமல் தடை செய்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆனால் பேரரசுகள் படிப்படியாகத்

தகர்ந்து, துண்டுதுண்டான சிற்றரசுகள் உருவாகி குறுநில மன்னர்கள் தலையெடுத்த சமயம், தேவதாசிகள் அந்தச் சிற்றரசர்கள் மற்றும் பிரபுக்களின் உடைமைகளாகிப் போயினர்.

அர்ச்சகர்களின் கபடம் மிக்க சதிகள், குறுநில மன்னர்களின் காமவேட்கைமிக்க செல்வச் செழிப்பு நிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு தேவதாசிகளின் நாதியற்ற நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டனர். இது, 'மகோன்னதப்படுத்தப்பட்ட' பாலியல் தொழிலாளிகளின் நிலைக்கு அவர்களைத் தள்ளிச் சென்றது. ஒரு முன்னாள் தேவதாசியின் கைகளில் இப்போது இருக்கும் ஒரு பதிப்பிக்கப்படாத செப்பேடு, அத்தேவதாசியின் முன்னோர்களில் ஒரு மூத்த கொள்ளுப்பாட்டி, குறுநில மன்னன் ஒருவனின் தனிச் சொத்தாக இருந்ததை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.⁷³

விஜயநகர - நாயக்கர் காலங்களைச் சேர்ந்தவர்களான பல தேவதாசிகள் மிகத் தளர்வான வாழ்க்கையையே நடத்தி வந்துள்ளனர். பல உள்நாட்டுச் சான்றுகளினாலும் கூட இந்த உண்மை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த பல மணிப்பிரவாள காவியங்கள்,⁷⁴ தேவதாசிகள் சாதாரண பொது மனிதர்களை எதிர் கொண்ட நிகழ்வுகளையும், அவர்களுடனான இரகசியக் காதல் உறவுகளையும் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளன. சாத்திரர்களான பிரம்மச்சாரிகள், நடன மங்கையரின்

நாயகர்களாகவும் - காதலர்களாகவும் தோற்றம் தருகின்றனர். கவிஞர்களின் காதலர்களாகவும், செல்வச் செழிப்புடன் மனம் போன படி முறையற்ற வாழ்க்கை நடத்தியவர்களாகவும், விளைவுகளைப் பற்றி யாதொரு கவலையுமற்றவர்களாகவும் அந்த பிரம்மச்சாரிகள் இருந்ததையும் இவை விவரிக்கின்றன. பட்டினத்துப்பிள்ளை திருஅருணை என்ற தேவதாசியின் மீது மையல் கொண்டிருந்ததை ஒரு கதை சொல்லுகிறது. கோயில் தாசி ஒருத்திக்குப் பிறந்தவரான⁷⁵ அருணகிரி, தாசிகளின் தோழமையை விரும்பியவராகவும், தனது செல்வம் முழுவதையும் தாசிகளுக்காகவே செலவழித்துத் தொலைத்தவராக இருந்ததையும் பார்க்க முடிகிறது. அருணகிரிநாதர் புராணப்படி, அண்ணாமலைக் கோயிலில் தாசிகளுடைய தொடர்பினால் அவர் ஒரு குஷ்டரோகியாகி விடுகிறார். அவருடைய சகோதரி ஒரு முறை அவரிடம் 'தாங்கள் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்; ஆனால் தந்தையர் பலர் (தாயின் காதலர்கள்)⁷⁶ என்கிறாள். அவள் மேலும் கூறுகையில், அண்ணாமலை இறைவனுக்குத் தாலி கட்டிக் கொண்ட தானும் கூட ஒரு கணிகை தான் என்றும், ஆனால் ஒரே காதலனுடன் வாழ்கிறவள்⁷⁷ என்றும் சொல்கிறாள். தேவதாசிகளுடனான இறைவனின் காதல்கள் திருவிளையாடல்கள்⁷⁸ என அழைக்கப்படுகின்றன.

கி.பி 1466-1485-ம் ஆண்டுகளின் போதிருந்த

விருபாக்ஷராயரின் சமகாலத்தவரான கவி காளமேகம், மோகனாங்கி என்ற திருவானைக்காவல் கோயிலின் தேவதாசி மீது காதல் கொண்டிருந்திருந்தவர். வைணவ மரபினரான அவர், மோகனாங்கியின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக சைவமரபுக்கு மாற்றிக் கொண்டார் என்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு சைவராகி மோகனாங்கியின் காதலனாக வாழ்ந்தாராம்.⁷⁹ தனது முறையற்ற பாலியல் வாழ்க்கை பற்றி அனைவராலும் அறியப்பட்டிருந்தவரான கவி காளமேகம், மதுரையில் வாழ்ந்திருந்தவளான கூடல் என்ற தேவதாசி, அவளுடைய மூத்த சகோதரி, தாயார், பாட்டி என அனைவரையும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்.⁸⁰ மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில், சில சில்லறைச் செலவினங்களைச் சமாளிக்கும் பொருட்டு ஒரு செட்டியிடமிருந்து நான்கு காசுகள் வாங்கியவளான ஒரு தாசியைப் புகழ்ந்து பாடியவர் அவர்.⁸¹ திருவாரூரையடுத்த இஞ்சிக்குடிக்குப் போன அவர் அங்கும் கலைச்சி என்ற தேவதாசியிடம் உடலுறவு கொண்டிருக்கிறார்.⁸² ஆற்றூரைச் சேர்ந்த சோமி என்ற இன்னொரு தேவதாசியுடனும் காளமேகம் கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்திருக்கிறார்.⁸³ திம்மி என்ற ஒரு தெலுங்கு தாசி வழக்கமாகத் தெலுங்கில் தான் பேசுவாள்; அதைப் புரிந்து கொள்ள கவிஞரால் முடியாது.⁸⁴ இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளுடைய உருத்திரிந்த வாழ்க்கையைக் காளமேகத்தின் வாழ்க்கை ஒரு வகையில் சித்தரிக்கிறது.

இந்த காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த சில நாட்டிய கதை இசைப் பாடல்களும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் திரிபுகளின் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சுகின்றன. 16-ம் நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டுக் கதை இசைப் பாடலான உடையார் கதை, திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில் மற்றும் தென்காசி காசி விஸ்வநாதர் கோயில் - ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்களான தேவதாசிகளின் தார்மீகநெறி பிறழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றி குறிக்கிறது. உடையாரின் வசீகரமான ஆளுமை வனப்பைக் கண்ட நெல்லையப்பர் கோயிலின் தேவதாசிகள் சிலர், தங்களுள் யார் அன்றைய இரவை அவருடன் கழிக்கப் போகிறார்கள் என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்⁸⁵ என்று அது கூறுகிறது. மேலும் அது கூறுகையில், தென்காசி கோயிலின் முறைக்காரியான நல்லமங்கை என்பவருடன் உடையார் வாழ்ந்ததாகவும், அவருடன் பாலுறவு கொண்டிருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறது.⁸⁶

நாயக்கர் காலத்தியவையான பல சிற்றிலக்கியங்கள் இக்காலத்தவரான தேவதாசிகள், தங்களுடைய பார்வையை மற்றவர்களுடைய செல்வத்தின் மீது பதித்திருந்தனர் என்பதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களைத் தாங்கியுள்ளன. கும்பகோணம் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசியான கற்பூரவல்லி⁸⁷ குறித்து சிதம்பரேசுவரர் விறலி விடு தூதும், சங்கர நயினார் கோயிலைச் சேர்ந்த

தேவதாசியான அதிருப ரத்தினம்⁸⁸ பற்றி தெய்வச் சிலையார் விறலி விடு தூதும் முறையே அவ்விருவரின் உயர்ந்தபட்ச ஆசைக் கனவுச் சித்திரங்கள் குறித்து வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

மதுரை திருமலை நாயக்கர் அரண்மனையிலுள்ள ரங்க விலாச நடன அரங்கில், மாலை நேரங்களில் எண்ணற்ற தேவதாசிகளின் நடன நிகழ்வுகள் நடைபெற்று வந்தன என்பதை கோவிந்தசாமி அய்யரின் 'திருமலை நாயக்கர் வரலாறு' பதிவு செய்திருக்கிறது.⁸⁹ 17-ம் நூற்றாண்டில், கோயில்களின் முன்பாக திருவிழாக் காலங்களின் போது நிகழ்த்தப்பட்ட நொண்டி நாடகங்கள், தேவதாசிகளின் மோக வலையில் வீழ்ந்த⁹⁰ கதாநாயகர்கள் எப்படித் துயருற்று அலைக்கழிந்தனர் என்பதைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றன. நெறியிழந்து தடுமாறிப்போன ஒரு கதாநாயகனின் சீர்குலைந்த வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டாகச் சித்தரிப்பதன் மூலம் அவனது குழந்தைகளை முறையற்ற மோக வாழ்க்கையிலிருந்து பாதுகாப்பது என்ற ஒரே மையக் கருவையே பெரும்பாலான மேற்கண்ட எல்லாச் சிற்றிலக்கியங்களும் கொண்டிருந்தன.

நாயக்கர் காலத்திய கோயில்களுள் பெரும்பாலானவற்றின் தல புராணங்கள், அக்கோயில்களைச் சேர்ந்த தேவதாசிகளின் நெளிவு சுளிவு மிக்க தளர்வான அறநெறித் திரிபுகள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. அருணாசலபுராணத்தின் கூற்றுப்படி,

சில சன்னியாசிகள், ஓர் இரவுக்குத் தேவதாசிகள் எவ்வளவு தொகை வசூலிக்கிறார்கள் என விசாரித்துள்ளனர். ஓர் ஆயிரம் பொன் என்ற தொகையை தாங்கள் வசூலிப்பதாக அவர்கள் கூறியுள்ளனர்.⁹¹ மார்க்கோ போலோவின் பதிவு ஒன்றின்படி, சன்னியாசியின் வாழ்க்கையை வாழ்விக்கும்படியான ஒருவன், எந்த அளவிற்குக் கோயிற் பெண்களின் மிகையான புகழுரைகளையும் காமத்தூண்டல்களையும் தாக்குப்பிடித்து நிற்பதற்குத் தன்னால் முடிகிறது என்று சோதித்துப் பார்த்திருந்திருக்கிறான். அந்த ஆளை மயக்கி உறுதியைக் குலைப்பதற்காகவே சிறப்பாக அனுப்பப்பட்டவர்களாம் அந்தப் பெண்கள்.⁹²

திருவாரூர்க் கோயிலில் பின்பற்றப்படுகிற ஒரு மரபின்படி, அக்கோயிலின் சன்னியாசியோடு மாணிக்கநாச்சியார் என்ற ஒரு தேவதாசி நிகழ்த்திய முறையற்ற காதலுறவுடன் தொடர்புபடுத்துகிற வகையில் அது அமைக்கப்பட்டுள்ளது.⁹³ அவள் ஒரு விபசாரி என்பதாக வெள்ளியம்பலவாண முனிவர் விவரிக்கிறார். மதுரையைச் சேர்ந்தவளான மாணிக்கவல்லி என்ற ஒரு தேவதாசி, தனது இரண்டு மகள்களையும் எப்படி விபசாரம் செய்வதன் மூலம் சொத்துச் சேர்க்க வேண்டும் என்பதைக் கூறி அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினாள் என்று சீகாளத்திப்புராணம் விவரிக்கிறது.⁹⁵ பேரூர்ப் புராணத்தின்படி, பேரூர்க்

கோயிலின் தேவதாசிகளின் ஒட்டு மொத்த இலட்சியமே தங்கள் காதலர்களுடைய செல்வம் முழுவதையும் கவர்ந்து கொண்டு அவர்களை வெற்று ஆட்களாகச் செய்வது எவ்வாறு என்பதே.96 அவர்கள் வெளிப்படுத்திய தீவிர வெளிப்படைத் தன்மை வாய்ந்த காம வெளிப்பாடுகளும், நெறியற்ற பாலுறவு வாழ்க்கையும் சமூகத்தின் தார்மிக நெறிகளைப் பாழாக்கின.

பாலியல் தொழில் சில நோய்களையும் கூட பரப்புவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. அருணகிரிநாதரும், கவி காளமேகமும் ஆக இருவருமே அத்தகைய சில நோய்களால் பாதிப்புற்றனர் என்று சொல்லப்பட்டது. பல்வேறு கோயில் நகரங்களில் அவர்கள் நிகழ்த்திய மோசமான பாலியல் செயல்கள் மூலம் அவர்கள் நன்கறியப் பட்டிருந்தனர். அருணகிரி தொழு நோயால் பாதிக்கப்பட்ட அதே சமயம், காளமேகம் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்கு விரைந்து சென்று அந்தக் கோயில் இறைவனிடம் தான் நலம்பெற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். வைத்தீஸ்வரனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அவர் பாடிய பாடல் இதை நிறுவுகிறது.97

தொடக்க காலத்தில், தேவதாசிகள் தங்களுடைய தொழிலை ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட வட்டத்திற்குள் மேற்கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில், ஆண்-பெண் உடலுறவு என்பதே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மதம்

சார்ந்த சடங்கு என்று கூட கருதப்பட்டு வந்தது.98 அதோடு அவர்கள் ஈட்டிய வருவாய்களைக் கோயிலுக்காகவும் வழங்கி வந்தனர். அவர்களுடைய செயற்பாடுகள் தாந்த்ரீக வழிபாட்டிற்குரியவை எனவும் விளக்க மளிக்கப்பட்டது. சக்தியை வழிபட்டவர்கள், இயற்கையாகவே தாங்கள் வழிபடுகிற பெண் தெய்வத்தைப் பாலுறவு ஒருங்கிணைவுகளின் வழி நிறைவு பெறச் செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் செயல்பட்டவர்களாவர். தேவதாசிகளுடன் தாங்கள் கொள்ளுகிற பாலுறவு என்பது வெறுமனே உடல் சார்ந்த ஒரு செயற்பாடு மட்டுமென்று அவர்கள் கருதவில்லை. மாறாக, அது சக்திக் கடவுளுடன் இடைவெளியின்றி நெருங்கிக் கலந்து பேரானந்தத்தில் திளைக்கிற ஒரு பரவச ஒன்றிப்பு என்பதே அவர்களின் நம்பிக்கை.

இத்தகைய சில காட்சிகள் திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில் நுழைவாயிற்படியில் மரச்சிற்பங்களின் மூலம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. திருப்புவனத்தில், திருப்புவனநாதர் ஆலயத் தூண்களிலும் கூட இவ்வாறான சில காட்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. வட இந்தியாவிலுள்ள கோயில்களின் சுவர்களில் சில காட்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு கோயிற் பெண்ணுடன் சில நிமிடங்கள் உடலுறவு வைத்துக் கொள்வதற்கு, விபச்சாரத் தரகர்கள் வசூலிப்பது போன்று கட்டணம் வசூலிக்கிற பண்டாரங்கள் இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளனர். ஆலயங்களின் சுவர்களில்,

தேவதாசிகளுடன் கோயில் மூலவர் பாலுறவு ஒன்றிணைப்பிலிருப்பது போன்ற புடைப்புச் சிற்பங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறாக, சில தீய நடைமுறைகட்குப் புகலிடம் வழங்குவதையும் கூட கோயில்கள் செய்திருக்கின்றன.99 ஒரு சாதாரணப் பொதுமனிதனுக்கு 'ஒருத்தி மட்டுமே மனைவி' என்று விதித்து நெறிப்படுத்துகிற அதே வேளையில், புரோகித மற்றும் ஆளும் வர்க்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு, விபசாரத்தில் மிகத் தீவிர - மேல்நிலையாக்கப்பட்ட ஒரு வடிவத்தை - பல காமத்திழத்தியரைக் கொண்டிருப்பதை ஹிந்து தர்மங்கள் உற்சாகப்படுத்துகின்றன.100

தேவதாசிகளுக்குள் குழுத்தன்மை

இந்த காலகட்டத்தில் தேவதாசிகள் வடுக தாசிகள், சிங்கள தாசிகள் மற்றும் கொங்கு தாசிகள் என்ற பல்வேறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். வடுக தாசிகள் என்பவர்கள் வட இந்தியப் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்களை, அனேகமாக ஆந்திர தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களை அர்த்தப்படுத்துவதாக இருக்கலாம். இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்கள் சிங்கள தாசிகள் எனவும், கொங்கு நாட்டிலிருந்து101 வந்தவர்கள் கொங்கு தாசிகள் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். கி.பி.1614-ம் ஆண்டு சாசனம் ஒன்று வடக்கிலிருந்து வந்த வடுக தாசிகளின் குழு ஒன்றைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. பதினெட்டுச் சித்தர்களுள் ஒருவரான போகர், சிங்கள தாசிக்குப் பிறந்தவர் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.102

அவர்கள் மேலும் இரண்டு பிரிவினராக, சிறுதரம் மற்றும் பெருந்தரம் எனப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்த இரண்டு வார்த்தைகளும் தரங்களில் சிறிதாகவும் - பெரிதாகவும் என்ற பொருள்படும்படி உள்ளன. இப்படியாக, இத்தகைய பொது மகளிருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டணத்தை இந்தப் பிரிவுகள் முக்கியத்துவப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.103

மீளவும் அவர்கள் வலங்கை (வலது கையினர்) மற்றும் இடங்கை (இடது கை) தேவதாசிகள் என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். எட்கர் தர்ஸ்டனின் கருத்துப்படி, இவர்களுக்குள் இருந்த பிரதான வேறுபாடு என்பது வலங்கை தாசிகள், கம்மாளர் (கைவினைஞர்கள்) அல்லது வேறு எந்த ஓர் இடது கையினரான சாதிகளுடனும் எந்த வித ஒட்டும் உறவுமில்லாதவர்கள் என்பதே.104 ஆனால், பர்டன் ஸ்டெயினின் ஆய்வு, கிடைப்பவையாக உள்ள தரவுகளை ஆராய்ந்து அவர்களை வலது கைப் பிரிவினருள் பட்டியலிடுகிறது; மேலும் கைக்கோளர்களை இடது கைக் குழுவினர்கள் சேர்க்கிறது.105

தென்காசி, திருச்செந்தூர், இராமேஸ்வரம் மற்றும் சுசீந்திரம் ஆகிய கோயில்களைச் சார்ந்த தேவதாசிகள், முறைக்காரிகள்106 என்றும் குடிக்காரிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். முதலில் குறிப்பிடப்படும் வார்த்தை, 'பணிகளை, விதித்த முறையொழுங்கில் மேற்கொள்கிற பெண்கள்' எனப் பொருள்படுகிற அதே வேளையில்

பின்தொடரும் வார்த்தை 'தேவதாசிகளின் குடும்பங்கள்' சிலவற்றை தாழ்ந்த படி நிலையில் வைக்கிறது. இரண்டுமே கோயிற் சேவைகளில் பணி நேர மாற்றங்களை அர்த்தப்படுத்துகின்றன. இவை, ஒன்று தமிழர்தம் பணியொழுங்கு முறையான முதலடைவிலிருந்து உருவாக்கப் பட்டிருக்கலாம்; அல்லது கேரளாவிலிருந்து பெறப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் குழுக்கள் சில குறிப்பிட்ட வகை அந்தஸ்தைக் கோயிலில் அனுபவித்தன. ஆனால், அவர்களுக்கிடையில் மிகத் தீவிரமான, தவறான பரஸ்பரப் புரிதல்கள் எப்போதுமேவும், அடிக்கடியும் நிலவி வந்திருக்கின்றன.¹⁰⁷ அவை, தேவதாசி முறையின் தார்மிக அறங்களின் மீது குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தைக் கொண்டவையாயிருக்கின்றன.

தூற்றுதல் வார்த்தைகள்

அன்றைய நாட்களில், ஓர் ஆன்மிக நிறுவன அமைப்பு என்ற நிலையிலிருந்து, தேவதாசிகள் சுய அர்ப்பணிப்பு மற்றும் வாரிசுரிமை விதிகளுடன் உள்ள ஒரு தொழில் முறைக் குழுவாக உருச்சிதைந்து திரிந்து போயினர். தொழில் சார்ந்த ஒரு வர்க்கமாக அவர்கள் திரிபு நிலைக்கு ஆளான பொழுது, அவர்கள் சமூகத்தின் ஏராளமான வசைச்சொற்களுக்கும் தூற்றுதல்களுக்கும் ஆளாக வேண்டி வந்தது. நாயக்கர்களின் ஆட்சியின் கீழ், தாயினுடைய தொழிலை வாரிசும் தொடர்ந்தாக வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த வலிமையான நிர்ப்பந்தம்

நிலவியது.108 முதிர்ந்த வயதுத் தாசிகள், தாம் சம்பாதித்துக் குவித்த செல்வத்தைக் கொண்டு இளம் வயது அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கினரென்று தாவெர்னியர் கூறுகிறார். தங்களின் மோசமான தொழிலின் அனைத்து தந்திரங்களையும், வெளிப்படையான தீவிர காம உணர்வு கொப்பளிக்கும் பாடல்களையும், நடனங்களையும் அந்தப் பெண்களுக்குக் கற்றுத் தந்தனர்.109 இந்தப் பெண்கள், தனிநபர் ஒருவரின் காமக்கிழத்தியராக வாழ்ந்தால் தவிர தங்களுக்கென்று சொந்தக் குழந்தையரைப் பெற்றுக் கொள்வது அனுமதிக்கப்படாத, அடிக்கடி நிகழாத ஒன்றாக இருந்தது. இதன் விளைவாக தங்களுடைய தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்வதற்குரிய வாரிசுகளாக இளம் பெண்களைத் தத்து எடுத்துக் கொள்வதிலேயே அவர்கள் எப்போதும் ஆவலுடையவர் களாயிருந்தனர்.110 எப்போது வாரிசுரிமை சார்ந்து ஒரு குடும்பக் கைமாறலாகத் தொடங்கியதோ அப்போதிருந்து தான் இந்நிறுவன அமைப்பின் உருத்திரிபு ஆரம்பமானது என்று இளங்குளம் குஞ்ஜன்பிள்ளை கருகிறார்.111

மேலும் இந்த முறையின் சீர்குலைவும் - உருத்திரிபும் தேவதாசிகளுடைய ஆடையலங்காரக் கவர்ச்சித் தோற்றங்களிலும், அதைத் தொடர்ந்து மிகத் தூற்றுதல் வசைமொழிகளை அபத்தமான முறையில் அவர்கள் மீது வீசி அவர்களைத் தரம்தாழ்த்தியதிலும் வெளிப்படையாகக் காணப்பட்டன. விஜயநகர - நாயக்கர்

காலங்களில், அவர்களுடைய புறத்தோற்றங்களில் நிகழ்ந்த சீர்குலைவுகள் மேலும் அதிகமான அளவுக்குத் தோற்றம் தந்தன. அதுநாள் வரையிலும் மிகவும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட தேவரடியார் என்ற வார்த்தை, தேவதாசிகள் என்ற சொல்லாடலினால் பயன்பாட்டிலிருந்து அகற்றப்பட்டது. அனேகமாக இது வட இந்தியாவிலிருந்து இறக்கம் பெற்றிருக்கக் கூடும். இக்கால கட்டத்தின் பல சாசனங்கள் இந்த மாற்றத்துக்கான போதுமான சான்றுகளாய்க் கிடைக்கின்றன.

கி.பி.1370-ம் ஆண்டின் சாசனம் ஒன்று, தேவதாசி ஒருத்தியின் பெயரை 'நம்பிநாரணதாசி' என்பதாகப் பதிவு செய்திருக்கிறது.¹¹² மேலூரிலிருந்து கிடைத்த ஆவணம், இலட்சுமி நாராயணப் பெருமாள் கோயிலைச் சார்ந்த எம்பெருமானடியார்களைத் 'தாசிகள்' என அழைக்கிறது.¹¹³ ஈரோட்டிலிருந்து¹¹⁴ பெறப்பட்ட, கி.பி.1460 என்று அனேகமாகத் தவறுதலாகத் தேதி குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு சாசனம் அவர்களுடைய சேவையைத் 'தாசி ஊழியம்' என்று குறிக்கிறது. மிக சமீப காலத்திய ஆவணமான ஒன்று கி.பி.1804-ல்¹¹⁵ காதிரியிலிருந்து பெறப்பட்டது. அதுவும் அவர்களைத் தாசிகள் என்றே அழைக்கிறது. தமிழில் புனிதச் சொல்லாடலாக இருந்த தேவரடியார் என்பது பொலிகார் நாயக்கர்களின் சீரழிவுத் தன்மை வாய்ந்த ஆட்சியின் போது பிரபலமாக அறியப்பட்ட தேவதாசிகள் என்ற

சொல்லாகச் சீர்திரிந்து சிதைந்தது என்று எம். அருணாசலம் கொள்ளுகிறார்.¹¹⁶ இவ்வாறாக சீர்குலைந்த சொல்லாடல் பொதுமக்கள் நடுவே கௌரவக்குறைவான இடத்தையே பெற்றது.

தேவரடியார் என்ற பழைய அழைப்புச் சொல் திரிபடைந்து தேவிடியார் அல்லது தேவடியாள் என்று தமிழிலும், தேவிடிச்சி என கேரளாவிலும் ஆகிவிட்டது என்பதுவும் கண்டறியப் பட்டுள்ளது. தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி, இந்த திரிபடைந்த சொல்வடிவம் கர்நாடக - ஆந்திரப் பகுதிகளில் மிகவும் பிரபலமானதாகும்.¹¹⁷ தமிழ்நாட்டில், 17-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு சாசனம், மலையடிப்பட்டியிலுள்ள வாகீஸ்வரர் கோயிலைச் சேர்ந்த ஒரு தேவதாசியை அழைப்பதற்கு இந்த வக்கிரமான வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறது.¹¹⁸

இவ்வாறாக, தேவடியாள் மற்றும் தேவதாசிகள் ஆகிய இரு சொற்களுமே விபச்சாரத்துடன் ஒத்திசைந்து போகிறவையாக ஆகி விட்டன. இதன் விளைவாக பல தூற்றல் வசை மொழிகள் தேவிடியாக் குடிகள், கூத்தியர் குண்டு, தேவிடியச்சேரி, தேவிடியத் தெரு மற்றும் தேவிடியாப் பட்டணம் போன்றவை - உருவாகி பயன்பாட்டிற்கு வந்து விட்டன. இந்த வகையான தரந்தாழ்ந்த நிலையின் தொடர் விளைவாக, தேவதாசிகள் மிக அடிமட்ட இடத்தையே பொதுமக்களின் மதிப்பீட்டில் பெற முடிந்தது. சாதீயப் படிநிலையில் அவர்கள் 'தூய்மையற்றவர்கள்' என்றே

தூற்றப்பட்டனர்.119 ஆகவேதான் அவர்கள் தங்களுடைய சொந்தச் சாதி ஒன்றையே தமக்கென உருவாக்கிக் கொண்ட போதிலும் கூட, சடங்காசாரச் சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையிலும் கீழ்முனையில் நிற்கிறவர்களாக நேர்ந்தது.

அடிக்குறிப்பு

1. அரசாணை-400, சட்டம் (சட்டமியற்றுதல் சார்ந்தது), நாள்:19-09-1928.
2. ஸீயஸ் கே.தெமிஸ்டோக்ளெஸ், "Erotics in Stucco and wood," (Cirea- கி.பி.1500 முதல் கி.பி.1800 வரை), ஆசியா டிராவல் நியூஸ், சென்னை, மார்-1974, ப.6.
3. டி.சி.கங்குலி; எஸ்.ராதாகிருஷ்ணன் (ப-ர்.), இந்தியாவின் கலாச்சாரப் பாரம்பரியம், தொ.2, கல்கத்தா, 1962, ப.600. -என்ற நூலில்.
4. பெரியபுராணம், தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், பாடல்கள்:131-132;சைவக்குரவர் சுந்தரர், தேவாரம், 45:4.
5. பெரியபுராணம். ஆயர்கோன்., பாடல்கள்: 228-65.
6. திருவாங்கூர் கல்வெட்டியல் வரிசை, தொ.1, ப-ள்:1-4.
7. டேவிட் டீன் சுல்மான், 'தமிழ்க் கோயிற் தொன்மங்கள்', பிரின்ஸ்டன், 1980, ப-ள்: 194-95.

8. இ.தொ.க., தொ.XXXIV., (1905), ப-ள்:282-83.
9. க.இ.ஆ., 1927-29, பகு.2, பத்தி-30.
10. க.ஆ., 1922, எண்.141.
11. மேலது, 1921, எண்.230; க.இ.ஆ.-1921-22, பத்தி-9.
12. க.ஆ., 1921, எண்.94.
13. கே.ஆ.ஆ., தொ.6, பகுதிகள். 3-4, செப்டம்பர்-டிசம்பர், 1979, ப.343
14. காமிக ஆகமம், ஆச்சாரியா, சுலோகங்கள்-247-49.
15. தெ.இ.கோ.சா., தொ-1, எண்.525.
16. பி.மேனோன், இந்திய செவ்வியல் நடனங்கள், கல்கத்தா, 1967, ப-9; மேலும் பார்க்க: மிருணாளினி சாராபாய், 'இந்தியாவின் புனித நடனம்'; பம்பாய், 1979, ப.6; பின்வரும் வேறொரு வகைப்படுத்தலுக்காக: இராஜ தாசிகள், அலங்கார தாசிகள், தேவதாசிகள் மற்றும் சிவதாசிகள்.
17. தெ.இ.கோ.சா, தொ.1, ப.513; இரா.நாகசாமி, 'யாவரும் கேளிர்'; ப.268; இவரது கருத்தின்படி, இத்தகைய பிரிவுகள், கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டளவிலேயே கூட இருந்துள்ளன.
18. தால்கோட் பார்சோன்ஸ், 'சமூகப் படிநிலை

ஏற்றத்தாழ்வு கற்பித்தலின் கருத்தியலுக்கு ஒரு திருத்தப்பட்ட பகுப்பாய்வுத் தன்மையிலான அணுகுமுறை', சமூகவியல் சார்ந்த கொள்கைகளின் மீதான கட்டுரைகள்; கிளென் கோ, 1954, ப-ள்: 386-439.

19. கே.சதாசிவன், மு.கு.நூ., ப-ள்: 113-114.

20. க.இ.ஆ.1913, பகு.2, பத்தி-68.

21. கே.சதாசிவன், மு.கு.நூ., ப-ள்: 114-115.

22. கே.கே.பிள்ளை, இந்திய வரலாற்றில் ஆய்வுகள், சென்னை-1979, ப.560; இ.வ.ஆ., தொ.XLI, பகு.1, எண்.121, ஏப்ரல்-1963, ப-ள்:203-10; பத்மா சுப்ரமணியம், மு.கு.நூ., ப-75.

23. எம்.அருணாச்சலம், ம.சா.க.நி.செ.ம., சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1975, ப-203; ரஜினிதேவி, மு.கு.நூ., ப-49.

24. ஹென்றி சி.லியா, "Mistory of Celibacy in the Christian Church", லண்டன், ப.351; ஜே.ஆர்.ஹேல், 'மறுமலர்ச்சியடைந்த ஐரோப்பா'; 1480-1520, லண்டன், 1971, ப.18;வில் டூரன்ட், 'மீட்டுருவாக்கம்', நியூயார்க், 1957, ப.13.

25. சுப்ர தீபக் கவிராயரின் கூளப்ப நாயக்கன் 'விறலி விடு தூது'; (ப-ர்.) ஆர்.சொக்கலிங்கம், தேதி இல்லை, 11, 190-92.

26. செல்வமிக்க குடும்பத்து இளம் பெண்கள்
அர்ப்பணிக்கப்படுகையில், அவர்கள் தம்மைப்
பராமரித்துக் கொள்வதற்காக சிறிது
நிலங்களும், வசிப்பதற்கான
குடியிருப்புகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு
வந்தன. பார்க்க : க.ஆ., 1926, எண்:95

27. நேர்காணல்கள் காட்டுவது என்னவெனில்,
இப்பெண்களுள் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையினர்
தங்களுடைய அன்றாட
வயிற்றுப்பாட்டிற்கு கோயில்களையே
சார்ந்து இருந்திருக்கிறார்கள்.

28. ஏ.அப்பாதுரை, மு.கு.நூ., ப.322.

29. க.ஆ., 1928-29, எண்.292.

30. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4,
ப-111-112; இத்தகைய வரிகளின் தொடக்க கால
வசூலிப்பின் மூலம் சேர்க்கப்பட்ட தொகைகள்,
இராணுவம் அல்லது காவல்துறைக்கு ஊதியம்
வழங்குவதற்கு, அல்லது குதிரைகள்
வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்ததை,
கி.பி.பதினோராம் நூற்றாண்டின் அல்பரூனியால்
கவனிக்கப்

பட்டிருக்கிறது. (எட்வர்ட் சி.சச்சாவு, மொ-ர்,ப-ர்),
'அல்பரூனியில் இந்தியா', லண்டன், 1910, ப.157.

31. தெ.சா., தொ.XVII, எண்.736; க.ஆ., 1912, எண்.226;

- மேலது, 1929-30, எண்.152; மேலது, 1921, எண்.270.
32. நொபுரு கராஷிமா, மற்றும் ஒய்.சுப்பராயலு, மு.கு.நூ., ப-11.
33. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப.225, 262; பார்க்க: (எஸ்.என்.சென் (ப-ர்.), தேவெனோட் மற்றும் கேரெரி-யின் இந்தியப் பிரயாணங்கள், புதுடெல்லி, 1949, ப.263; மேலது, எண்.18, ப.386.) மகாநவமி திருவிழாவின் விவரிப்பை கெராரி மற்றும் நிக்கோலோ காண்ட்டி-யின் பதிவுகளுக்காக.)
34. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள், X, ப-ள்.220-221.
35. காமிக ஆகமம், ஆச்சார்ரியா, சுலோகங்கள் - 225 -250.36. கோயில் ஒழுக்கு, ப.95.
37. லலிதா நாயர், மு.கு.நூ., ப.63.
38. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, (ப-ர்.), தெ.இ.அ.கு., ப.171. திருவாரூருக்கு அருகேயுள்ள எண்கண் என்ற ஊரின் தேவதாசி ஒருவருடனான நேர்காணல் வெளிப்படுத்திய உண்மை இது: தனது துணைவி குறித்த அதிருப்தியிலிருந்த இறைவனை மகிழ்விப்பதற்காக நள்ளிரவுப் பூசையான ராக்காலப் பூஜையின் போது மட்டும் அப்பெண் நிர்வாணமாக நடனமாடினாராம்.
39. மிக மிகத் தொடக்க காலத்திலிருந்தே தேவதாசிகளுக்கும், பாலுறவுக் காட்சிகளைச்

சித்தரிக்கும் சிற்பங்களுக்கும் ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்பிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதாக சில அயல்நாட்டவர் கருதிப் பதிவு செய்திருக்கின்றனர். (கேய் அம்புரோஸ், 'இந்தியாவின் செவ்வியல் நடனங்களும்- உடையலங்காரங்களும்', லண்டன், 1957, ப-32.)

40. இது ஒரு மிகச் சிறிய நாணயம். பயஸ் கூறுகிறார்: "ஒவ்வொரு பார்தாவோவும் 360 ரெய்ஸ் (reis)கள் மதிப்புக் கொண்டது". (ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப.260, n மற்றும் ப.270) இது அனேகமாக பகோடாவாக இருந்திருக்கலாம். (அத்தியாயம். 8, ப.37 மூலமாக.)

41. மேலது, ப.260.

42. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4, ப.118.

43. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள், X, பக்கங்கள்:220-21.

44. அப்பே துபாய்ஸ், ஹிந்து பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் மற்றும் விழாக்கள், லண்டன், 1817, ப-ள்:402-403.

45. இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் உடையலங்காரங்கள் நூலில் எஸ்.என்.தார் மேற்கோள் காட்டுகிறார், பம்பாய், 1969, ப.148.

46. மேலது, ப.148.

47. மேற்கண்ட நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது,

ப.148.

48. இ.மக்காய், சிந்து வெளிநாகரிகம், லண்டன், 1935, ப-ள்: 102-03.

49. வால்மீகி ராமாயணம், 1, 1XIII, (ரால்ப்டி.ஹெச்.கிரிஃபித்தின் மொழியாக்கம், பெனாரஸ், 1977)

50. கே.எம்.பணிக்கர், இந்திய வரலாற்றின் ஒரு ஆய்வு, பம்பாய், 1956, ப-ள்:

108-109.

51. பெரியபுராணம், த.கொ.பு., செய்யுள்கள்: 131-136. மேலும் பார்க்க:திருவாருர் புராணம், (3:22)-பரவை நாச்சியார் பற்றிய வசீகரமான,

கவர்ந்திழுக்கும் விவரிப்புக்காக.

52. ஜெய சேனாபதியின் நிருத்த ரத்னாவளி, சு-ள்: 43-44.

53. வி.டி.இந்துசூடன், இரகசிய அறை- ப-ள்:272-282.

54. எஸ்.என்.தார், மு.கு.நூ., ப.153

55. பார்போஸா, ஒரு நிகழ்வுக் குறிப்பு-1, ப.216.

56. மேலது, ப.216.

57. புர்காஸ், அவருடைய பக்தர்கள், X, ப-ள்:220-21.

58. ஆர்.ஸீவெல், மு.கு.நூ., ப.234.

59. தந்தை பெர்ட்ரண்ட், La Mission due Madurai, II, 289, 291.

60. அப்பே துபாய்ஸ், மு.கு.நூ., ப.401.
61. ஆச்சாரியா, காமிக ஆகமம், சு-ள்: 230-245.
62. மார்ஷல் பி.கிளினார்ட், ராபர்ட் எஃப் மெயர், 'மரபு விலகிய நடத்தையின் சமூகவியல்', நியூயார்க், 1975, ப.396.
63. எஸ்.கே.முகர்ஜி, இந்தியாவில் விபசாரம், ப.175.
64. அப்பே துபாய்ஸ், மு.கு.நூ., ப.401; இதே போன்ற பார்வைகளுக்கு, காண்க: எட்வர்ட் பால்ஃபோர், என்சைக்ளோபீடியா ஆசியாட்டிகா, தொ.3, ப.923; நார்மன் டக்ளஸ், 'மேற்கத்திய கலாச்சாரத்திற்கு நல்விடை', நியூயார்க், 1930, ப-ள்: 59-60; ஜே.ஜி.ஃப்ரேஸர், கோல்டன் போக், 'தந்திரக்கலை' -II, ப.149.
65. ஜே.ஜி.ஃப்ரேஸர், மேலது, ப.63.
66. க.ஆ., 1927, எண்.297; க.இ.ஆ. 1927, பகு.2, பத்தி-30.
67. பு.ச.சா., எண்.904
68. மேலது-II, 9-12.
69. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, 'இந்தியாவின் வரலாறு, கலாச்சார அம்சங்கள்', (ப.ர்.); எஸ்.பி.குப்தா, கே.என்.தீக்ஷித், கே.எஸ்.ராமச்சந்திரன்.
70. காண்டோ II, 36-81, டி.கோதண்டராமையா, 'தெலுங்கு மூலங்களின் அடிப்படையில், 17.ம் நூற்றாண்டில்

பாண்டி நாட்டின் சமூக வரலாற்றின் சில அம்சங்கள், தென் இந்திய ஆய்வுகள், III, (ப-ர்), இரா.நாகசாமி,சென்னை, 1983, ப-ள்:2-4.

71. மேலது, ப-5.

72. எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., தொ.2. (1975), ப.130.

73. ஏ.ராஜேந்திரன், (ப-ர்.), தொல்லியல் ஆய்வுக் கருத்தரங்கம், பகு.1, சென்னை, 1986 (அச்சில்); மேலும் எட்வர்ட் பால்ஃபோர், மு.கு.நூ., III, ப.924.

74. கே.ஆ.ஆ., தொ.4, பகு.3,4, செப்டம்பர்-டிசம்பர், 1979, ப.340.

75. ஏ.சிங்காரவேலு முதலியார், 1899, ப.63-64.

76. அருணகிரி அடிகள் புராணம், சுருக்கம்-3, செ.26.

77. மேலது, செ.24.

78. மேலது, செ.22.

79. ஏ.சிங்காரவேலு முதலியார், மு.கு.நூ., ப-ள் : 260-61.

80. தனிப்பாடற்றிரட்டு, 1, காளமேகம், 76, ப.131.

81. மேலது, 102, ப.141

82. மேலது, 117, ப.147-48.

83. மேலது, 168, ப.169.

84. மேலது, 186, ப.179.

85. டி.நடராஜன் (ப-ர்.) மு.கு.நூ., II, 2276-2283.
86. மேலது, II, 2236-2444.
87. என்.பி.ஏ.ஜாஃபர் (ப-ர்.), சிதம்பரேஸ்வரர் விறலி விடு தூது, சென்னை 1973; மேலும், திருவிளையாடற் புராணம், திரு நகரச் சிறப்பு, செ.ள்:48-49.
88. குமாரஸ்வாமி யாத்வானி, (ப-ர்.), தெய்வச்சிலையார் விறலி விடு தூது, சென்னை, 1936.
89. 'மதுரை நாயக்கர்களின் வரலாறு', ஏ.கே.பரந்தாமன்-மூலமாக, சென்னை, 1971, ப.219.
90. எம்.ராஜேந்திரன், மு.கு.நூ., ப.248-270.
91. எல்லப்ப நாவலர், 'அருணாசல புராணம்', (ப-ர்.), ஆர்.சோ.திருவனமாலி, 1970, செ.ள்: 484-497.; ஆனந்த பாரதி-'திருவிடைமருதூர் நொண்டி நாடகம்', திருவிடை மருதூர், 1967, ப-ள்: 18-20-கும்பகோணம், கும்பேஸ்வரர் கோயிலின் தாசிகளுடைய பட்டியலில் ஒன்றைத் தருகிறது; இவர்கள் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.
92. மார்க்கோபோலோ, II, ப.366.
93. ஓர் ஓவியத்தின் வடிவத்தில் இந்த மரபு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஒரு சன்னியாசியை தேவதாசி ஒருத்தி வரவேற்கும் காட்சியை இது சித்தரிக்கிறது.

94. முதுமொழி மேல்வைப்பு, செ.139, திருப்பனந்தாள் ஆதீனப் பதிப்பு, 1953.

95. சீகாளத்திப் புராணம், கருணைப் பிரகாசர், கன்னியர் சருக்கம், சென்னை,

1916.

96. திருப்பேரூர் புராணம், கருணைப்பிரகாசர், கன்னியர் சருக்கம், சென்னை,

1916.

97. சிங்காரவேலு முதலியார், மு.கு.நூ., ப.261.

98. மார்ஷல் பி.கிளினார்ட், ராபர்ட் எஃப், மெயர், மு.கு.நூ.ஈ

99. டங்கன்: போர்ப்ஸ், 'இந்தியாவின் இதயம்', லண்டன், 1968, ப.54.

100. ஃபிரடெரிக் ஏங்கல்ஸ், மு.கு.நூ., ப.67. ஏங்கல்ஸ் எழுதுகிறார்: "Hetaerism is as much a Social institution as any other, it is a continuation of the old Sexual Freedom in Favour of the man."-இது, குறிப்பாக ஆளும் வர்க்கத்தினால் பொறுத்துக் கொள்ளப்பட்டதுடன், பின்பற்றவும் பட்டது. வெற்று வார்த்தைகளால் மட்டுமே கண்டிக்கப்பட்டது. கண்டிக்கும் போதும், அது பெண்களை மட்டுமே தாக்கியது. புனிதமான பெண்களின் மனித பலவீனங்கள்-இவ்வாறு அதீத ஆணாதிக்க சமூகத்தினால் சுரண்டப்பட்டு வந்தன.

101. தெ.சா.: தொ.XVI, எண்.762.
102. போகர், சப்தகண்டா, 6.875, (ப-ர்), ஏ.ராஜேந்திரன், நாகர்கோயில், 1975.
103. எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'தென் இந்தியாவில் ஹிந்து நிர்வாகம் சார்ந்த நிறுவனங்களின் பரிணாம வளர்ச்சி', சென்னை, 1931, ப.309.
104. எட்கர் தர்ஸ்டன், மு.கு.நூ., ப.476.
105. பர்டன் ஸ்டெயின், மு.கு.நூ., ப.476.
106. டி.நடராஜன், மு.கு.நூ., II, 2336-2444; இ.தொ.க., 1883, (ப-ள்) 315-26.
107. டி.நடராஜன், மு.கு.நூ., II, 2276-2283.
108. தெ.இ.கோ.சா., தொ-1, எண்.248.
109. பால், (ப-ர்), பிரயாணங்கள், 71; இ.தொ.க., தொ.LVIII, 1929, ப.169.
110. மேலது, தொ.XIII, 1884, ப.177.
111. எலங்குளம் குஞ்சன் பிள்ளை, மு.கு.நூ., ப.85.
112. க.ஆ., 1938-39, எண்.338.
113. பு.ச.சா. : எண்.870.
114. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.248.
115. மேலது, தொ.3, பகு.2, 1957, எண்.1299.

116. ம.சா.க.நி.செ.ம., சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1975, ப.203.

117. க.ஆ., 1927-28, எண்கள் 391, 393,

118. பு.ச.சா., எண்.904; மேலும், உடையார் கதை, ப-ள் : 87,89.

119. மரியா மியெஸ், 'இந்தியப் பெண்களும் ஆண் மேலாதிக்கமும்', ப.68.

தமிழ்நாட்டின் நுண்கலைகளும் தேவதாசிகளும்

ஆகமஞ்சார்ந்த மரபும், பக்தி இயக்கமும் கலைகளுக்கு ஒரு சடங்காசார - மதச்சாயல் படிந்த இயல்பை அளிப்பவையாக அமைந்தன. கோயில் என்கிற நிறுவனம் உருவாகி வளர்ந்தெழுந்த போது, அதனுடன் சேர்ந்து பல கலைகளும் தமது வழியை அவற்றினுள் கண்டடைந்தன. இசையும் - நடனமும் ஆகிய கலைகள் மங்களகரமானவையாகக் கருதப்பட்ட காலம் அது. ஆகவே, கடவுளரை எழுந்தருளச் செய்வதற்கு இக்கலைகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன.1 நடனம் என்பது மங்களகரமானது. அது மகிழ்ச்சிமிக்க சூழல்களை உருவாக்கித் தரவல்லது (நாட்டிய சாஸ்திரத்தையும் பார்க்க). துயரமிக்க தருணங்களில் மன ஆறுதலைத் தருபவையாகிய இக்கலைகள், அழகியல் மற்றும் மதம் சார்ந்த தன்மைகளை மெல்ல மெல்லத் தமக்குள் உள்வாங்கி ஈர்த்துக் கொண்டவையாகும்.

கோயில் சுவர்களில் ஒவியங்களாய்த் தீட்டப்பட்டு அவை கடவுளரை மகிழ்விப்பதற்காகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. கேரளாவில் உள்ள கண்டியர் கோயிலில், மாலை நேரங்களில் தேவதாசியரின் நடனங்களையும், நிருத்தத்தையும் கண்டுகளித்த பின் கடவுளர் அவரவரது பீடங்களில் சென்று அமருவர் என்பதாக தாமோதர சாக்கியர் எழுதிய மணிப்பிரவாள

இலக்கியமான 'சிவவிலாசம்' கூறுகிறது.² மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் இந்தக் கலைகளின் களஞ்சியங்களாக இருந்து வந்தனர். கோயிற் சடங்குகளின் போதும், திருவிழாக்காலங்களிலும் அவர்கள் நுண்கலைகளை நிகழ்த்தினர். சிற்பிகளுக்கும், ஓவியர்களுக்கும் ஒருவேளை அவர்களே மாடல்களாகவும் இருந்திருப்பார்கள் எனலாம்; தேவதாசிகளின் அழகிய காட்சிகளையும், உருவங்களையும் சிற்பங்களாகவும் - ஓவியங்களாகவும் அவர்கள் வடித்திருப்பதற்கு உதவியிருக்கலாம். நுண்கலைகளில் நேரடியாக ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் என்பதால், தேவதாசிகள் அந்த நுண்கலை மரபை வளப்படுத்தி செழுமை சேர்ந்தனர். பொதுவாக நுண்கலைகளுக்குத் தேவதாசிகள் வழங்கியுள்ள பாரம்பரியக் கொடை குறித்து, குறிப்பாக இசைக்கும் நடனத்திற்கும் ஆற்றிய பங்களிப்பு குறித்து இந்த அத்தியாயத்தில் ஒரு பகுப்பாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இசையும் நடனமும்

ஆலய வழிபாட்டில் இசையும்³ நடனமும் ஒரு குறிப்பிடத் தக்க பங்காற்றுவனவாதலால், அக்கலைகளில் தேவதாசிகள் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டனர்.

இக்கலைகளில் மிகக் கண்டிப்பான பயிற்சியைத் தமது இளமைக் காலத்தில் இருந்தே அவர்கள் பெற்றுத்

தேற வேண்டிவந்தது. நட்டுவனாரும், இசை ஆசிரியரும் முறையே நடன - இசைக் கலைகளில் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தனர். நடன ஆசிரியர்களும், வாய்ப்பாட்டு - இசைக்கருவி இரண்டிலும் ஆசிரியர்களும் இந்தப் பணிக்காக என்றே நியமனம் செய்யப்பட்டனர்.4 சில சமயங்களில், இந்த இளம் பெண்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக பாணர்களும் இசையாசிரியர்களாக நியமிக்கப் படுவதும் உண்டு.5 சில ஆலயங்களில் மத்தள இசைஞர்களான உவச்சர்கள் நடனமாடுவதில் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பது உண்டு.6 வயதாகி மூத்த பெண் கலைஞர்களும் இவர்களுக்கு இசை கற்பிப்பதில் 'தாய்க்கிழவிகள்' என அழைக்கப்பட்டு தாங்களே முன்வந்து ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர்.7 இந்த 'தாய்க்கிழவிகள்' வழிகாட்டலின் கீழ், கேரளாவில் காந்தர்விகள் மற்றும் நங்கைமார்8 போன்ற சில தேவதாசிகள் இசையமைப் பாளர்களாக, பாடலிசைப்பவர்களாக, இசைக்கருவிகளை மீட்டுபவர்களாக, பக்தியிசைத் தோத்திரங்களை ஒதுகிறவர்களாக மலர்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆசிரியர்களின் சேவைகளை அங்கீகரிக்கும் விதத்தில் அவர்களுக்கென்று மதிப்பூதியங்களை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளனர். நட்டுவக்காணி (நடன ஆசிரியர்களுக்கான மதிப்பூதியம்), பாணப்பேறு (பாணருக்கான மதிப்பூதியம்), கூத்தாட்டுக்காணி (நாட்டிய ஆசிரியருக்கான மதிப்பூதியம்), உவச்சக்காணி (மத்தளம் கொட்டுகிறவருக்கான மதிப்பூதியம்)9 இவ்வாறாக

வெவ்வேறு பெயர்களில் இத்தகைய சில மதிப்பூதியங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சிதம்பரம் நடராஜர் ஆலயத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கற்பலகை, அனேகமாக அத்தகைய ஒர் இசைப் பயிற்றுவித்தல் காட்சியைச் சித்தரிப்பதாக உள்ளது. அது இரண்டு உருவங்களைக் காட்சிப்படுத்துகிறது. ஒருவர் வாத்தியம் இசைப்பவரான ஆணாகவும், பயிற்சி பெறுபவளாகிய தேவதாசி மற்றொருவராகவும் அனேகமாக இருக்கலாம். அவர்கள் இருவருமே அமர்ந்த நிலையில் காட்சியளிக்கின்றனர். ஆளுக்கொன்றாக அவர்களிருவருமாக இரண்டு யாழ்களைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆசிரியர், பயிற்றுவிப்பவரின் மனநிலையில் இருப்பவராகக் காட்சிப்படுத்தப் பட்டிருக்கையில், மாணவர் இசைக்குறிப்புகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறவராகத் தோற்றம் தருகிறார். ஆசிரியரின் வலது கரத்து இரண்டாவது விரல் யாழ்நரம்பை மீட்டிக் கொண்டிருக்கிற போது அவரின் இடது கரத்து நான்கு விரல்களும் ஸ்வரத்தைச் சரிசெய்து கொண்டிருப்பவையாக உள்ளன. பயிற்சி பெறும் பெண்ணின் இடது கரம் யாழைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கையில், அவளது வலது கரம் மேல்நோக்கி உயர்ந்த நிலையில் உள்ளது. இந்தச் சித்திரப் பலகை, யாழ் இசை ஆசிரியர் ஒருவரால் ஒரு தேவதாசி பயிற்றுவிக்கப் படுவதைக் காட்சிப்

படுத்துவதாயிருக்கலாம்.

இசையும் - நடனமும் - கால நிர்ணயம்

ஆகமங்களும்,¹⁰ பக்தி இலக்கியமும்¹¹ இசை மற்றும் நடனத்தின் தன்மை, அவை சடங்காசார வழிபாட்டில் நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றை எல்லாம் வரையறுத்துத் தந்துள்ளன. பூஜைகளின் போது அவை அன்றாடம் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன. மேலும் மதம் சார்ந்த திருவிழாக்கள், திருமணச் சடங்குகள் மற்றும் கோயிலுக்கு அரசு வருகை போன்று சிறப்புத் தருணங்களின் போதும் அவை நிகழ்த்தப்பட்டன.¹² ஒரு மூலவரை வழிபடுகையில் இசையும் - நடனமும் இடம் பெற வேண்டிய நேரத்தை மானசாரம் நிர்ணயித்திருக்கிறது. வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் தேனுமுத்திரைக்குப்பின் (பசுவின் பால்மடியைச் சுட்டிக் காட்டும் கைத்தோற்றம்) கருவியிசையும், நடனமும் தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென்று அது கூறுகிறது.¹³ ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில், கலைகள் நிகழ்த்துதல், சாமவேதத்தின் அவதாரிய கீதம் இசைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து வரவேண்டும்.

இந்த நிகழ்வுத் தொடரின் இறுதி அம்சமாக, விஷ்ணு ஆலய தேவதாசிகளான எம்பெருமானடியார்களின் நடனம் அமையும். அர்ச்சகர் சமிக்ஞை மூலம் முன்னறிவித்த உடனேயே கோயிலின் தேவதாசி, கடவுளைத் தனது கணவராகக் கற்பித்துக்

கொண்டு நடனமாடுதலை நிகழ்த்துவாள்.¹⁴ அன்றாட வழிபாட்டின் போது, சிவாலயத்து தேவதாசி இசையும் - நடனமும் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று திருவாரூர்ப் புராணத்தின்படி தெரிய வருகிறது.¹⁵ கோதை இரவியின் காலத்திய சாசனம் ஒன்று, நித்திய பூஜையின் போது, வாய்ப்பாட்டும் வாத்திய இசையும் உள்ளிட்ட இசையும், நடனமும் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்று வரையறுத்துள்ளது.¹⁶ காந்தாரம், ஷாதவம், நாட்டராகம், கவுசிகம் மற்றும் பஞ்சமம் ஆகிய ராகங்கள் முறையே அதிகாலை, காலை, நடுப்பகல், பிற்பகல், மாலை மற்றும் நள்ளிரவு ஆகிய நேரங்களின் போது இசைக்கப்பட வேண்டியவை.¹⁷

அன்றாட வழிபாட்டின் ஒரு பகுதியாக (நித்யோத்ஸவம்) திருவாரூர்க் கோயிலின் தேவதாசிகள் நடனமாடிக் கொண்டே பாடுகையில் மிக மென்மையாக இசையை வாசித்தனர்.¹⁸ இரண்டாம் தேவராயரின் அரசவைக்கு வந்திருந்த அரபு நாட்டுப் பயணி 'அப்துர் ரஸாக்' கின் குறிப்பு இது: "பெத்னூர் கோயிலில், கடவுளருக்குப் பூசைகள் சமர்ப்பித்து முடிந்த பின்னர் இரவும் - பகலுமாக அவர்கள் பாடினர்; இசைக் கருவிகளை இசைத்தனர்: இசை நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்று ஆனந்தித்தனர்; மேலும் விருந்துகளை வழங்கினர்.." ¹⁹ புனித அரங்கான அர்த்த மண்டபத்திலும், பெரிய அரங்கான மகாமண்டபத்திலும், நடன அரங்கான நாட்டியமண்டபத்திலும் அவர்கள் நடனமாடினர்.²⁰

உற்சவரை ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்கையில்,
மாலை நேரத்தில் 'சாந்தி நிருத்யத்'தை நிகழ்த்தினர்.
கி.பி.1947-ம் ஆண்டு வரையிலுங் கூட, இந்த நடைமுறை
மிகப் பெரும்பான்மையான ஆலயங்களில் கவனமாக
அனுசரிக்கப்பட்டு வந்த ஒன்றாகும். எடுத்துக்காட்டாக,
பின் இணைப்பு இரண்டில் தரப்பட்டுள்ள
அட்டவணையில், திருச்செந்தூர்க் கோயிலில்,
நிகழ்த்தப்பட்ட நடனத்தின் வகை, இசைக்கப்பட்ட
இசையின் தன்மை, இசைக்கருவியின் வகை, நேரம்
போன்ற சில விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

வாய்ப்பாட்டு

கருவியிசை, வாய்ப்பாட்டு இரண்டும் நிகழ்த்தப்பட்டன.21 கீதம் (இசை) என்பதில் கானமும், வாத்தியமும் உள்ளடங்கியது தான் என்ற போதிலுங்கூட தஞ்சாவூரில் கிடைத்துள்ள முதலாம் இராஜராஜனின் சாசனம் ஒன்றில் இந்த ஒவ்வோர் அம்சமும் தனித்தனியே குறிப்பாக விவாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.22 பக்திப் பனுவல்களை இசைப்பது என்பது தேவதாசிகளின் கடமைகளுள் ஒன்றாகும். எல்லா சுபமுகூர்த்த வேளைகளிலும் அவர்கள் இந்தத் திருமறைப் பாடல்களை ஸ்வரத்துடன் பாடுவர். அன்றாடம் வழிபாட்டின் போது, வேதங்களிலிருந்தோ அல்லது தமிழ் மறைகளான தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம் போன்றவற்றிலிருந்தோ சில பனுவல்களை அவர்கள் இசைப்பது வழக்கம். தமிழ்மறைப் பாடல்களை இசைப்பதற்கு விண்ணப்பித்தல்23 என்று பெயர். இவற்றை இசைப்பவர்கள் பாடுவார் அல்லது விண்ணப்பிப்பார் என்று அறியப்பட்டனர்.24

தில்லையிற் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனைத் தேனாறு பெருகியது போன்ற இனிய குரலில் ஆலயப் பெண்கள் பாடித்துதித்தனர் என்று திருவாழியமுதனார் கூறுகிறார்.25 திருவாரூர்க் கோயிலில், மிக இனிய இசையின் துணையோடு பரவை நாச்சியார் நடனம் ஆடுவது வழக்கம் என்று பெரியபுராணம் கூறுகிறது.26

சிவ ஆலயங்களில், திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரப் பதிகத்தில் ஒரு பாடலான “வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்” எனத் தொடங்கிப் பாடுவது தேவதாசிகளின் வழக்கம்.²⁷ சேத்தூரில் உள்ள தேவதானம் கோயிலில், ஒரு சில இசைக் கருவிகளைக் கொண்ட ஓர் இசைக்குழு ‘சின்ன மேளம்’ என அறியப்பட்டிருந்தது. அன்றாடம் மாலை முதல் நள்ளிரவு வரை இக்குழுவின் இசை நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன. அந்தச் சமயத்தில், தேவதாசிகள் “சாமி சமூகமதனில் கிளி சொல்லுமாம்”²⁸ என்று தொடங்குகிற ஒரு பாடலைப் பாடுவார்கள். தியாகராஜர் இயற்றிய எட்டு பிரபலமான சுலோகங்கள் அவர்களால் திருவாரூர்க் கோயிலில் பாடப்பட்டு வந்தன.²⁹ பரகேசரி விக்கிரம சோழனின் காலத்தில், ஒவ்வொரு நாளும் ‘திருக்கழல்’ ஓதுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்து தரப்பட்டிருந்தன.³⁰ இப்பாடல்கள் ‘பூசுவது வெண்ணீறு’ எனத் தொடங்கி ‘இயல்பானன் கழலோ’ என்று நிறைவடைவனவாகும்.³¹

சிவாலயங்களின் தேவதாசிகளைப் போன்றே விஷ்ணு ஆலயங்களின் எம்பெருமானடியார்களும் மகாவிஷ்ணுவைப் போற்றித் துதிக்கும் பாசுரங்களைப் பாடுவார்கள். தேகல் என்ற இடத்திலிருந்து கிடைத்த ஆவணம், கோயிலில் பெரியாழ்வாரின் திருப்பல்லாண்டுப் பாசுரங்களை இசைப்பதற்கென்றே இரண்டு நடனப் பெண்கள் பணியமர்த்தப்பட்டிருந்த

தகவலைப் பதிவு செய்துள்ளது.³² இன்னும் சில கோயில்களில், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களும் கூட இசைக்கப்பட்டுள்ளன.³³ தேவதாசிகளின் நடுவே “தொக்குப் பல்லாண்டிசைச்சுக் கவரி செய்வர் இளையரே” என்று தொடங்குகிற பாசுரம் மிகப் பிரபலமான ஒன்று.³⁴ பக்தியுடனும், அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடனும் ஆண்டாளின் திருப்பாவைப் பாசுரங்களையும் இசைப்பது உண்டு.³⁵

திருவீதியுலாக்களின் போதும் பதிகங்களும், பாசுரங்களும் இசைக்கப்படுவது வழக்கமான நடைமுறையாகும். மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் திருமேனி, திருவீதியுலாவாகக் கொண்டு செல்லப்படும் போது, திருவெம்பாவைப் பதிகங்கள் இசைக்கப் படுகையில் அவற்றை அவர் முழு ஈடுபாட்டுடன் செவிமடுப்பார் என்றொரு ஐதீகம் நிலவுகிறது.³⁶ இன்னொரு கோயிலில், இறைவனான காரணை விடங்கர் திரு வீதியுலாப் போகையில் இதே பதிகங்கள் இசைக்கப்பட்டன.³⁷ திருவெம்பாவைப் பதிகங்களின் சில கண்ணிகளைப் பாடுகிற உரிமையைக் கோயில் அதிகாரிகள் சில தேவதாசிகளுக்கு விற்றனர்³⁸ என்ற செய்தி ஆவணத்தில் பதிவாகியுள்ளது. தெய்வீகக் கலையான இசை, எப்படி ஒரு வணிகப் பொருளாக்கப்பட்டது என்பதையும் அதை விற்பனைக்கு வைத்த போது, வாங்குவதற்குத் தங்களிடம் பணமிருந்த காரணத்தினால் தேவதாசிகள் எப்படி அதை வாங்கிப்

பயன்படுத்தினார்கள் என்பதையும் இது காட்டுகிறது. கோயில் நிர்வாகங்களில் ஏற்கெனவே ஒருவகையான சீர்குலைவு நிகழத் தொடங்கியிருந்தது என்பதையும் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

கோயிற் திருவிழாக்கள், இசை நிகழ்ச்சிகளுக்கான சந்தர்ப்பங்களாகவும் அமைந்தன. மார்கழித் திங்களின் பாவை நோன்பின் போது, திருவானைக்கா ஆலயத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள் சேர்ந்திசையாகச் சில திருவெம்பாவைப் பதிகங்களை இசைத்தார்கள் என்று மரபு சொல்கிறது. அந்தக் கோயிலின் தேவதாசியான மோகனாங்கி, 'உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமானேன்³⁹ எனத் தொடங்கும் திருவெம்பாவைப் பாடலை இசைத்திருக்கிறாள்.⁴⁰ இறைவன் சிவபெருமானின் அடியவர்களுக்கு மட்டுமே தாங்கள் சேவை புரியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உறுதிமொழியைக் குறிப்பிட்ட மார்கழித் திங்கள் அனுட்டானங்களின் போது தேவதாசிகள் எடுத்துக் கொள்கின்றனர் என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இதே போன்று, திருவான்மியூர்க் கோயிலினுடைய தெப்பத்திருவிழாவின் போது ஒரு பதிகம் இசைக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. வழக்கமாகப் பங்குனி (மார்ச்-ஏப்ரல்) மாதத்தில், கோயிற் பிரம்மோற்சவம் நிறைவடைந்த பிறகு பதினாறு நாட்கள் கழித்து இப்பாடல் பாடப்படும். தேரினுள் அமர்ந்தவாறு அவர்கள், "இதென்ன காரணம் நன்னுந்தீசர் என்ற பேர்க்கு" எனத் தொடங்கும்

பதிகப்பாடலை இசைப்பார்கள்.41 திருக்களிமேடு என்ற ஊரிலிருந்த கோயிலின் திருவிழாக் காலங்களில், உற்சவரின் திருமேனி திருவீதியுலாவை நிறைவு செய்து விட்டு உட்பிரகாரத்துள் எடுத்துச் செல்லப்படும் வேளையில் “கமலாசனா கமலேசனா” எனத் தொடங்குகிற பாடல் தேவதாசிகளால் பாடப்படும்.42

கருவி இசை

இப்போது ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த கோயில்களில் கருவியிசை என்பது மிகப் பிரபலமானதாகும். மிக மென்மையான இசையைப் பிறப்பிப்பவையான பல இசைக் கருவிகள் இசைக்கப்பட்டன என்று உள்ளூர் அளவிலான ஆவணங்கள் காட்டுகின்றன. அன்றாட வழிபாட்டிலும், திருவிழாவிலும் இசைக்கப்படுகிற பல்வேறு இசைக் கருவிகளின் பட்டியலை அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் தந்திருக்கின்றனர்.43 தொடர்புடைய கோயில்களின் பிரபலத்தையும், செல்வச் செழிப்பையும் பொறுத்து இசைக்கருவிகளின் எண்ணிக்கை அமையும். தஞ்சாவூர், திருவாரூர், கோனேரிராஜபுரம், திருவிடைமருதூர் மற்றும் திருநெல்வேலி போன்ற ஊர்களின் கோயில்களில் ஏராளமான இசைக்கருவிகள் இருந்தன. சாளரி, கொக்கரி, மத்தளம், இடக்கை, தக்கை, தண்ணுமை, யாழ், குழல், உடுக்கை, தாளம், வீணை மற்றும் முழவு ஆகியவை வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.44 சொற்ப அளவு வருமானமே

உடைய சிறிய கோயில்கள் தாளம், மத்தளம், இடக்கை, மற்றும் குழல் போன்ற ஒரு சில இசைக் கருவிகளை மட்டுமே உடையவையாய் இருந்தன. தஞ்சாவூர் மாவட்டம், மாயவரம் தாலுகாவில் பூலோகநாதர் கோயிலில் உள்ள சிற்பம் ஒன்றில் ஆகச்சிறந்த எடுத்துக் காட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த கோயிலில் மகா மண்டபத்திலுள்ள தூண்களுள் ஒன்றில் மத்தளம் இசைப்பவரின் உருவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அந்தக் கலைஞரின் படிமத்துக்கு மேலே 'மத்தள பெருமாள்' என தமிழில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்தளத்தை அவர் இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் கால்கள் தாளையத்துக்கேற்ப சில அசைவுகளைக் காட்டுகிறவகையில் அமைந்துள்ளன.

தேவதாசிகளின் நடனங்களின் போது இந்த எல்லா இசைக் கருவிகளும் இசைக்கப்படுவதில்லை. தேவதாசிகள் நடன மாடுகையில் குழலும், முழுவும் இசைக்கப்பட்டன என்று சுந்தரர் கூற்றின்படி தெரிகிறது.⁴⁵ சில கோயில்களில், அவர்கள் வழிபாட்டுப் பாடல்களை இசைக்கும் நேரங்களில் புல்லாங்குழலும், முரசும் இசைக்கப்படுவது வழக்கம்.⁴⁶ அவர்களின் நடனங்களில் குழித்தாளங்கள், அல்லது சிறிய மத்தளம் அல்லது இடக்கை அல்லது பெரிய மத்தளம் அல்லது நரம்பு இசைக் கருவிகள் பலவற்றை இசைப்பவர்களான பெண்கள் போன்ற படிமங்கள், நடனமங்கையரின் உருவங்களுடன் சேர்த்து சில கோயில்களில்

காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. திருவாரூரில் இருப்பதைப் போன்று, ஒரு பெண் புல்லாங்குழல் இசைப்பதையும், பின்னணியில் மத்தள இசைக் கலைஞர் ஒருவர் மத்தளமிசைப்பதையும் வேறு சில கோயில்களில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த இசை நிகழ்வில், புல்லாங்குழல் இசைப்பவருக்குத்தான் அடிப்படை முக்கியத்துவம் தரப்பட்டிருக்கிறதே அல்லாமல், மத்தளம் வாசிப்பவருக்கல்ல.

தஞ்சாவூர் மாவட்டம், திருக்கண்டியூர்க் கோயிலில் உள்ள ஒரு காட்சியில் இசைக் கருவிகளை வாசிப்பவர்கள் ஆண் கலைஞர்களாகப் பக்கத்திற்கு ஒருவராக இடம் பெற்றள்ளவர்களுள், முதலாவது ஆண் ஜால்ராக்களை இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அனேகமாக இவர் நட்டுவனாரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறவராயிருக்கலாம். அடுத்த ஆண் கலைஞர் ஒருவரைக் காற்று வாத்தியமான மோர்வியம் என்ற கருவியை இசைக்கிறார். நடன மங்கை, தன் உடலை மூல விக்கிரகத்தை நோக்கிய வகையில், நடன அசைவுகளை வெளிப்படுத்துகிற பாவனையில் திருமெய்காட்டி இருக்குமாறு காட்சியளிக்கிறார். இக்குறிப்பிட்ட அபிநயம், சில சோழர்காலச் சாசனங்களில் குறிப்பிடப்படுகிற மெய்காட்டடைவு என்கிற நடனவடிவைக் காட்டுவதாயிருக்கலாம். அவர்களுக்குக் கீழே நட்டுவன் திருமெய்க்காட்டு மற்றும் மோர்வியம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக முரசு, கை முரசு மற்றும் குழித்தாளங்கள் ஆகியவை நடனத்தின் தாளலயத்தைத் தவறவிடாமல் ஒத்திசையச் செய்வதற்காக ஒலிக்கப்படுகிற கருவிகள். தஞ்சையிலுள்ள இராஜராஜேஸ்வரம் கோயிலின் ஓவியத்திலிருந்து இது தெளிவாகப் பெறப்படுகிறது. ஸ்ரீரங்கம் கோயில், உடையவர் விதியின்படி, நடன நிகழ்வுகளின் போது ஒரு வகையான தாளலய அசைவாக இருக்கக்கூடிய வீணை மற்றும் விநாயக தாளம் ஆகியவை இசைக்கப்பட்டுள்ளன.⁴⁷ தாள வகைகள் குறித்து மேலதிக விவரங்கள் அறியப்படவில்லை.

இசைக்குழு

செல்வவளம் கொண்ட சில கோயில்கள், தமக்கென்று பெண் இசைக்கலைஞர்களையும், கருவியிசைக் கலைஞர்களையும் கொண்ட இசைக்குழுக்களைப் பராமரித்து வந்துள்ளன. சாசனங்களில் 'இசைப்பாணர்'⁴⁸ கந்தர்வர், மற்றும் கந்தர்விகள்⁴⁹ பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலில் இடம் பெற்றிருக்கும் ஒரு காட்சி அனேகமாக ஓர் இசைக்குழுவைச் சித்தரிப்பதாக இருக்கலாம். ஐந்து இளம் பெண்கள் குறிப்பிட்ட இசைக்கருவிகளான குழித்தாளம், புல்லாங்குழல், இடக்கை, ஜால்ரா போன்றவற்றை இசைக்கும் வடிவத்தில் காட்சியளிக்கின்றனர். இசைக் கருவிகளில் அவர்கள் இசைப்பதில் ஈடுபடும் போதே அவர்களின்

கால்கள் கட்டற்ற களி துள்ளும் பாவனையை
வெளிப்படுத்துவது போன்ற அசைவுகளைக்
காட்டுகின்றன.

பெரிய இசைக்குழுக்கள், மிருதங்கம், குழித்தாளம்,
துத்தினம், முகவீணை, புல்லாங்குழல் போன்ற பல
இசைக்கருவிகளை உடைமை கொண்டுள்ளன. சில
சமயங்களில் வயலின் அல்லது கிளாரினெட் போன்ற
இசைக் கருவிகளுக்கும் இடமளித்துள்ளன. கோயிலுக்கு
மேலதிக பக்தர்களைக் கவர்ந்திழுப்பதற்கென்று பெரும்
தாளவாத்தியங்களும், காற்றிசைக் கருவிகளும்
இசைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.50 இவ்வாறாக, இந்த
நாட்டில் ஒர் இசைப் பாரம்பரியத்தை அவர்கள்
பாதுகாத்து வந்திருந்தனர்.

தேவதாசி இசையின் பண்பு

தேவதாசிகளின் பாடல்களும், இசையும்,
போற்றுதல் - தூற்றுதல் ஆகிய இருவகை
உணர்ச்சிகளையுமே எழுப்பி வந்துள்ளன. முந்தைய
நாட்களில், தங்களின் நுண்கலைத் திறன்களை
பக்தியோடும் - அர்ப்பணிப்பு உணர்வோடும் அவர்கள்
வெளிப்படுத்திக் காட்டிய சந்தர்ப்பங்களில்
அவர்களுடைய பாடல்கள், பக்தர்களின்
உணர்ச்சிகளையும் உணர்வுகளையும் உருக்கி
நெகிழ்வித்தன. அந்தப் பாடல்கள்,
தெய்வீகத்தத்துவங்களின் பொருளை வெளிப்படுத்திக்
காட்டுகிறவையாக அமைந்திருந்ததால், இவ்வாறு

பக்தர்களை நெகிழ்வித்து இசை வழிபாட்டின்பால்
ஆற்றுப்படுத்துகிறவையாகவும் வெளிப்பட்டன.
இத்தகைய தன்மையுடைய அவர்களின் கலை
வெளிப்பாட்டைக் குறித்து அப்துர் ரஸாக் எல்லா
விதத்திலும் புகழ்மாலைகள் சூட்டியிருக்கிறார்.⁵¹
தேவதாசி முறை சீர்குலைவுக்கு ஆளாகி
உருத்திரிபடைந்த போது, அவர்களுடைய பாடல்களும்,
இசையும் இரட்டை அர்த்தங்களைச் சுமந்து நலிந்தன.
அவற்றுள் பெரும்பாலானவை வக்கிரமானவை.

18-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புராட்டஸ்டண்ட்
தூய்மைவாத இசைப்பணியாளரான அப்பே தூபே
பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “அவர்களுடைய இசை
உச்சாடனங்கள், பொதுவாக அவர்களுடைய
கடவுள்களின் முறையற்ற பாலுறவுச் செயல்கள்
அல்லது அவை தொடர்பான சில சூழல்களைச்
சித்தரிப்பவையான ஆபாசப்பாடல்களை
ஒப்புவிப்பவையாகவே அமைந்திருந்தன.”⁵²
அவர்களுடைய பாடல்களும், இசையும் பொருளற்ற
சொற்கோவைகளையும், திரும்பத்திரும்ப வரும்
வரிகளையும் நிரப்பியவை என்று ஜான் ஷார்ட்
கூறுகிறார். அவை பெரும்பாலும் வக்கிரமானவையாக,
மூர்க்கமான காமவேட்கையை வெளிப்படுத்துபவையாக
இருந்தன. ஆண்களின் கூட்டத்திற்கு முன்னிலையில்
மட்டுமின்றி விக்கிரகங்களின் முன்பாகவும் கூட,
அவர்கள் இத்தகைய பாடல்களைப் பாடுவது,

ஆண்களுடைய காம உணர்வை வெளிப்படையாகவும்,
அடங்காத ஆவேசத்துடனும் தூண்டச்செய்ய
வேண்டுமென்கிற நோக்கத்துடன்தான்.53

உள்ளூர் வழிபாட்டு மரபுகளுக்கு எதிரான
முன்முடிவுகளின் காரணமாகவும் கூட இத்தகைய
கணிப்புகளை வெளிநாட்டுப் பயணிகள், மேற்கண்டவாறு,
வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம், ஆனால், பிந்தைய
நாட்களில், ஜமீன்தார்களின் ஆசைநாயகிகள் என்ற
வகையில், தங்களுடைய புரவலர்களின் விருப்பங்களை
நிறைவேற்ற வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானவர்கள்
அவர்கள் என்ற உண்மையை ஒருவர் கட்டாயம் ஏற்றுக்
கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அந்த ஜமீன்தார்கள்,
இத்தகைய சில பாடல்களின் இரண்டாவது
அர்த்தத்தையே விரும்புகிறவர்களாக இருந்தார்கள்.
இருந்தபோதிலும், ஃபிரான்சிஸ் எகர்ட்டன் கூறுகையில்
அவர்களுடைய பாடல்கள், “இதுகாறும் நான் கேட்ட
பாடல்களிலேயே மேலதிக இசைநயமிக்கவை இந்தப்
பாடல்கள்; உண்மையில், இவற்றில் சில,
கவர்ந்திழுக்குமளவு மகிழ்வு நிரம்பியவையே
என்றதும்.”54

நடனம்

தேவதாசிகளான முன்னோடிகள் பலரால்
நிகழ்த்தப்பட்டு வந்ததாகிய இந்தத் தாசி ஆட்டம், மத்திய
காலத்தின் கோயில் நடனக் கலையானதும் இதற்கொரு
தெய்வீகத் தோற்றுவாய் தரப்பட்டது.

நாட்டியசாத்திரப்படி, பிரம்மா, கலையியல் பிரதிக் கூறுகளை ரிக்வேதத்தில் இருந்தும், இசையைச் சாம வேதத்திலிருந்தும், பாவமெய்ப்பாட்டுக் கூறுகளை யஜுர் வேதத்திலிருந்தும், உணர்ச்சிகளையும் - தனிச்சுவையம்சங்களை அதர்வண வேதத்திலிருந்தும் எடுத்து, கலந்து நடனத்தை உருவாக்கினார்.55 விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணம் தீயசக்திகளுடன் போரிட்ட மகாவிஷ்ணுவின் அசைவுகளில் இருந்து நடனம் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு கலையென்று கூறுகிறது.56 நடனக் கலைக்கே மாபெரும் ஆதார சக்தியென்று போற்றப்படுகிற கடவுள் சிவன், அதில் அவர் பேரானந்தப் பெருநிறைவு அடைகிறார். கைலாச மலையில் சிவபெருமான் நிகழ்த்துகிற மாலைநேர நடனத்தை சிவப்பிரதோஷ ஸ்தோத்திரம் காட்சிப்படுத்துகிறது. “சரஸ்வதி வீணையை மீட்டிக் கொண்டிருந்தாள்; இந்திரன் புல்லாங்குழலில் இசைத்துக் கொண்டிருக்கையில், பிரம்மா காலப்பிரமாண முத்திரைகளைக் காட்டியவாறிருந்தார்.

இலட்சுமி ஒரு பாடலைத் தொடங்கவும், விஷ்ணு மத்தளம் கொட்டியிசைத்தார். எல்லாக் கடவுளரும் இதைச் சூழ்ந்து வட்டமாக நின்றனர்.57 எல்லாத் தேவதைகளும், அப்சரஸ்கள் உட்பட இந்தச் சொர்க்கலோக நடனத்தைக் காணவும், தெய்வீகக் கூட்டிசையைக் கேட்டு மகிழவும் அந்திக் கருக்கல் வெளிச்சத்தில் அங்கே கூடிநின்றனர். ஆகவே

சிவவழிபாட்டில் அக்கடவுளுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யத்தக்க மாபெரும் நிவேதனப் பொருளாக நடனம் அமைந்திருக்கிறது.⁵⁸ மதம் மற்றும் சடங்காசாரத்துடன் தொடர்புடையது என்ற வகையில், நடனம் ஆலயவழிபாட்டில் மிக ஆழ்ந்த மரியாதைக்குரிய ஓர் இடத்தை அடைந்தது.

நாட்டியக் கலைக்குச் சூட்டப்பட்ட ஓர் உயர்ந்தபட்சப் புகழ்மாலை கவி காளிதாசனுடையது. முனிவர்கள் கருதியதைப் போலவே, கடவுளருக்கு மிகப் பேரானந்த நிறைவளிக்கும் ஓர் அமானுஷ்ய தியாகச் செயல் என்று நடனக் கலையைக் காளிதாசன் சித்தரிக்கிறார். வெவ்வேறு வகையான ரசனைச் சுவையுடைய மக்களை வெவ்வேறுபட்ட வழிகளில் நடனக்கலை ஒன்று மட்டுமே மகிழ்விக்கவல்லதாக அமைகிறது.⁵⁹ நடனக்கலையில் ஞானம் பெற்றிருப்பது ஓர் ஆசீர்வாதப் பேறாகவே கருதப்பட்டது. நடனத்தை ஆகச்சிறந்த முறையில் நிகழ்த்திக் காட்டும்போது, கடவுளரிடமிருந்து பெரும் சிறப்புத் தகுதியை அவர்களுக்கு அழகுக் கொடையாகவும், அந்நடனத்தைக் கண்டு களிப்படையும் இளவரசர்களிடமிருந்து பாராட்டைத் தெரிவிக்கும் செல்வமாகவும், புகழ்மொழிகளைப் பாராட்டின் மூலமாகவும் கடவுளர் வழங்குவரென்று கருதப்பட்டது.⁶⁰ பாடலிசைப்பதில் மிக நுண் திறனையும், தனிச்சிறப்புடைய பாணியையும் அது உயர்த்திக் கொள்ள வகை செய்வதாகவும் உள்ளது.

நடனம், அதன் மிக அடிப்படை இயல்பு காரணமாகவே, இந்த ஒட்டு மொத்த உலகிற்கே களிபேருவகையளிப்பதாக உள்ளது.61 சிலப்பதிகாரத்திலும் உரைகளிலும் நடனக் கலை சார்ந்த காட்சிக்கூறுகளை ஒருவரால் காண முடியும் என்ற போதிலுங் கூட சங்ககாலத்தில், நடனத்தின் மரபு என்னவாக இருந்தது என்பது தெளிவுறத் தெரியவில்லை. கோயில்களில், ஒருவர் எதைக் கண்டறிய முடியும் என்றால், அனேகமாக உள்ளூர் மற்றும் வட இந்திய மரபுகளின் கலவையையே. எப்படியாயினும், தற்போதைய ஆய்வு வரம்பிற்கு அப்பாற்பட்டதாகவே அது அமையும் என்பதும், ஒரு தனித்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டாக வேண்டிய துறை அது என்பதும் தெளிவு.

நடனத்தின் வகைகள்

நடனங்கள், அவற்றின் பண்புத் தன்மையுடன் ஒத்திசைந்த வகையில் அடிப்படையிலேயே, பல இணைகளாக உட்பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் வட இந்தியப் பண்புக் கூறின் வெளிப்பாடாக அத்தகைய ஒரு வகைபிரித்தல், மார்கா (மார்கி) மற்றும் தேசி என்பதாக உள்ளது. மார்கா என்பது கடவுளருக்குப் புனிதமானது; ஆகவே கடவுளரின் மகிழ்ச்சிக்காக அவர்களுடைய முன்னிலையில் நடனமாடுதல் நிகழ்த்தப்படுகிறது: அதே வேளையில் தேசி என்பது மனிதர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக

நிகழ்த்தப்படும் நடன வகையாகும்⁶² என்று ரீனாசின்காவும், ரெஜினால்ட் மாஸ்ஸேயும் கருதுகின்றனர். நாட்டுப்புற நடனங்களுக்கு இணையானதாக தேசி கருதப்படுகிற அதேவேளையில், நாட்டியக் கலையின் செவ்வியற்கலைப் பிரிவாக மார்கா கருதப்படுகிறது.

உஜ்ஜயினியில் உள்ள மகாகாளி கோயிலில் நடனமணிகளால் நிகழ்த்தப்படுகிற மாலை நேர வழிபாட்டு நடனம் தேசி வகையைச் சார்ந்தது.⁶³ வெங்கய்யா என்பவரால் எழுதப்பட்ட ஒரு வகைக் கவிதை அல்லது பாடல்தான் தேசி என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.⁶⁴ தான் உருவான நாட்டிற்குரிய சுதேசி நடன வடிவமே தேசி என்றும், அந்நிய பிரதேசங்களில் இருந்து வந்துள்ள விதேசி நடன வடிவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதே மார்கா என்றும் பொருள்படுகிற சொற்களாகவும் இருக்கலாம். மத்திய காலத்தின் தேவதாசிகள் இந்த இருவகை நடனவடிவங்களிலுமே நுண்திறன் மிக்க கலைஞர்கள்; வரப்போகிற எதிர்காலத் தலை முறையினருக்காக அவற்றைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தவர்கள்.

நடனத்தின் மற்றொரு வகைப்பாடு தாண்டவம் மற்றும் லாஸ்யம் என்பவை அடங்கியதாகும்.⁶⁵ சிவபெருமானால் அனேகமாக நிகழ்த்தப்பட்ட ஓர் ஆவேசமிக்க நடனம் தாண்டவம் என்றும், முதலில் இறைவி பார்வதியாலும், பிற்பாடு தேவதாசிகளாலும்

நிகழ்த்தப்பட்ட மென்மையும் - அழகும் நிரம்பிய நடனம்
லாஸ்யம் என்றும் கருதப்படுகிறது. மத்திய காலத்து
கோயில் நடனம், தனக்கான உத்வேகத்தை இந்த
லாஸ்யவகை நடனத்திலிருந்துதான் பெற்றிருக்க
வேண்டுமென வி.ராகவன் கருகிறார்.66

மீளவும், தமிழ் மரபினடிப்படையிலான நாட்டிய
நாடகத்தைத் தமிழகக் கூத்து எனவும், ஆரிய
மரபினடிப்படையிலான நாட்டிய நாடகத்தை ஆரியக்
கூத்து எனவும் நடனம் வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.
இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த சாசனங்கள் மேற்கண்ட
இரண்டு வகைகளைப் பற்றிய குறிப்பான தகவல்களைக்
கொண்டிருக்கின்றன.67 தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருதப்
பாடல்களை இவை அர்த்தப்படுத்துகிறவை என்று
ஹூல்ஷ் கருதுகிறார்.68 முதலாம் இராஜராஜனின்
இராஜராஜேஸ்வரத்துச் சாசனம் ஒன்று 'ஆரியம்
பாடுவோர்' மற்றும் 'தமிழ் பாடுவோர்' என்பவர்களைக்
குறிப்பிடுகிறது.69 ஹூல்ஷ் ஏன் இவற்றைப்
பாடல்களாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறார் என்பதற்கு
இதுவே காரணமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், இவை
இரண்டும் குறிப்பிட்ட இருவகை நடனங்கள் என்றே
கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர் கண்டறிகிறார். அவை
தொன்மையான இலக்கியங்களில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள
செடியின் இரு பிரிவுகளாகும்.

நிகழ்த்தப்படப்போகிற நாட்டியத்தின் கதை,
சமஸ்கிருத காவியங்களில் இருந்து எடுத்துக்

கொள்ளப்பட்டிருப்பின் அந்த நாட்டிய நாடகம் ஆரியக் கூத்து என்றும், தமிழ்மரபிலிருந்து அது பெறப்பட்டிருப்பின் அந்த நாட்டிய நாடகம் தமிழக் கூத்து என்றும் முறையே அழைக்கப்பட்டன.⁷⁰ ஆனால், தமிழ் லெக்சிகனில், ஆரியர் என்கிற ஒரு நாடோடிமக்கள் கூட்டத்தினுடைய உடற்பயிற்சிச் (கழைக்கூத்தாடி) சாகசத் திறன்களே ஆரியக் கூத்து என்று பதிவு செய்யப்பட்டது. இந்த நடனத்தை அவர்கள் மூங்கில்கள் மற்றும் கயிறுகளின் துணை கொண்டு நிகழ்த்துவார்கள் என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.⁷¹ எப்படியாயினும் கோயில்களில், புராணீக மரபின் அடிப்படையில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு வகை நாட்டிய நாடகமே ஆரியக் கூத்தாகும். திருவெள்ளறை சாக்கை என்ற நடனக் கலைஞர் ஒரு கூத்தின் ஏழு அங்கங்களை (பகுதிகள்) நடித்துக் காட்டியாக வேண்டும் என்று ஒரு சாசனத்தின்படி கூறப்பட்டுள்ளது. தைப்பூசத் திருநாளின் போது அக்கலைஞர் அதனை நிகழ்த்திக் காட்ட வேண்டியிருந்தது.⁷²

தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்பட்ட சாக்கைக் கூத்து நிகழ்வுகள் குறித்தும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திருவிழா நாட்களின் போது, மூன்று தேவதாசிகள் சாக்கைக் கூத்து (நாடகங்களை) களை நடித்துக் காட்டினரென்று ஓர் ஆவணம் கூறுகிறது.⁷³ கூத்தச் - சாக்கையன் என்பவருடைய நாடகார்த்தமான நிகழ்த்துகலை என்பதையே சாக்கைக் கூத்து என்ற

சொல்லாடல் அர்த்தப்படுத்துகிறது.74 அது சில சமஸ்கிருதக் காவியக்கதைகளின் அடிப்படையிலமைந்த நாடக நிகழ்த்துதலே ஆகும். சிவபெருமானால் ஆடப்பட வேண்டியதென்று கருதப்படுகிற ஒரு வகை உக்கிரமிகுந்த நடனமாகிய கொட்டிச் - சேதம்75 என்றொரு நடனத்தை பறையூர்க் கூத்தச் - சாக்கையன் என்ற ஒரு கலைஞன் நிகழ்த்தியதாக சிலப்பதிகாரம் பேசுகிறது.

நடனத்தின் மற்றுமொரு வகைப்பாடு பற்றி இளங்கோ76வால் குறிப்பிடப்படுகிறது. அதன்படி சாந்திக் கூத்து மற்றும் வினோதக் கூத்து77 ஆகியவை அதனுள் வருகின்றன. சொக்கம், மெய்க்கூத்து, அவிநயம் மற்றும் நாடகம் ஆகிய நான்கு வகை நடனங்களின் கூட்டுப் பெயரே முந்தையதாகும். ஒரு நாயகன் அல்லது நடனக் கலைஞரால், அழகியல் பூர்வமான பொழுதுபோக்கு வழிகளாகவும், தன் நம்பிக்கை முழுவதையும் ஒன்றின் மீது வைத்து அந்த நிறை மகிழ்ச்சியுணர்வோடு நிகழ்த்தும்) கலையாகவும் இத்தகைய நடனங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன.78 இளங்கோவின் காலத்தில் பரவலாக நடைமுறையில் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த நடனங்களை அவர் வகைப்படுத்தியிருப்பதன் மீது பின் இணைப்பில் கண்டுள்ள அட்டவணை வெளிச்சம் பாய்ச்சுவதாக அமையக் கூடும். மத்திய கால தேவதாசிகள் பலவகையான சாந்திக் கூத்துகளை நிகழ்த்தி வந்துள்ளனர். எனவே, வினோதக் கூத்தின் மீதல்லாமல்,

இந்த ஆய்வு, சாந்திக் கூத்தின் பல்வேறு வகைகளின் மீது சிறப்பு அழுத்தம் தந்து ஆராய்ந்திருக்கிறது.

கோயிற் திருவிழாக்களிலும், சடங்குகளிலும் சாந்திக் கூத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எண்ணற்ற சாசனங்களிலிருந்து⁷⁹ இது வெளிப்படையாகப் புலப்படுவதாக உள்ளது. திருநெல்வேலி அருகில் உள்ள ஆத்தூரிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு சாசனம் அங்கு ஒரு நாடக அரங்கு இருந்ததாகவும், ஆவணித் திருநாள் விழாவின் போது, நடிகர்களும் - நடிகைகளும் அடங்கிய ஒரு குழு நாடகங்களை நிகழ்த்தியதாகவும் பதிவு செய்துள்ளது. அந்த நாடக நடிகர்களுக்கும், நடிகைகளுக்கும் பரிசாகச் சில நிலங்கள் கொடையளிக்கப்பட்டன. இத்தகைய கொடைகள் கூத்தாடு - காணி என அறியப்பட்டு வந்தன.⁸⁰

சாந்திக் கூத்து என்பது தொடக்க நிலை அல்லது பூர்வாங்க நடனம் என்பதையே குறிப்பதாக பத்மா சுப்ரமணியம் கருதுகிறார். புஷ்பாஞ்சலி மற்றும் திக்பாலர் நிகழ்வுகளின் மீது மீளவும் முழுக்கவனம் செலுத்துவது என்பது இந்தப் பிரிவில் அடங்கும். அவர் கூறுகிறார்: “இரண்டு கடவுள்களின் ஆசீர்வாதங்களை ஆவாகனம் செய்வதற்காக நிருத்யம் என்ற கருதுகோள், ஆலயச் சடங்குகளின் ஒரு பகுதியாக மெய்க்கூத்து, சாந்திக் கூத்து மற்றும் மெய்க்காட்டடைவு போன்ற வடிவங்களில் தொடர்ந்து நடைமுறையில் நிலவி

வருவதாகத் தோன்றுகிறது...”81

தேவதாசிகளுடைய நடனங்களின் பல வடிவங்களான சந்திக் குனிப்பம், இடவு (அடைவு), மலைவு (மலைப்பு), அகமார்க்கம், செந்தூக்கு மற்றும் வரி போன்ற ஆடல் வகைகளை ஒரு சாசனம்⁸² பட்டியலிட்டுள்ளது. மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் காலத்தியதான (கி.பி.1178-1223)⁸³ மற்றொரு பதிவு, திருப்பாட்டடைவு, மெய்க்காட்டடைவு, திருவாலத்தி மற்றும் திருச்சூலம் போன்ற நடனங்கள் தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்பட்டன என்று குறிப்பிடுகிறது. தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்பட்ட நடனங்களாக அகமார்க்கம், வரிக் கோலம், சந்திக் குனிப்பம் மற்றும் சொக்கம் ஆகியவற்றைக் கி.பி.1343-1344-ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த மற்றொரு ஆவணம்⁸⁴ பதிவு செய்திருக்கிறது. எப்படியாயினும், இந்த நடனங்கள் அர்த்தப்படுத்துவது எதை என்று கண்டறிவது மிக மிகக் கடினமான காரியமாகும்.

சிவபெருமானின் முன்னிலையில், சிவ வழிபாட்டின் போது நிகழ்த்தப்படுகிற ஒரு வகை நடனமே சந்திக் குனிப்பம் என்பது.⁸⁵ இது சாந்திக் கூத்தின் ஓர் அங்கம் என்று சொல்லப்படுகிறது.⁸⁶ திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் பகற்பொழுதில் இறைவியைப் பிரதிஷ்டை செய்யும் போது அம்மன் சன்னதியில் பதியிலாராலும், தேவரடியாராலும் நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய நடனமாகும் இது.⁸⁷ திருவிழாக்களின் போது, சிவாலயங்களில், பெண்களால்

நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய ஒரு நடனம் சாந்திக் கூத்து.88 சொக்கம், மெய்க்கூத்து, அவிநயம் மற்றும் நாடகம்89 ஆகிய பகுதிகளைத் தன்னுட்கொண்டிருப்பது அது. சித்திரைத் திருவிழாவின் போது குளத்தூர்க் கோயிலில் சாந்திக் கூத்தை நிகழ்த்திய ஒரு தேவதாசியான ஏழுநாட்டு நங்கை என்ற கலைஞருக்கு நிலம் கொடை அளிக்கப்பட்ட தகவலை ஓர் ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளது.90 ஒரு தேவதாசி, சாந்திக் கூத்தின் மூன்று அங்கங்களை ஐப்பசி மாதத்து அஸ்வினி நட்சத்திரத்தில் நிகழ்த்தினாள் என்ற தகவலை மற்றோர் ஆவணம் கூறுகிறது.91 மற்றொரு கோயிலில் இந்த நடனம் தைப்பூசத் திருநாளின் போது நிகழ்த்தப்பட்டது. நிகழ்த்திய நடனக் கலைஞருக்கு விளாங்குடியில் ஒருவேலி நிலம் கொடையளிக்கப் பட்டிருக்கிறது.92

திருவாதிரைத் திருவிழாவின் போது, வைகாசி மாதத்தில் இந்த நடனத்தை நிகழ்த்துவதற்கு இரண்டு தேவதாசிகள் தேவைப்படுகின்றனர் என்று கி.பி.1168-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு கூறுகிறது.93 இந்நடனக் கலைஞர் 'சாந்திக் கூத்தர்' என்ற விருது அளிக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார்.94 திருவிழா நாட்களின் போது இந்த வகை நடனம் நிகழ்த்தப்படுவது மிகவும் பிரபலமாக இருந்திருக்கிறது என்பது வெளிப்படையாகப் புலப்படுகிறது. திருவொற்றியூர்க் கோயில் மண்டபத் தூண் ஒன்றில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற சாந்திக் கூத்தரின் கல் சிற்பம் சிலப்பதிகாரத்தில்

வரையறுத்துள்ள விதிப்படி அலங்கரிக்கப் பட்டிருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.95

சொக்கமும், சுத்த நிருத்தியமும் சாந்திக் கூத்தினுடைய பிரிவுகளில் அடங்குவன. நடனம் தொடர்பான ஓர் ஆவணமான 'நடார்ணவம்'96 வட இந்தியக் கலை மரபு சார்ந்தது. சாந்திக் கூத்து, எல்லாவித நாடகார்த்த வெளிப்பாடுகளான நாட்டியங்களுக்கும் தொடக்கம் என்று அது கூறுகிறது. நிருத்தியத்தின் தொடக்கமான மொழியற்ற அபிநய முத்திரை கையாத் அல்லது கௌத்துவம் அல்லது கவுத்துவம் என்று அழைக்கப்பட்டதாகும்.97 ருத்ர கணிகையர் பருவமெய்திய உடனேயே, அவர்கள் நட்டுவாங்க சிட்சை பெறுகிற முன்முயற்சிக் காலத்தில் மற்றும் பொட்டுக் கட்டுகிற சடங்கின்போது கணபதி கவுத்துவம் அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டு விடுகிறது. சொக்கம் 108 கரணங்கள்98 கொண்டது. சொக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம் என்பது தாளலயம்தான் (ரிதம்) என்று வேங்கடசாமி நாட்டார் கருதுகிறார்.99 ஒரு நடன ஆசிரியர் என்பவர், நடனக் கலையின் பதினொரு வகைகள் மட்டுமின்றி சொக்கம், அவிநயம், நாடகம் மற்றும் வரிக் கூத்து போன்றவற்றிலும் நிபுணத்துவத்திறன் பெற்றவராகக் கட்டாயம் இருந்தாக வேண்டும். கோயில்களில் நடனப் பெண்கள் ஆடுகிற நடனங்களில் ஆகக் கடினம் நிறைந்த ஒரு கடுமையான நடன வடிவம் இதுதான்.

சொக்க நிருத்யம் என்றும் இது அழைக்கப்படுகிறது.100 பரஞ்சோதி இதை 'மாசில் சுத்த கரணம்' (குற்றமேதுமில்லாத தூய நடனம்)101 என்பதாக அழைக்கிறார். சுத்த நிருத்யத்தின் 108 கரணங்கள் சுத்த கரணங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.102 திருவீழி மிழலையில் சிவன் ஆடிய சொக்க நடனம் குறித்து அப்பர் குறிப்பிடுகிறார்.103 சிவனின் இந்த நடனம் வெவ்வேறு பெயர்களில், ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் 'அழகுமிகுந்த நடனம்' என்ற ஒரே பொருளில் சொக்கத் தாண்டவம், சுந்தர நன் நடம் மற்றும் சுந்தரத் தாண்டவம் என அழைக்கப்படுகிறது. உ.வே.சுவாமிநாதையர், சிவபெருமானின் இந்த வடிவறு திருக்கூத்து நடனத்தை, பாண்டிய மன்னனின் பொருட்டு மதுரை வெள்ளியம்பலத்தில் சொக்கத் தாண்டவம் நிகழ்த்தப்பட்டதுடன் சமன் செய்து ஒப்பிடுகிறார்.104 இது ஆண்களால் மட்டுமின்றி பெண்களாலும் கூட ஆடப்படுகிற நடனம் ஆகும்.

திருப்புவனம் கோயிலில் மூல விக்கிரகத்தின் முன்னிலையில், அவ்வாலய ருத்ரகணிகையான பொன்னனையாள் சுத்த நிருத்ய (சொக்கம்) நடனத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறாள்.105 ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாகப்பரணிக்குக் காலத்தால் முந்திய உரை கூறுகிறது. "சொக்கம் (நடனம்) 108 கரணங்களைக் கொண்டது. உலக அமைதி மற்றும் மகிழ்ச்சிக்காக தளியிலார் என்ற ருத்ர கணிகையர் சொக்க நிருத்யத்தை

நிகழ்த்தியுள்ளனர். சுத்த நிருத்யத்தை வழக்கமாக நிகழ்த்தும் சொக்கக் கூத்தரின் முன்னிலையில் தலைக்கோலிகள் நின்றிருந்தனர்.”¹⁰⁶ சொக்க நடனத்தை நிகழ்த்தியவளான ஒரு தேவதாசிக்கு மிக மதிப்புயர்ந்த கௌரவ விருதான ‘சொக்கத்தாண்டார்’ என்ற விருதளிக்கப்பட்டது.¹⁰⁷ புதுக்கோட்டையில் வெள்ளனூர்க் கோயிலில் இறைவனான அகஸ்தீசுவரர் ‘சொக்கக் கூத்தர்’ என்று அழைக்கப்படுகிறார்.¹⁰⁸ கரூரிலிருந்து பெறப்பட்ட ஓர் ஆவணம், ஓர் ஊரின் பெயரை ‘அழகிய சொக்க-கூத்தநல்லூர்’ என்று பதிவு செய்திருக்கிறது.¹⁰⁹ மதுரையில் சிவபெருமான் ‘சொக்கன்’ அல்லது ‘சொக்கநாதர்’ (சொக்க நடனத்தின் கடவுள்) என்றே அழைக்கப்படுகிறார்.

மெய்க்கூத்து அல்லது அகமார்கம் என்பது, உடல் சார்ந்த வெளிப்பாடுகளின் மூலமாக நிகழ்த்தப்படுகிற ஒரு வகையான சாந்திக் கூத்தாகும். மனதின் மகிழ்ச்சிக்காக என்றே அது நிகழ்த்தப்படுகையில் அது அகமார்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.¹¹⁰ ராஜஸம், தாமஸம், சாத்விகம் ஆகிய மூன்று உள்ளுறைப் பண்புகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக இது அமைகிறது.¹¹¹ அகமார்கம் மூன்று வகைப்படும். தேசி, வடுகு, மற்றும் சிங்கள என்பவை.¹¹² இரண்டாம் இராஜராஜன், ஒரு தேவதாசியின் அகமார்க நடனத்தை ஒரு கோயிலில் அது நிகழ்த்தப்பட்டபோது பார்வையிட்டதாக கி.பி.1237-ம் ஆண்டு ஆவணம் ஒன்று

கூறுகிறது.113

இதுவே மெய்க்காட்டடைவு என்றும் பொருள்படுவதாகும். இது நிருத்ய கரணம் என்ற கருதுகோளுக்கு நெருக்கமானது என்று பத்மா சுப்ரமணியம் கருதுகிறார். மெய் என்பது காட்சிப்படுத்தல் அல்லது வெளிப்பாடு எனப் பொருள்படும். அடைவு என்றால் தமிழில் நெருக்கமாக வருதல் என்று பொருள். ஆகவே உடலின் (மெய்) எல்லா அங்கங்களையும், உபாங்கங்களையும் மிகத்திறம்படப் பயன்படுத்தி அதன்மூலம் தொழில் நுட்ப நுண்ணறிவின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருக்கிற ஒரு நடனம் என்று அது பொருள்படலாம். இன்றைக்கும் கூட, பாகவத மேளா நாடகங்களில் நிகழ்த்தப்படுகிற ஒரு நடனத் தொடர் 'மெய்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. மரபு சார்ந்த நட்டுவனார்கள் கூட நிருத்யத்தால் மேலாதிக்கம் செய்யப்படுகிற தில்லானாவின் தொடக்க நிலை அம்சத்துக்கு மெய்அடவு வடிவத்தைப் பயன்படுத்துவதுண்டு.114

அபிநயம் (அவிநயம்) என்பது சாந்திக்கூத்தின் பிரிவுகளுள் ஒன்றாகும். இதற்கென்று ஒரு கதைக்கரு ஏதும் இருப்பதில்லை.115 அபிநயத்தில் நான்கு வகைகள் உண்டு: ஆங்கிகம், வாசிகம், ஆகாரியம் மற்றும் சாத்விகம். ஆங்கிகம் என்றால் கைகளைப் போல் கால்களைப் பயன்படுத்தும் செயல் என்று பொருள். வாசிகம் இசையின் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும்

செயலைக் கூறும்; ஆகாரியம் என்பது ஒட்டுமொத்த உடலையும் ஆபரணமயமாக்குவதன் மூலம் நிகழ்த்தப்படும் கவர்ச்சிகரமான நடனத்தைக் குறிக்கும்; சாத்விகம் என்பது தாளம் (கால அளவு), ராகம் (இசை வெளிப்பாடு), மற்றும் பாவம் (உணர்ச்சி வெளிப்பாடு) ஆகியவற்றின் மூலம் நிகழ்த்தப்படும் செயலாகும். ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் ஆண் நாடகக் கலைஞரான அரையர் திருவிழா நாட்களில் அவிநயக் கூத்தை நிகழ்த்துவார். நட்டுவனார்களில் அபிநய நட்டுவன் மற்றும் அக மார்க நட்டுவன் ஆகிய இரு வகையினரைப் பற்றி கல்வெட்டியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.¹¹⁶ அகமார்க வகை நடனத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்கும் நடன ஆசிரியர் அகமார்க நட்டுவன் எனவும், அபிநய வகை நடனத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்கும் நடன ஆசிரியர் அபிநய நட்டுவன் எனவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

அடைவு (அடவு) என்பது சொக்கம் அல்லது சுத்த நிருத்யம் எனப் பொருள்படும்; அது பாவங்களால் (உணர்ச்சிகளால்) நிரம்பியுள்ள நடன வடிவம். கைகால்கள்-பாதங்களின் முத்திரைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படும் பாவங்கள் இந்த நடன வடிவத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுபவையாகும்.¹¹⁷ உக்கிரமிக்க நடன வடிவங்களான தாண்டவங்கள் அனைத்திலும் முதலிடம் வகிப்பது அடவுக்கூத்து என்றும், அடவுக்கூத்து பிறந்தது அல்யத்தின்¹¹⁸ மீது என்றும் சாத்தனார் கூறுகிறார்.

அல்யத் தாண்டவம் என்பதே எல்லாத்
 தாண்டவங்களிலும் முதலாவது; அதேபோல்
 அடவுக்கூத்து என்பதே எல்லாக் கூத்துகளுக்கும்
 முதலாவது ஆகும். ஒரு நாட்டிய ஆவணமான நட
 சூத்திரப்படி அடவு என்றால் அடவுதல்- நெருக்கமாக
 வருதல் எனப்பொருள்படும். காலப்போக்கில் அடைவு
 என்பது மருவி அடவு ஆகியது.¹¹⁹ அடவுக் கூத்தில் கை
 சந்திகளும், சுலப சமசங்களும் அடங்கி உள்ளன.
 இடமும்-வலமுமாகவும், முன்னும் பின்னுமாகவும்
 நகர்ந்து திரிந்து மேற்கொள்ளப்படுகிற உடலசைவுகளின்
 ஒட்டுமொத்தவடிவமே இது. நவீன நடனத்தில் இந்த
 அசைவுகள் அலாரிப்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றன.
 வர்ணம், ஜதிஸ்வரம் என்றும் இது அறியப்படுகிறது.¹²⁰
 பாத முத்திரைகள், கை முத்திரைகள் மற்றும் உடலின்
 அசைவுகள் ஆகியவை அடவு என்று தென்
 திருவாங்கூரில் அழைக்கப்படுகின்றன.

சாத்தனாரின் கூற்றுப்படி, அடவுக்கூத்து பதினெட்டு
 வகைக் கரணங்களையும்¹²¹, அடவுத் தாளங்கள் ஏழு
 வகைத் தாளங்களையும்¹²² தன்னுட் கொண்டுள்ளது. வட
 இந்தியப் பிரதிகள் பன்னிரண்டு வகைக் கரணங்களைக்
 கண்டறிந்துள்ள வேளையில், நடனார்வம் ஒன்பது
 வகைகளை மட்டுமே பட்டியலிடுகிறது.¹²³ கி.பி.14-ம்
 நூற்றாண்டிற்குப் பின் பிரபலமடைந்து விட்ட சதிர் என்ற
 நடனம் அடவு நுட்ப வகைப்பட்ட நடனத்திலிருந்து
 பெறப்பட்டது என்று பத்மா சுப்ரமணியம்

கண்டறிகிறார்.124 திருப்பாட்டடைவு என்ற சொல்லாடலின் பொருள் ஒரு பாடலுக்காக ஆடப்படுகிற நடனம் என்றும், அதில் வாக்கியார்த்தபிநயம் (வாக்கியம் +அர்த்தம்+அபிநயம்) என்பதே முக்கிய அம்சம் என்றும் பத்மா சுப்ரமணியம் கருதுகிறார்.125 ஆகவே, அடவு என்பது நடனக் கோவையான நிருத்யம் எனலாம்.

மலைவு என்பது, திருமேனிக்குளியலின் பொருட்டு விக்கிரகம் வெளியே எடுத்துச் செல்லப்படும் பொழுது ஆடப்பட வேண்டிய ஒரு வகை நடனமாகும். இந்த நடனத்தின் போது தாளலயத்தை வழங்குவதாக ஐந்து முகங்கொண்ட வெண்கலக்குடமுரசு எனப் பொருள்படுகிற பஞ்சமுக வாத்தியம் இசைக்கப்படுவது வழக்கம். எக்காளம், சங்கு மற்றும் குழித்தாளங்கள் போன்ற பிற இசைக்கருவிகளும் சேர்ந்து முரசின் தாளலயத்தை மேலும் லயமிக்கதாக126 ஆக்குவனவாக அமையும்.

வரி (வரிக்கோலம்) என்பதும் ஒரு வகை நடனமே. இந்த வரியினுள் அடங்கிய அம்சங்களுள் ஒன்று குரவை.127 வரி என்பது எட்டு வகையாகும். வரிக்கோலம் என்பது பதினான்கு வகையான விலக்குறுப்புகளுள் (ஆட்சேபனைக்குரிய பகுதிகள்) ஒன்றாகும். திருவாலத்தி என்பதன் பொருள் ஆரத்தி (தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்படுவது ஹாரத்தி). பிற்பாடு இது குடமுறை அமைப்பு128 என அழைக்கப்பட்டது. திருச்சூலம் என்பது மத்தியகால பிராங்காணிவகை

அல்லது திருச்சூலத்துடன் ஆடப்படுகிற ஒரு வகை நடனம் ஆக இருக்கலாம்.129 தாளங்களிலிருந்து பிறந்தவையான ஏழு தூக்குகளுள் ஒன்று செந்தூக்கு என்பது. தூக்கு என்பது இரண்டு முத்திரைகளும், நால்வகைத் தாளங்களுள்130 ஒன்றான ஒரு தாளமும் அடங்கியவையாகும்.

ஸ்ரீரங்கம் ஆலயத்தில் தேவதாசிகள் நிகழ்த்தியாக வேண்டிய நடனங்கள் பின் வருவனவாகும்: வியப்பின் உச்சமான மலைப்பு, வேடிக்கையான கேளிக்கை, உலாமடல் (சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான உலாப் பிரபந்தம் இது.) (ஒரு தலைவன்/ஓர் இறைவன், திருவீதி உலாவாக நகர்வலம் போகையில், அவனை/அவரைக் கண்டு தீராக் காதல் கொள்ளும் பெண்ணின் உணர்ச்சிகளைப் பாடும் இலக்கியவகை இதுவாகும்.) அம்மாளை (கேள்வி-பதில் வடிவில் பாடியவாறு முத்துகளைக் கொண்டு பெண்கள் ஆடும் ஒரு விளையாட்டு) மற்றும் தட்டிக் கேளிக்கை131 (கும்மியைப் போன்ற ஒரு நடனம்; ஆடுவோர், நடனமாடுகையில் தமது கரங்களை ஒத்திசைந்த தாளலயத்துடன் கொட்டிக்கொண்டே ஆடுவது.) இவை மாலை நேர வழிபாடான திருவந்திக் காப்பு வேளையிலும் விழா ஊர்வலங்களிலும் நிகழ்த்தப்பட வேண்டியவையாகும். வசந்த காலத் திருவிழாவான வசந்தோற்சவத்தின் போதும், கோகுலாஷ்டமி நாளான கிருஷ்ண ஜெயந்தியின் போதும் (ரஸக்கிரீடை-கிருஷ்ணனுடன்

கோபியர் நடனமாடுவது) அந்தந்த நாட்களின் போது ஆட வேண்டிய பொருத்தமான பகுதிகளை நடனங்களில் நிகழ்த்திக் காட்ட வேண்டியது தேவதாசிகளின் பொறுப்பாகும்.

நாடகம் என்பது சாந்திக் கூத்தின் பிரிவுகளுள் ஒன்றாகும். “உலகில் உள்ள கடவுளர், அசுரர், அரசர்கள் அதே போல குடும்பத்தலைவர்கள் ஆகியோரின் சிறந்த செயல்வளங்களைப் போலி செய்து (‘போலச் செய்வது’) காட்டுவது” தான் நாட்டியம்¹³² என்று நாட்டிய சாஸ்திரம் வரையறை செய்கிறது. நாடகம் என்பது நடனத்தின் கூறுகளும், உடல்மொழியான பாவ அசைவுகளும், உரையாடல்களும் அடங்கியதாகும். அதோடு கூட வாய்ப்பாட்டு மற்றும் வாத்தியங்களின் இசையடங்கிய இசைக்கலையும் நாடகம் சார்ந்திருக்கிறது.¹³³ நடிகர்கள்-நடிகையர் அடங்கிய ஒரு நாடகக் குழுவினரால் கோயில்களில் நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன.¹³⁴

கோயிற் திருவிழாக்களின் போது, தேவதாசிகளும் கூட நாடகங்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர்.¹³⁵ தாருகாவனத்து முனிவர்களின் செருக்கை அடக்குவதற்கென்று சிவபெருமான், ஒரு பிட்சாண்டியாக வடிவெடுத்து வந்து நடத்திய திருவிளையாடல் நிகழ்வுகளை அவர்கள் நாடகமாக நடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.¹³⁶ அப்பர் அடிகளின் தேவாரப் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘மாவேலி’ நாடகத்தை அவர்கள் வேதாரண்யம்

ஆலயத்தில் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.¹³⁷ விஜய நகரத்தில் அமைந்துள்ள விருபாக்ஷர் ஆலயத்தில், வசந்த விழாவான சித்திரைத் திருநாளைக் காண்பதற்காக வந்து குவிந்துள்ள மக்களின் முன்பு அனேகமாக கிருஷ்ணதேவராயரால் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிற 'ஜம்பாவதி கல்யாணம்' என்ற ஒரு நாடகத்தை நடத்திக் காட்டியுள்ளனர்.¹³⁸ திருநெல்வேலி அருகில் உள்ள ஆத்தூர்க்கோயிலில், அதன் தேவதாசி, திருநாடகம் ஒன்றை ஆவணித் திருவிழா நாட்களுள் ஒரு தினத்தன்று நடத்தியதாகத் தெரிகிறது.¹³⁹ திருவிழா நடனங்களும், நாடகங்களும் அவற்றை நிகழ்த்துவதற்கான குறிப்பிட்ட 'நாடகசாலை'களில் நடத்தப்பட்டன.¹⁴⁰ ஆத்தூர் கோயிலில் உள்ள நடன அரங்கிற்கு 'அழகிய பாண்டியன் கூடம்' என்று பெயர்.¹⁴¹ நாட்டில், நடனப் பாரம்பரியத்தை எவ்வாறு அவர்கள் காப்பாற்றி வந்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட செய்திகள் அனைத்தும் நமக்குச் சொல்லுகின்றன.

தேவதாசியரின் நடனத்துவப் பண்பு

நடனம் என்கிற கலையில் போதிய ஞானம் பெற்றிருப்பது ஒரு மாபெரும் கொடை எனக் கருதப்பட்ட வேளையில், அதன்பால் அக்கறையற்று இருப்பது ஒரு பெரிய துரதிருஷ்டமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. அவர்களின் நடனத்தைப் பற்றி 'அப்தூர் ரஸாக்' கூறுகையில், "அந்தப் பெண்கள் தங்களுடைய பாதங்களை அத்தகைய ஓர் அழகு பொலிய அசைத்து

ஆடும் போது அறிவு தனது புலன்கள் அனைத்தும் செயலற்றுப் போனதாக உணர்ந்தது; ஆன்மாவின் பேரானந்தத் திளைப்பு மயக்க நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது”¹⁴² என்று பரவசமடைகிறார். தேவதாசிகளின் நடனங்களைப் பற்றிய எல்லாப் புகழ் மொழிகளையும் 17-ம் நூற்றாண்டுக் குறிப்பொன்று பெற்றுள்ளது.¹⁴³ நவீன காலத்தைச் சேர்ந்த அந்நிய நாட்டினரின் பாராட்டுகளையும் அதேபோல் குறைகூறல்களையுமாக இரண்டையுமே அவர்களின் நடனம் பெற்றிருக்கிறது. சர் ஜேம்ஸ் கைர்டின் குறிப்பொன்றில் “ஸ்ரீரங்கத்துக் கோயிற் பெண்களுடைய நடனம் ஒரே மாதிரியாய் அமைந்து சலிப்பூட்டுவதாகும்” என்று உள்ளது.¹⁴⁴

இதற்கு நேர்மாறாக, சர் மோணியர் வில்லியம்ஸ் கூறும் போது, “கோயிலின் சபையில் அவ்வளவு அழகுக்கவர்ச்சியுடன் அமைந்த அசைவுகளோடு அவர்கள் நடனமாடுவது வழக்கம். மேற்கு மற்றும் வட இந்திய நடனப் பெண்களோடு ஒப்பிடுகையில் இந்த நடனம் வெறுமனே சடங்குபூர்வமாக இல்லை...” என்கிறார்.¹⁴⁵ மிகத் தூய்மைவாதியான இறைப்பணியாளர் அப்பே தூபே கூட தேவதாசிகளின் நடனம் பற்றிய புகழ்மொழிகள் சிலவற்றைக் கூறியிருக்கிறார். “அவர்கள் நிகழ்த்திய முதலாவது (நடனம்) போதுமான அளவு அழகு நிறைந்ததாகவே இருந்தது: அவர்களுடைய அணுகுமுறையும், வெளிப்படுத்திய உடல்மொழிகளும் தீவிரமான காமவேட்கையையும், பாலியல்

கூறுகளையும் கொண்டிருந்த போதிலும் கூட, நடனம் அழகுமிக்கதுதான்...”¹⁴⁶ கோயில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஒரு சமூகத்தில், இந்த நடனப் பெண்கள் ஆகச் சிறந்த கவர்ச்சிகரமான பிரிவு ஒன்றை உருவாக்கியிருந்தவர்கள்; அவர்கள் தமது நுண்கலைகளை முழுமையான பேரழகும், சிரத்தை மிக்க அக்கறையும், அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் நிறைந்த விதத்தில் நிகழ்த்தி வந்தவர்களாவர்.

தொன்மையான காலங்களில், பாடலிசைப்பதும்- நடனமாடுவதும் முற்றிலுமாக மதம்சார்ந்த சடங்குகள் மற்றும் விழாக்களோடு மட்டுமே தொடர்புடையவையாக நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இசைக்கருவிகளின் ஒட்டுமொத்தப் பின்னணி இசையோடு இணைந்த வகையில் நடனம் ஆடப்படும் போது, அது உணர்ச்சி ததும்பும் உணர்வுகளைக் கிளறி விடுவதாக அமைகிறது. சிசெரோ கூறுகிறார்,¹⁴⁷

“இசைக்கருவிகள் துணையோடு, தாளயமிக்கவையாய் அமையும் உடலசைவுகள், அவை எவ்வளவுதான் எளியவையாய் இருப்பினும், ஆழ்ந்த பக்தியுணர்வின் மகிழ்ச்சியையும், அர்ப்பணிப்புணர்வின் துயரத்தையும்-இரண்டையும் வெளிப்படுத்திக் காட்ட உதவுகிற ஆகச்சிறந்த இயற்கையான கருவிகள் என்று கருதப்படுவதாகத் தோன்றுகின்றன.¹⁴⁸ இத்தகைய அசைவுகள், வழிபடுகிறவர்களை எல்லையற்ற பிரம்மாண்டமான ஒன்றுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒத்திசைவை உணரச் செய்கிற பங்கை ஆற்றுகின்றன.

மிக மெதுவான, மதிப்புயர்ந்த இந்த அசைவுகள், கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மதஞ்சார்ந்த மற்றும் இனம்சார்ந்த எல்லா மதச்சடங்குப் பண்புகளையும் உருவகப்படுத்திக் காட்டுகின்றவையாக உள்ளன. மனிதனின் மூலமாக வரும் எல்லையற்ற முழுமையாற்றலின் மீது மீண்டும் நம்பிக்கையை உறுதி செய்யவும், அதை எளியவகையில் கண்டுணரவும் தேவையான ஆன்மிக நோக்கங்களை அடைய அது உதவுகிறது. ஆகவே, அவனுக்கான ஆகச்சிறந்த விளைவை ஏற்படுத்தித் தரும் வகையில் அது பணியாற்றுவதாக அமைகிறது.”¹⁴⁹

தொன்மை மிகு எகிப்து மற்றும் பாபிலோனியாவில், மதம், நடனத்திற்கென்று முதன்மையான சந்தர்ப்பங்களை அமைத்துத் தந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறாக, ஆபிஸ் என்ற கறுப்புக் காளையின ஊர்வலங்களில் முதன்முதலில் நடனம் ஒரு கலையாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.¹⁵⁰ இந்தியாவில், கிருஷ்ணனையும், சிவனையும் வழிபடுவதில் நடனங்கள் மிகச்சிறப்புக்குரிய அம்சமாக இடம் பெற்றுள்ளன. இந்த வகையான கௌரவம், சிவனுக்குத் தனிச்சிறப்புமிக்க வகையில் அளிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு அவரே நடனத்தின் கடவுளாக உருவகப்படுத்தப்பட்டிருப்பதே சான்றாகும்.¹⁵¹ மத்திய காலத்தின் தேவதாசிகள், இக்கலைகளை நிகழ்த்தியதன் மூலம் ஆண்களின் உணர்வுகளில்

இவைஅழிந்து விடாமல் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்ற அக்கறையையும், அவற்றின் மீது மதச்சார்பான ஆர்வமிக்க உணர்ச்சியையும் தட்டி எழுப்பியவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

“இந்தியாவில் வாழ்க்கையும், மதச் சிந்தனையும்” என்ற தனது நூலில் சர் மோணியர் வில்லியம்ஸ் கூறுகிறார்: “மதஞ்சார்ந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளையும், உடைமையுணர்வையும் பொதுவாக மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகிற வகையில் பேணிக்காத்தவர்களாக தேவதாசிகள் இருந்திருக்கின்றனர்.”¹⁵² நவீன யுகத்தில் தேவதாசிகள் திரிபடைந்து விபச்சாரிகள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டவர்கள் என்ற போதிலுங்கூட, இந்தியக் கலாச்சாரத்தைச் செழுமைமிக்கதாக வளப்படுத்தியதற்கு அவர்களின் பாரம்பரியம் மிக பிரம்மாண்டமான பங்கினை ஆற்றியுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நிருத்த சூத்திரம், விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணம், கி.பி.20, சு.3.
2. எலங்குளம் பி.என்.குஞ்சன் பிள்ளை, மு.கு.நூ., 91.
3. கூத்து நூல்: தொழுகை நூல், சூத்திரம்-1 மற்றும் சுவை நூல், சூத்திரம்-30; இறைவன் சிவனின் உடுக்கையிலிருந்து பிறந்தது ஒலி; ஒலியிலிருந்து பிறந்தது இசை; இசையிலிருந்து பிறந்தது ஆட்டம்;

ஆட்டத்திலிருந்து பிறந்தது கூத்து; கூத்திலிருந்து பிறந்தது நாட்டியம்; நாட்டியத்திலிருந்து பிறந்தது நாடகம்.

4. தெ.இ.சா., தொ.2, பகு.3, எண்.66.
5. மேலது, தொ.5, எண்.705; மேலது, தொ.XXIII, எண்.308.
6. மேலது, எண்.150, பு.ச.சா., எண்.24.
7. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை; தெ.இ.சா., தொ.2, பகு.3, எண்.66.
8. இந்திய தொல்லியல் களஞ்சியம், தொ.XXVII, ப.219.
9. தெ.இ.சா., தொ.5, எண்.705; மேலது, தொ.XIV, எண்.132; க.ஆ.1922, ப.102; மேலது-1931-32; -எண்:90; மேலது-1930-31, எண்.206.
10. காமிக ஆகமம் (உத்தாரபாகம்), II, படலம்-73.
11. சம்பந்தர், தேவாரம், 130:6.
12. ஜெய சேனாபதி, நிருத்த ரத்னாவளி, 1.18.
13. மானசாரம், பகுதி-2, 70 : 26-28.
14. பி.ஆர்.பி.ரங்கன், 'கௌதுபம்' -மதுரைக் கோயில் கும்பாபிஷேக மலர், 1974, ப.292.
15. திருவாருர்ப் புராணம், 2:7, 3:12, 9:32.
16. இ.தொ.க., தொ.XXVIII, ப-ன்: 219-220.

17. இரா.நாகசாமி, எம்.சந்திரமூர்த்தி, மு.கு.நூ., ப-ள்:35-36.
18. பெரியபுராணம், திருமால் சருக்கம், செ.93.
19. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ-4, 1872, ப.105.
20. ஆச்சாரியா, காமிக ஆகமம், சு-ள்; 246, 275.
21. சி.சிவராமமூர்த்தி, 'கலையில் நடராஜர்', 'இலக்கியமும்- சிந்தனையும்';
புது டெல்லி, 1974, ப-7.
22. இரா.நாகசாமி, த.பெ.கோ.க., ப-ள்:90-91.
23. தெ.இ.சா., தொ.5, எண்.295.
24. மேலது, தொ.3, பகு.1, ப.93.
25. திருவிசைப்பா, 1:6:1.
26. ஆயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம், செ.271
27. சம்பந்தர், தேவாரம், 221:1
28. வி.பிரேமலதா, (ப-ர்), 'திருவிழாக்களின் போது கோயில் களிற் பாடப்படும் பாடல்கள்', (தமிழ்) சென்னை, 1963, எண்.9.
29. நேர்காணல் : திருவாரூரில் சங்கரமூர்த்தி.
30. தொ.ஆ., 1906, எண்.165.

31. திருவாசகம், திருச்சாளை, 1.
32. எ.க., எம்ஆர்.19; மை.தொ.அ., 1913-14, பத்தி-111.
33. தொ.ஆ., 1923, எண்.176; மேலது, 1923, எண்.194.
34. நேர்காணல், கபாலீசுவரர் கோயிலின்
காஞ்சனமாலா, மைலாப்பூர், 25-03-1994.
35. தொ.ஆ., 1921, எண்.354.
36. மேலது, 1921, எண்.354.
37. மேலது, 1912, எண்.128.
38. மேலது, 1940-41, எண்.143, 149, 160, 161.
39. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப-
ள்: 260-261.
40. திருவெம்பாவை, 19.
41. வி.பிரேமலதா, மு.கு.நூ., எண்.III.
42. மேலது, எண்.VII
43. வி.செங்கல்வராய பிள்ளை, தேவார ஒளிநெறி
(சம்பந்தர்), சென்னை-1958,
ப-ள்: 14-17; தேவார ஒளிநெறி (சுந்தரர்),
சென்னை, 1963, ப-ள்: 670-73; மா.இராசமாணிக்கம்,
மு.கு.நூ., ப-139.
44. திருவாருநர் புராணம்; 2:8, 3:15; தெ.இ.சா. தொ.2,
பகு.3; எண்.151-அ;

கருவூர்த் தேவர், திருவிசைப்பா, 3:8,
கலிங்கத்துப் பரணி, செ.ள்: 321,323.

45. சுந்தரர், தேவாரம், 42:4

46. எ.இ., தொ.XXVIII, ப-ள் : 219-220.

47. கோயில் ஒழுகு, ப.96.

48. ஏ.ஆளவந்தார், கல்வெட்டில் தமிழிசை குறிப்புகள்,
ப-ள்:92-95; மதுரையில் மீனாட்சி கோயிலில் இருந்து
பெறப்பட்ட சாசனம், அவர்களால்
பயன்படுத்தப்பட்ட இசைக் கருவிகளின்
பெயர்களையும், எண்ணிக்கையையும்
தருகிறது. (க.ஆ., 1939-49, ப.249)

49. எ.இ., தொ.XXVIII, ப-ள்: 219-220, மோரி கேரியில்
உள்ள உத்திபசவண்ணர் கோயில் மற்றும்
பாகாலியிலுள்ள கோயில்கள்
காளீஸ்வரர் கோயில்கள்
தேவதாசிகளின் இசைக் குழுக்களைக்
கொண்டிருந்தன.

50. ம.சா.க.நி.செ.ம., சென்னை, ஜூலை-டிசம்பர், 1971,
ப.30.

51. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4,
ப.118.

52. அப்பே துபாய்ஸ், மு.கு.நூ., ப-ள்: 294-295.

53. ஜான் ஷோர்ட், "The Bayadere; or Dancing Girls of South India." லண்டன் மாணுடவியல் கழகம், தொ.iii, லண்டன், 1970, ப-ள்:183-184.
54. ஆர்.என்.ஃப்ரான்சிஸ் எகெர்டோன், இந்தியாவில் குளிர்காலப் பயணத்தொடர் ஆய்விதழ், லண்டன், 1852, ப.176.
55. நாட்டிய சாஸ்திரம், 1, 14, 15, 17., சி.சிவராமமூர்த்தி, மு.கு.நூ., ப.9 மூலம்.
56. விஷ்ணு தர்மோத்தர புராணம், அத்தியாயம்-34.
57. டி.கோபிநாதராவால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது., 'Elements of Hindu Iconography.' தொ.2, பகு.1, சென்னை, 1916, ப.233.
58. சி.சிவராமமூர்த்தி, மு.கு.நூ., ப.3.
59. மாளவிகா நிமித்திரா, 1,4.
60. நிருத்த ரத்னாவளி, 1,11; சுப்ரபேதாகாகமா, 1, 13; சு-ள்:47-51.
61. பி.வி.நாராயணஸ்வாமி நாயுடு, தாண்டவ லக்ஷணம், சென்னை, 1936, ப.58.
62. ரீனா சிங்கா, ரெஜினால்டு மாஸ்ஸே, 'இந்திய நடனங்களின் வரலாறும் வளர்ச்சியும்', ப.22.
63. மேகதூதம், 1, 35; சி.சிவராமமூர்த்தி, மு.கு.நூ.,

மூலமாக ப.ள்:9-10.

64. கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர், மு.கு.நூ., தொ.III, ப.68.

65. சி.சிவராமமூர்த்தி, மு.கு.நூ., ப-4.

66. வி.ராகவன், நடனக் கலை (தமிழ்), சென்னை, 1974, ப-ள்: 54-64.

67. தெ.இ.சா., தொ.5, எண்.718; க.ஆ.1925, எண்.120; மேலது 1931-32, எண்.90.

68. தெ.இ.சா., தொ.2, பகு.3, ப-ள்:259-302.

69. இரா.நாகசாமி, த.பெ.கோ.க., ப.91, செ-ள்:7-8.

70. க.ஆ., 1931-32; எண்.90; கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், மு.கு.நூ., ப-ள்:68, மற்றும் 107-நாடகம் என்பது திருநாடகம் (புனித நாடகம்) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் மூலம், அது மதம் சார்ந்த அல்லது புராணிக

கருப்பொருளுடன் அமைந்திருந்தது என்பது பெறப்படுகிறது. (கே.வி.ராமன், மு.கு.நூ., ப.64)

71. தமிழ் அகராதி, தொ.1, ப.244.

72. தெ.இ.சா., தொ.5, எண்.718.

73. க.ஆ., 1928-29, எண்.8.

74. மேலது, 1926, எண்.250; மேலது, 1914, எண்.65, கேரளாவில், இந்த மரபு சாக்கியர் கூத்து என்ற

பெயரில் இன்றளவும் கோயில்களில் தொடர்கிறது.

75. சிலப்பதிகாரம், 28:74-77.
76. மேலது, 3:12.
77. மேலது, அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப.80.
78. தி.தொ.வ., தொ.5, பகு.1, எண்.60, ப-ள்; 183-84.
79. பு.ச.சா., எண்.128; க.ஆ., 1929-30, எண்.439.
80. மேலது, 1929-30, எண்கள்.444 மற்றும் 445.
81. பத்மா சுப்ரமணியம், மு.கு.நூ., ப.78.
82. க.இ.ஆ., 1913, பகு.2, பத்தி.51.
83. கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், பகு.2, எண்.162.
84. தெ.இ.கோ.சா., தொகு.1, எண்.525.
85. மேலது, தொகு.3, பகு.2, சொல்லடைவு, IXi.
86. கே.எம்.வெங்கடராமய்யா, மு.கு.நூ., ப.34
87. க.ஆ., 1912, எண்.212.
88. தெ.இ.கோ.சா., தொ.3, பகு.2, சொல்லடைவு, IXi.
89. சிலப்பதிகாரம், 3:12.
90. க.ஆ., 1964-65, எண்.128.
91. மேலது, 1926, எண்.250.

92. மேலது, 1893, எண்.601.
93. மேலது, 1914, எண்.254.
94. மேலது, 1929-30, எண்.364.
95. இரா.நாகசாமி, எம்.சந்திரமூர்த்தி, மு.கு.நூ., ப.38.
96. கூத்த நூல், சாத்தனார், ச.து.சு.யோகியாரின் உரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.
97. மேலது, ப.325.
98. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப.80; சீவகசிந்தாமணி, நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.672.
99. வி.மகாதேவன், கல்வெட்டுத் தேன் துளிகள், (தமிழ்), திருப்பனந்தாள், 1979-ப.79.
100. சீவகசிந்தாமணி, உ.வே.சாமிநாதய்யர் பதிப்பு, குறிப்பு-ப.1624.
101. திருவிளையாடற் புராணம், 24.9.
102. வி.மகாதேவன், மு.கு.நூ., ப.81.
103. நான்காந் திருமுறை, 95:8; மூன்றாந் திருமுறை, 9:9.
104. நம்பி திருவிளையாடற் புராணம், குறிப்பு-419; ப.188.
105. பரஞ்சோதி, திருவிளையாடற் புராணம், 36.7.
106. தக்கயாகப் பரணி, உரை, தாழிசை, 15.
107. க.ஆ., 1929-30, எண்.364.

108. பு.ச.சா., எண்.540, மேலும் பார்க்க; நான்காம் திருமுறை, தருமையாதீனப்

பதிப்பு, ப-76; நடனக் கலைஞர்களுக்கு, பார்க்க:பு.ச.சா., எண்கள்: 866 மற்றும் 602.

109. சென்னை மாகாணத்தின் சாசனங்களுடைய புவியியல் பரப்பு அடிப்படையிலான பட்டியல், தொ.3, எண்.170.

110. சிலப்பதிகாரம், 3:12, அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப.80.

111. மேலது, ப.80.

112. மேலது, ப.80.

113. தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்.520.

114. பத்மா சுப்பிரமணியம், மு.கு.நூ., ப.78.

115. சிலப்பதிகாரம், 3:12; அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப.80.

116. தெ.சா., XXIII, எண்.306.

117. கூத்த நூலுக்கு ச.து.சு.யோகியாரின் உரையில், சில குறிப்பிட்ட ஹஸ்த

முத்திரைகளைத் தவிர்த்து, அர்த்த பாவ வெளிப்பாட்டு மெய்ப்பாடுகளுக்கு அதில் வாய்ப்பே இல்லை என்று கூறுகிறது- (ப.ள்:324-325)

118. கூத்த நூல், தொகை நூல்-சூத்திரம்-43.
119. மேலது, யோகியாரின் உரை, ப.320.
120. மேலது, ப.320.
121. கூத்த நூல், கரண நூல், சூத்திரம்-25.
122. மேலது, தொகை நூல், சூத்திரம் 178; ஏக தாளம், அட தாளம், திரிபுடை

தாளம், ஜம்பக தாளம், ரூபக தாளம், மத்ய தாளம், துருவ தளம்.

123. மேலது, ப.327.
124. பத்மா சுப்பிரமணியம், மு.கு.நூ., ப.77.
125. மேலது, ப.78.
126. ரஜினிதேவி, மு.கு.நூ., ப.47.
127. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார், உரை, ப.80, 82.
128. பத்மா சுப்பிரமணியம், மு.கு.நூ., ப.78.
129. மேலது.
130. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப-ள்: 57-59. பிறவகைத் தூக்குகள் பின்வருவன: மதலைத் தூக்கு, துணிவுத் தூக்கு, கோவிற் தூக்கு, நிவப்புத் தூக்கு, காதற் தூக்கு, நெடுந் தூக்கு.
131. கோயில் ஒழுகு, ப-ன்; 99-100; வி.என்.ஹரிராவ், ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் வரலாறு, திருப்பதி, 1967, ப.25.

132. நாட்டிய சாஸ்திரம், 1, 120.
133. மனோமோகன் கோஷ், (ப-ர்.), மு.கு.நூ., தொ.1, கல்கத்தா, 1976. அறிமுகம், ப.XXvii.
134. க.ஆ., 1965-66, எண்.437; தெ.இ.சா., தொ.2, ப.306-307.
135. க.ஆ., 1916, எண். 557.
136. திருமுருகன் பூண்டி முருகநாதர் கோயிலின் தேவதாசிகளால் சிவபுராணக் கதை நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளது.
137. சோமலை., தமிழ்நாட்டின் நாட்டுப்புற வாய்மொழி மரபு, சென்னை, 1974,
ப.210.
138. எஸ்.கே.அய்யங்கார், விஜயநகர வரலாற்றின் மூலாதாரங்கள், சென்னை,
1924, ப.142.
139. க.ஆ., 1929-30, எண்.444.
140. கம்பராமாயணம், 1, 10:8; கருவூர்த் தேவர், திருவிசைப்பா, 8; தெ.சா., தொ.XIV, எண்.254.
141. க.ஆ., 1929-30; எண்கள்: 444, 445; தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண்கள்: 201, 202.
142. எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நூ., தொ.4, ப.118.

143. கோல்கொண்டாவின் உறவுகளில் சோரெரின் உறவுகள், ஹக்லியூட் கழகம், இரண்டாவது வரிசை, தொ.LXVI, லண்டன், 1939, ப.153.
144. சர் ஜேம்ஸ் காய்ர்ட், 'இந்தியா: நிலமும், மக்களும்', லண்டன், 1883,
ப.129.
145. சர் மோனியெர் வில்லியம்ஸ், 'பிராமணியமும், இந்துயிசமும்', லண்டன், 1891, ப.451.
146. அப்பே துபாய்ஸ், மு.கு.நூ., ப.585
147. சிஸெரோ ப்ரோ மூர், Vi.13.
148. சம்பந்தர், தேவாரம், 156:1; 310:7
149. மாரீஸ் ஏ.காண்னி, 'மதங்களின் தகவல்களஞ்சியம்', டெல்லி, 1976, ப.127.
150. மேலது.
151. சம்பந்தர், தேவாரம், 310:7.
152. மாரீஸ் ஏ.காண்னியால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது, மு.கு.நூ., ப.127.

நிறைவாக

முந்தைய பகுதிகளில் இதுவரை பார்த்த ஆய்வின்படி, தேவதாசி முறை என்பது, மத்திய காலத்திற்கும் முந்தைய தொன்மைமிகு சமூக-மதஞ்சார்ந்த பாரம்பரியத்தை உடையது என்பது வெளிப்படையாகும். இது ஓர் உலகளாவிய நடைமுறை; உலகம் முழுவதிலும் ஒரு வடிவத்திலோ அல்லது வேறொரு வடிவத்திலோ இது பின்பற்றப்பட்டு வந்திருக்கிற ஒரு நடைமுறை. சில அறிஞர்கள், தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டுக் கலாச்சாரத்தில் இதனுடைய தோற்றுவாயைக் காண்கின்றனர். மேலும், இதனுடைய தொடக்கங்களை மேற்குலகின் திராவிடக் குடும்பத்துடன், குறிப்பாக மெஸ்படோமியா மற்றும் பாபிலோனியப் பகுதிகளோடு இணைத்துக் காண்கின்றனர். காலப்போக்கில், அது சில பொருளாதாரப் பண்புக் கூறுகளை சுவீகரித்துக் கொண்டதுடன் இது தொலைதூரங்களுக்குப் பரந்து விரிந்தும் பரவிச் சென்றது.

இந்தியாவில், இதனுடைய அடையாளங்கள் சிலவற்றை சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தில் காண முடிகிறது. ஒரு நடன மங்கையின் வெண்கலப் படிமமும், அதே போன்ற நிர்வாணப் பெண் வடிவங்களும் இந்த உண்மையை நிரூபிப்பவையாகும். சிந்துவெளி முழுவதும் பரவியிருந்த லிங்கம்-யோனி

வழிபாட்டுக் கலாச்சாரம், இந்த முறையின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இந்தியா முழுவதிலும் வரலாற்றுக் காலத்தில் இது பரந்து விரிந்திருந்தது. ஒரு காலகட்டத்தில், இந்துயிஸத்தின் தாந்த்ரீகயிஸம், மற்றும் பிற அம்சங்களால் தாக்கம் அடைந்தது. புத்தமதத்தினரும், ஜைனரும் கூட இந்த நடைமுறையைத் தங்களின் விகாரங்களிலும்- பள்ளிகளிலும் நடைமுறைப்படுத்தினர். இவ்வாறாக, இதற்கு இந்தியா முழுமையையும் தழுவிச் செல்லும் பண்பு நலனை இந்த மதங்கள் தந்தன.

இந்தியா முழுவதும் இது பரந்து விரிந்து பரவியிருந்த போதிலும், தமிழ்நாட்டில் இந்த முறையின் தோற்றுவாய் என்றைக்கு நிகழ்ந்தது என குறிப்பிட்ட நாளை நிர்ணயிப்பது மிகமிக சிரமம் நிறைந்த ஒன்றாகும். கிடைத்திருக்கிற தரவுகள், இந்த முறை சங்க காலத்தில் அதனுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றன. காதற் பரத்தையர் (கணிகையர்) மற்றும் கோயிற் சடங்குகளிலும்- திருவிழாக்களிலும் இக்காலகட்டத்தில் விறலியர், கூத்தியர் போன்றோரின் சேவைகள் சார்ந்து இந்த உண்மை பெறப்பட்டுள்ளது. முந்தைய காலத்தில் அவர்கள் அரச சபைகளிலும், சமூகத்தில் செல்வாக்கு நிறைந்த மனிதர்களின் வசிப்பிடங்களிலும் சேவை செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். மேலதிகமாக, பொது வழிபாட்டிடங்களில் கொண்டி மகளிரின் சேவைகளைக்

கடவுளுக்கு அர்ப்பணிக்கும் மரபும்,
காவேரிப்பூம்பட்டினத்தில் முருகன் கோயிலில்
சடங்குகளோடு இணைந்த பாடலும்-ஆடலும் துணை வர
நடத்தப்பட்ட ஊர்வலங்கள்-திருவிழாக்களும் இந்தப்
பார்வைக்கு வலுச்சேர்ப்பவையாக அமைந்துள்ளன.

கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டு வாக்கில், சங்க
காலத்தின் நிறைவுப் பகுதியில், அனேகமாக விழுமிய
மதிப்பீடுகளின் தரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சில
சரிவுகளால் மக்களின் வாழ்க்கையில் பரந்து விரிந்த
மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இந்த மாற்றங்கள்
களப்பிரர்களால் கொண்டு வரப்பட்டவை என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் ஜைன-புத்த
மார்க்கங்களை முன்னெடுத்தவர்கள் என்று
தோன்றுவதால், இறை வழிபாட்டில் சடங்குகளையும்-
திருவிழாக்களையும் அவர்கள் வெறுத்தவர்கள் எனக்
கூறப்படுகிறது. அனைத்திற்கும் மேலாக அவர்களுடைய
வாழ்க்கை சார்ந்த தத்துவப் பாதை இறைவழிபாடு
மூலம் பாபவிமோசனம் என்பதைப் பெண்களுக்கு,
குறிப்பாக, கலைஞர்கட்கு மறுப்பதாக அமைந்திருந்தது.
கடந்த கால சமூகத்தில் அவர்களுடைய செல்வாக்கு
என்பது மிகப் பெருமளவுக்கு இருந்தது. மரபார்ந்த இறை
வழிபாட்டு வடிவம் என்பது தாழ்ந்த படிநிலைக்கானதாய்
பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது.

வறண்ட, கட்டுப்பாடுமிக்க வாழ்க்கை முறைகளால்
மிகுந்த களைப்படைந்து விட்ட மக்கள், ஒரு மாற்றத்தை

விரும்பினர். களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தின்
 இறுதிப்பகுதியை நோக்கிய சமயத்தில், பக்தி
 இயக்கத்தின் எழுச்சியும்-ஆகம முறைப்படியான
 வழிபாடும், ஒரு பெரும் வடிவமாற்றத்தைக் கொண்டு
 வந்தன; பழைய மதிப்பீடுகளின் முக்கியத்துவத்தை
 மீளவும் உறுதிப்படுத்துவனவாக அமைந்தன. இதோடு
 கூட, வட இந்திய நடைமுறைகள் மற்றும்
 மதிப்பீடுகளின், தூய்மைவாதக் கதைகள் மற்றும்
 காவியங்களின் தொடர்ச்சியான நீரோட்டம் வந்து
 கொண்டேயிருந்தது. மேற்கண்ட ஒரு மாற்றத்திற்கு
 இவையும் உதவுவனவாக அமைந்தன. இப்படியாக,
 ஊர்வசியின் கதை தனது சக மனுஷியாக பூமியில்
 வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டு மாதவியின் கதையைக்
 கண்டடைந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தின் உருவமாற்றம்,
 பழைய மதிப்பீடுகளுக்குச் சாதகமான விதத்தில், ஆனால்
 ஒரு மாற்றியமைக்கப்பட்ட வகையில் அமைந்திருந்தது.

சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய சோழப் பேரரசனான
 கோச்செங்கணான் இந்தப் புதிய அலையின்
 செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவனாய் சிவனுக்கும்-
 விஷ்ணுவுக்கும் பல கோயில்களைக் கட்டியதுடன்
 அவற்றில் பல சடங்குகளையும்-திருவிழாக்களையும்
 அறிமுகம் செய்தான். இந்தக் காலகட்டத்தில்,
 அரசர்களுக்கு மட்டுமே இதுகாறும் தனிச்
 சிறப்புரிமையாக இருந்து வந்த பதினாறு வகையான
 சடங்குபசார வழிபாட்டு முறைகள்

கோயில்களுக்குள்ளும் தமக்குரிய இடத்தைக் கண்டடைந்தன. பாடுவதும், நடனமாடுவதும் அவற்றுள் பகுதிகளாக இடம் பெற்றிருந்ததால் அவையும் கோயில்களில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டன. இவற்றின் விளைவாக, சமூக, கலாச்சார, மதஞ்சார்ந்த பல்வேறு நிறுவனங்களின் வெவ்வேறு நீரோட்டங்கள் ஒன்றிணைந்தும்-ஒத்திசைந்தும் தேவதாசி முறைக்கு எழுச்சியைத் தந்தன. கி.பி.ஆறாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி வாக்கில் இது நடந்தேறியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

சடங்காசார வழிபாட்டின் ஆகமஞ்சார்ந்த வடிவத்தின் செல்வாக்கு, பக்தி இயக்கம் மற்றும் புராணிகக் கதைகள் பலவற்றின் தொடர்ச்சியான நீரோட்டம்-ஆகியவற்றின் தாக்கம் மிகப் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்தன. ஆளும் வர்க்கத்தினருடையவும், மக்களுடையவுமான அதிகாரங்களுக்கும், செயற்பாடுகளுக்கும் நடுவர்கள் என்ற வகையில் புரோகித வர்க்கம் சமூகத்தில் பெரும் அதிகாரத்தை அனுபவித்து வந்தது. அவர்கள் எண்ணற்ற கோயில்களைக் கட்டவும், அவற்றில் பரந்துபட்ட சடங்குகள்-திருவிழாக்களை அறிமுகம் செய்வதற்கும் அரசர்களை உற்சாகப்படுத்தினார்கள். இந்தப் பணிகளின் மூலம் பாபவிமோசனம் பெறவும், இறைவனடி சேரவும் முடியுமென வழிகாட்டினார்கள். இவ்வாறாக, அவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆன்மிக அதிகாரங்களின் மூலம்

ஆலயங்களில் தமது நலன்களுக்குச் சாதகமான பல நிறுவன அமைப்புகளைச் சட்டபூர்வமானவையாக ஆக்கிக் கொண்டனர். புரோகித வர்க்கத்தினால் ஆன்மிக-சட்ட பூர்வமாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட அத்தகைய ஒரு நிறுவன அமைப்புதான் தேவதாசி முறையாகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பில், ஒரு குறிப்பிட்ட நடைமுறை நிறுவனமயமாக்கப்பட வேண்டும் என்றால் சில நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டும் என்று சமூக அறிவியலாளர்கள் கருத்துப்படி அறிய முடிகிறது. அவற்றுள் இரண்டு பின்வருவனவாகும்; (1) சமூக அமைப்பில், மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையிலான அதன் உறுப்பினர்கள் அந்த நடைமுறையை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். (2) அவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டவர்களுள் பெரும்பாலோர் அந்த நடைமுறையைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும். உளவியல் ரீதியான வார்த்தைகளில், அவர்கள் அதை முற்றிலும் தம்வயமாக்கிக்கொண்டு விட வேண்டும்.¹ இந்த நிபந்தனைகள், பல்லவர்கள்-பாண்டியர்கள் காலத்தில், தேவதாசி முறையைத் தம்வயமாக்கிக்கொள்கிற விஷயத்தில் எழுத்திலும்-எண்ணத்திலுமாகப் பிசகின்றி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஆகமங்களிலும், புராணங்களிலும் பரிந்துரைக்கப்பட்டபடி, எண்ணற்ற புதிய கோயில்கள் கட்டி எழுப்பப்பெற்றதுடன்,

திருவிழாக்களும்-நகருலாக்களும்
நடத்தப்பட்டன.

அவற்றில்

இந்தக் கோயில்களில் அதன்
நடைமுறைமயமாக்கத்திற்கான உந்துதலைத் தந்து
கிரியாஊக்கியாகச் செயல்பட்டது. மேலும், துறவிகளின்
பரப்புரைகள், அரசர்களின் வலுவான ஆதரவு, புரோகித
வர்க்கத்தின் சாதகமான ஒத்துழைப்பு மற்றும் மக்களின்
ஆதரவு போன்றவை அனைத்தும், தேவதாசி முறை
பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, தம் வயமாக்கிக்
கொள்ளப்பட்டதையே காட்டின. மேலதிகமாக, பல்வேறு
சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் கீழ், பெரும்
எண்ணிக்கையிலான இளம்பெண்கள் கோயிற்
சேவைக்கென்று தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ள
முன்வந்ததிலிருந்தே இது கண் கூடாகத் தெரிந்தது.
சாதீயக் கட்டுமானங்களையும், சமூக அந்தஸ்தையும்
தவிர்த்து, இப்பெண்கள் பல்வேறு விதமான
சேவைகளைச் செய்து அவற்றிலிருந்து ஒரு
வாழ்வாதாரத்தையும் பெற்றுவந்தனர். இப்படியாக, இதை
தம்வயமாக்கிக் கொள்ளுகிற ஒரு செயல்முறை
அனேகமாக அப்பர்அடிகள் காலத்தில்
தொடங்கியிருக்கலாம். அதனுடைய முழுமையின்
உச்சத்தை அது சுந்தரர் காலத்தில் அடைந்திருக்க
வேண்டும்.

ஒரு தேவதாசியின் வாழ்க்கைப் பயணம்,
அவளுடைய 'பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலும்' சில

வழிப்பயணச் சடங்குகளின்- 'சம்ஸ்காரங்களின்' ஊடாகக் கடந்து சென்றாக வேண்டிய ஒன்று என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆகம வரையறைகளின்படி, ஆலயத்தின் மூல விக்கிரகத்திற்கு சடங்காசார முறைப்படி அவள் திருமணம் செய்து தரப்படுவதைப் பெரும்பாலும் கோயிற் பூசாரிகள் நிறைவேற்றித் தர வேண்டும். அவள் வயதுக்கு வந்து பூப்படையும் முன்னரே மிக இளம் வயதிலேயே அவளுடைய திருமணம் அனைத்துவித சீர்வரிசைகளோடும் முறைப்படுத்தப்பட்டு விடும். கடவுளிடம் அவள் முற்றுமுழுதாகச் சரணடைந்து விட்டாள் என்பதைக் காட்டும் வகையில் ஓர் அடையாளக்குறி அவளுடைய உடலில் இடப்படும். கோயிலின் சொத்தாக அவள் ஆகிவிட்டபடியால் அவள் அதற்கு மேல் நடன ஆசிரியரின் பொறுப்பில் விடப்படுகிறார். நுண்கலைகளில் அவர்தான் அவளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறார். தனது பயிற்சியை அவள் நிறைவு செய்து முடித்ததும் தன் முதலாவது நடன நிகழ்வை அரசனின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றம் செய்வதன் மூலம் தனது கூர்திறனை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறாள். அதன் பிறகு, பலரும் பெறவேண்டுமென்று ஏங்கும் கௌரவமிக்க விருதான 'தலைக்கோலி' பட்டத்தை அவள் பெற முடிகிறது. அதற்குப் பிறகு கௌரவமானவையும்-சாதாரணமானவையுமாகிய சில கடமைகளை அவள் நிறைவேற்றித் தர வேண்டியவளாகிறாள்.

மேலும் பூசாரிகளிற் சிலர் உட்பட, தேர்வு செய்யப்பட்ட சிலருக்கு மட்டும் தன்னுடைய இணக்கமான பிரதிபலன்களைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியவளாகிறாள். அவள் சில கடுமையான நோன்புகளையும், கண்டிப்புமிக்க சுய கட்டுப்பாட்டையும் கைக்கொள்கிறாள் என்ற போதிலுங்கூட, அவள் மனிதர்களுடைய பலவீனங்களுக்குப் பலியாகத்தான் தீர வேண்டியதாகி விடுகிறது. அவள் மரணமடைந்த பிறகு, ஒரு சுமங்கலிப் பெண்ணுக்குரிய எல்லாவகையான மங்கல கௌரவங்களுக்கும் உரியவளாக மரியாதை தரப்படுகிறாள். இந்த வகையில், அழிவற்ற கடவுளுடன் அவளுடைய திருமணம் நடந்திருக்கிற காரணத்தால் அவள் என்றைக்கும் மங்கலப் பெண்ணாக, 'நித்திய சுமங்கலி'யாகக் கருதப்படுகிறாள். சோழப் பேரரசின் விரிவாக்கம் அதனுடைய அண்டை நாடுகளில் எல்லாம் பரவிச் சென்ற நிகழ்வுடன், தேவதாசி முறையின் விரிவாக்கமும் தற்செயலாக ஒன்றிணைந்து கொண்டது. இதன் விளைவாக, மேலதிகச் சடங்குகளும்- திருவிழாக்களும் நிறைக்கப்பட்ட எண்ணற்ற பல கோயில்கள் பரவி வளர்ந்தெழுந்து பெருகின. இவ்வாறாக, ஆன்மீகரீதியான-கலாச்சார ரீதியான பன்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவதற்கு மேலும் அதிகமான எண்ணிக்கையிலான பெண்கள் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வருவதற்கான ஒரு தேவை எழுந்தது. மதஞ்சார்ந்த சில நம்பிக்கைகளால் உத்வேகம் பெற்றும்,

பொருளாதார ரீதியில், ஏழ்மை நிலையினால் சில நிர்ப்பந்தங்களினாலும் ஆலய சேவைக்கென்று அர்ப்பணித்துக் கொள்ள பலரும் முன்வந்தனர். அந்தக் கோயில்களில் அவர்களுடைய வாழ்வாதாரத்துக்கென்று சில மதிப்பூதியங்களும் வழங்கப்பட்டு வந்தன.

முதலாம் இராஜராஜன், சுமார் நானூறு நடன மங்கையரைத் தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளிலிருந்துதான் புதிதாகத் தஞ்சாவூரில் கட்டிய ஆலயத்திற்கு இடமாற்றம் செய்து அவர்களின் சேவைகள் அக்கோயிலில் தொடர்ந்து நிகழ வகை செய்தான். இவ்வாறு தேவதாசி முறையை ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட நிறுவன அமைப்பாக மாற்றியவன் இராஜராஜனாவான். வாரிசுரிமை அடிப்படையில் பரம்பரைப் பணியாளர்கள் என்ற நிலையில் அவர்களை அவன் பணியமர்த்தி, பின்தொடர் நியமனங்களுக்கென்று சில தகுதிகளையும் நிர்ணயம் செய்திருந்தான். அவர்களுடைய பணி நிலைமைகளை முறைப்படுத்தியதுடன் அவர்கள் வசிப்பதற்கென்று இலவசமான குடியிருப்புகளை வழங்க ஆணையிட்டு, சில சிறப்புரிமைகளையும் அவர்களுக்கென்று வழங்கினான். முதலாம் இராஜராஜன் ஆட்சியின் கீழ் இவையெல்லாம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு, சீரான முறையில் தொடரவும் செய்த சீர்திருத்தங்களாகும்.

ஆனால், தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் போன்று இதர கோயில்களில் இவை ஒரே சீராகப்

பின்பற்றப்படவில்லை. அவனுடைய பின்வந்தவர்கள் ஆலய சேவை என்ற போர்வையில், உள்ளார்ந்த வேறுபல நோக்கங்களுடன் பல பெண்களைப் பணியமர்த்துவதில் மட்டுமே அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால், இந்த முறையைச் சீர்திருத்துவதில் அவர்கள் அதிக முக்கியத்துவத்தைத் தரவில்லை என்று தோன்றுகிறது. இதனுடைய உச்ச நிலையில், 'அடிமைகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிக் கொண்டு போவதிலும், அவர்களுக்குள்ளேயே படிநிலை அதிகார அடுக்குகள் உருவாகி வளர்வதிலுமே போய் முடிந்ததான ஒரு விளைவு ஏற்பட்டது. மிக உயர்ந்த செல்வாக்கையும், உயர்திறன்களையும் பெற்ற ஒரு சிலர், இந்தப் படிநிலையின் உச்சத்திற்கு உயர்ந்து சென்றனர். அதே சமயம், மிகப் பெரும் எண்ணிக்கையிலான பெண்கள், புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையின் கீழ் மிக மோசமான-மகிழ்ச்சியற்ற பலவீனர்களாகவே நலிந்து கிடந்தனர். இப்படியாக, அது காறும் ஓர் எளிய நடைமுறையாக நிலவி வந்த தேவதாசி முறை மிகுந்த சிக்கலான ஒரு முறையாகியது.

அடுத்துத் தொடர்ந்த காலகட்டத்தின்போது, தேவதாசி முறை அரசின் பொறுப்பாகியது. இது, ஒரு வருமானம் ஈட்டித்தருவதற்கு உகந்த மூலவளம் என்று கண்டுகொண்ட அரசு இதனுடைய மேலதிக விரிவாக்கத்தை உற்சாகப்படுத்தியது. அரசினுடைய

ஆதரவு பெற்ற சில தேவதாசிகள் இந்த முறைக்கு உயர்ந்தபட்ச கௌரவத்தைப் பெற்றுத்தந்தனர். எப்படியாயினும், இந்த முறையின் உள்ளார்ந்த-உடன்பிறந்த பலவீனங்களை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிற வகையில், உள்முரண்பாடுகளின் சில அடையாளங்களை இது கொண்டிருந்தது வெளித்தெரிந்தது. வாரிசுமுறை அடிப்படையிலமைந்த தொடர் நியமனங்கள், இம்முறையை ஒரு தொழிலாக மாற்றின. இதன் விளைவாக, எல்லாவகையான தீமைகளும் இதில் தமது கோர முகங்களைக் காட்டின. அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மதிப்பூதியங்களில் நிலவிய வேறுபாடுகளாலும், அவர்களுக்குள் நிலவி வந்த பிரிவுகளாலும் எழுந்த உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகள், வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களில் போய் முடிந்தன.

இத்தகைய தகராறுகளுக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வைக் கொண்டு வருவதற்கு அரசும் தவறிய நிலையில், தேவதாசி முறையின் மீது அது தார்மீகநெறியிழந்த ஒரு தாக்கத்தையே ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பு என்ற வடிவத்தில் வெளியேயிருந்து புறவயமான அச்சுறுத்தல் வந்து சேர்ந்த பொழுது, அதை எதிர்கொண்டு மீண்டுவர இந்த முறையால் இயலவில்லை. முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பு பின்வருவனவற்றை அம்பலப்படுத்தியது: (1) தேவதாசிமுறை, தன்னளவில் சுய சார்பு நிலை பெற்றிருக்கவில்லை; (2) முஸ்லிம்களின் ஆளுகையின்

கீழ் இதற்கு ஆதரவாயிருந்த சக்திகள் காணாமற் போயின (3) இந்துயிஸத்தின் மீது முஸ்லிம்களுக்கு எவ்வித மதிப்பும் கிடையாது; மற்றும் (4) அவர்கள் பெருஞ்செல்வதையும், பெண்களையும் விரும்பினார்கள். இந்த தேவதாசிகளுக்குள் நிலவி வந்த தகராறுகளுக்குத் தீர்வு காணவும், இந்த முறைக்குப் புத்துயிர் அளிக்கவும் சம்புவராயர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஒருபுறம் தொடர்ந்த போதும், ஒரு துயர்மிகுந்த 'கிரகண' காலத்தை இது கடந்து வரவேண்டியதாகத்தான் ஆயிற்று.

இந்துக்களின் அழிப்புக்கு எதிர்வினையாற்றிய குமார கம்பணன், தேவதாசி முறையினுடைய சீர்குலைவைத் தவிர்ப்பதற்காகத் தீவிரமாக முயன்றான். நேரடி விசாரணைகளை மேற்கொள்ளுமாறு ஆணையிட்டு, அவற்றின் மூலம் அவர்களுக்குள் நிலவி வந்த வேற்றுமைகள், தகராறுகள் மற்றும் வேலை நிறுத்தங்களுக்குத் தீர்வுகள் காண முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். அவர்கள் இழந்திருந்த பல முன்னுரிமைகள்-சிறப்புரிமைகளை மீளவும் வழங்கியதுடன், பல பழைய நடைமுறைகளைப் புதுப்பிக்கவும் செய்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், புனிதத் திருமணம் என்பது முன் எப்போதிருந்ததையும்விட மேலதிகமான சடங்குமயமான நிகழ்வாக மாறிவிட்டிருந்தது; அதோடு பல கௌரவக்குறைவான அம்சங்கள் ஒன்றிணைந்த நிலைக்கும் அது

ஆளாகியிருந்தது. இருந்த போதிலும், சில தேவதாசிகள் மிகமிக உச்சநிலையை அடைந்ததோடு, பேரரசர்களான சக்ரவர்த்திகளையும் கூட நேரடியாக ஆட்டிப்படைக்கிற அளவு செல்வாக்கு மிகுந்தவர்களாகவும் ஆனார்கள்.

ஆயினும், விஜயநகரப் பேரரசின் இறுதிக் காலப்பகுதியில், அவர்கள் அரசு விழாக்களில் பங்கேற்பதற்காகக் கோயில்களை விட்டு வெளியேறி பொது வெளிகளுக்கு வந்தனர். பெரும் கணிகையருடன் இவ்வாறாக அவர்கள் சுதந்திரமாகக் கலந்து பழகும் நிலைக்கு வந்ததுடன், பொதுமக்கள் நடுவே பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கேற்றனர். தற்செயலாகத் திடீரென அரசு ஆதரவு உதவிகளைத் தமது கலைகளுக்குப் பெறுவதில் ஒரு சரிவு நேர்ந்ததால், மேலதிகம் புரவலர்களைக் கவர்ந்திழுப்பதற்காக மிக விலையுயர்ந்த-ஆடம்பரமிக்க உடையலங்காரங்களுக்கும், ஆபரண அணிமணிகளுக்காகவும் பெருந்தொகைகளைச் செலவழித்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களுக்கு ஆளாயினர். அவர்களால் அனுபவிக்கப் பெற்று வந்த சிறப்புரிமைகளும், சமூக அந்தஸ்தும் பெரும்பாலும் தற்காலிக மானவையாக-சொற்ப காலத்திற்கே கிடைத்தவையாக மாறி வந்தன. எதார்த்தத்தில், தேவதாசி முறை ஒரு விபச்சார நிறுவன அமைப்பாக மாற்றலை நோக்கி உருத்திரிபடைந்து கொண்டிருந்தது.

தேவதாசி முறையின் உச்சசட்ட வீழ்ச்சி என்பது,

தன்னுடைய மதரீதியான பண்புகளை அது இழந்து விட்டு வெறும் ஒரு பொருளீட்டும் தொழில் என்ற நிலைக்கு ஆளான போதுதான் வந்தது. பேரரசுகள் தகர்ந்த போது, ஆலய நிர்வாகம் தனது வேர்களிலேயே அழுகிச் சிதைய நேர்ந்தபோது, தேவதாசிகள் தங்களின் அரசரீதியான-பொருளாதாரரீதியான சிறப்புரிமைளை இழந்தனர். அவர்களுக்குக் கிடைத்துவந்த அனைத்துவித ஆதரவுகளையும் அவர்கள் இழந்து நிர்க்கதியான போது, குட்டித் தலைவர்களின்- சிற்றரசர்களின் உதவியை நாடினர். தமது அன்றாட வயிற்றுப்பாட்டுக்கு வழிசெய்வதற்குரிய சம்பாத்தியத்தைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் வக்கிரமான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியாக வேண்டி வந்தது. இவ்வாறாக அவர்கள் ஜமீன்தார்களின் முற்று முழுதான தனிச்சொத்துகளாக மாறி வந்தனர். அவர்களுடைய அதீத அலங்காரப் புனைவுகளாலும், வேட்கையைத் தூண்டுகிற தோற்றங்களாலும் ஆண்களிடத்தில் முறையற்ற காமஉணர்வுக் கொந்தளிப்புகளைத் தூண்டிவிட்டனர்.

செல்வச் செழிப்புடன் பொறுப்பற்ற வாழ்க்கை நடத்திவந்த இளைஞர்களையும், ஆண்களையும் அணுகி அவர்களை மகிழ்வித்து வந்தனர். இவ்வாறாக அவர்கள் தங்களின் தொழிலுக்கு ஒரு கௌரவக் குறைவான இழிபெயரை-பண்புக் குறைவை-ஈட்டித் தந்தனர். கடைசியாக, இந்த முறை, விபச்சாரத்துடன் ஒன்றி ஒத்திசைந்து சீர்குலைந்தது. இவ்வாறு தேவதாசி

முறையின் உன்னத நோக்கங்கள் அரசு வர்க்கத்தினராலும், புரோகித வர்க்கத்தாலும், ஆன்மிகம் எது-உலகியல் பூர்வமானது எது என்ற கேள்வியால் மேலெழுந்து வந்தவையாகிய உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளாலும் இறுதியில் தோற்கடிக்கப்பட்டு சீர்குலைந்தன.

நுண்கலைகளைச் செழுமையுற வளர்த்தெடுத்ததில் அவர்கள் வகித்த பாரம்பரியப் பாத்திரம், தனியானதோர் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டிய தேவையுடையது. நுண்கலைகளின் களஞ்சியங்களாக அவர்கள் இருந்தனர் என்று சான்றுகள் காட்டுகின்றன. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே கூட பல்வேறு கலைகளில் அவர்கள் மிகக் கண்டிப்பான வகையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வளர்ந்தவர்கள். இவ்வாறு கடுமையான பயிற்சி பெற்றிருந்தவர்கள் என்ற வகையில், அந்த நுண்கலைகளை பின்தொடரப் போகிற சந்ததியினருக்காகக் காப்பாற்றி வைப்பதில் அவர்கள் ஆகப்பெரும் பங்களித்தவர்களாக இருந்தனர். பாடல் இசைத்தல், நடனமாடுதல், ஓவியம் தீட்டுதல், நாடகமயமாக்குதல், ஏன், ஆலோசனைகள் வழங்குவதிலுங் கூட அவர்கள் நிபுணர்களாக மலர்ச்சிபெற்றனர். பூஜைகள், திருவிழாக்கள் மற்றும் நகருலாக்களின் போது அவர்கள் பாடலையும், ஆடலையும் நிகழ்த்தி வந்தனர்.

பரத நாட்டியத்திலும், எல்லா வகையான பிற

உள்ளூர் நடன வடிவங்களிலும் அவர்களிற் பலர்
 நிபுணத்துவ மிக்க தேர்ச்சி பெற்றவர்களாயிருந்ததுடன்,
 கௌரவமிக்க பல அரிய விருதுகளையும்
 பெறுபவர்களாக உயர்ந்தெழுந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர்
 அகமார்க் நடனத்தில் நிபுணராயிருந்தார் என்றால்,
 மற்றொருவர் சாந்திக் கூத்திலும், இன்னும் ஒருவர்
 மேலும் சிறப்பான தூய சுத்த நிருத்யத்திலும் தனிச்
 சிறப்புமிக்க தேர்ச்சி பெற்றவர்களாய் இருந்தனர்.
 கோயிற்சுவர்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள நடனக்
 கரணங்கள் அனேகமாக அவர்களின் அபிநய மாதிரிகளை
 அடிப்படையாகக் கொண்டே வடிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.
 தீட்டப்பட்டிருக்கலாம். வகைப்படுத்தப்பட்ட,
 வகைப்படுத்தப்படாத நடனக் காட்சிகளுள் பல, கோயில்
 சுவர்களில் செதுக்கப்பட்டுள்ள, சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள
 நடனக் கரணங்கள் அனேகமாக அவர்களின் அபிநய
 மாதிரிகளை அடிப்படையாகக்கொண்டே
 தீட்டப்பட்டிருக்கலாம். வகைப் படுத்தப்பட்ட,
 வகைப்படுத்தப்படாத நடனக் காட்சிகளுள் பல, கோயில்
 சுவர்களில் இடம்பெற்று எவ்வாறு அவர்கள் அந்தக்
 கலை அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றினர் என்பதற்குச்
 சான்று காட்டி நிற்கின்றன. இசைக்கலைஞர்களாக,
 பாடலிசைக்கிற பாடகிகளாக, புனித மறைப்பாடல்களை
 ஓதுகிறவர்களாக இருந்த அவர்களுக்கு நேர்நிகராக
 யாருமிருந்ததில்லை.

அவர்களுடைய பாடல்கள், இசைக்கருவிகளின்

தாள லயமிக்க இசையுடன் கலந்து இழைந்து ஒலிக்கிற வேளைகளில், இதயங்களைக் கவர்ந்து உருகச்செய்து கடவுளுடன் ஒன்றிவிட உதவுகிறவையாக அமைந்தன. சில ஓவியங்களில், இசை நிகழ்ச்சிச் சித்தரிப்புகளில், அவர்கள் இசைக்கருவிகளுடன் காட்சி தருவது, எல்லாவிதமான இசைக்கருவிகளையும் வாசிப்பதில் தேர்ச்சிபெற்ற நிபுணர்கள் அவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறவையாக இருக்கின்றன. பிரார்த்தனை மற்றும் புனித மறைப் பாடல்களின் தாள லயத்தையும், இனிமைமிக்க ராக லட்சணங்களையும் போற்றிப் பாதுகாத்து, தொடர்ந்து வரவிருக்கும் தலைமுறையினருக்குக் கைமாற்றித் தந்தவர்கள் அவர்கள். இவ்வாறு அவர்கள் ஸ்வரக் குறிப்புகளிலும், தாள லயங்களிலும், இசை நுட்பங்களிலும், பாணிகளிலும் நிபுணர்களாக மலர்ச்சிபெற்று இசைக்கவும்-நடனமாடவும் செய்தனர். நடனத்திற்கும், இசைக்கும் அவர்களுடைய கொடை என்பது நேரடியானது; அதே வேளையில் அவர்கள் ஓவியக் கலையையும், குறிப்பாக சிற்பக் கலையையும் பெரும்பாலும் மறைமுகமான வகையில் செழுமைப்படுத்தி வளம் சேர்த்தனர். அரசர்களின் ஆதரவு வீழ்ந்ததுடன் அவர்கள் போற்றி வந்த கலைகளும் செழுமை குன்றி கிரகணம் பீடித்த நிலைக்கு ஆளாயின. காலப்போக்கில், அவர்களுடைய பாதுகாவலர்களின் வக்கிரமான அதீத வேட்கைகளுக்கு இணங்கி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத்

தள்ளப்பட்டபோது, அவர்களுடைய கலைகளும் கௌரவக் குறைவான பண்புகளுக்கு இரையாக நேர்ந்தன. தேவதாசி முறை, விபச்சாரத் தொழிலாக, இனம் பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு ஒன்றிணைந்து சீர்குலைந்தது. இவையனைத்திற்கும் அப்பால், கலைகளைப் போற்றிப் பாதுகாத்ததில் அவர்களுடைய கொடையளிப்பு பாராட்டுதலுக்குரியதாகவே உயர்ந்து நிற்கிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. ஹாரி எம்.ஜான்சன், சமூகவியல் ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட அறிமுகம்,

சென்னை, 1983, ப.20.

தேர்வு செய்த குறிப்புதவிய நூல்கள்

1. அடிப்படைத் தரவுகள்

1.1. கல்வெட்டியல்

1. இலங்கையில் தொன்மையான சிலாசாசனங்கள் - (பதிப்பாசிரியர்) -எட்வர்ட் முல்லர், இலண்டன், 1883.

2. ஆந்திரப் பிரதேச அரசு தொல்லியல் வரிசை: ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் தேர்வு செய்யப்பட்ட கல்வெட்டுகள், (ப-ர்) பி.வி.பரபிரம்ம சாஸ்திரி, ஹைதராபாத், 1965.

3. ஆந்திரப் பிரதேச அரசு கல்வெட்டு வரிசை: 1966-ம் ஆண்டிற்கான கல்வெட்டுகள் மீதான அறிக்கை. (ப-ர்) என்.வெங்கடரமணய்யா, ஹைதராபாத், 1970.

4. இந்திய கல்வெட்டுகள் மீதான ஆண்டறிக்கை-1945-46, டெல்லி, 1952, அரசு பதிப்பகம், மைசூர் தொல்லியல் ஆய்வுத்துறையின் ஆண்டறிக்கை, பெங்களூர், 1905.

5. 1887, 1944-45ம் ஆண்டுகளுக்கான தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் மீதான ஆண்டறிக்கைகள், சென்னை, 1987 மற்றும் 1955, (அரசு அச்சகம்).

6. இந்தியத் தொல்லியல் ஆய்வுத் துறை: ஆண்டறிக்கை, 1903-04.
7. மைசூர் தொல்லியல் ஆய்வுத் துறை, ஆண்டறிக்கைகள்: 1906-1909, தொகுதி-2 (பதிப்பாசிரியர்): ஆர்.நரசிம்மாச்சாரி. (திருத்திய பதிப்பு) எஸ்.செட்டாரின் ஆய்வுடன், கர்நாடகப் பல்கலைக்கழகம், தார்வார், 1976.
8. தென்னிந்தியத் தொல்லியல் ஆய்வுத் துறை: தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருதச் சிலாசாசனங்கள், (ப-ர்) ஜேம்ஸ் பர்கெஸ் - மொழியாக்கம்: எஸ்.எம்.நடேச சாஸ்திரி, சென்னை, 1886.
9. சென்னை ராஜதானி சிலாசாசனங்களின் நிலவரைவியற் பட்டியல், 1915-ம் ஆண்டு வரையிலான சேகரிப்புகள்- குறிப்புகள் மற்றும் பார்வை நூற்றரவுகளுடன் -3 தொகுதிகள்- வி.ரங்காச்சார்யா, சென்னை, 1917.
10. அரசு அருங்காட்சியகத்திலுள்ள மானியச் செப்பேடுகள் பட்டியல், சென்னை (ப-ர்) ஆர்.ஸ்ரீனிவாச இராகவ அய்யங்கார், சென்னை, 1970.
11. சென்னை மாநகர கல்வெட்டுகள் (ப-ர்) இரா.நாகசாமி, சென்னை - 1920
12. புதுக்கோட்டை அரசு சாசனங்களின் காலமுறை வரிசைப் பட்டியல், அரசு பரம்பரைவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டது, புதுக்கோட்டை, 1929.

13. காமகோடி பீடம் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியாருக்குச் சொந்தமான செப்பேட்டுச் சாசனங்கள், (ப-ர்) டி.ஏ.கோபிநாதராவ், சென்னை, 1916.
14. இந்தியக் கல்வெட்டுகளின் தொகுதி, (ப-ர்) ஹூல்ஷ் மற்றும் பிறர், டெல்லி. 1969-1970
15. தர்மபுரி கல்வெட்டுகள் (ப-ர்) இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1975.
16. தொன்மையான தென்னிந்திய எழுத்து முறைமைகள்-டி.வி. மகாலிங்கம், சென்னை-1967.
17. புலவர் எஸ்.குப்புசாமியின் 'வரலாற்று வடிவங்கள்' நூலிலிருந்து இலவனசூர்ச் சாசனங்கள், சென்னை, 1976.
18. கர்நாடக கல்வெட்டியல்: தொகுதி-1, குடகு சாசனங்கள், (ப-ர்), பி.எல்.ரைஸ், பெங்களூர், 1886, (திருத்திய பதிப்பு) பி.எல்.ரைஸ், சென்னை, 1914.
19. சிராவண பெலகொலா சாசனங்கள், தொகுதி-2, (ப-ர்). பி.எல்.ரைஸ்,
20. பெங்களூர், 1889, (திருத்திய பதிப்பு), ஆர்.நரசிம்மாச்சாரி, பெங்களூர், 1923.
21. கோலார் மாவட்டத்தின் சிலாசாசனங்கள், தொகுதி-10 (ப-ர்) பி.எல்.ரைஸ், பகுதி-1, மங்களூர், 1905; பகுதி-2, பெங்களூர், 1905.

22. சித்தலதுர்க்க மாவட்டத்தின் சிலாசாசனங்கள், தொகுதி-11. (ப-ர்). பி.எல்.ரைஸ், பெங்களூர், 1903.
23. இந்திய கல்வெட்டியல் 31 தொகுதிகள், கல்கத்தா/ டெல்லி, 1892-1956 (அரசாங்க வெளியீடு).
24. இந்தோ - முஸ்லிம் கல்வெட்டியியல், (ப-ர்) ஜி.யாஸ்தானி, டெல்லி, 1913-36.
25. இலங்கைக் கல்வெட்டியியல், கொழும்பு, 1940.
26. இலங்கை தமிழ்ச் சாசனங்கள் - பகுதி-1 (ப-ர்), ஏ.வேலுப்பிள்ளை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1971.
27. தமிழகக் கல்வெட்டியியல் (தமிழ்க் கல்வெட்டியியல் ஆய்விதழ்), இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1971.
28. ஹைதராபாத் தொல்லியல் வரிசை, (நிஜாம் அ ர சி னா ல் தொகுக்கப்பட்டது), எண்.8 நாகை சாசனங்கள், (ப-ர்) சி.ஆர்.கிருஷ்ணமாச்சார்லு, ஹைதராபாத், 1928.
29. கொப்பல் கன்னட சாசனங்கள், எண்.12 (ப-ர்) சி.ஆர். கிருஷ்ணமாச்சார்லு, ஹைதராபாத், 1935.
30. இந்திய கல்வெட்டியியல், அகரவரிசைச் சொல்லடைவு-(ப-ர்), டி.சி.சர்க்கார், டெல்லி, 1966

31. இந்தியக் கல்வெட்டியியல், (ப-ர்), டி.சி. சர்க்கார், கல்கத்தா, 1965.
32. ஆந்திரப் பிரதேச சிலாசாசனங்கள், கரீம் நகர் மாவட்டம், (ப-ர்).
33. பி.வி.பரபிரம்ம சாஸ்திரி, ஹைதராபாத், 1974.
34. காம்போஜம் சிலாசாசனங்கள், ஆசியவியல் கழகத்தில் ஆர்.சி.மஜும்தார், இணைப்பிதழ், கல்கத்தா, 1953.
35. நெல்லூர் மாவட்டத்தில் சிலாசாசனங்கள், தொகுதி-2 (ப-ர்), ஏ.பட்டர்வொர்த் மற்றும் வி.வேணுகோபால் செட்டி, சென்னை, 1905.
36. புதுக்கோட்டை அரசு சிலாசாசனங்கள் - அரசப் பரம்பரைகள் வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்ட பிரதிகள், புதுக்கோட்டை, 1929.
37. புதுக்கோட்டை அரசுப் பகுதியின் சிலாசாசனங்கள், (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள்) பகுதிகள், 1,2 கே.ஆர்.சீனிவாச அய்யர், புதுக்கோட்டை. 1941 - 1946.
38. கன்னியாகுமரி கல்வெட்டுகள், 5-தொகுதிகள் (ப-ர்), ந.காசிநாதன் மற்றும் இரா.நாகசாமி, சென்னை-1972.
39. குடந்தை கல்வெட்டுகள், (ப-ர்), என்.மார்க்கசிய காந்தி, சென்னை, 1980.

40. சென்னை ராஜதானியில் தொல்வரலாற்று எச்சங்களின் பட்டியல், (ப-ர்), இராபர்ட் ஸீவெல், சென்னை, 1882.
41. கல்வெட்டியியல் அலுவலக கண்காணிப்பாளரால் பிரதியெடுக்கப்பட்ட சாசனங்களின் பட்டியல் (ப-ர்), சி.ஆர்.கிருஷ்ணமாச்சார்லு, டெல்லி, 1941.
42. முப்பேடு கல்வெட்டுகள் (தமிழ்), வி.சுந்தரேச வாண்டையார், சென்னை, 1967
43. மைசூர் கல்வெட்டுகள் (ப-ர்), லெவிஸ் ரைஸ், பெங்களூர், 1879
44. நன்னிலம் கல்வெட்டுகள், 3 தொகுதிகள் (ப-ர்), பத்மாவதி, சென்னை, 1979-80
45. கீழ்க் காவேரிப் பள்ளத்தாக்கில் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மீதான அறிக்கை.
46. (திருக்காம்புலியூர் மற்றும் அழகாரை), 1962-64. (ப-ர்), டி.வி.மகாலிங்கம், சென்னை, 1970
47. திருப்பதி தேவஸ்தானம் தொகுத்த கல்வெட்டுகளின் மீதான அறிக்கை, (ப-ர்), சாது சுப்ரமணிய சாஸ்திரி, சென்னை -1933.
48. சாசனச் செய்யுள் மஞ்ஜரி, எம்.எஸ்.வெங்கடசாமி, சென்னை, 1959.

49. சாசனத் தமிழ்க்-கவி சரிதம், எம்.ராசவய்யங்கார், மானாமதுரை, 1961.

50. தேர்வு செய்யப்பட்ட தென்னிந்திய சிலாசாசனங்கள், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் மற்றும் கன்னடம், (ப-ர்), வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சிதர், சென்னை, 1952.

51. கல்வெட்டுகள் மீதான கருத்தரங்கம்-1966, சொற்பொழிவுகளும்- ஆய்வுக் கட்டுரைகளும். (ப-ர்), இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1968.

52. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் (இந்திய தொல்லியல் துறையினால் பதிப்பிக்கப்பட்டது) தொகுதி 1 (தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் மற்றும் சென்னை ராஜதானியின் வடாற்காடு மாவட்டத்தில் மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம் மற்றும் பிற பகுதிகளிலிருந்த செப்பேடுகளின் படிமங்கள்) (பதிப்பு மற்றும் மொழி பெயர்ப்பாசிரியர்) இ.ஹூல்ஷ், சென்னை, 1890

53. தொகுதி 2 (தஞ்சாவூர், இராஜராஜேஸ்வரம் கோயிலில் இடம் பெற்றுள்ள இராஜராஜன், இராஜேந்திர சோழன் மற்றும் பிறரின் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்)

54. பகுதி 1. (ப-ர் மொ-ர்) இ.ஹூல்ஷ், சென்னை, 1891

55. பகுதி 2. (ப-ர் மொ-ர்) இ.ஹூல்ஷ், சென்னை, 1892

56. பகுதி 3 (ப-ர் மொ-ர்) இ.ஹூல்ஷ், சென்னை, 1895
57. பகுதி 4 (ப-ர் மொ-ர்) வி.வெங்கய்யா, சென்னை, 1913
58. பகுதி 5 (ப-ர் மொ-ர்) ஹெச்.கிருஷ்ணா சாஸ்திரி, சென்னை, 1919
59. தொகுதி 3 (தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித கல்வெட்டுகள்)
60. பகுதி 2. (ப-ர் மொ-ர்), இ.ஹூல்ஷ், சென்னை, 1903
61. பகுதி 3 (ப-ர் மொ-ர்) ஹெச்.கிருஷ்ணா சாஸ்திரி, சென்னை, 1920
62. பகுதி 4 (ப-ர் மொ-ர்) ஹெச்.கிருஷ்ணா சாஸ்திரி, சென்னை, 1929
63. தொகுதி 4 (தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் கன்னட நாடுகள் மற்றும் இலங்கையிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), ஹெச்.கிருஷ்ணா சாஸ்திரி, சென்னை, 1923
64. தொகுதி 5 (தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் கன்னட நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), ஹெச்.கிருஷ்ணா சாஸ்திரி, சென்னை, 1925
65. தொகுதி 6 (தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் கன்னட நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித

கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர்,
சென்னை, 1928

66. தொகுதி 7 (தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் கன்னட
நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித
கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர்,
சென்னை, 1932

67. தொகுதி 8 (தமிழ், மலையாளம்,, தெலுங்கு மற்றும்
கன்னட நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட நானாவித
கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர்,
சென்னை, 1937

68. தொகுதி 9 (சென்னை ராஜதானியிலிருந்து
பெறப்பட்ட கன்னட மொழிக் கல்வெட்டுகள் பகுதி-1,
(ப-ர்) ஆர்.ஷாமா சாஸ்திரி, சென்னை-1939 பகுதி-2
(ப-ர்) ஆர்.ஷாமா சாஸ்திரி, சென்னை-1941

69. தொகுதி-10 (சென்னை ராஜதானியிலிருந்து
பெறப்பட்ட தெலுங்கு மொழிக் கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்),
ஜே.இராமய்யா பந்துலு, டெல்லி, 1948

70. தொகுதி-11 (பம்பாய் கர்நாடக கல்வெட்டுகள்)
பகுதி-1 (ப-ர்), சி.ஆர்.கிருஷ்ணமாச்சார்லு, சென்னை,
1940 பகுதி-2

(ப-ர்,) என்.லக்ஷ்மிநாராயணராவ், சென்னை 1953

71. தொகுதி-12 (பல்லவர்கள்), (ப-ர்), வி.வெங்கடசுப்பா
அய்யர், சென்னை, 1943

72. தொகுதி-13 (சோழர்கள்), (ப-ர்), ஜி.வி.ஸ்ரீனிவாஸ ராவ், சென்னை, 1952
73. தொகுதி-14 (பாண்டியர்கள்), (ப-ர்), ஏ.எஸ்.இராமநாத அய்யர், டெல்லி, 1962
74. தொகுதி-15 (பம்பாய்-கர்நாடக கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்), பி.பி. தேசாய், டெல்லி, 1964
75. தொகுதி-16 (விஜயநகரக் கல்வெட்டுகள், (ப-ர்), ஹெச்.கே.நரசிம்ம சுவாமி, 1972
76. தொகுதி-17 (1903-1904-ம் ஆண்டுகளின் போது தொகுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்), கே.ஜி.கிருஷ்ணன், டெல்லி, 1964
77. தொகுதி-18 (பம்பாய்-கர்நாடக கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்), என்.லக்ஷ்மி நாராயணராவ், டெல்லி, (அச்சில்)
78. தொகுதி-19 (பரகேசரிவர்மனின் கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), ஜி.வி.ஸ்ரீனிவாசராவ், டெல்லி, 1970
79. தொகுதி-20 (பம்பாய் கர்நாடக கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), ஜி.எஸ்.கை. டெல்லி, 1965
80. தொகுதி-21 (1905-ம் ஆண்டின்போது தொகுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்), கே.ஜி.கிருஷ்ணன், டெல்லி, அச்சில்
81. தொகுதி-22 (1905-1906-ம் ஆண்டுகளின்போது தொகுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள்) (ப-ர்),

ஜி.வி.ஸ்ரீனிவாசராவ், டெல்லி, அச்சில்

82. தொகுதி-23 (1906-1907-ம் ஆண்டுகளின்போது தொகுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள்), (ப-ர்), வி.ஸ்ரீனிவாசராவ், டெல்லி, 1979
83. தொகுதி-24 (ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதசுவாமி ஆலயம்), (ப-ர்), ஹெச்.கே.நரசிம்மசுவாமி, சென்னை, 1982
84. தென்னிந்திய கோயில் கல்வெட்டுகள் (சென்னை அரசாங்க வரிசை), (ப-ர்), டி.என்.சுப்பிரமணியன் அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகம், சென்னை
85. தொகுதி-1, 1953, தொகுதி-2, 1954, தொகுதி-3, பகுதி-1, 1955, தொகுதி-3, பகுதி-1, 1957 - தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள், ஐராவதம் மகாதேவன், சென்னை, 1970
86. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள், பகுதி 1 (ப-ர்), இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1969.
87. ஆந்திர பிரதேசத்தின் கோயில் கல்வெட்டுகள், ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டம் (ப-ர்), என்.ரமேசன் மற்றும் என்.முகுந்தராவ், ஹைதராபாத், 1980
88. பாண்டியர் செப்பேடுகள், பத்து (ப-ர்), டி.என்.சுப்பிரமணியன், சென்னை-1967
89. சோழர்கள், தொகுதி-2, பகுதிகள் 1, 2 பின் இணைப்பு, கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, சென்னை, 1937

90. 1932-ம் ஆண்டு வரை தொகுக்கப்பட்ட தென்னிந்திய வரலாற்றுக் கல்வெட்டுகள் மற்றும் அரசியர் வரலாற்று கோட்டுச் சித்திரம், ராபர்ட் ஸீவெல், (ப-ர்), எஸ்.கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், சென்னை 1932.
91. முப்பது பல்லவர் செப்பேடுகள், அனோன், சென்னை, 1966
92. திருமலை-திருப்பதி தேவஸ்தான சிலாசாசன வரிசைகள் தேவஸ்தான தொகுப்புகளான கல்வெட்டுகளின் மீதான அறிக்கை, படங்களுடன், (ப-ர்), எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, சென்னை 1931
93. தொகுதி-1 முற்கால கல்வெட்டுகள் (மொழி பெயர்ப்பு - பதிப்பு), எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, சென்னை, 1931
94. தொகுதி-2 சாளுவ நரசிம்மன் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் (மொ.பெ) எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, (ப-ர்), வி.விஜயராகவாச்சார்யா, சென்னை, 1933
95. தொகுதி-3 கிருஷ்ணராயர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள், (மொ-பெ, ப-ர்), வி.விஜயராகவாச்சார்யார், சென்னை-1935
96. தொகுதி-4 அச்சுதராயர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள், (மொ-பெ, ப-ர்), - வி.விஜயராகவாச்சார்யார், சென்னை, 1936

97. தொகுதி-5, சதாசிவராயர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள், (மொ-பெ, ப-ர்), வி.விஜயராகவாச்சார்யார், சென்னை, 1937
98. தொகுதி-6, பகுதி-1, வேங்கடபதிராயர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் (மொ-பெ, ப-ர்), - வி.விஜயராகவாச்சார்யார், சென்னை, 1937
99. தொகுதி-6, பகுதி-2, திருப்பதி தேவஸ்தான கல்வெட்டுகளின் வட்டெழுத்து இயல் சொல்லடைவு, வி.விஜயராகவாச்சார்யா, சென்னை-1938
100. திருத்தணி மற்றும் வேலஞ்சேரி செப்பேடுகள், (ப-ர்), இரா.நாகஸ்வாமி, சென்னை, 1979
101. திருத்துறைப்பூண்டி கல்வெட்டுகள், (ப-ர்), இரா.நாகசாமி, சென்னை, 1978
102. தென்னிந்திய தொல்லியல் கழகத்தின் பரிவர்த்தனைகள், சென்னை, 1955
- திருவாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை :
103. தொகுதி-1 (ப-ர்), டி.ஏ. கோபிநாதராவ், சென்னை, 1913
104. தொகுதி-2 (பகுதிகள் 1-3 (ப-ர்) டி-ஏ.கோபிநாதராவ், திருவனந்தபுரம், 1920
105. தொகுதி-3, பகுதி-1 (ப-ர்) கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், திருவனந்தபுரம், 1921

106. தொகுதி-4, பகுதி-1 (ப-ர்) ஏ.எஸ்.ராமநாத அய்யர், திருவனந்தபுரம், 1923
107. தொகுதி-5, பகுதி-1 (ப-ர்) ஏ.எஸ்.ராமநாத அய்யர், திருவனந்தபுரம், 1924
108. தொகுதி-6, பகுதி-1 (ப-ர்) ஏ.எஸ்.ராமநாத அய்யர், திருவனந்தபுரம், 1927
109. தொகுதி-7, பகுதிகள் 1,2 (ப-ர்) ஏ.எஸ்.ராமநாத அய்யர், திருவனந்தபுரம், 1931
110. தொகுதி-8, சிலாசாசனங்களின் பிரதி, (ப-ர்), ஆர்.வாசுதேவ பொதுவாள், திருவனந்தபுரம், 1938
111. தொகுதி-9, மாநிலத்திற்கு வெளியேயிருந்து பெறப்பட்ட திருவாங்கூர் அரசர்களின் சிலாசாசனங்களின் பிரதி, (ப-ர்), ஆர்.வாசுதேவ பொதுவாள், திருவனந்தபுரம், 1941
112. தொகுதி-10, திருவாங்கூர் சிலாசாசனங்களின் இருப்பிட வரைபடப் பட்டியல், (ப-ர்), ஆர்.வாசுதேவ பொதுவாள், திருவனந்தபுரம், 1947

1.2 . இலக்கியம்

1. ஆச்சார்ய ஹிருதயம் (மணவாள மாமுனிகளின் தமிழ் விரிவுரையுடன்) பகுதிகள் 1-2 (பதிப்பாசிரியர்) பி.ஆர்.புருஷோத்தம நாயுடு, சென்னை, 1965.
2. அப்பர் மற்றும் சுந்தரர் தேவாரம், (ப-ர்), சதாசிவ

செட்டியார், சென்னை, 1973

3. அறம் வளர்த்தானின் பரத சங்ஹிரகம், (ப-ர்), கே.வெள்ளை வாரணனார், அண்ணாமலை நகர், 1954.

4. அறிவனாரின் பஞ்சமரபு, (ப-ர்), வி.ஆர்.தெய்வசிகாமணி கவுண்டர், கோயம்புத்தூர், 1975

5. அஷ்டபிரபந்தம், (ப-ர்), மே.வீ.வேணுகோபால பிள்ளை, சென்னை-1955

6. சிதம்பரேசுவரர் விறலி விடு தூது, (ப-ர்), என்.பி.ஏ.ஜஃப்பார், சென்னை, 1973

7. சிலப்பதிகாரம்-அடியார்க்கு நல்லார் உரையுடன், (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாத அய்யர், சென்னை-1978

8. திவ்ய பிரபந்தம், (ப-ர்), வி.என்.தேவநாதன், சென்னை, 1971

9. இக்ஷுவாகு குலதனம் அல்லது ஸ்ரீரங்க மகாத்மியம், சென்னை, 1963.

10. இறையனார் அகப்பொருள், (ப-ர்), சி.ஆர்.நமச்சிவாய முதலியார், சென்னை, 1943

11. இசைநமசிவகுருதேவ பத்ததி, (ப-ர்), டி.கணபதி சாஸ்திரி, திருவனந்தபுரம், சமஸ்கிருத வரிசை, எண்.69

12. சீவக சிந்தாமணி -நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன்,

(ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை-1969

13. அரங்கநாத முதலியாரின் கச்சிக் கலம்பகம், திருநெல்வேலி, 1964
14. கலிங்கத்துப் பரணி, (ப-ர்), ஏ.வி.கன்னைய நாயுடு, சென்னை, 1941
15. காஞ்சாகிப் சண்டை, (ப-ர்), நா.வானமாமலை, மதுரை, 1972
16. கருணாமிர்த சாகரம், இசைத் தமிழ்ப் புத்தகம்- தொகுதி ஒன்று: சுருதிகள்-எம்.ஆபிரகாம் பண்டிதர், தஞ்சாவூர், 1917
17. சுப்ர தீபக்கவிராயரின் கூளப்ப நாயக்கன் விறலி விடு தூது, (ப-ர்) ஆர்.சொக்கலிங்கம், காரைக்குடி, பதிப்பு ஆண்டு இல்லை.
18. குருகம்பாரி மாறன் கும்மி, (700 கண்ணிகள் கொண்ட பனையோலைகள்), (ப-ர்), ஏ.ராஜேந்திரன், கேரள கையெழுத்துப் பிரதி நூலகம், திருவனந்தபுரம்
19. சாத்தனாரின் கூத்தநூல், (ப-ர்), மே.வீ.வேணுகோபால பிள்ளை, கவியோகி-ச.து.ச. யோகியார் உரையுடன், சென்னை-1968
20. குமரகுருபரரின் மதுரைக் கலம்பகம்- புன்னைவனநாத முதலியார் உரையுடன், சென்னை, 1972

21. மதுரைக் காஞ்சி, (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1956
22. மகாபாரத சூடாமணி, (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1955
23. மணிமேகலை, (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1956
24. வெள்ளியம்பலவாண முனிவரின் முதுமொழி மேல் வைப்பு, திருப்பனந்தாள், 1953
25. முக்கூடற்பள்ளு-என்.சேதுரகுநாதன் உரையுடன், சென்னை-1968
26. மூமுகூபதி, (ப-ர்), அன்னங்காராச்சாரியார், காஞ்சீபுரம், 1966
27. முத்தொள்ளாயிரம், என்-சேதுரகுநாதன் உரையுடன், திருநெல்வேலி, 198 கடவுளர் -அவள் என்றும் நித்ய சுமங்கலியாகி விட்டாள்-1
28. நந்திக் கலம்பகம், (ப-ர்), ஏ.கோபால அய்யர், சென்னை, 1927
29. பண்டிக் கோவை, (ப-ர்), வி.துரைசாமி, சென்னை, 1957
30. பஞ்சமரபு: தமிழிசை குறித்த ஓர் ஆவணம் (ப-ர்), வி.ஆர்.தெய்வ சிகாமணி கவுண்டர், கும்பகோணம், 1975

31. பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய திருவிளையாடற் புராணம், (ப-ர்), ஈக்காடு ரத்தினவேல் முதலியார், சென்னை, 1937
32. பட்டினப்பாலை, எஸ்.சிதம்பரனாரின் ஆய்வு உரையுடன், சென்னை -1973
33. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்கள், 2 பகுதிகள் (ராமநாத பிள்ளை உரையுடன்), கழகப் பதிப்பு, சென்னை, 1967
34. சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணம், 2 தொகுதிகள் (ப-ர்) சி.கே.சுப்ரமணிய முதலியார், கோயம்புத்தூர், 1968
35. கொங்கு வேளிரின் பெருங்கதை, (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1968
36. அய்யநாரிதனாரின் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை-சா மு ண் டி தேவநாயகர் உரையுடன், (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1952.
37. சங்க இலக்கியம், பகுதிகள் 1,2, (ப-ர்), ச.வையாபுரி பிள்ளை, சென்னை, 1967
38. துளஜ மகாராஜாவின் சங்கீத சாராம்ருதம், (ப-ர்) எஸ்.சுப்ரமணிய சாஸ்திரி, சென்னை
39. போகரின் சப்தகாண்டம், (ப-ர்), ஏ.ராஜேந்திரன், நாகர்கோயில், 1975
40. துளஜ மகாராஜாவின் சிவகாம சுந்தரி பரிணய

நாடகம், (ப-ர்), எஸ்.சீதா, தஞ்சாவூர், 1971

41. சிவவாக்கியம்: ஆயிரம் பாடல்கள், (ப-ர்), பி.ரத்ன நாயகர், சென்னை-1955
42. பேரளம் ரேவண சித்தரின் சிவஞான தீபம், (ப-ர்) அடிகளாசிரியர், தஞ்சாவூர், 1970
43. ஸ்ரீமத் பாகவதம், தொகுப்பு-1 (சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழியாக்கம்) என்.ரகுநாதன், சென்னை, 1976
44. சிவஞான சித்தியாரின் சுபக்கம், (சிவஞான சுவாமிகளின் உரையுடன்), சென்னை, 1967
45. ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாகப் பரணி, (ப-ர்), உ.வே.சுவாமிநாதய்யர், சென்னை, 1960
46. தனிப்பாடற்றிரட்டு, 5 பகுதிகள், எஸ்.ஏ.ராமசாமிப் புலவர், சென்னை-1969-1972
47. பொய்யாமொழிப் புலவரின் தஞ்சைவாணன் கோவை, (சொக்கப்ப நாவலரின் உரையுடன்), திருநெல்வேலி, 1972
48. தெய்வச் சிலையார் விறலிவிடு தூது, (ப-ர்), குமாரஸ்வாமி யவதானி, சென்னை-1936
49. தேவாரப் பதிகங்கள் (1,2,3-ஆம் திருமுறைகள்), (ப-ர்), சதாசிவ செட்டியார்,, சென்னை, 1973.
50. சிலப்பதிகாரம், (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு),

வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீக்ஷிதர், இலண்டன், 1939

51. தியாகேசர் குறவஞ்சி, (ப-ர்), வி.பிரேமலதா, தஞ்சாவூர், 1970

52. திருக்குறள் (பரிமேலழகர் உரையுடன்), (ப-ர்), வி.எம்.கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரி, சென்னை, 1938

53. திரிகூடராசப்பக் கவிராயரின் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, (பி.எஸ்.புன்னைவனநாதர் மற்றும் எஸ்.ஆர்.ராமசாமிப் பிள்ளை உரையுடன்), சென்னை, 1975.

54. திருமூலரின் திருமந்திரம், பகுதிகள், 1 மற்றும் 2, இரண்டாம் பதிப்பு, (ப-ர்) பி.இராமநாதபிள்ளை, சென்னை, 1969 ; பகுதி -3 (ப-ர்), ஜி.வரதராஜன், சென்னை, 1974

55. அருணகிரியின் திருப்புகழ், 2 தொகுதிகள், (ப-ர்), எம்.ஆர்.கந்தசாமி கவிராயர், மதுரை, 1956

56. நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை, (ப-ர்), பி.வி.சோமசுந்தரர், சென்னை, 1973

57. மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம், தருமபுர ஆதினப் பதிப்பு, தருமபுரம், 1966

58. பதினோராந் திருமுறையில் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை, மதுரை, 1971

59. திருக்கோனேரி தாஸ்யரின் திருவாய்மொழி
வாசகமாலை அல்லது விவரண சதகம், (ப-ர்),
நாவல்பாக்கம்
ஸ்ரீ தேவநாதச்சாரியார்,
தேவகோட்டை, 1952,
60. ஆனந்த பாரதியின் திருவிடைமருதூர் நொண்டி
நாடகம், திருவிடை மருதூர், 1967
61. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, (ப-ர்),
வி .மா ணி க் க வா ச க ம்
பிள்ளை, சென்னை, 1971
62. திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை,
மறைமலை அடிகள், திருநெல்வேலி, 1965
63. தொல்காப்பியம், (ப-ர்), டி.எஸ்.பாலசுந்தரம்,
சென்னை-1967
64. உடையார் கதை, (ப-ர்), டி.நடராஜன், மதுரை, 1980
65. தூது உரை நற்கோவை, (டி.சங்குப் புலவர்
உரையுடன்), சென்னை, 1974
- 1.2.1. (கூடி) சமஸ்கிருதம் மற்றும் பிறமொழிகள்
66. நந்திகேஸ்வரரின் அபிநய தர்ப்பணம், (மொழி
பெயர்ப்பும் பதிப்பும்), ஆனந்த குமாரஸ்வாமி,
புதுடெல்லி, 1970
67. கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம், புத்தகம்-II,
(மொழி பெயர்ப்பும் பதிப்பும்), ஆர். ஷாமா சாஸ்திரி,

மைசூர், 1961

68. பரதகோசம், தொகுப்பு-எம். இராமகிருஷ்ண கவி, வெங்கடேஸ்வரா கீழ்த்திசை வரிசை, எண்.30 திருப்பதி, 1951,
69. பரதசேனாபதியம், (ப-ர்), எஸ்.கல்யாணசுந்தரையர், சென்னை, 1958
70. பரத சித்தாந்தம், பி.சாம்பமூர்த்தி, சென்னை, 1953
71. தனஞ்ஜயனின் தசரூபம், (மொழிபெயர்ப்பும், பதிப்பும்) ஜார்ஜ் சி.ஓ.ஹாஸ், டெல்லி, 1962
72. கணிக விர்த்தசங்கிரகா, (ப-ர்), ஸ்டெர்ன்பாக், ஹோசியார்பூர், 1953
73. சோமதேவரின் கதாசரித சாகரம், (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு), கதையின் பெருங்கடல்- சி.ஹெச்.தாவ்னே, (ப-ர்). என்.எம்.பென்ஸெர், ஏழு தொகுதிகள், இலண்டன், 1924.
74. கௌமாரசம்ஹிதை, (ப-ர்), இ.எம்.கந்தஸ்வாமி சர்மா, சென்னை, 1974
75. அரசன் மகேந்திரனின் பகவத் அஜ்யுக பிரஹஸனம் (மொழிபெயர்ப்பும்-பதிப்பும்), மைக்கேல் லாக்வுட் மற்றும் விஸ்ணுபட், சென்னை, 1978
76. வினுகொண்டா வல்லபராயரின் கிரிடாபிராமம்,

மதுலிப்பட்டினம்

77. கங்காதேவியின் மதுராவிஜயம், (ப-ர்) ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரி மற்றும் ஹரிகர சாஸ்திரி, திருவனந்தபுரம், 1924
78. மதுரா விஜயம், கங்காதேவி (மொழிபெயர்ப்பும், பதிப்பும்), எஸ்.திருவேங்கடாச்சாரி, அண்ணாமலை நகர், 1957.
79. மகாநிர்வாணதந்தரா, (மொ-ர்), எம்.என்.தத், பம்பாய், 1900
80. நந்திகேசுவரரின் அபிநய தர்ப்பணம், இந்து நடனம் மற்றும் நாடகத்தில் பாவனைகள் மற்றும் தோற்றங்களின் கையேடு, (ப-ர்), மனமோகன் கோஷ், கல்கத்தா, 1934
81. நாட்டிய சாஸ்திரம், தொகுதி-1 (ப-ர்), என்.ராமகிருஷ்ண கவி, கெய்க்வாட் கீழ்த்திசை வரிசை, பரோடா, 1926
82. நாட்டிய சாஸ்திரம், தொகுதி-1 (ப-ர்), ராமஸ்வாமி சாஸ்திரி, கெய்க்வாட் கீழ்த்திசை வரிசை, பரோடா, 1956
83. பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரம்: அபிநவபாரதி-உரை - அபிநவகுப்தாச்சாரியாவினுடையது, (ப-ர்), ஆர்.எஸ்.நாகர், டெல்லி
84. ஜாய சேனாதிபதியின் நிருத்தரத்னாவளி, (ப-ர்),

வி.ராகவன், சென்னை, 1965

85. வேதாந்த தேசிகரின் ரகஸ்யத்ராயசாரம், 1 மற்றும் 2, திருவள்ளூர், 1958 (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு: எம்.ஆர்.ராஜகோபால அய்யங்கார்)
86. கல்ஹணரின் ராஜதரங்கிணி : காஷ்மீர அரசர்களின் காலவரிசை - (மொ-ர், ப-ர்) எம்.ஏ.ஸ்டெய்ன். வெஸ்ட் மின்ஸ்டர், 1900
87. வால்மீகி ராமாயணம், (மொ-ர்), ரால்ப், டி.ஹெச்.கிரிஃப்பித், பனாரஸ், 1977
88. ரிக்வேத சம்ஹிதை-6 தொகுதிகள், (மொ-ர்), ஹெச்.ஹெச்.வில்ஸன், புதுடெல்லி, 1977
89. சதுர தாமோதரனின் சங்கீத தர்ப்பணம், (அறிமுகம் மற்றும் குறிப்புகளுடன் பதிப்பித்தவர்) கே.வாசுதேவ சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர், 1952
90. சாரங்க தேவரின் சங்கீத ரத்னாகரம், (மொ-ர், ப-ர்) எஸ்.பந்தோபாத்யாயா, கல்கத்தா, 1974
91. சத்யபாமா சாந்தவனமு (தெலுங்கு இலக்கியம்), லிங்கநாம கேஸரி காமேஸ்வர கவி.
92. கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம், 3 தொகுதிகள், (ப-ர், மொ-ர்) ஆர்.பி.காங்ளே, பம்பாய், 1965
93. காளிதாசரின் மேகதூதம், (ப-ர்) எம்.ஆர்.கேல், டெல்லி, 1978

94. நாட்டிய சாஸ்திரம், தொகுதி-1 (ப-ர், மொ-ர்)
மனமோகன் கோஷ், கல்கத்தா, 1967
95. தாமோதர சாக்கியாரின் உண்ணியாடி சரிதம்
(மலையாளம்), (ப-ர்), பி.வி.கிருஷ்ணன் நாயர்,
கோட்டயம், 1966.
96. வாத்தஸ்யாயன காமசூத்திரம், (ப-ர்),
டி.எல்.கோஸ்வாமி, பனாரஸ், 1929
97. வாத்தஸ்யாயன காமசூத்திரம், (மொ-ர்)
எஸ்.சி.உபாத்யாயா, பம்பாய், 1970
98. வித்யாவதி தாண்டகமு, (தெலுங்கு இலக்கியம்),
கணபாவரப்பா வெங்கட கவி.
99. கோட்டையூர் மகாகவி சோடிசாயியின்
வேசியதர்மம், சென்னை
100. விஷ்ணு தர்மோத்தரம் (ப-ர்-மொ-ர்), ஸ்டெல்லா
கிராம்ரிஸ்ச், கல்கத்தா, 1928
101. விஷ்ணு தர்மோத்திர புராணம்: மூன்றாவது
காண்டம், தொகுதி-2, (ப-ர்), பிரியபால ஷா, பரோடா,
1961
- 1.2.2. ஆகமங்களும் - சிற்ப சாஸ்திரங்களும்
1. அஜித ஆகமம், தொகுதிகள் 1,2, (ப-ர்), என்.ஆர்.பட்,
ஃபிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிலையம், புதுச்சேரி, 1963,
1967, காமிகாகமம், விஸ்வேஸ்வர சாஸ்திரி, 2
பகுதிகள்: கிரந்த எழுத்தில் ஒரு தாந்திரீகப் பிரதி,

முதல் பகுதியின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு: கே.ஷண்முக சுந்தர முதலியார், சென்னை, 1889 மற்றும் 1900 காமிகாகமம் (புரா) (மொ-ர், ப-ர்), சி.ஸ்வாமிநாத சிவாச்சாரியார், சென்னை, 1977.

2. அகோர சிவாச்சாரியாரின் கிரியை கிராம ஜோதி, இரு புத்தகங்களில் தொகுதிகள் 1-3 மற்றும் 5-7; சைவர்களின் ஆகம மறை நெறிகள் அடங்கிய புனித நூல்- கிரந்தத்தில்; தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு- கே.ஷண்முக சுந்தர முதலியார், சென்னை, 1890-1897.
3. மானஸாரம் (தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன்), 2 தொகுதிகள், (மொ-ர், ப-ர்),
4. என்.வி.வெங்கட சுப்ரமணிய சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர், 1963.
5. மயமதம், (தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன்), 2 பகுதிகள், (மொர்-, ப-ர்) கே.எஸ்.சுப்ரமணிய சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர், 1966 மற்றும் 1968.
6. மயமதம், ஃப்ரெஞ்சு இந்தியவியல் நிலையப் பதிப்பு, புதுச்சேரி, 1970.
7. மிருகேந்திராகமம், (ப-ர்), என்.ஆர்.பட், ஃப்ரெஞ்சு இந்தியவியல் நிலையப் பதிப்பு, புதுச்சேரி, 1962
8. பூர்வகாரணாகமம், பகுதி-1, (ப-ர்), கே.ஷண்முக

சுந்தர முதலியார், சென்னை, தேதி இல்லை.

9. ராவுராவாகமம், தொகுதிகள் 1,2 (ப-ர்), என்.ஆர்.பட், ஃப்ரெஞ்சு இந்தியவியல் நிலையப் பதிப்பு, புதுச்சேரி, 1961 மற்றும் 1972.
10. சகலதிகாரம், அகஸ்தியர், (தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன்), (மொ-ர், ப-ர்), கே.வாசுதேவ சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர், 1961.
11. சகலாகமாச்சாரசங்கிரகம், சென்னை, 1974.
12. ஸ்ரீ குமாரான் சில்பரத்னா, (தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன்), (மொ-ர், ப-ர்), தேவநாதாச்சாரியார், தஞ்சாவூர், 1961
13. ஸ்ரீ தத்வநிதி, (தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன்), 3 தொகுதிகள், (மொ-ர், ப-ர்), கே.எஸ். சுப்ரமணிய சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர், 1964-66.
14. ஸ்ரீ காமிகாகமம், (மொ-ர்), சத்யோஜாத சிவாச்சாரியார், திருச்சி, 1919.
15. கவுதபாதரின் ஆகமசாஸ்திரம், (மொ-ர், ப-ர்), பட்டாச்சார்யா, கல்கத்தா, 1943.
- 1.2.3. புராணங்கள், ஸ்தலபுராணங்கள் மற்றும் உலாக்கள்
  1. அருணாச்சல புராணம், எல்லப்ப நாவலர், (ப-ர்), திருவண்ணாமலை, 1970.
  2. பாகவத புராணம், ஒரு விமரிசன ஆய்வு, டி.எஸ்.

ருக்மணி, வாரணாசி, 1970.

3. பார்கவ புராணம், கச்சியப்ப முனிவர், சென்னை 1895.
4. மார்க்கண்டேய புராணம், (ப-ர்), எஃப், இ.பார்கிதர், டெல்லி, 1969.
5. மத்ஸ்ய புராணம், (ப-ர், மொ-ர்), அக்தர் ஜம்னா தாஸ், டெல்லி, 1972.
6. மத்ஸ்ய புராணம், (மொ-ர், ப-ர்), வி.ஆர்.ராமச்சந்திர தீட்சிதர், சென்னை, 1935
7. கருட புராணம், (ப-ர்), எம்.என்.தத், வாரணாசி, 1968.
8. அழகர்கோயில் ஸ்தல புராணம், கே.என்.ராதாகிருஷ்ணன், மதுரை, 1942
9. அருணகிரி புராணம், மறைஞான தேசிகர், சென்னை, 1940-41
10. சென்னிமலை ஸ்தல புராணம், சரவண முனிவர், தெய்வசிகாமணி கவுண்டர் உரையுடன், சென்னிமலை, 1967.
11. சிதம்பரம் அருள்மிகு தில்லையம்மன் கோயில் ஸ்தல வரலாறு, டி.சி.நடராஜன், சிதம்பரம் 1975.
12. சீகாளத்தி புராணம், கருணைப் பிரகாசர், சென்னை, 1916.
13. காஞ்சி புராணம், சிவானந்த முனிவர், (ப-ர்), ஆதி

மூலம் செட்டியார், சென்னை, 1910.

14. கருவூர் புராணம், (ப-ர்), கந்தஸ்வாமி முதலியார், சென்னை, 1949-50.
15. கோயில் ஒழுக்கு, (ப-ர்), வி.என்.ஹரிராவ், சென்னை, 1961.
16. கோட்டூர் புராணம், (ப-ர்), சுப்ரமணிய அய்யர், சென்னை, 1958-59.
17. மதுரை ஸ்தலவரலாறு, (மொ-ர்), ஆர்.சதானந்தையர், மதுரை நாயக்கர்களின் வரலாறு, சென்னை, 1924.
18. புள்ளிருக்கு வேளூர் புராணம், வைத்தீஸ்வரன் கோவில், 1966.
19. சரப புராணம், (ப-ர்), வி.சொக்கலிங்கம், தஞ்சாவூர், 1972.
20. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்தலபுராணம், பி.கே.ஷண்முகநாதன், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், 1980.
21. தணிகை புராணம், கச்சியப்ப முனிவர், (ப-ர்), நமச்சிவாய முதலியார், சென்னை, 1927.
22. திருச்செந்தூர் ஸ்தலபுராணம், வெற்றிமலைக் கவிராயர், திருச்செந்தூர், 1963.
23. திருக்கரியூர் புராணம், (மொ-ர்), எஸ்.வேலுச்சாமி கவிராயர், சென்னை 1924.

24. திருக்கழுக்குன்றம், எஸ்.ஆர்.நமசிவாய ராஜயோகி, சென்னை, 1924.
25. திருக்குடந்தை அருள்மிகு சாரங்கபாணிஸ்வாமி ஸ்தலவரலாறு, தாத்தாச்சாரியா, என்.எஸ்., கும்பகோணம், 1973.
26. திருமலை ஒழுகு, (ப-ர்), பி.வி.ராமானுஜஸ்வாமி, திருப்பதி, 1953.
27. திருப்பேரூர் புராணம், கச்சியப்ப முனிவர், சுருக்கவுரை மற்றும் பதிப்பு சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார், கோயமுத்தூர், 1972.
28. திருப்பேரூர் சன்னதி முறை, சிதம்பர அடிகள், சென்னை, 1973.
29. திருமாலிருஞ் சோலை மலை (அழகர் கோயில்) ஸ்தலபுராணம், கே.என்.ராதாகிருஷ்ணன், மதுரை, 1942.
30. திருவடானை புராணம், சாமிநாத தேசிகர், (ப-ர்), வி.எஸ்.ஷண்முகம் பிள்ளை, திருப்பதி, 1929.
31. திருவாதவூர் புராணம், கடவுள் மகா முனிவர், (ப-ர்), எம்.சுப்பிரமணிய முதலியார், சென்னை, 1918-19.
32. திருவையாற்று புராணம், (மொ-ர்), வெங்கடராம சாஸ்திரி, தஞ்சாவூர் 1907.
33. திருவாலவாயுடையார் கோயில் திருப்பணி மாலை,

(ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை), (ப-ர்),
பி.பாண்டித்துரைத்தேவர், மதுரை, 1928-29.

34. திருவாரூர் புராணம் அல்லது கமலாலயச் சிறப்பு, சம்பந்த நாயனார், உ.வே.சாமிநாதய்யர் நூலகம், சென்னை, 1961.
35. திருவொற்றியூர் புராணம், எல்.லக்ஷ்மணன் செட்டியார், சென்னை 1961-62.
36. திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர், (ப-ர்), இறையா கம்பெனி, மதுரை, 1973.
37. திருவிரிஞ்சை புராணம், எல்லப்ப நாவலர், சென்னை, 1923-24.
38. திருவுத்தரகோச மங்கை ஸ்தலபுராணம், சம்பந்த தேசிகர், இராமநாதபுரம், 1946-47.
39. கடம்பர் கோயில் உலா (ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை) (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதைய்யர், மதுரை, 1932.
40. மூவருலா: விக்கிரமசோழன் உலா, குலோத்துங்க சோழன் உலா, இராஜராஜ சோழன் உலா, (ப-ர்) உ.வே.சாமிநாதைய்யர், சென்னை, 1946.
41. தெய்வ உலா, பலபட்டடை சொக்கநாதர், (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதைய்யர், மதுரை, 1911.
42. திருச்சிற்றுப்புலியூர் உலா, (ஆசிரியர் பெயர்

தெரியவில்லை), (ப-ர்), இராமானுஜய்யங்கார்,
மதுரை, 1951.

43. திருக்கயிலாய ஞான உலா, சேரமான் பெருமாள்
நாயனார், (ப-ர்), ஏ.எஸ்.ராமஸ்வாமிப் புலவர்,
சென்னை, 1971.

44. திருக்காளத்திநாதர் உலா, கவிராசுப் பிள்ளை, (ப-ர்),
உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1925..

45. திருப்புவனநாதர் உலா, கந்தசாமிப் புலவர், (ப-ர்),
உ.வே.சாமிநாதய்யர், சென்னை, 1956.

46. திருவானைக்கா உலா, காளமேகப்புலவர், (ப-ர்),
எம்.அருணாசலம், சென்னை. 1944.

47. திருவாரூர் உலா, அந்தகக் கவிராயர் வீரராகவ
முதலியார், (ப-ர்), உ.வே.சாமிநாதய்யர், மதுரை,
1925.

48. திருவேங்கடவுலா, (ப-ர்), பி.வி.ராமானுஜஸ்வாமி,
திருப்பதி, 1950.

1.2.4. அயல்நாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகள்

1. அல்பெருனியின் இந்தியா: இந்தியாவின் மதம், பிற
குறித்த ஒரு சித்தரிப்பு, டி.1030, (மொ-ர்-ப-ர்),
எஃப்.எட்வர்ட் சச்சாவ், லண்டன், 1910.

2. இந்தியாவின் வரலாறு-அதன் சொந்த
வரலாற்றாளர்களின் கூற்றுப்படி, 7 தொகுதிகள்,
(மொ-ர்-ப-ர்) , சர்-ஹெச். எம்.எலியட் மற்றும் ஜான்

டாஸன், அலகாபாத், 1964.

3. தீவ்நாட் மற்றும் காரேரி ஆகியோரின் இந்திய பயணங்கள், (ப-ர்), எஸ்.என்.சென், புதுடெல்லி, 1949.
4. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா (இந்தியாவுக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட பயணங்களின் கதைகள் கூறலின் தொகுப்பு), (ப-ர்). ஆர்.ஹெச்.மேஜர், டெல்லி, 1974.
5. La Mission du Madure (ed.),Fr.I. பெர்ட்ரண்ட், 4 தொகுதிகள், 1847,1848, 1850, மற்றும் 1854.
6. Mc Crindle's Ancient India as described by Megasthenes and Arrian, (ப-ர்), ராமச்சந்திர ஜெயின், புதுடெல்லி, 1972/
7. Pinkerton's Voyages and Travels, VIII, London, 1811.
8. Schorer's Relations in Relations of Golconda, Hakluyt Society, Second Series, Vol LXVI, London, 1930.
9. Si-yu-ki: Buddhist Records of the Western World - 2 volumes, (Tr. & ed.), Samuel Beal, London, 1906.
10. The Book of Duarte Barbosa, Vol.I, (Tr. & ed.), Mansel Longworth Dames, London, 1918.
11. The Book of Marco Polo, Vol_II,. (Tr. & ed.), Henry Yule,

London,

1874.

12. The Histories of Herodotus, (Tr. & ed.), George Rawlinson, London,

1969.

13. The Travels of Marco Polo, Forman, Warner & Burland, Cottie, A.,

London, 1971.

14. Travels in India, by Jean Baptiste Tavernier (Baron of Aubone), 2

Volumes, (ed.), William Crooke, (Tr.) V. Bali, 1925.

1.3. கையெழுத்துப் பிரதிகள்

1. Catalogue Taisonne Oriental Manuscripts, Vol.I-III, (ed.), William Taylor, Madras, 1857-62.

2. Descriptive Catalogue of Tamil Manuscripts in the Manuscripts Library, Vol.I-X, Madras.

3. Mackenzie Manuscripts, 2 Vols. (ed.), T.V. Mahalingam, Madras, 1972 and 1976.

4. Selections from Orme Manuscripts, (ed.), C.S. Srinivasacharyar, Annamalainagar, 1952.

1.4. நேர்காணல்கள்

1. சின்ன குஞ்ஜம்மாள், நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்- மதுரை, 8.6.1981
2. செண்பகத்தம்மாள், நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், 4.6.1981
3. நிர்வாக செயல் அலுவலர் மற்றும் குருக்கள், தியாகராஜ கோயில், திருவாரூர், 28.12.1982.
4. காஞ்சனமாலா, கபாலீஸ்வரர் கோயில், மைலாப்பூர், சென்னை, 25.3.1984.
5. நடராஜ தீட்சிதர், நடராஜர் ஆலயம், சிதம்பரம், 15.05.1983.
6. திரு எம்.வி.மணி அய்யர், கபாலீஸ்வரர் கோயில், மைலாப்பூர், 11.10.1983.
7. திரு ரத்ன தேசிகர், ஒரு தேர்ந்த அறிஞர், திருவாரூர், 28.12.1982.
8. திரு சங்கரமூர்த்தி, முட்டுக்காரர், தியாகராஜர் கோயில், திருவாரூர், 06.01.1985.
9. திரு செல்வகணபதி, மேளக்காரர், தியாகராஜர் கோயில், திருவாரூர், 06.01.1985.
10. வேதபிரான் ஸ்ரீனிவாச பட்டர், நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், 04.06.1981.

11. திரு ஏ.விஸ்வநாதகுருக்கள், பூலோகநாதர் கோயில், திருமங்கலம், மாயவரம், 07.01.1985.
12. திருமதி முத்துலட்சுமி, நாச்சியார் கோயில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர், 04.06.1981.
13. திருமதி வி.பிரேமலதா, முதல்வர், சத்குரு சங்கதி வித்யாலயம், மதுரை - பல சந்தர்ப்பங்களில்.

பின்னிணைப்பு - 1

தேவதாசிகளைக் குறிப்பிடும் சொற்கள்
அடிகள்மார்

அடிகள் அல்லது அடிகள்மார் என்ற சொல்லின் நேரடியான பொருள் பக்தர்கள்¹ அல்லது கடவுளின் பணியாளர்கள் என்பதாகும். தொல்காப்பியமும்², திருக்குறளும்³ அடிமை மற்றும் அடியார் என்ற சொற்களை முறையே அடிமைகளுக்கும், பணியாளர்களுக்கும் பயன்படுத்தியுள்ளன. இது 'அடி' என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. அதன் பொருள், 'பாதம்', 'அடித்தளம்' அல்லது 'முதன்மை' என்பது. பக்திபூர்வமான பொருளில் 'பக்தர்களுள் முதன்மை'யானவர் என வரும். இதற்கு இணையான சமஸ்கிருதச் சொல் 'தாச'⁴ என்பது. சாசனங்களின்படியும், இலக்கியங்களின்படியும் 'அடிகள்' என்ற சொல் ஆண், பெண் பக்தர்கள் இருபாலரையுமே குறிப்பதாகும்.

இவ்வாறாக, ஓர் அரசன், ஓர் அரசி, ஒரு துறவி, ஓர் இசைக்கலைஞர் அல்லது பணியாளர்-இப்படி எவரொருவரும், ஏன் கடவுளே கூட தம்மை அவர்களுடைய சமூகப்படி நிலை எதுவாக இருப்பினும் 'அடிகள்' என அழைக்கப்படுகின்றனர்.⁵ அவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறவர்கள், பரம்பொருளுக்கென்றே முற்று முழுவதுமாய்த் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு

இறையின் திருவடிகளே சரணம் என்று வாழ்கிறவர்களாயிருப்பார்கள். இதனைக் குறிப்பதற்கு அவர்களுடைய உடலில் திரிசூலம் அல்லது ரிஷபம் மற்றும் சங்கு-சக்கரம் (வைணவக் கோயில்களில்) ஆகிய அடையாளங்களைப் பொறித்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.⁶

பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் ஆகியோரின் சாசனங்களின்படி⁷ 'அடிகள்மார்' என்ற சொல்லாடல் தேவதாசிகளையே குறிப்பிடுகிறது. சாந்தியடிகள்⁸ என்ற பெயரைக் குறிப்பிடுகிற ராஜன் குருக்கள், அச்சொல்லைக் கோயிலின் அர்ச்சகருக்கு இணையானதாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.⁹ அதே ஆவணம் அடிகள்மார் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. அதே சமயம், அடிகள்மார் என்ற சொல் நடனப் பெண்களையே குறிக்கிறது¹⁰ என கே.கே.பிள்ளை அழுத்தமாக வலியுறுத்துகிறார். எப்படியாயினும், இந்தச் சொல், புனிதத் திருமறைப் பாடல்களை ஓதுகிறவர்களாகிய பெண்களையே உண்மையில் குறிப்பிடுவதாக பொருட்பட்டிருக்கவேண்டும்.

கூத்திகள்

பல்லவர் சாசனங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, கூத்திகள் என்ற சொல்லின் நேரடியான பொருள் நடனப் பெண்கள் என்பதாகும். இச்சொல் நமக்கு சங்ககாலத்தின் கூத்தியர் என்ற சொல்லை நினைவூட்டுகிறது.¹¹ இது அனேகமாக கூத்து என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து

வந்திருக்கலாம். நடனம் அல்லது நாடகப்பாங்கான மெய்ப்பாட்டை இச்சொல் குறிப்பிடுகிறது. கூத்து என்ற சொல் நாடகம், நடனம், அபிநயம், நாட்டியம், நிருத்தம் மற்றும் நாட்டிய நாடகம் போன்ற பல செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய விரிவான பொருள் தருகிற சொல்லாடல்¹² என்று புத்தனேரி இரா.சுப்பிரமணியன் கருதுகிறார். நடனக்கலையில் நிபுணர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் விளங்கியவர்களான கூத்தர்களின் பெண்பாற் சொல்லாக கூத்தியர் என்பது இருக்கலாம்.

சங்க காலத்தில் கூத்தியர்கள் அரச சபைகளில் நடனமாடி வந்தவர்கள்; பின்னர் காலப்போக்கில் அவர்கள் ஆலயங்களில் நடனமாடுகிறவர்களாயினர். சோழர்கள்- பாண்டியர்களின் காலத்திய ஆவணங்கள்¹³ பல அவர்களை சாந்திக் கூத்தி அல்லது சாந்திக் கூத்தர் என்று குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மதிப்பூதியங்கள் குறித்து சாசனங்களில் கூத்துக்காணி அல்லது கூத்திக்காணி¹⁴ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளன. கூத்தியரின் சங்க கால மரபுத் தொடர்ச்சி, நாயக்கர் காலம் வரையிலும் நீடித்திருந்தது; எனினும் இச்சொல்லாடல் பிற்காலத்தில் இழிவான பொருளில் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்தச் சொல் மாசடைந்து, காமக்கிழத்தியரைக் குறிப்பிடுவதாக ஆகிப்போனது.

ருத்ர கணிகையர் மற்றும் மாணிக்கத்தார்

மாணிக்கத்தார்¹⁵ என்ற சொல் “மாணிக்கங்கள்” என்ற பொருளைத் தருவதாகும். டி.என்.சுப்பிரமணியனின் கருத்தின்படி, கோயில்களோடு இணைந்திருந்த நடனப் பெண்களைக் குறிப்பிடுகிற சொல் இது.¹⁶ சேக்கிழார் இவர்களை ‘வைரங்கள்’ (கதிர்மணி) என்றும், பதியிலார் மரபினர் இவர்கள் என்றும்¹⁷ சொல்கிறார். சி.மீனாட்சியும், கே.கே.பிள்ளையும் இவர்களைப் பரவை நாச்சியாரைப் போன்ற கணிகையரோடு¹⁸ சேர்த்து இனங்காண்கின்றனர். சிவாலயங்களில் சேவை புரிந்தவர்களான கணிகையரைக் குறிக்க ருத்ர கணிகையர் (ருத்ர-சிவ-தாசிகள்)என்று ஒரு சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகமங்களும் கூட இவர்களை ருத்ர கணிகையர் என்றே குறிப்பிடுகின்றன.¹⁹ அப்பர்அடிகள் இவர்களை அரம்பையர்²⁰ என்றும், சேக்கிழார் இப்பெண்களைக் குறிப்பிட ஆடல் அரம்பையர் என்றும், அவர்கள் ஆடிய நடனத்தை அரம்பையாடல் எனவும், அவர்களின் ஆடல் நிகழ்ந்த மண்டபங்களை அரங்கு என்றும் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளனர்.²¹

புனிதச் செயல்களை நிறைவேற்றியவர்கள் என்ற பொருளில் இவர்களைப் ‘புண்ணியமகளிர்’²² என்று கருவூர்த் தேவர் புகழ்கிறார். நடனத்தையும்-இசைப் பாடலையும் நிகழ்த்தியவர்கள் என்று பொருள்படும் ஆடல் அம்-பாடல் அரம்பையர்²³ என்கிறார் ஜெயங்கொண்டார்.

வைணவக் கோயில் மகளிரைக் குறிக்க ஸ்ரீமாணிக்கம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக எம்.ராஜமாணிக்கம் கருதுகிறார்.24 அவரே மற்றோரிடத்தில், இப்பெண்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாணிக்கம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.25 ஆனால், பல்லவர்கள், பாண்டியர் மற்றும் சோழர்களின் காலத்தைச் சேர்ந்த சாசனங்களுள் மிகப் பெரும்பாலான ஆவணங்கள் 'மாணிக்கத்தார்' என்ற சொல் மூலம் சிவாலயங்களின் நடனப் பெண்களையே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கி.பி.1250-ன் சிலாசாசனங்களுள் ஒன்று, எல்லாத் தேவதாசிகளையுமே 'மாணிக்கம்' என்கிறது.26 மேலும், கும்பகோணத்திலிருந்து பெறப்பட்ட மற்றோர் ஆவணம் ஒருபடி மேற்சென்று இறைவனையே 'மாணிக்கக் கூத்தர்' என அழைக்கிறது.27

ருத்ர கணிகையர் என்ற சொல்லாடலுக்குப் பல்வேறு விளக்கங்களை அறிஞர்கள் அளித்துள்ளனர். "இறைவன் சிவபெருமானைத் தமது கணவராக வரித்துக் கொண்டு, ஒருபோதும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் சிவனுக்கே சேவை செய்து வந்த இளம் பெண்கள்தாம் ருத்ரகணிகையர்" என்று மகாலிங்கையர் கூறுகிறார்.28 ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளையின் கருத்துப்படி, இந்தப் பெண்களுக்கு ருத்ரனைப் போன்ற கணவர் யாரும் இந்த உலகில் இருக்கவில்லையென்றும், ருத்ரனுக்கு மேல் அவனைவிட உயர்ந்த நாயகன் யாருமில்லை என்றும்

தெரிகிறது.29 ஆனால், அவர்கள் ருத்ரநாயகியை நாயகன் என்று கொண்டதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இப்பெண்கள் வேசியர்கள் அல்ல; அவர்களினின்றும் வேறுபட்டவர்கள் என்று ஆறுமுகத் தம்பிரான் கருதுகிறார். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளமாட்டார்கள்; ஆனால், ருத்ரனின் குடும்பத்திலிருந்து ஒருவரைக் கணவராக வரித்துக் கொள்வார்கள். இறைவழிபாட்டின் போது, சுத்த நிருத்தத்தை நிகழ்த்துகிற பெண் ஊழியர்கள் 'பதியிலார்' என அழைக்கப்படுவர் என்றும் அவர் மேலும் கூறியுள்ளார்.30

இந்த விளக்கம், காமிகாகமத்திற் காணப்படுகிற விளக்கத்துடன் பெருமளவு ஒத்திசைந்து போவதாகவும் இருக்கிறது.31 திருமணமோ, பிறருடன் பாலியல் உறவோ இல்லாத கன்னிப்பெண்கள் இவர்கள் என்று சுப்பராய நாயக்கர் கருதுகிறார். “ருத்ர கணிகையர் என்போர், தமக்கென்று சொந்தமான கணவர்கள் யாருமில்லாத பெண்களே” என்கிறார் அவர்.32 பிற்காலத்தில் அவர்கள் பலரைத் தம் கணவர்களாக வரித்துக் கொள்ள நேர்ந்த நிலையில், அவர்கள் 'வேசியர்' என்று கருதப்படும் நிலை உருவாயிற்று. ருத்ர கணிகையர் என்ற பெயரைத் தாங்கியிருக்கிற பதியிலார் மரபுடன் பதியிலார் குடும்பத்தை இனங்காண்கிறார் சி.கே.சுப்ரமணிய முதலியார். அவருடைய கருத்தின்படி, இவர்கள் வேசியர் மற்றும் பரத்தையரிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவர்கள் ஆவர். ஆனால்,

காலப்போக்கில், பின்னவரும் கோயில்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாகி வந்தனர்.³³ இந்த நடைமுறையுலக வாழ்க்கையை முற்றாக ஒதுக்கித்தள்ளி விட்டு கடவுளுக்குச் சேவை செய்யும் வாழ்க்கையினுள் நுழைந்தவர்களாகிய பெண்களே பதியிலார் ஆவர். தமது மரபு அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றுவதற்காக மட்டுமே அவர்கள் ருத்ர கணிகையர் ஆக மாறி வர நேர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. காலப்போக்கில், அவர்கள் நிலை சீர்குலைந்து விபச்சாரிகளாகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டனர்.³⁴

வெள்ளாட்டிகள்

வெள்ளாட்டிகள் என்ற சொல்லின் நேரடியான அர்த்தம் 'சுதந்திரமான பெண்கள்' என்பதாகும். அதாவது, எவ்விதமான கடமையும் சுமையுமற்ற பெண்கள். பார்த்திபசேகரபுரம் செப்பேட்டில் இச்சொல் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கோயிலின் பெண் ஊழியர்கள் அல்லது பணிப்பெண்கள் என்ற பொருளிலாகும்.³⁵ பதியிலார் மரபைச் சேர்ந்த, வெண்ணிற ஆடை அணிகிறவர்களான பெண்களுக்கான சொல்லாடலாக இது நிற்கிறது. கோயில் மடத்தினுள் நுழைவதிலிருந்து வெள்ளாட்டிகளைத் தடை செய்கிற அரசாணையை இச்செப்பேடு பதிவு செய்கிறது.³⁶

தேவனார் மகளார்

தேவதாசிகள், தேவனார் மகளார்³⁷ என்றும் தேவர் மகள்³⁸ என்றும் கூட வேறு பெயர்களாலும் அறியப்பட்டு

வந்துள்ளனர். ஆலய வளாகத்தினுள் வாழ்கிற, தேவனின் பெண் என்ற பொருளில், ஒரு தேவதாசியைத் தளிச்சேரித்-தேவனார் மகள்³⁹ என்பதாக முதலாம் பராந்தகனின் சாசனங்களுள் ஒன்று அழைக்கிறது. அகத்தீஸ்வரர் கோயிலைச் சேர்ந்த மற்றொரு தேவதாசி, ஒரு சாசனத்தில் 'இத்தளித்தேவனார் மகள்'⁴⁰ (இந்தக் கோயில் தேவனின் பெண்) என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார். முதலாம் இராஜராஜனின் மனைவியருள் ஒருத்தி பஞ்சவன் மகாதேவி. அவள் பழுவூர் அவனிகண்டார்புரத்து தேவனார் மகள்⁴¹ ஆவாள். மற்றோர் ஆவணம் நக்கன் காவடியக்கன் என்ற தேவதாசியைக் கோயிலின் தேவனார் மகள் என்று குறிப்பிடுகிறது.⁴² இந்தச் சொல், அப்பெண்கள் அனைவரும் கடவுளின் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் என்று பொருள்படுவதாக அமைந்துள்ளது. கி.பி.9,10 மற்றும் 11-வது நூற்றாண்டுகளின் சோழ மண்டலத்துச் சிலா சாசனங்களில் இந்தச் சொல் மிகவும் பிரபலமாக இருந்தது என்று கே.ஜி.கிருஷ்ணன் கூறுகிறார். பிற்பாடு தேவரடியார் என்ற சொல் புழக்கத்திற்கு வந்து பிரபலமானபோது, மற்றொரு சொல்லான தேவனார் மகளார் என்பது வழக்கொழிந்து போயிற்று என்று அவர் கருதுகிறார்.⁴³

தளிச்சேரிப் பெண்டுகள்

கோயில் என்பதைக் குறிக்கும் தளி; குடியிருப்புகள் அமைந்த தெரு எனப் பொருள்படும் சேரி; பெண்களைக்

குறிப்பிடும் பெண்டுகள்-ஆகிய மூன்று பெயர்ச் சொற் பகுதிகளின் ஒன்றிணைந்த பெயர்ச்சொல்தான் தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் என்பது. எனவே, இந்தச் சொல்லின் அர்த்தம், “கோயிற் தெருவின் பெண்கள்” - அதாவது கோயில் சார்ந்த குடியிருப்புப் பகுதியில் வாழ்கிற பெண்கள் என விரியும்.⁴⁴ முதலாம் இராஜராஜன், தஞ்சாவூரின் இராஜராஜஜேஸ்வரம் கோயிலைச் சூழ்ந்து அமைந்துள்ள குடியிருப்புகள் உள்ள தெருக்களில் சுமார் 400 பெண்களைக் குடியமர்த்தியிருக்கிறான்.⁴⁵ இன்று இவை ‘தேவிடியா தெரு’ என்று இழிவான தொனியில் அழைக்கப்படுகின்றன.⁴⁶ 1947-ம் ஆண்டு வரையிலுங் கூட, ஓரளவு புகழும்-செல்வமும் உடைய ஒவ்வொரு கோயிலுமே இத்தகைய பெண்களுக்கென்றே இத் தெருக்களைக் கொண்டிருந்தவையே. அதேபோன்று, ‘தளிப்பரிவாரம்’ என்ற சொல்லும் கோயில் சார்ந்த நடவடிக்கைகளுக்குத் தேவையான சாதனங்கள், ஆபரணங்களைக் குறிப்பிடுவதேயாகும்.⁴⁷ மேலும் இது, கோயில் நிர்வாகத்தைக் குறிப்பிடும் வட்டார வழக்குச் சொல்லாகவும் அமைந்துள்ளது.

தேவரடியார்

கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, ‘தேவரடியார்’⁴⁸ என்ற சொல்லாடலே மிகப் பல ஆவணங்களிற் காணப்படுகிற ஆகப்பிரபலமான பெயராகும். ஒரு தனிப் பெண் அல்லது பல பெண்களை

இச்சொல் குறிக்கும்.49 ஆனால், சோழர்கள் காலத்திய சிலாசாசனங்களில், இந்தப் பன்மைச் சொல், ஒரு தனித் தேவதாசியைக் குறிப்பிடவுங்கூடப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவளுக்காகச் செலுத்தப்படுகிற மரியாதையின் அடையாளமாகக்கூட இது இருக்கலாம்.50 விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சியின் கீழ், அதனுடைய பிரபலத்தன்மை வீழ்ச்சியடைந்தது . அவர்கள், முன்னர் பிரபலமான தேவதாசிகள் என்ற சொல்லுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் தந்திருக்கின்றனர்.51

இச்சொல் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது: தேவர் +அடி+ஆள் (+ஆர்). முதற் பகுதி கடவுள் அல்லது அரசனைக் குறிக்கும்.52 இரண்டாவது பகுதி - 'பாதம்', 'அடித்தளம்', 'அடிப்பகுதி' (அடிமைத் தனம், சேவகம்/ தொண்டுழியம் அல்லது அடிமை, சேவகர்-அடிமை இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை அர்த்தப்படுத்துவது); இறுதிப் பகுதி -நபர் அல்லது நபர்கள் எனப் பொருள் தருவதாகும். இது (கடவுளின்) பக்தர்கள் அனைவரையும் ஒரே சீராகக் குறிப்பிடுகிற சொல்லாடல்.53 ஆகவே, இந்தச் சொல், கடவுளின் அர்ப்பணிப்புமிக்க ஊழியர் என்று பொருள்தருவதாகும். எப்படியாயினும், இத்தகைய ஒரு தீவிர மதஞ்சார்ந்த சொல்லின் பொருள், திரிபடைந்ததால், மாறிய பொருள் தருவதாகியதுடன், இப்படி ஒரு கவுரவக் குறைவான அர்த்தம் தருவதாகவும் ஆகி வந்திருக்கிறது.

பதியிலார்

கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, பெரும் எண்ணிக்கையிலான சிலா சாசனங்கள், தேவதாசிகளைப் 'பதியிலார்' என்ற ஒரு குறிப்பான வார்த்தையாலேயே அழைத்து வந்துள்ளன.⁵⁴ இந்த வார்த்தை இரண்டு பகுதிகளை உடையது: (1) 'பதி' என்பதன் பொருள், 'கோயில்' அல்லது 'கணவர்' என்பதாகும். (2) 'இலார்' என்பது, 'ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் வாழாதவர்கள்' அல்லது 'தமக்கென்று சொந்தமான கணவரைப் பெற்றிராதவர்கள்'. ஆகவே, 'பதியிலார்' என்போர் எந்தக் கோயிலையும் சாராதவர்கள் அல்லது உலகியல் ரீதியான கணவரைப் பெற்றிராதவர்கள்⁵⁵ ஆவர்.

சில ஆவணங்களில் அவர்கள் தளியிலார் அல்லது தளியில்லார்⁵⁶ (குறிப்பிட்ட எந்த ஒரு கோயிலையும் உறைவிடமாகக் கொள்ளாதோர்) எனக் குறிப்பிடப்படும் அதே வேளையில், மற்ற ஆவணங்களில் அவர்கள், ஒன்று பதியிலாதார்⁵⁷ (கோயில்களில் வசிக்காதவர்கள்) அல்லது பதியார் (கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள்)⁵⁸ அல்லது திருப்படியார்⁵⁹ (புனிதக் கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள்) என்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இது ஒரு வேளை சிலாசாசனத்தைப் படியெடுத்தவர்கள் செய்த தவறினால் ஏற்பட்ட குழப்பமாயிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

பதியிலார் என்போர் கடவுள் சிவனை வழிபடுகிற பக்தர்கள் அல்லது சேவகர்கள் என்பது இவற்றிலிருந்து வெளிப்படையாகப் புலனாகிறது. "உனது அடியார்களுக்கு மட்டுமே நாங்கள் பணி செய்வோம்; அவர்களுள்

ஒருவராக மட்டுமே நாங்கள் ஆவோம்; எனது துணைவர்களாக அவர்கள் மட்டுமே வரமுடியும்”⁶⁰ என்று திருவெம்பாவை கூறுகிறது. ஆகவே, சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களை ருத்ர கணிகையருடன் இணைத்து இனங்காண்கிறார். ‘இறைவன் சிவனை அல்லது அவனுடைய பக்தர்களை அல்லாமல் வேறு எவர் ஒருவரையும் கணவராகப் பெற்றிராதவர்களாகிய பெண்கள்’ என்பதையே இப்பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன என்று அவர் விளக்கம் அளித்திருக்கிறார். பதியிலார் குடும்பத்தில் பிறந்தவராகிய பரவை நாச்சியார், இத்தகைய ஒரு பெண்; அவர் கடவுள் சிவனைக் கணவராகவும் பூங்கோயிலைத் தனது வாழ்விடமாகவும் (‘பதி’ என்ற சொல் கணவர்-உறைவிடம் என்று இரண்டையும் குறிக்கும் என்ற வகையில்) கொண்டிருந்தவர்.⁶¹

இறைவன் சிவனுக்கு மட்டுமே சேவை செய்வதில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்களான பெண்கள், ரிஷபத்தளியிலார் அல்லது இடபத்தளியிலார்⁶² என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் ரிஷபம் அல்லது இடப (காளை)ச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். சோழர்கள் ஆட்சியின் கீழ் அவர்களுட் சிலர், திருநாமத்தடியார்⁶³ என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன் அர்த்தம், இந்தச் சேவகர்கள் சிவனின் திருநாமத்தைத் தாங்கியிருப்போர் என்பதாக இருக்கலாம். விஷ்ணுவுக்குச் சேவை புரிவதைத் தேர்வு செய்த

ஊழியர்கள் 'எம்பெருமானடியார்'⁶⁴ என அழைக்கப்பட்டனர். எங்கள் கடவுளின் சேவகர் எனப் பொருள்படும் இந்தச் சொல் அல்லது திருவரங்கிலாடும் பெண்டுகள்⁶⁵ என்ற சொல் இவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பெண்டுகள்⁶⁶ (சேவக இளம் பெண்கள்) என்றும் கூட சில தேவதாசிகள் அழைக்கப்பட்டனர். இன்னும் சில ஆவணங்களில் மிகுந்த அன்பு மிளிர் 'பிள்ளை'⁶⁷ (குழந்தை) என்றும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தலைக்கோலி

பெரும் எண்ணிக்கையிலான ஆவணங்களிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படுவது என்னவெனில், மத்தியகாலப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தேவதாசிகளில் பலருடைய பெயர்களுடன் தலைக்கோலி⁶⁸ என்ற முன்னொட்டுப் பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது என்பதாகும். நிபுணத்துவம் வாய்ந்த நடனப் பெண்கள், அவர்கள் நிகழ்த்திய சாதனைகளுக்காகக் கௌரவிக்கப்படும் வகையில் இந்த விருதுப்பெயர் வழங்கப் பெற்றுள்ளனர். ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கிலும் தலை சிறந்த நிபுணத்துவம் பெற்றவள் என்ற முறையில், இந்த விருதை கரிகாற் சோழ மன்னன் மூலம் பெற்று கௌரவமடைந்தவள் மாதவி.⁶⁹ அரங்கு ஒன்றில் இந்த கௌரவமிக்க விருது கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு நடன மணியின் பேரழகு மிக்க கம்பீரத் தோற்றம் பற்றி, கூத்தநூல் குறிப்பிடுகிறது.⁷⁰ கடவுளான சிவன் (சொக்கன்) முன்னிலையில், சொக்க

நடனம் ஆடிய ருத்ர கணிகையருக்கு இந்த உயரிய கௌரவ விருது வழங்கப்பட்டது குறித்து தக்கயாகப் பரணியின் பழைய உரை ஒன்று கூறுகிறது.⁷¹ ஆனால், இதைப் பற்றிய ஒரு சிலா சாசனம், இசையில் நுண்திறன் பெற்றிருந்தமைக்காக அப்பெண்களுக்கு இவ்விருது வழங்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுவது அனேகமாக பிழையாக நேர்ந்ததாயிருக்கலாம்.⁷²

தலைக்கோல் என்பது மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட ஏழு சாண் நீளமுள்ள ஒரு கம்பு அல்லது போரில் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒரு வேந்தனின் நாட்டிலிருந்து எடுத்து வரப்பட்ட (வெண்கொற்றக்) குடையின் கைப்பிடியாகும். முத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சுற்றிலும் தங்க வளையங்களால் மேலும் அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ள இது, புனித நதிகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தூய்மையான நீரினால் சுத்தப்படுத்தப்படுகிறது. இந்திர விழாவின் போது, சுபதினத்தில் இதற்குப் பூசை செய்யப்படும். இந்திரனின் மகனான ஜயந்தனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில், இந்தத் தலைக்கோல், வழிபாட்டிற்குப் பின் நகர்வலத்திற்காக எடுத்துச் செல்லப்படும். அரசன், அமைச்சர்கள், மதகுருக்கள், அர்ச்சகர்கள் மற்றும் பிறர் தங்களுடைய பணிவு நிறைந்த வணக்கத்தை அதற்குச் சமர்ப்பிப்பார்கள். கோயில் தேரின் மீது நின்றிருக்கும் நட்டுவனார் அதை வாங்கி நடன அரங்கில் வைப்பார். உரிய சடங்குகள் அனைத்தும் நிறைவடைந்ததும், அந்தத்

தலைக்கோல், நிபுணத்துவம் மிக்க நடனக் கலைஞராகிய அப்பெண்ணின் நடன அரங்கேற்றத்தன்று-சுபதினத்தில்-அவளுக்கு வழங்கப்படும். அந்த நாளிலிருந்து, அதைப் பெற்றுக் கொண்டவளாகிய நடனப் பெண் 'தலைக்கோலி' என ஆகிறாள்.⁷³

தலைக்கோலைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டவாறு, தலைக்கோல் பூசைக்காக⁷⁴ 'தலைக்கோலி' யாகிய அவள் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கிறாள். தக்கயாகப் பரணி அதை வெண்கோல்⁷⁵ என்று அழைக்கிறது. இந்த மாபெரும் கௌரவத்தைப் பெற்றவராகிய நடனவனார், தலைக்கோல் ஆசான் என சிறப்பிக்கப்படுகிறார். வயதான நடனப்பெண் தோரிய மடந்தை அல்லது தலைக்கோல் அரிவை⁷⁶யாகிறாள்.

நக்கன்

சோழ மண்டலத்தைச் சேர்ந்த தேவதாசிகள், 'நக்கன்' என்ற அடைமொழியுடன் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆலயங்களில் உறையும் மூலவர்கள்⁷⁷ (கடவுள் விக்கிரகங்கள்) அரசு அதிகாரிகள்,⁷⁸ மற்றும் சில சைவ சித்தாந்திகளாகிய பக்தர்கள்⁷⁹ ஆகியோரும், அவரவர் பெயர்களுக்கு முன்பாக இந்த அடைமொழியை முன்னொட்டாகப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர். நக்கன் பிரதமதேவி⁸⁰, நக்கன் அக்காரநங்கை⁸¹, நக்கன் உதாரம்⁸², நக்கன் கோதை⁸³ போன்றோரை சாசனங்கள் தேவதாசிகள் என்று அழைக்கின்றன. கி.பி.100184-ம் ஆண்டின் போது முதலாம் இராஜராஜன் பொறிப்பித்த

சாசனம் ஒன்றில் பஞ்சவன் மகாதேவியார் என்ற நக்கன் தில்லை அழகியார் தனது பட்டத்து ராணி என்பதாக அவன் குறிப்பிடுகிறான்.

நக்கன் என்ற வார்த்தை, அனேகமாக 'நக்ன'85 என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லின் தமிழ்வடிவமாக இருக்கலாம். இதன் பொருள் 'நிர்வாணமான' அல்லது 'தோலையே தனது மேலாடையாக அணிந்தவர்' என்பதாகும். தேவாரத் திருப்பதிகங்களின்படி, இந்தச் சொல் சிவனைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுவதாகும். கே.ஜி.கிருஷ்ணனின் கருத்தில், இச்சொல் சில சந்தர்ப்பங்களில், நக்கன் பஞ்சவன் மகாதேவி என்பது போன்று முன்னொட்டாகப் பயன்படுத்தப்படுகிற பட்சத்தில் அது தந்தையைக் குறிக்கிறது எனலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. டி.என்.சுப்பிரமணியன், தெ.இ.கோ.சா., தொ.3, பகு.2 (1957), கல்வெட்டியல்

சொல்லடைவு, ப.iii

2. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் : 56.2., பொருளதிகாரம் : 25, 1.

3. குறள், 608.

4. ஆறாந் திருமுறையில் ஸ்வாமி என்ற வார்த்தை, சமஸ்கிருத இணைச்

சொல்லாகத் தரப்பட்டுள்ளது. (ஆதீனப் பதிப்பு,

1963, ப.ள்: 380-81)

5. தெ.சா.: தொ.3, பகு.3, எண்.106; மேலது, தொ.2, பகு.2, எண்.38 மேலது-2, பகு.3, எண்.65; மேலது ப.375; மேலது, தொ.XII, எண்.43.

6. நான்காந் திருமுறை; 109:1, 10;பார்க்க: ஆறாந்திருமுறை, ப.139. (1969).

7. சி.மீனாக்ஷி, மு.கு.நூ., 1979, ப.314; கே.ஆர்.ஸ்ரீனிவாஸ அய்யர், புதுக்கோட்டை சமஸ்தான சாசனங்கள், பகு.1, எண்.90.

8. கே.ஆ.ஆ., தொ.6, பகுதிகள்-3, 4; செப்டம்பர்-டிசம்பர், 1979, ப.338, ண.9;

9. மேலது, ப.335.

10. கே.கே.பிள்ளை, இந்தியாவின் வரலாற்றில் ஆய்வுகள், ப.321.

11. சி.மீனாக்ஷி, மு.கு.நூ., 1938, ப.177, 178, 281.

12. புத்தனேரி ரா.சுப்பிரமணியன், தமிழில் நாட்டிய நாடகம், தமிழர்களின் பாரம்பரியம், கலையும்-கட்டடக் கலையும், சென்னை, 1983, ப.178.

13. பு.ச.சா., எண்.128; க.ஆ., 1914, எண்கள் 253, 254; பு.ச.சா., எண்.139; தெ.சா., தொ.5, எண்.48; க.ஆ. 1929-30, எண்.364.

14. க.ஆ., 1929-30, எண்கள் 444, 445

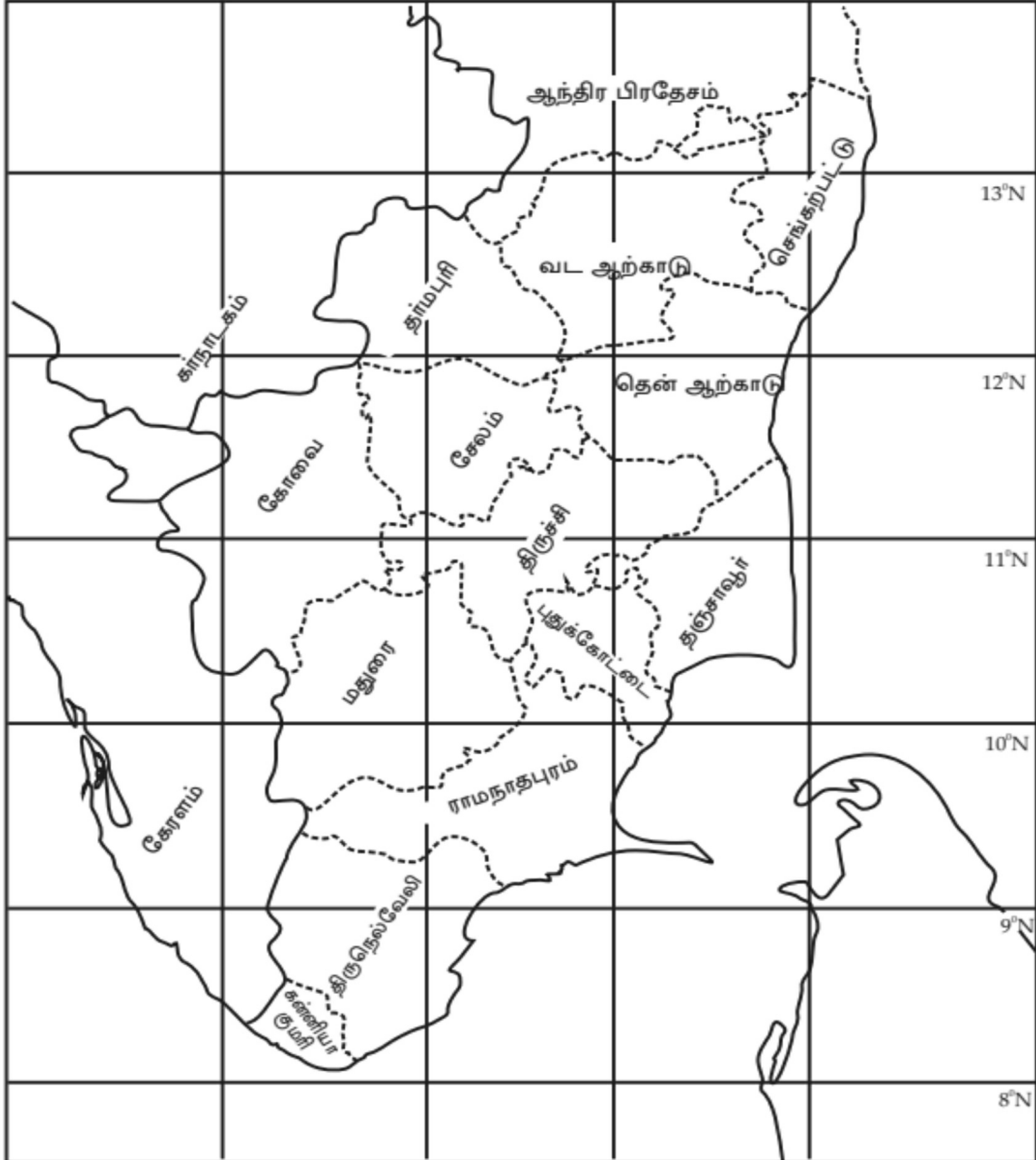
15. (எ.கா.) சம்பந்தலான மாணிக்கம், நாச்சியான திருவுநாழிகை மாணிக்கம், ஆலாலசுந்தர மாணிக்கம், சொக்க நாச்சியான மாணிக்கம்.
16. டி.என்.சுப்பிரமணியன், மு.கு.நூ., ப.XXXV.
17. பெரியபுராணம், பகு-1, சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் பதிப்பு, ப.333.
18. சி.மீனாசுதி, மு.கு.நூ., ப.ள்: 196, 238; கே.கே.பிள்ளை, மு.கு.நூ., ப.321.
19. காமிக ஆகமம், ஆச்சார்யலக்ஷிண படலம்.
20. அப்பர், தேவாரம், சீகாமாரம், 3.
21. பெரியபுராணம், ப.285.
22. திருவிசைப்பா, 7 :4:7.
23. கலிங்கத்துப்பரணி, தாழிசை, 321:3.
24. மா.இராசமாணிக்கம், கல்வெட்டுகளும், சமுதாய வரலாறும் பாடத் தமிழ், (மேல்நிலை-இரண்டாம் ஆண்டு), பகு.1, சென்னை, 1976, ப.94.
49. தெ.சா, தொ.XXIII, எண்.428; க.ஆ., 1909, எண்.370; மேலது 1920-21, ந எண்:467.
50. மேலது, 1929-30, எண்.444; மேலது-1925, எண்.411.
51. மேலது, 1927-28, எண்.3911; தெ.இ.கோ.சா., தொ.1, எண். 248.

52. பாண்டிய அரசரை கலைத் தேவர் என்று வாஸாஃப் அழைக்கிறார். பார்க்க: எலியட் மற்றும் டோவ்சோன், மு.கு.நு., தொ.3, 1871, ப.32.
53. ஆனால், ஃப்ரைட்ஹெல்ம் ஹார்டி, இதை ஒரு பெயர்ச் சொல் என்றே எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஓர் ஊழியர் அல்லது ஒரு கூலியாள் எனும் பொருமையே தருகிறார்.
54. வி.ரங்காச்சாரியா, சென்னை மாகாணத்தின் சாசனங்களுடைய புவியியல் பரப்பு அடிப்படையிலான பட்டியல், தொ.2, சி.1080, 1090; தெ.சா., தொ.5, எண்.456; க.ஆ., 1930-31, எண்.206.
55. கே.சதாசிவன், மு.கு.நு., ப.117, எண்.23.
56. தெ.சா., தொ, எண்.705.
57. மேலது, எண்.456.
58. மேலது, தொ.XVI, எண்.74.
59. இ.ஆ., 1927-28, எண்.253.
60. திருவெம்பாவை, 9.
61. பெரியபுராணம், பகு.1, ப.335.
62. தெ.இ.கோ.சா, தொ.1, எண்.525; க.இ.ஆ., 1913, பகு.2, பத்தி-67.
63. தெ.சா., தொ. XXIII, எண்.473.

64. பு.ச.சா., எண்கள். 781, 793, 870.
65. க.ஆ., 1931-32, எண்.52.
66. மேலது, எண்.61.
67. (எ.கா) உடைய பிள்ளை, க.ஆ., 1929-30, எண்.109.
68. (எ.கா.) உறவாக்கின தலைக் கோலி, பூங்கொளி
நாயகத் தலைக்கோலி, உரிமை அழகிய தலைக்
கோலி, மும்முடிச் சோழ
தலைக்கோலி, ஆயின்னுருவத்
தலைக்கோலி,
69. சிலப்பதிகாரம், 3:1, 140., அடியார்க்கு நல்லார் உரை.
70. சாத்தனார், கூத்த நூல், சுவை நூல், சூத்திரம் - 143,
உரை.
71. ஒட்டக் கூத்தர், தக்க 15, உரை,
உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, 1960, ப.8.
72. தெ.சா., தொ.XXIII, எண்.223.
73. சிலப்பதிகாரம், 3:1-140; அடியார்க்கு நல்லார் உரை,
ப.ள்: 116-119, மற்றும்
361-378.
74. கூத்த நூல், சுவை நூல், சூத்திரம்-143.
75. தக்கயாகப் பரணி, தாழிசை,15.
76. சிலப்பதிகாரம், 3:1-140; அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

77. (எ.கா.) திருவறை நக்கன்கோயில் பரமாஸ்வாமின், எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணியம், முற்காலச் சோழர் கோயில்கள், ப-ள்: 83-84.
78. (எ.கா.) நக்கன் புல்லன், (கே.வி.ராமன், மு.கு.நூ., ப.7.)
79. (எ.கா.) நக்கன் நல்லத் தாளிகன், எஸ்.ஆர்.பாலசுப்ரமணிய, மு.கு.நூ., ப.170.
80. க.ஆ., 1920-21, எண்.563; தெ.சா., தொ.XIX, எண்.283.
81. கே.ஜி.கிருஷ்ணன், தேவனார் மகள், கலைமகள், ப.73.
82. தெ.சா., தொ.2, பகு.3, எண்.66; இந்த ஆவணம், நக்கன்-களின் 400 பெயர்களைக் கொண்டிருக்கிறது.
83. க.ஆ., 1912, எண்.139.
84. மேலது, 1928, எண்.47.
85. தெ.சா., தொ.2, பகு.3, ப.278, ண. தெய்வ விக்கிரகத்தின் முன்பு முன் அதிகாலை நேரப் பூசையில் நிர்வாணமாக நடனமாடும் ஒரு தேவதாசி எனவும் இது பொருள் தரும். இது, தாருகாவனத்து ரிஷிகளைத்தன் ஒற்றைச் சிரிப்பாய் அழித்த இறைவன் சிவனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

தமிழகத்தில் தேவதாசிகள் பணி செய்த சில கோவில் பகுதிகள்

பின்னிணைப்பு - 2

தேவதாசிகள் பணியாற்றிய கோயில்களின் தேர்வு செய்த
இடங்கள் - ஒரு பட்டியல்

1. கன்னியாகுமரி	43. திருவாரூர்
2. சுசீந்திரம்	44. திருத்துறைப்பூண்டி
3. பார்த்திபசேகரபுரம்	45. நன்னிலம்
4. திருநெல்வேலி	46.
5. அம்பாசமுத்திரம்	திருநாகைக்காரோணம்
6. நாங்குனேரி	47. நாகப்பட்டினம்
7. ஆழ்வார்திருநகரி	48. திருநள்ளாறு
8. திருச்செந்தூர்	49. காரைக்கால்
9. ஆத்தூர்	50. கோனேரிராஜபுரம்
10. கங்கைகொண்டான்	51. திருமணஞ்சேரி
11. தென்காசி	52. மாயவரம்
12. கழுகுமலை	53. காவேரிப்பூம்பட்டினம்
13. ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்	54. வைத்தீஸ்வரன் கோயில்
14. திருச்சுழி	55. சிதம்பரம்
15. இராமநாதபுரம்	56. விருத்தாசலம்
16. சிவகங்கை	57. இலவனசூர்
17. திருப்புவனம்	58. சம்பை
18. திருக்கோஷ்டியூர்	59. பாசூர்
19. திருப்பத்தூர்	

20. இராமேஸ்வரம்
21. மதுரை
22. அழகர்கோயில்
23. மேலூர்
24. சின்னமனூர்
25. தென்கரை
26. கன்னிவாடிசூ
27. புதுக்கோட்டை
28. திருமய்யம்
29. இராங்கியம்
30. பொன்னமராவதி
31. நார்த்தாமலை
32. வல்லம்
33. தஞ்சாவூர்
34. திருநெய்தானம்
35. திருவையாறு
36. திருக்கண்டியூர்
37. பாபநாசம்
38. பழையாறை
39. தாராசுரம்
40. கும்பகோணம்
41. திருவிடைமருதூர்
42. திருமங்கலம்

60. திருவக்கரை
61. திருவண்ணாமலை
62. சித்தன்னவாசல்
63. திருவல்லம்
64. காஞ்சிபுரம்
65. தக்கோலம்
66. திருத்தணி
67. திருவாலங்காடு
68. மைலாப்பூர்
69. திருவல்லிக்கேணி
70. திருவொற்றியூர்
71. ஈரோடு
72. திருமுருகன்புண்டி
73. அவிநாசி
74. பேரூர்
75. பரமேஸ்வரன்
கோயில்
76. கரூர்
77. விராலிமலை
78. திருக்கரம்பூர்
79. திருவானைக்கோயில்
80. ஸ்ரீரங்கம்
81. திருவெள்ளறை

82. திருவனந்தபுரம்
(கேரளா)

83. திருவெல்லார்

84. கிராங்கனூர்

85. கோலார் (கர்நாடகம்)

86. காளஹஸ்தி
(ஆந்திரம்)

87. பொலன்னுருவா
(இலங்கை)

21.	வெண் கொற்ற குடை பிடிப்போர்கள்	10	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	400
22.	விளக்குத் தூக்கி	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	100
23.	விளக்குத் தூக்கிகள்	7	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	350
24.	நீர் தெளிப்பவர்கள்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	200
25.	சண்ணாளியால்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	150
26.	குயவர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 8/20 வேலி நிலம்	100
27.	குயவர்கள்	10	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	400
28.	வண்ணான்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	200
29.	காவடி	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	100
30.	நாவிதன்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	100
31.	நாவிதர்கள்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	100
32.	நிமித்திகர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	200
33.	நிமித்திகர்கள்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	200
34.	தையர் கலைஞர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	200
35.	பொற்கொல்லர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	100
36.	கணப்பு சுமப்பவர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	150
37.	தலைமை தச்சர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	150
38.	உதவி தச்சர்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	300
39.	பாணன்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	600
40.	பொற்கொல்லர் மேலாளர்	1		100

அட்டவணை - 1

தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரத்தின் பணியாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் மதிப்பீடு

வ. எண்	பணியாளர்கள்	எண்ணிக்கை	ஒவ்வொருவருக்கும் மதிப்பீடு	கலம் நெல்
1.	நடனப் பெண்கள்	400	1 வேலி நிலம், 1 வீடு	40,000
2.	நட்டுவனர்கள்	12	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 முதல் 2 வேலி நிலம்	2,400
3.	பாடகர்கள்	5	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	750
4.	குழல் இசைக் கலைஞர்கள்	7	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	1,050
5.	மத்தளம் இசைப்போர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 11/2 வேலி நிலம்	300
6.	புல்லாங்குழல் இசைப்பவர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 3/4 வேலி நிலம்	350
7.	சமஸ்கிருத இசைக்கலைஞர்கள்	3	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	450
8.	தமிழ் இசைக்கலைஞர்கள்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 1/2 வேலி நிலம்	600
9.	பெரிய மேளக்காரர்கள்	3	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	300
10.	சாமரம் விசுவோர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	200
11.	பக்க வாத்தியக்காரர்கள்	5	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	375
12.	கந்தர்வர்	3	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	225
13.	மத்தளக்காரர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	75
14.	இசைக் குழுவினர்	16	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	1200
15.	திருவாய்க் கேள்வி	5	ஒவ்வொருவருக்கும் 2 வேலி நிலம்	500
16.	நாயகம் செய்வோர்	2	ஒவ்வொருவருக்கும் 2 வேலி நிலம்	400
17.	கணக்கர்கள்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 3/4 வேலி நிலம்	800
18.	உதவிக் கணக்கர்கள்	4	ஒவ்வொருவருக்கும் 1/2 வேலி நிலம்	300
19.	வாத்தியக்காரர்கள்	466	ஒவ்வொருவருக்கும் 1 வேலி நிலம்	3,300
20.	வெண் கொற்ற குடை பிடிப்போர்	1	ஒவ்வொருவருக்கும் 8/20 வேலி நிலம்	100

அட்டவணை 2

திருச்செந்தூர்க் கோவிலில் பாலி பூஜையின்போது இடைநடனம்

(1947 ம் ஆண்டு வரை தேவதாசிகளால் நிகழ்த்தப்ப

வேளை	பண் (இசை)	கருவி	புள்ளி
1. காலை	காந்தாரம்	சகபுடம்	புஜங்
2. பகல்	சிகமாரம்	சகபுடம், கும்பம்	லலி,
3. மாலை	பஞ்சமம்	சிம்ஹவாத்தியம்	கமல
4. நள்ளிரவு	கௌசிகம்	பஞ்ச வாத்தியம்	ஸ்வ
5. பிறவேளைகள்		பஞ்ச வாத்தியம்	சந்தி

திரு என்.கல்யாணசுந்தரம், திருச்செந்தூர் முருகன் ஆலய வரலாறு (தமிழ்) திருச்செந்தூர், 1980, பக்கம் 60-61, நூலின் அடிப்படையில்

அட்டவணை - 3

சாந்தி	தாளம்	ராகம்	நிருத்தம்	பண்
1. பிரம்ம தாளம்	வகுளம்	ஸாமநாகம்	பஞ்சமம்	சார்கபுடம்
2. சாம தாளம்	பைரவி	புஜங்க திராஸிதம்	காமேசம்	சார்கபுடம்
3. மத்திய தாளம்	வராஹி	மண்டல ஸ்தானம்	கொல்லி	உத்கடிதம்
4. புருங்ஹணி	ராமகிரி	தண்டபாதம்	கவுசிகம்	மிலித ம
5. மல்லி	பைரவி	புஜங்க திராஸிதம்	நாட்டபாதை	லாம்புகம்
6. நவதாளம்	தேசிகம்	குஞ்சிதம்	சிகமேசம்	சிம்ஹநா
7. பாலி மாகிரி	முகுந்தரா	புஜங்க திராஸிதம்	தங்கேசி	சாப்புடம்
8. கோக்கரி	மாளவி	சந்தியா நிருத்தம்	தக்கேசி	பஞ்சவாத்
9. தக்கரி	தெக்காட்சி	அர்த்த பாதம்	சலபாணி	கும்பம்

திரு என்.கல்யாணசுந்தரம், திருச்செந்தூர் முருகன்

ஆலய வரலாறு (தமிழ்) திருச்செந்தூர், 1980, பக்கம் 60-61,
நூலின் அடிப்படையில்

நாட்டிய வகைமைகள்

கூத்து

|

வேத்தியல்

|

|

அகக்கூத்து
அகமார்க்கம்
புறக் கூத்து

(அ)
தூய

|

சாந்திக் கூத்து

|

|

|

|

சொக்கம் 108
கர்ணங்கள்

மேல்
கூத்து

அவிநயம்

நாடகம்

வினோதக்

கூத்து

|

குரவைகளிநடம்குடக்கூத்துகர்ணம்நோக்குதோற்பாவை
ச

|

|

|

|

|

|

|

|

தேசி வடுகு சிங்களா

|||

_____

அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய சிலப்பதிகார உரையின்
அடிப்படையிலானது

புகைப்படங்கள் - குறிப்பு

நாட்டிய மங்கை ஓவியம்,
சித்தன்னவாசல் குகை,
புதுக்கோட்டை

நாட்டிய மங்கை,
மண்டபத் தூண்,
பூலோகநாதர் கோயில்,
திருமங்கலம்,
மாயவரம்

தலைக்கோல் ஏந்திய சிவன்,
செப்புப் படிமம், மணவழகர்
ஆலயம், திருநல்லூர்

முதலாம் இராஜேந்திரன்
மற்றும் பரவை நங்கை
படிமங்கள், தியாகராஜர்
ஆலயம், திருவாரூர்

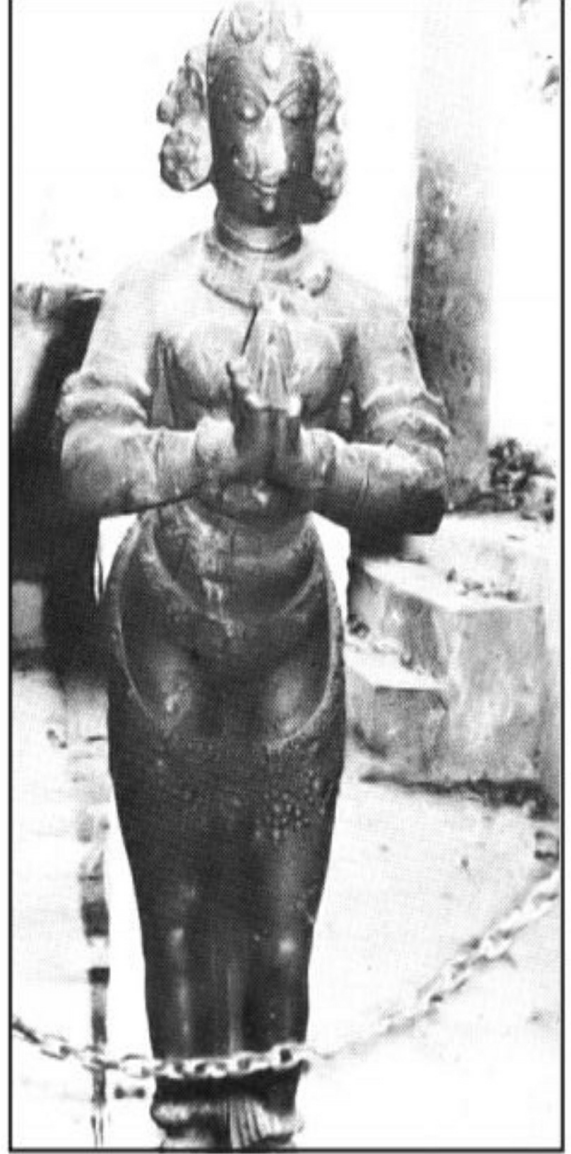

சிவனின் கன்னத்தைக்
கிள்ளும்
பொன்னணையாள்,
திருப்புவனநாதர் ஆலயம்,
திருப்புவனம்

பொன்னணையாள்
படிமம், திருப்புவனநாதர்
ஆலயம், திருப்புவனம்

மாணிக்க நாச்சியாரும் - துறவியும்,
ஓவியம், தியாகராஜர் ஆலயம்,
திருவாரூர்

இசைப்பயிற்ச
அளிக்கப்படுத்
காட்சி,
அம்மன்
சன்னதி,
நடராஜர்
ஆலயம்,
சிதம்பரம்

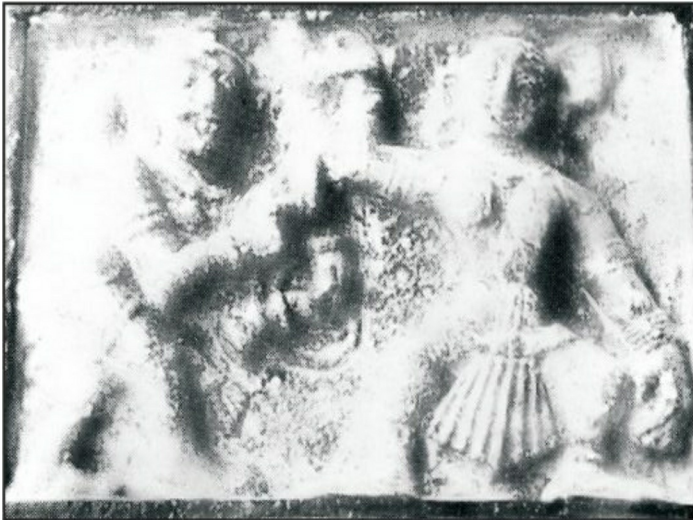
மத்தளப் பெருமாள், மண்டபத்
தூண், பூலோகநாதர் ஆலயம்,
திருமங்கலம், மாயவரம்

தாளமிசைப்பவரும்

- நாட்டிய
மங்கையும்,

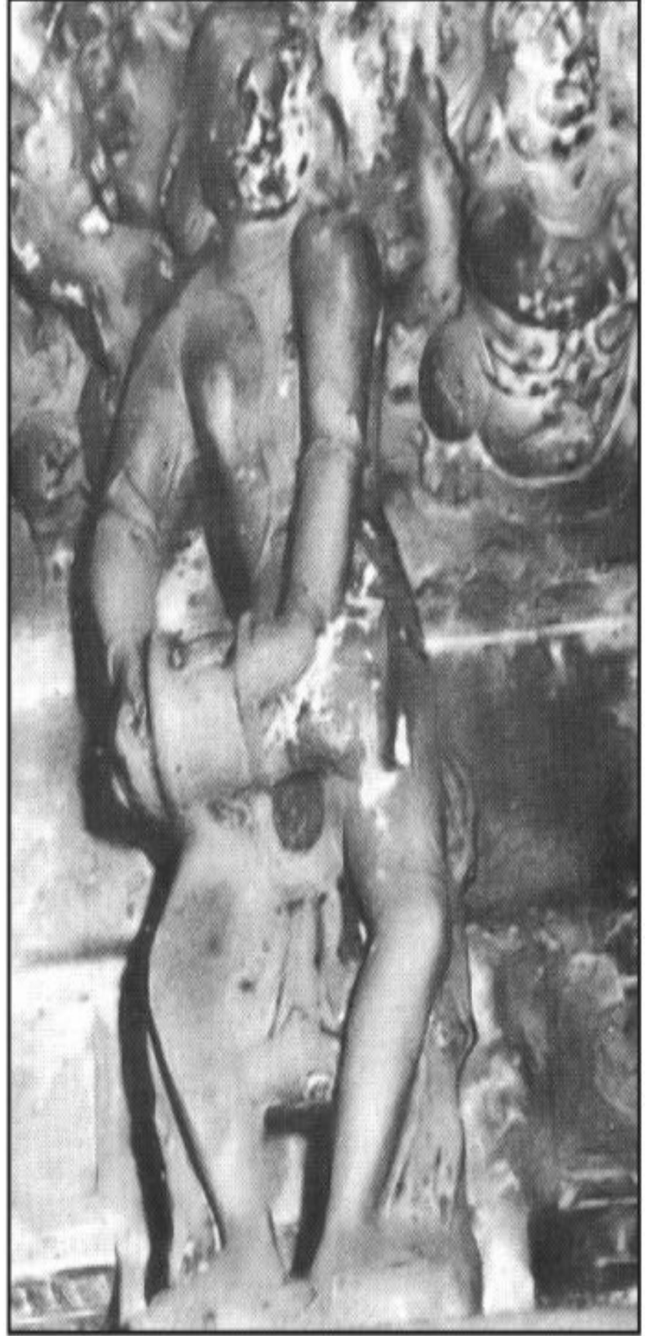
மயூரநாதர்
ஆலயம்,
மாயவரம்

சின்ன
மத்தளமிசைப்பவர்,
அம்மன் சன்னதி,
நடராஜர் ஆலயம்,
சிதம்பரம்

இடக்கை - வாசிப்பவர்,
இரண்டாம் பிரகாரம்,
தியாகராஜர் ஆலயம்,
திருவாரூர்

பெரிய மத்தளமிசைப்பவர்,
கிளிக்கூண்டு
மண்டபத்தூண்,
மீனாட்சியம்மன் ஆலயம்,
மதுரை

புல்லாங்குழல் இசைக்கும்
நாட்டிய மங்கை,
தியாகராஜர் ஆலயம்,
திருவாரூர்

தேவதாசிகளின் இசைக்குழு, அம்மன் சன்னதி, நடராஜர்
ஆலயம், சிதம்பரம்

தாளமிசைப்பவரும் - மத்தளமிசைப்பவரும், ஓவியம்,
ராஜராஜேஸ்வரம், தஞ்சாவூர்

சுருக்கக் குறிப்புகள்

- எ.க. - எபிகிராபிகா கர்நாடிகா.
- தொ. - தொகுதி.
- ப-ள் - பக்கங்கள்.
- பகு. - பகுதி.
- ப. - பக்கம்.
- தெ.இ.கோ.சா. - தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள்.
- க.ஆ. - கல்வெட்டியியல் ஆண்டறிக்கை.
- தெ.சா. - தென்னிந்திய சாசனங்கள்.
- மு.கு.நூ. - முற்குறிப்பிடப்பட்ட நூல்.
- க.இ.ஆ. - கல்வெட்டியலாளரின்
ஆண்டறிக்கை.
- மை.தொ.அ. - மைசூர் தொல்லியல்
அறிக்கைகள்.
- தி.க.வ. - திருவாங்கூர் கல்வெட்டியியல்
வரிசை.
- க.க. - கன்னியாகுமரி கல்வெட்டுகள்.
- செ.மா.க. - சென்னை மாநகர்
கல்வெட்டுகள்.

- மெ.தொ. - மெக்கன்சி தொகுப்புகள்.
- பு.ச.சா. - புதுக்கோட்டை சமஸ்தான
சாசனங்கள்.
- இ.தொ.க. - இந்தியத் தொல்லியல்
களஞ்சியம்.
- ஆ.வ.க.ஆ.இ. - ஆந்திர வரலாற்றியல் கழகத்தின்
ஆய்வு இதழ்.
- எ.இ. - எபிகிராபிகா இண்டிகா.
- தெ.இ.அ.கு. - தென்னிந்தியாவின்
அயல்நாட்டுக் குறிப்புகள்.
- ப.ப.கை.எ.பி. - பதிப்பிக்கப்படாத கையெழுத்துப்
பிரதிகள்.
- (மொ-ர்.) - மொழிபெயர்ப்பாளர்.
- ப.ர். - பதிப்பாசிரியர், பதிப்பாளர்,
பதிப்பித்தவர்.
- தெ.இ.வ.சா. - தென்னிந்தியாவின்
வரலாற்றியல் சாசனங்கள்.
- தொ.த.வா. - தொன்மையான தமிழர்
வாழ்வில் சட்டமும்,
- ச.ச.ஆ. - சமூகமும் - ஆய்வுகள்

ம.சா.க.நி.

செ.ம. - மரபு சார்ந்த கலாச்சாரங்கள்
நிலைய செய்தி

மடல், சென்னை.

வி.கீ.நி.ச.வா. - விஜயநகரின் கீழ்
நிர்வாகமும், சமூக

வாழ்க்கையும்

தி.தி.தே.க.வ. - திருமலை - திருப்பதி
தேவஸ்தான

கல்வெட்டியியல் வரிசை.

இ.தொ.ஆ.

து:ஆ. - இந்தியாவின் தொல்லியல்
ஆய்வுத்துறை :

ஆண்டறிக்கை.

செ.மா.நி.ப. - சென்னை மாகாணத்தின்
நிர்வாகப் பதிவேடு.

கே.ஆ.ஆ. - கேரள ஆய்வுகளின்
ஆய்விதழ். (ஒஓகு)

இ.வ.ஆ. - இந்திய வரலாற்றின் ஆய்விதழ்
(ஒஓகு)

த.கொ.பு. - தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்.

(பெரியபுராணம்)

சு-ள்.: - சுலோகங்கள்.

சு. - சுலோகம்.

செ.ள்: - செய்யுள்கள்.

செ.: - செய்யுள்.

சொல்லடைவு

<p>அகமார்க்கம் 310</p> <p>அ டி 361</p> <p>அ டி க ள் மா ர் 362</p> <p>அ டி த் த ள் ம் 361</p> <p>அதிருப ரத்தினம் 280</p> <p>அப்சரஸ் 45</p> <p>அப்துர் ரஸாக் 248</p> <p>அ ப் ப ர் 71</p> <p>அப்பே தூபே 32</p> <p>அபு ஜெய்த் அல் ஹாசன் 32</p> <p>அ மா னு ஷ் ய 306</p> <p>அ ய் ய ன ரி த னா ர் 66</p> <p>அரம்பையர்</p>	<p>உ ரு த் தி ர ங் க ண் ண 26</p> <p>உவச்சக்காணி</p> <p>உவச்சர்கள்</p> <p>எஃப் உ 68</p> <p>எட்கர் தர்ஸ்டன்</p> <p>எ ஸ் .கே .மு 44</p> <p>எஸ்.டி.புனேகர்</p> <p>க ந் த ர்</p> <p>க ரு ளு ர் த் ( ) 149</p> <p>கல்ஹணர்</p> <p>கலைத்தன்மைக் கரு 72</p> <p>கவுடில்யர்</p> <p>க</p> <p>க ற் பூ ர வ 280</p> <p>க ற் பூ ர ஹா</p>
---	--

46

அ ல் பெ ரு ணி

32

ஆகமங்கள்

15

ஆடற்

கூத்தியர்

48

ஆ ரு ர் தே வ நா ர் ம க ள்

98

இ த் த ளி த் தே வ னா ர்

365

இபின்-அல்-அத்திர்

18

இ பி ன் ப தூ தா

127

இம்மானுவேல்

டி

வெய்கா

32

இம்மானுவேல்டி

வேய்கா

271

இ ர ன் து ண் ணு ம்

266

இராஜசிம்ஹ

பல்லவன்

73

இ

லா

ர்

367

இ வ ரி சி ல டி யா ர்

48

154

கன்னிமாடம்

கஜ்ஜே பூஜே

காதற்

பலித்தையர்

காதற்பரத்தையர்

கா ப் பு நா

94

கா ம க் கி ழு த்

48

காமன்

கா

மி

கா

காவ்னி

காவற்

கன

48

கி

ர்

க

குட்டினி

273

சோக்கூர்

74

சோ ட சோ ப சா ி

138

தலைக்கோல் அரிவை

தலைக்கோலி

குர்மபுக்கள்

16

கு றி ஞ் சி ப் ப ண்

50

குறுணி அரிசி

160

கூ த் தா ட் டு க் கா ணி

297

கூத்தியர்

26

கோ ச் செ ங் க ணா ன்

72

கோமஜூன்

16

கோயில்

ஓழுகு

153

கோ யி ற் பி ணா ப் பி ள் னை க ள்

29

கோ னே ரி ரா ஜ ப ர ம்

156

ச ங் க ம ம்

69

ச ந் தி க் கு னி ப் ப ம்

310

ச ந் தி ரோ த் ஸ வா

273

ச ம் ப ந் த ர்

301

369

தளிச்சேரி

தளிப்பரி

366

த ளி ப் ப ரி 6.

70

தளியிலார்

தா

தாசி

ஆ

180

தாசி

285

தாசிகள்

தா ய் க் கி ழு

296

தா ர் மீ

திருக்காம்புலியூர்

24

திருச்சாட்டியக்குடிக்

67

திருச்செந்தூர்

தி ரு ப் ப தி

107

ச ம் ஸ் கா லி ங் க ளி ன்
331

ச ர ணா க தி
134

சா க் கை க் கா ணி
161

சாந்திக் கூத்தர்
52

சா வ் -ஜா -சு வா
32

சிந்து சமவெளி
272

சி லா லே க் கை
135

சி வ தா சி க ள்
263

சி வ வி லா ச ம்
295

சீ யா ழி
66

சு சீ ந் தி ர ம்
284

சுதனாகா
17

சுப்ரபோதாசமம்
63

செப்பம்
21

தி ரு ப் பு லி ப் ப
123

திருப்புவனநாதர்
தி ரு ம டை க் கா
184

திருவந்திக்காப்பு
தி ரு வ ல் ல
71

தி ரு வா தி
71

தி ரு வா
71

திருவீழிமிழலை
திருவீழிமிழலை
திருப்புகலி 66

தி ரு வெ ஞ் ச மா ள்
68

து லு க் க
210

பரத்தையர்
பரவை நாச்சியார்
பரவை யுன்
125

ஃப்ரடெரிக்
அப்ஃபெல்
181

சொ க் க ன்
312

தூய்மையற்றவர்கள்
286

தென்காசி
280, 284

தேவரடியார்
366

தேவரடியாள்
15

தேவலிடிமைக் காணி
240

தேவவேசியர்கள்
276

தேவிடிக்கள்
16

நக்கண் அரங்கம்
47

நக்கண் ஊதாரி
47

நட்டுவக்காணி
296

நட்டுவாங்கம்
104

நடனக் கன்னியர்
68

நப்பிள்ளைகள்
68

ஃபரான்சிஸ்
305

பா கி ர் -கா ப் னி
249

பா ண ர்

பாத்ராக்கள்

பா த

பி.என்.குஞ்ஜன்பிள்ளை
பு ண் ணி ய ம
363

பூவஞ்சாத்திப்-பரிக்கிரா
தி ரு த் தொ
185

பெரி ய நாட்டு மாணி.

ஃபெர்கூஸன்

ஃபெரிஷ்டா

பொ ரு ி

பொ ன் ன
74

மகாநிர்வாண
276

மகோதகா

மகோற்சவங்கள்

நம்பநாரணதாசி	285
நர்த்தகிகள்	15
நாச்சுனி	249
நாட்டியாத்தங்குடி	68
நாடகக் கணிகை	48
நாயகஞ்செய்ய	155
நித்திய சுமங்கலி	331
நிருத்தரத்னாவளி	136
நீளாதேவி	74
நுனிட்ஸ்	36
படிஜீவிதம்	242
பண்டாரமு அக்கம்மா	129
பதி	367, 368
பதியிலார்	364

மகோன்னதப்படுத்த	278
மத்தள பெருமாள்	
மதஞ்சார்	
மந்திர உச்சாடனம்	
மல்லிகார்ஜுன	243
மலையடிப்	276
மலை	
மாணிக்கந்	363
ருத்ரதாசி	
ருத்லி	364
ரூபிணிகா	
ரெத்ன	
ரௌரவாக	150
லிங்கம் - (	327
லின்ஸ் சோடென்	236

பதியிலார்	15
பர்டன் ஸ்டெயின்	
283	
மாணிக்கத்தார்	363
மாத்தஸ்ய புராணம்	
45	
மார்க்கோ போலோ	
68	
மார்கா	307
மாவேலி	316
முக்தீஸ்வரர்	73
முதலடைவு	249
முதன்மை	361
முறைக்காரி	243
மூத்தகுடி	249
மெசபடோமியா	16
மெய்க்காட்டடைவு	183

வ	L	த
வாஸஃப் துவார்த்தே		
பார்போசா		
வாஸாஃபின்		
வியன்கோவில் மகளி		
விறலியர்		
வே	சி	u
ஜதிஸ்வரம்		
ஜான்		304
ஜி.ஜோவியோ		
75		
ஜீ	வி	த
		க்
		கா
		268
ஜோக்தி		
ஸானிகள்		
ஹம்முராபி		
ஹூ		ல்
ஸ்தாணூரவி		

மைதுனம் 181

மொகஞ்-ஜோ-தரோ
24

மோகனாங்கி 279

யுவான் சுவாங் 32

யோக்யராகயிருப்பர்
136

ரங்கபதாகை 73

ரஸக்கிரீடை 315

ராவுராவாகமம் 106

ராஜகேஸரி 157

ராஜசிம்ஹ பல்லவன்
67

ராஜதாசிகள் 263

ராஜோபசாரங்கள் 48

ராஷ்ட்ரகூட அரசன்
129

ரீட்டாதேவ் 45

ஸ் தோ த் ர கி
62

ஸ்ரீ ஆகம
62

ஸ்ரீ வல்லவன்
71

ஸ்ரீ ப லி பூ
62

ஸ்ரீபாத 244

ஸ்ரீபூநாமத்துப்
92

ருத்ர கணிகை

49

ருத்ர கணிகையர்

28

ருத்ர கன்னிகை

49